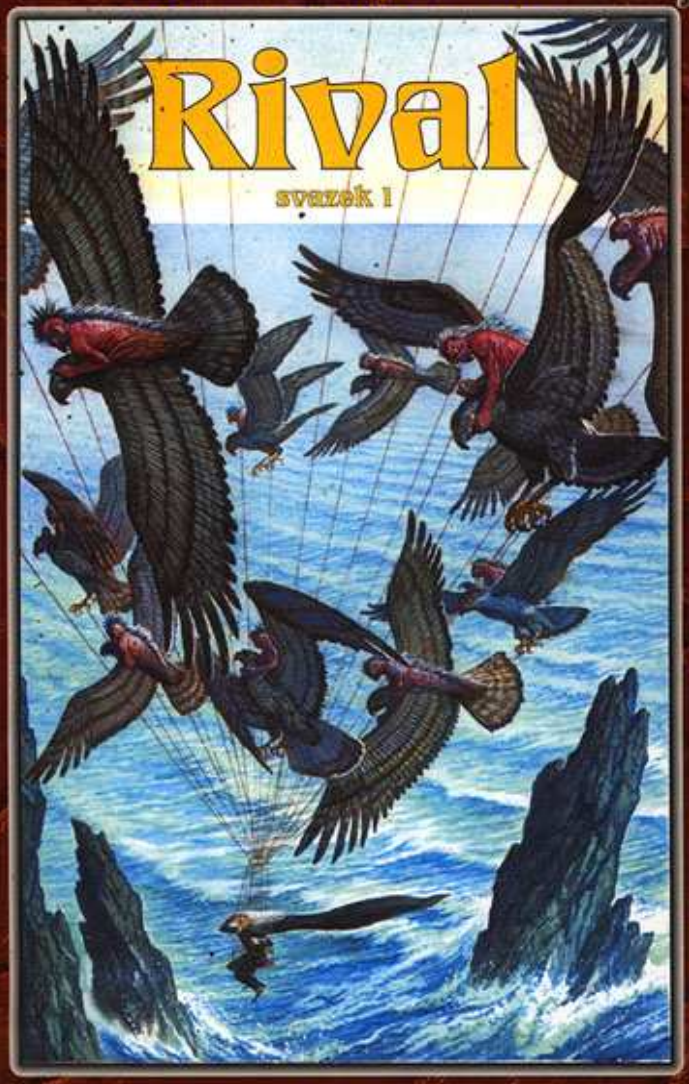
Kristine Kathryn Rusch

Rival

svazek 1

Kroniky fey

Před pár lety prosákla mezi lidi zpráva, že důvodem, proč se Feyové nikdy nevrátili z Modrého ostrova, je to, že ostrované mají svou vlastní magii. Tato magie vstoupila do láhvičky ve formě jedu, jehož jediná kapka Feye zabíjí. Smršť tyto zvěsti nebral vážně, dokud si o rok později nemluvil s jedním cenzorem.

Zdálo se totiž, že hrstka Nyeanů vyznává ostrovní náboženství. Toto náboženství se v Nyei nikdy doopravdy neuchytilo a misionáři z Modrého ostrova se vrátili domů. Ale pár Nyeanů ho dosud vyznávalo, dosud věřilo a dosud mělo v zásobě ten magický jed čili svěcenou vodu, jak se nazýval. Jenže Nyeané nikdy neodhalili jeho vražedné účinky.

A už je nikdy neodhalí.

Feyové tyhle věřící Nyeany popravili a magický jed zabavili. A pak s ním začali dělat pokusy.

Kristine Kathryn Rusch

cyklus Kroniky Fey

Oběť – kniha 1
Oběť – kniha 2
Podvrh – kniha 1
Podvrh – kniha 2
Rival – kniha 1
*Rival – kniha 2**
*Odpor – kniha 1**
*Odpor – kniha 2**
*Vítězství – kniha 1**
*Vítězství – kniha 2**

** vyjde 2004*

Kristine Kathryn Rusch

pentalogie

Kroniky Fey

Rival

svazek 1

4

KRISTINE KATHRYN RUSCH

THE THIRD BOOK OF THE FEY

THE RIVAL

PART 1

Published by agreement with the author
and the author´s agents.
Translated from a Bantam Spectra book, 1997 edition
Copyright © 1997 by Kristine Kathryn Rusch
Czech translation © 2004 by M. Polová
Cover ilustration © 2004 by M. Fibiger
Czech Edition © 2004 by V. Soukup – Wales
All Rights Reserved
ISBN 80-86390-55-1

Pro Jerryho a Kathy Oltionovy za jejich bezmezné nadšení pro tento projekt…

Poděkování v tomto případě patří
Chrisu Yorkovi,
že tolik měsíců čekal;
Tomu Dupreemu a Carolyn Oakleyové
za jejich jasnozřivost;
Nině Kiriki Hoffmanové
za její poctivý přístup a spolehlivé červené pero;
Deanu Wesley Smithov
za to, že mi umožnil vykrást roky jeho zkušeností s horami;
a všem čtenářům,
kteří neváhali mi dát najevo jak moc se jim líbila Oběť…

PŘÍCHOD

~ 1 ~

Vpředu se jako neproniknutelná kamenná stěna zvedaly hory.

Rugad se pevně držel jemných provazů nesoucích přední část postroje. Konce provazů měl nad hlavou, ovinuty kolem spárů dvaceti pěti jestřábích jezdců. Máchání jejich mohutných křídel mu znělo jako šlehání plášťů ve větru. Nesli ho stovky stop nad rozbouřeným mořem, k horám lemujícím jižní stranu Modrého ostrova.

Mířil ke slunci, ale nijak teplo mu nebylo. Ostré sluneční světlo však všemu dodávalo téměř přízračný jas. Hory samotné se zdály být vytesány z nebeské modři.

Na tyhle hory ho nic nepřipravilo. Žádná vize, žádná vyprávění Nyeanů, dokonce ani návštěva Eccrasianských hor, starodávného feyského domova. Hory se před ním tyčily jako jednolitý, strmý šedivý sráz, od moře dokonale ohlazený staletími bouří, vln a změn počasí. Moře bušilo do úpatí hor, jako by voda chtěla skálu prorazit, a z hladiny vyletovaly vysoko do vzduchu kaskády bílé mořské pěny. Zamířili k vrcholkům hor a dokonce i tady, z ptačí perspektivy, cítil Rugad na odhalených částech těla pěnu bodající do holé kůže jako droboučké jehličky.

Čím výš stoupali, tím víc mu bylo zima.

To byla jedna z věcí, na které se nepřipravil. Provazovou židli si objednal u domestiků ještě v Nyei. Očarovávali tucty různých modelů. Silná lana byla na jestřábí jezdce příliš těžká. Tenká lana se jim zase trhala o drápy. Tento materiál ho udržel a zároveň příliš nezatěžoval jestřábí jezdce, kteří ho nesli.

Jezdci měli dvě podoby. Ve své feyské podobě vypadali téměř lidsky, až na pírkovité vlasy a

zobákovitě zahnuté nosy. Ve své ptačí podobě byli dočista jako ptáci, jen jim navíc seděl na zádech maličký človíček. Výsledek vyvolával dojem maličkého Feye, letícího na ptáku, ale ve skutečnosti tvořil Fey s ptákem jednu bytost – od pasu dolů splýval s ptačím tělem. V ptačí podobě hrozilo jezdcům jen jedno nebezpečí – tvor měl dva mozky a ptačí instinkty někdy převládly.

Rugad upřímně doufal, že k ničemu takovému tentokrát nedojde. Chtěl po domesticích, aby vyrobili lana, která bude držet v rukou lidská část ptakojezdce. Jenže ti měli příliš malé ruce a nic hmotného by neunesli.

A na to, aby ho ptáci dokázali zvednout z lodní paluby a vynést až na vrcholky hor, bylo zapotřebí silné magické vlákno. Rugad se s tím nakonec smířil, a teď byl šťasten, že se houpá na postroji sám. Nebyl si jist, jestli by dokázal utajit své obavy. Nohy se mu volně klátily vysoko nad mořem, vznášel se výš, než kam kdy v životě vyletěl, a bude se muset dostat ještě výš.

Na vrcholky hor předtím vyslal výzvědný oddíl. Nahlásili mu nízko položenou přistávací plochu, ale odtud ji ještě neviděl. Odtud vypadaly rozeklané hory jako ostré zuby mladého lva.

Ptáci změnil směr letu, postroj se zhoupl dozadu a Rugadovi uvázl dech v hrdle. Chytil se pevněji a v duchu si opakoval výstrahy domestiků netahat za lana. Útroby se mu chvěly vzrušením a cítil téměř neznámou závrať.

Měl strach.

Takový strach neměl skoro sedmdesát let, od své první bitvy. Tehdy byl ještě chlapcem, který ani nedospěl do svých vizí a pro své mládí a nedostatek magie byl zařazen k pěchotě.

Měl strach.

Ušklíbl se. Ten pocit ho svým způsobem potěšil. Už si myslel, že tato část jeho bytosti odumřela. Tolik jiných částí jeho bytosti už odumřelo.

Strach lze ovládnout rozumem, tolik si ještě pamatoval. Postroj prověřili, vyzkoušeli, vložili do něj pevnou dřevěnou sedačku a dokonce i opěradlo pro záda a vyrobili tak něco jako křeslo nesené jestřábími jezdci. Lana nad ním byla stažená malým kruhem k sobě a následně připoutaná ke spárům ptáků ve vnitřním kruhu. Další okruh lan se táhl výš, do většího prstence, a odtud k ptákům seřazeným ve vnějším kruhu. Právě teď mířili nahoru, v dokonale sevřeném útvaru, jako by měli jeden mozek, a maličcí feyští jezdci na ptačích hřbetech se smáli a pokřikovali na sebe.

Na všech svých taženích spoléhal Rugad ze všech druhů Feyů nejvíc na zvěrojezedce. Nyní si vzal s sebou většinu svých ptakojezdců s vědomím, že je bude potřebovat na překonání vzdálenosti mezi lodí a pobřežím.

Jestřábí jezdci v sobě měli vznešenost, kterou jiní ptakojezdci postrádali. Ze svého křesla viděl na jednoho muže na jestřábím hřbetě – jeho skloněné tělo splývalo s jestřábími tvary, že mu byl vidět jen trup a hlava, a odtud vypadal, jako by na jestřábovi opravdu seděl. Vlastní hlava jestřába byla lehce natažená dopředu, aby vyrovnala neobvyklé rozložení váhy, ale to byl jediný rozdíl. Jezdec a jestřáb byli už od dětství jedinou bytostí. Tito jestřábí jezdci ho předtím nesli už mnohokrát – když zkoušeli výsledný postroj – ale nikdy tak vysoko a nebezpečně.

Landre, hlava cenzorů kouzel, se ho od toho úporně snažil odradit. Doporučoval mu poslechnout ptakojezdce a vyslat pár zvědů a spolehnout se na jejich poznatky. Rugad tento nápad zavrhl ještě předtím, než flotila vyplula z Nye. Pak Landre navrhl, aby Boteen

stvořil nějaké čarodějské zaklínadlo, které by Rugadovi umožnilo sdílet s ptakojezdci jejich zrak. Ale toto řešení nakonec také zamítl.

Musí vidět Modrý ostrov sám.

Modrý ostrov. Měl pověst nedobytnosti. Řeka protékající středem ostrova byla splavná, ale lodě potřebovaly mapu proudů v přístavu. Jenže první feyské vojenské síly, vyslané sem před dvaceti lety, sice takovou mapu měly, ale přesto nad nimi ostrov zvítězil.

Přesně jak Rugad předpokládal.

Jeho ostrov neporazí.

Jestřábí jezdci zamířili strmě vzhůru. Postroj se zhoupl a Rugadovi se zatočila hlava. Hory se rychle blížily. Už nevypadaly tak jednolitě hladce. Byla to sopečná skála ohlazená živly, plná puklin, štěrbin a ostrých výběžků. Z této strany nic nerostlo, žádné zakrslé stromy, žádné větrem ošlehané křoviny bojující o přežití. Tady nebyla žádná úrodnější zem a pravděpodobně tu ani žádná nebyla od chvíle, kdy se před tisícovkami let hory vynořily z moře.

Spokojeně se ušklíbl. Ty legendární hrozivě strmé útesy nebyly hladké jako tavené sklo. Byly v nich pukliny. Kazy.

Štěrbiny, ve kterých se mohly zachytit ruce.

Pak ho jezdci nesli přes vrcholky hor a Rugadovi uvázl dech v hrdle. Skrz hory vedla dlouhá úzká průrva, kolem něj se zvedaly skály a pod ním ležela plošina. Když opatrně zašilhal nahoru, uviděl skrz průrvu modré nebe.

Raccí jezdci a zvědové měli pravdu. Skrytá plošina, vhodná pro přistávání, z níž budou mít Feyové přístup do celého údolí.

Jestřábí jezdci se s ním opatrně snášeli na plošinu, až nohama zavadil o skalnatý povrch. Při přistávání stiskl páku a prkenné sedadlo kleslo na zem. Lana kolem něj

se uvolnila a než se mu podařilo nabrat rovnováhu, zapotácel se a zavrávoral. Kolem něj přistávali jestřábí jezdci, nejdříve užší kruh. Rugad byl najednou obklopen hejnem jestřábů s maličkými Feyi na hřbetech. Jestřábi nejsou uzpůsobeni k přistávání na rovném povrchu, takže se museli proměňovat v okamžiku, kdy se jejich paťáty dotkly skály.

Jako jeden muž natáhli jezdci ruce a uvolnili lana uvázaná kolem paťátů. Vzápětí jezdci vyrostli do velikosti Feyů, lana volně sklouzla, a když se jezdci narovnali, vstřebala se jim ptačí těla do útrob.

Pak stáli kolem něj ve své lidské podobě, vyšší než on. Měli v sobě určité nefeyské rysy. Po zádech se jim vinuly vlasy připomínající ptačí peří. Nehty na rukou měli dlouhé jako drápy, nosy dlouhé, úzké a zahnuté jako zobáky.

Pozorně sledovali zbývající jestřábí jezdce, jak přistávají a procházejí stejnou proměnou.

Během okamžiku nebyl Rugad obklopen jestřáby, ale Feyi. Na plošině stála malá bojová jednotka.

Přestože na Modrém ostrově bylo léto, vanul průrvou ledově chladný vítr. Jestřábí jezdci byli nazí, ale zima jim zjevně nebyla. Rugadovi ano. Třásl se a v duchu si přál mít s sebou rukavice.

Kolem něj se jako vysoké budovy tyčily skalní štíty a stínily slunce. Na plošině bylo šero.

Spár, velitel jestřábích jezdců, cvakl nehty o sebe. Jezdci popadli každý své lano, aby se nezamotala. Rugad si nechal postroj na sobě – bylo by příliš složité si ho znovu nasazovat – a kráčel dopředu, až uviděl průrvou ven.

Před ním se rozkládalo údolí, šťavnatě zelené jako žádné údolí na Galinasu. Dokonce i tady, vysoko v horách, voněl vzduch vlhkou úrodnou prstí. Po údolí

bylo roztroušeno několik vesnic – z této výšky vypadaly jako malá mraveniště.

„Z vnitřní strany jsou hory strmé," poznamenal Spár. Měl pronikavý hlas, malá ústa a jeho řeč připomínala pískot. „Ale jsou jen zpoloviny tak vysoké. Cesta dolů bude snazší než cesta nahoru."

Těžké bude dostat se nahoru. Třicet tisíc vojáků, povětšinou neschopných letu nebo jen málo, bude šplhat po skále a dole bude dunět mořský příboj a stříkat pěna.

„Jsou tu ještě nějaké jiné takové plošiny?" zeptal se.

„Ne," odpověděl Spár. „V rozumné vzdálenosti ne."

Rugad přikývl. Sem se vejde jen sto lidí naráz. Tím se pochod do údolí strašně zpomalí.

„A co je přímo dole?"

„Nějaké město asi se čtyřmi sty obyvateli. Jeden můj člověk ho pozoruje. Ti lidé se, jak se zdá, do hor neodvažují."

Rugad opatrně překročil lana. Tady vál silný vítr, tak silný, že když si nebude dávat pozor, mohl by ho vítr srazit. Podíval se z plošiny dolů a znovu pocítil záchvěv strachu. Tady bude jeho největším protivníkem příroda. Za celých svých dvaadevadesát let neviděl tak pozoruhodně náročný terén.

Porazí ho, stejně jako porazil všechny ostatní překážky, na které v životě narazil. Maličký ostrůvek v Infrinském moři ho nezastaví. Jestli bude žít tak dlouho, jak je obvyklé, má před sebou ještě padesát let života. Měl v úmyslu strávit stáří za mořem, na Leutu. Obsadí Modrý ostrov a polovinu zemí na Leutu, a pak odejde na odpočinek; on, největší feyský vůdce všech dob, jediný, který prošel skoro polovinu zeměkoule.

A až se odebere na odpočinek, stane se Černým králem jeho pravnuk, Diamantin syn. Rugad o něm měl vizi.

„Takže," ozval se Spár, „myslíš, že sem vtrhneme?"

Rugad bojovně zvedl bradu a podíval se dolů do údolí. Na obzoru mizela zeleň v bílém mlžném oparu, vzbuzujícím kdesi v dáli dojem bohatství.

„Vtrhneme," odpověděl. „A obsadíme to tu."

Poznal dost na to, aby věděl, že říká pravdu. Viděl vpád i vítězství. Teď stál tady, na náhorní plošině, pod ním se rozkládalo údolí, které vídal ve svých vizích po padesát let, a věděl, že plán, který si stanovil v Nyei, je naprosto dokonalý.

Černý král dorazil.

A nic mu nebude stát v cestě.

VPÁD

(o dva týdny později)

Arianna se podívala do zvlněného postříbřeného skla a vystrčila bradu. Mateřské znaménko bylo velké jako otisk palce, tmavší než už tak tmavá pleť a výrazné jako uhry toho nového kluka, co vymetal krby.

Zachumlala se do županu a ohlédla se. Komorná pořád nikde. Skvělé. Byla v ložnici sama. Otevřeným oknem dovnitř pražilo slunce a na zahradě švitořili ptáci. Postel měla ustlanou a na přehozu byly rozložené nové šaty s hluboko vystřiženým živůtkem, s čímž otec nebude souhlasit, a úzkým pasem, do kterého byla nabraná široká zvonová sukně. Švadlena ji úpěnlivě žádala, aby si nevybírala zrovna tento střih, ale Arianna ji jen zpražila pohledem.

Pokud je mi známo, pravila Arianna co nejpovýšeněji, *jsem princezna. Odebral mi snad někdo můj titul a udělil ho tobě?*

Švadlena měla alespoň tolik slušnosti, že zrudla. Nakonec udělala, co Arianna chtěla, s vědomím, že jestli to neudělá, palác si ji znovu nenajme.

Palác si ji možná stejně znovu nenajme. Arianna tu ženu slyšela nadávat, když si myslela, že Arianna v komnatě není.

Ďáblův zplozenec.

Dokonce ani po patnácti letech ostrované nevěděli, co si mají o Arianně myslet. Byla druhým dítětem Nicholase, ostrovního krále, a Diamanty, vnučky feyského Černého krále. Matku Arianna nikdy nepoznala. Diamanta byla v den, kdy se Arianna narodila, zavražděna.

Arianna by si byla přála, aby její matka žila. Kdyby byla její matka naživu, nikdo by si nedovolil nazývat Ariannu ďáblovým zplozencem. Nikdo by se na ni

nedíval úkosem, když šla po chodbě. Nikdo by neříkal, že ve skutečnosti není ostrovanka, že je to ryzí Feyka.

Ale bylo celkem jasné, jak na to přišli. Arianna nebyla podobná otci. Měla tmavou pleť jako Feyové. Měla zašpičatělé uši a vzletné obočí jako Feyové.

A co bylo nejdůležitější, měla magii.

Jako Feyové.

To mateřské znaménko toho bylo důkazem a podle její feyské opatrovnice Solandy ji přesně zařazovalo. Takové znaménko měli jenom dlaci. Solanda říkala, že je to známka nejdokonalejších Feyů. Zůstávalo jí na bradě, ať se Arianna proměnila, do čeho chtěla. Někdy to byl jen slabý obrys naznačující znaménko, jindy zase jasný cejch na pleti, tak jasný jako značka uhlem.

A bylo ohyzdné, ohyzdné, ohyzdné…

Ostrovní princezna a nejdokonalejší Feyka a nemůže se zbavit znaménka na bradě. Solanda říkala, že by ho měla nosit s pýchou. Jenže Solandě nebylo patnáct. Solanda nechápala, jak se na to chlapci dívají a jak se tomu dívky smějí. Solanda nevěděla, kolik Arianna vyslechla rozhovorů o podivné králově dceři s čarodějnickou bradavicí na obličeji.

Možná, že kdyby byla ta čarodějnická bradavice pryč, viděli by lidé v Arianně to, co je, a ne to, co si o ní domýšlejí.

Ďáblův zplozenec.

Naposledy se rozhlédla po komnatě. Žádné kočky, žádná komorná, žádný chlapec od krbů. Byla sama. Sehnula se a otevřela spodní zásuvku toaletního stolku.

Ten kelímek tam ještě byl, netknutý.

Usmála se, vzala ho do ruky, vyndala ho ven, postavila na prádelník, odklopila víčko a trhla sebou, když ucítila ostrý pach alioty.

Uvnitř byl blátivě hnědý krém. Strašná barva pro kůži. Pleť má být světle zlatistá, jako má otec. Pak by její modré oči nevypadaly tak divně, tak nepatřičně.

Nabrala si krém na prsty a potřela si jím zevnitř levou ruku – tak, jak jí poradila švadlena. Krém se roztíral lehce, snadno se vstřebával a skryl drobné škrábance, které si udělala předchozího dne. Podržela ruku před sebou a různě ji natáčela, aby viděla drobné vady. Zatím vypadala ruka normálně. Jestli bude vypadat dobře i na světle, mohla by si, než se oblékne, natřít trochu na bradu. Na oslavu bratrovy dospělosti půjde co nejvznešeněji.

Žádná čarodějnická bradavice jim nebude připomínat, že je jiná.

Poprvé v životě bude krásná.

Vstala a s rukou nataženou před sebou šla k oknu. Kamenná podlaha ji studila do bosých nohou. Vrhla znechucený pohled na pantofle u postele. Boty jsou ten nejnepohodlnější vynález, který kdo kdy vymyslel. Její nohy nejsou určeny ke spoutávání. Ale brzy je bude muset spoutat. Slavnost dospělosti, jak jí otec vytrvale připomínal, je významnou událostí. Bude si muset obout boty, které jí otec vybral, aby ladily k šatům.

Okno bylo obrovské. Začínalo ve výši pasu a končilo až pod stropem. Nechala ho tu zvlášť zabudovat Solanda – mělo dlouhé vyklápěcí tabule, které se otevíraly na zahradu. Věřila, že vzduch je pro zdraví důležitý – feyský názor, se kterým Ariannin otec zdráhavě souhlasil. Závěs líčící korunovaci Constantina Prvního byl odtažen. Arianna se na něj nedívala už týdny, nelíbily se jí drsné, špatně vyšité obličeje a symboly rocanismu, kterých byl závěs plný.

Rocanismus, státní náboženství, se úzce vázal k otcovu rodu. Otec byl potomkem Rocy, prvního představitele Boha na ostrově. Jenže rocanismus byl

zároveň vražedný pro národ její matky, pro Feye. Někteří věřili, že spojení Feyky a Rocova potomka zneuctilo posvátnou krev a výsledkem byl Ariannin bratr Sebastian. Mnozí si mysleli, že Sebastian je hloupý. Nebyl hloupý, jen pomalý. Rychlé pohyby – a rychlé myšlení – zřejmě byly nad jeho možnosti.

Seděla na polštářích navršených na lavici u okna a nakláněla ruku ke slunci. Pak se zamračila. Kůže kolem škrábanců byla zbarvená jinak. Vypadalo to, jako by si polila ruku Solandiným odvarem z kořínků. Všichni by poznali, že se Arianna snaží svou vadu skrýt, nikdo by si nemyslel, že našla způsob, jak ji odčarovat.

Zaťala pěst a ucítila, jak se kůže napjala. Krém zaschl a ztvrdl. Měla pocit, jako by na kůži měla od večera přilepený škraloup bláta. Bude muset jít na slavnost s čarodějnickou bradavicí.

Pak se jí zježily chloupky na šíji. Někdo ji pozoroval. Ani se nehnula, předstírala, že si dál prohlíží ruku. Ptáci přestali zpívat. Vůně růží byla omamná jako vždy, když zahradník pracoval na záhonech.

Na zahradě někdo byl.

Pomalu naklonila hlavu a podívala se dolů.

Na květinách tančily sluneční skvrny. V zeleni vyskakovaly barevné skvrny růží – rudá, růžová, bílá a žlutá. Macešky lemovaly záhony nachem. Duby, javory a borovice se nehýbaly, bylo bezvětří. Zahrada, otcova pýcha a radost, místo, kde strávila většinu dětství, vypadala opuštěně.

Pak zahlédla poblíž ptačího brouzdaliště záchvěv pohybu. Přimhouřila oči. Voda byla čistá, hladina nehybná. Na mramorovou mozaiku dopadal stín blízkých dubů a barvil ji do šediva. Na stromech ani ve vzduchu nebyl jediný pták a zjevně už nějakou chvíli nebyl žádný ani ve vodě.

Opřela se a rukávem županu si utírala ruku, ale nepřestávala sledovat zahradu pod sebou. Pak zašustily větve stromu, ale Arianna se donutila neotočit hlavu. Dívala se jen koutkem oka, zdánlivě zaměstnaná čištěním – chovala se stejně, jako by byla ve své kočičí podobě. Po chvíli byla za svou trpělivost odměněna.

Zpod nízkých stromů u brouzdaliště vylezl muž. Přesněji řečeno, ještě ne muž, spíš chlapec.

Mladík.

Sebastian, její bratr.

Teď už hlavu otočila. Sebastian přece měl být ve svých komnatách a oblékat se na slavnost dospělosti. Oblékaní mu trvalo déle než komukoli jinému, neboť trval na tom, že se bude oblékat sám.

Opřela se dlaněmi o lavici pod oknem a vyklonila se ven.

„Sebastiane!“ zaječela. „Máš být doma!“

Vzhlédl a Arianně uvázl dech v hrdle. Poprvé v životě uviděla v jeho očích pronikavý, bystrý rozum. Měl oči jako dvě tůně jiskřícího světla. To bylo zvláštní. Navíc Sebastian přece nemá modré oči. Vždycky měl oči šedivé jako kámen.

Tmavé vlasy měl rozcuchané, ostatně jako vždy, a jako vždy mu trochu zakrývaly maličko zašpičatělé uši. Zvláštnosti na jeho obličeji – tmavá pleť, vzletné obočí, malý nos – dokonale ladily s lehkým zaoblením, které dal jeho rysům otec. Poprvé v životě vypadal Sebastian celistvě, jednotně, ne jako něco splácaného dohromady z nesourodých kusů hlíny.

Zděšeně vyjekl, až se to v tiché zahradě rozlehlo, a zmizel mezi stromy.

„Sebastiane!“ zavolala znovu, ale Sebastian za ní oproti svému zvyku tentokrát nepřišel. Něco se dělo. Vnitřní hlas ji varoval, že než seběhne ze schodů,

proběhne síněmi a vyběhne do zahrady, bude Sebastian pryč.

Vyklouzla ze županu a proměnila se. Kosti se zmenšily a odlehčily. Paže se natáhly, prsty zašpičatily a po celém těle jí narostlo peří. Ústa se protáhla do zobáku a jak se oči posunuly na strany hlavy, změnilo se jí vidění.

Tohle byla její drozdí podoba, jedna ze dvou tuctů podob, o kterých Solandě nikdy neřekla. Dlaci měli mít jen jednu náhradní podobu – Solanda se uměla proměnit jen v malou zrzavou kočku – ale nakolik to Arianna zkoušela, zjišťovala, že ona žádná taková omezení nemá. Mohla se proměnit v cokoli, co ji napadlo, jen si musela proměnu předem nazkoušet. V drozdí podobě si hrávala od šesti let.

Proměna byla hotova během okamžiku. Vyskočila na okno a rozletěla se. Vzdušné proudy jí čechraly peříčka a Arianna pocítila vlahý polibek svobody. Zatoužila plachtit po větru, prohlížet si Jahn, pátrat po něčem k jídlu, dívat se po jiných ptácích, ale potlačila tyto pudy a místo toho přistála na okraji ptačího brouzdaliště.

Naklonila hlavu a zadívala se mezi stromy. V dlouhých, chladných stínech se nic neskrývalo. Viděla jen hladké kmeny stromů, převislé větve, pečlivě udržovaný trávník.

Sebastian byl natolik rychlý, že se před ní stačil schovat.

Že by se mu to opravdu podařilo?

„Sebastiane!“ zavolala znovu. „Jestli nebudeš oblečený, až si pro tebe táta přijde, tak se pěkně rozčílí.“

Žádná odpověď. To bylo tak podivné, že roztáhla křídla, a pak si je zase složila na záda. Sebastian jí vždycky odpověděl a ne-rad otce rozčiloval. Obvykle by se objevil už na první zavolání.

„Sebastiane!“

Jednou maličko, rozzlobeně poposkočila a málem ztratila rovnováhu. Roztáhla nohy, aby se udržela, a chvíli vrávorala nad vodou, než si vzpomněla na křídla. Roztáhla je, vylétla nahoru a přistála na javorové větvi. Nad ní přistála sojka a klovala po ní – myslela si, že Arianna je příliš blízko u brouzdaliště, a chtěla se sama vykoupat.

Na sousedním dubu přistál další drozd. Tohle už byl dostatečný důkaz. Ještě obletí zahradu a nádvoří, aby měla jistotu, ale už teď věděla, co najde.

Nic. Sebastian byl pryč.

Zmizel během kratší doby, než by mu obvykle trvalo pohnout rukou.

Možná, že konečně dospěl do své moci.

Možná, že všechny vlohy, které měl mít jako poloviční Fey, celá ta léta spaly.

Ale co když se stalo něco zlého?

Ať se dělo, co se dělo, byl vyděšený. Změny Sebastiana vždycky děsily. Bude ji potřebovat.

Arianna si nedá pokoj, dokud ho nenajde.

Dar se choulil v díře pod kamennou zdí. Dýchal co nejtišeji, jen ústy. Ze špičky nosu mu odkapával pot, dopadal na zem a zanechával v hlíně tmavé důlky. Bude poletovat nad ním. Věděl, že bude. Kromě jiného o Arianně věděl, že je vynikající.

A viděla ho.

Myslela si, že vidí Sebastiana, a svým způsobem tomu tak i bylo. Dar byl Ariannin starší bratr, dítě, které se narodilo Diamantě a Nicholasovi, jenže několik dní po narození ho ukradl rodičům jeho děd Rugar. Sebastian byl podvržené dítě, zanechané na Darově místě.

Do zahrady se vrátili ptáci. Po zemi se míhaly jejich stíny a nad hlavou mu zněly jejich výkřiky. Ti ho neuvidí. Možná, že ho neuvidí ani Arianna. Mohl jen doufat. Nevěděl, co by dělala, kdyby ho uviděla. Měl na sobě feyské šaty, a to by jí nedokázal vysvětlit. A ty šaty, to by byl jen začátek. On a Sebastian sice vypadali úplně stejně, ale nebyli stejní. Ve skutečnosti měli společný jen podivný počátek, Darovy vlastní rodiče a duchovní pouto mezi sebou. A možná budoucnost.

Navzdory odpolednímu vedru se zachvěl. Ta vize na něj těžce doléhala. Od dětství byl vizionářem – v historii Feyů neslýchaná věc – ale žádná z jeho vizí ho nevystrašila tak jako tato.

Až na tu, ve které viděl umírat svou matku.

Polkl. Drozd mu kroužil nad hlavou, spouštěl se níž a níž a jak klesal, nakláněl hlavu ze strany na stranu a pátral. Dar si navzdory tomu, že byl vychován u Feyů, dosud nezvykl na to, že zvířata a ptáci mluví lidským hlasem. Když ten drozd zavolal Sebastiana, Dar leknutím nadskočil a v rozčílení málem zakopl, jak se prchal schovat.

Nemohl dopustit, aby ho našla. Chtěla by, aby jí to vysvětlil, a pak by ho tahala za otcem, aby tomu ubohému muži ukázala, že to, co považuje za svého syna, je ve skutečnosti jen kámen.

A třeba by to neudělala. Milovala Sebastiana i přes jeho nedostatky. Byla jeho nejlepším přítelem a jeho ochráncem.

Mohla by si myslet, že je Dar ohrožuje. Nikdy nebyla ve stínozemí, v umělém domově Feyů. Nikdy se nedostala do blízkosti Feyů, vyjma Solandy a několika málo dalších. Považovala se za ostrovanku, ne válečnici, a Dar měl obavy, že až ta chvíle nastane, těžce ji to postihne.

Ačkoli ona v jeho vizi nebyla.

Což ho přivádělo zpátky k domněnce, že ta vize je možná o něm.

Drozd kroužil níž a níž, až nakonec přistál na zdi. Dar maličko natočil hlavu a uviděl drápy, opeřenou hruď a spodek zobáku. Na kořeni zobáku měl zvláštní bílou skvrnu podobnou mateřskému znaménku.

Takže ten pták byla Arianna a byla přímo nad ním. Stačí jeden neopatrný pohyb a uvidí ho. V krku ho škrábalo a najednou se mu strašně chtělo si odkašlat. Po celém těle cítil nutkání zmizet. A přitom toužil alespoň jednou mluvit se svou sestrou, jako míšenec s míšencem. Ale teď na to nebyla vhodná chvíle.

Musí najít Sebastiana, a pak musí vymyslet, jak je oba ochránit.

Ta vize byla prostá a nezvykle jasná. Vize se obvykle skládaly jen z řady dojmů, prchavých obrazů, kousků, které se musely skládat dohromady. V této se však odvíjela celá událost a on ji viděl dvěma způsoby, což ho vyděsilo ještě víc.

V prvním stál před nějakým Feyem, kterého nikdy předtím neviděl. Zřejmě se nacházeli v nějaké velké

místnosti v ostrovním paláci. V síni bylo plno feyských stráží. Na zdi za nimi visela řada kopí. Na stupínku stál trůn, ale nikdo na něm neseděl. Na zdi za trůnem visel erb: dva meče zkřížené přes srdce.

Nikdy tam nebyl, ale ten erb poznal. Patřil rodině jeho otce.

Ten Fey měl ošlehanou kůži bojovníka. Oči měl temné a prázdné, ruce zkroucené stářím. Vzezřením se podobal Darovu dávno mrtvému dědovi. Upřeně hleděl na Dara, s pozdviženýma rukama a planoucíma očima, jako by byl Dar nějaká zvláštnost, něco jako náboženská rarita.

Pak ucítil Dar v zádech ostrou, bodavou bolest. Ten Fey zaječel – a jeho slova se rozplizla a zároveň s tím se zamlžila jeho tvář, síň se rozplynula a vize se propadla do temnoty.

Druhá vize ho trápila snad ještě víc, byť ho nepostihla osobně. Nebyl ve svém těle. Vznášel se nad ním, jako by se díval nějakou špehýrkou nebo byl pavoukem na stropě. Jeho tělo stálo dole, vyšší než ten podivný cizí Fey. Jeho tělo bylo přesně ve stejném věku jako teď – patřilo mladíkovi, ne dospělému Feyi. Ten cizinec a jeho tělo stáli těsně u sebe. Kolem místnosti stály feyské stráže. Dva strážní byli u dveří. Feyové neměli žádné zbraně, ale někteří z nich vypadali jako pěšci – se štíhlými, smrtonosnými, jako břitva ostrými prsty.

Jeho zjevně nikdo neviděl.

Ten starý Fey nemluvil. Prohlížel si Darovo tělo jako nějakou vzácnost. To tělo – a Dar – si na oplátku prohlíželi toho muže.

Pak vklouzl dovnitř někdo v plášti s kápí. Feyské stráže ustoupily stranou a stařec na vetřelce neviděl.

Zpod pláště se vynořila ruka v rukavici, třímající dlouhý nůž, vetřelec se dvěma dlouhými kroky přenesl přes místnost a vnořil nůž tělu do zad.

Dar křičel, ale nemohl se do těla dostat. Stařec ječel, dveře zůstaly otevřené a vetřelec zmizel.

Tělo leželo na podlaze, s vytřeštěnýma očima, z koutku úst mu vytékala krev. Jednou krátce zakašlalo. Dech mu hvízdal v hrdle. Pak sípání ustalo, tělo vydechlo a život z jeho tváře vyprchal.

Z Darovy tváře.

A tím vize skočila.

Dvě verze vlastní smrti. Jedna zevnitř jeho těla – kde cítil poslední, smrtelnou ránu – a jedna zvenčí. Ty vize začaly asi před měsícem. Nakonec – včera – šel za šamankou. Už dávno ho poučila, ať chodí s obtížnými vizemi za ní. Včera se na něj dívala soucitně.

Věděl jsi, že každý vizionář vidí svou vlastní smrt? zeptala se ho.

Přikývl. Také věděl, že vize o smrti se dají změnit. Viděl svou vlastní smrt jako chlapec – když jeho pravá matka zemřela, měl zemřít s ní – ale jeho přítel Coulter změnil stezku, po které se tato vize ubírala.

Takže to je ta má? zeptal se.

Potřásla hlavou. *Dvě vize, dvě stezky . V té druhé jsi nezemřel. Zemřel někdo jiný.*

Sebastian. Sebastian – dobrý, nevinný a dětinský. Sebastian, který neměl žít, a žil. Sebastian, kterého Dar miloval jako bratra. Sebastian, který měl v sobě tolik z Dara, že si Dar ani nebyl jist, jestli by dokázali žít bez sebe.

Jak tomu zabráním? zeptal se Dar.

Musíš změnit stezku.

Ale jak?

Šamanka pokrčila rameny. *Já jsem tuto stezku neviděla. Nemáme srovnání. Budoucnost je příliš*

zamlžená. Teď se všechno mění. Během týdne nabydou naše životy jiného významu.

Zkoušel to, jak mohl, ale tentokrát jí to nedokázal vysvětlit. Šamančiným posláním bylo chránit svůj národ. A někdy znamenala ochrana jejího národa nechat své vůdce tápat ve tmě.

Drozd nad jeho hlavou si povzdechl. Dar potlačoval touhu podívat se nahoru. Do rukou dostával křeče a bolelo ho za krkem. Určitě už brzy odletí. Musí přece jít na jakousi slavnost, cosi, co se mu Sebastian snažil skrz jejich pouto vysvětlit. Ale Darovo chápání ostrovních obřadů bylo přinejlepším značně omezené a tenhle nepochopil vůbec.

„U Mocností, Sebastiane," ozvala se Arianna. „Dostaneš nás oba dva do průšvihu."

A pak se otřásla a roztáhla krátká křídla. Dokonce i za letu v sobě měla typicky feyský půvab. Feyové byli tak odlišní od jiných ras. Dar věděl, že ostrované považují míšence za něco méněcenného, podřadného. Ale Feyové, Feyové věděli, že míšenci jsou silnější, že ve smíšené krvi plyne ryzí magie. Šamanka mu jednou říkala, že co se týče Feyů a jejich dobyvatelských snah, dá se to chápat jako povinnost vůči rase. Musí být v pohybu, aby našli ryzost, která dá jejich moci tu divokou, dravou sílu.

Jenže ona o tom mluvila, jako by se jí dobyvačná touha Feyů nelíbila. Mluvila o tom, jako by v té myšlence viděla jen cestu k pochopení podstaty národa válečníků.

Dar byl míšenec. Měl vize v ranějším věku než jakýkoli jiný Fey a bez sebemenších zkušeností vybudoval stínozemí prostě tím, že udržel dědův výtvor pohromadě. Jeho pouta byla dokonalá a silná a Dar po nich putoval bez sebemenší námahy.

Arianna se proměňovala do více než jedné podoby, což bylo mezi Feyi neslýchané. Dar nevěděl, jaké jiné nadání ještě má, a snad to ani vědět nechtěl.

Ale oni byli jediní dva míšenci na ostrově. Feyové se s ostrovany zatím nemísili. Většina Feyů dosud žila ve stínozemí, skryta pod ochranou své feyské pevnosti, a to bohužel už dvacet let poražená.

Šamanka říkala, že tohle se Feyům ještě nikdy nestalo.

Varovala, že až přijde Černý král, všechny je povraždí za chování nehodné válečníků.

Všechny až na Dara, ten nebude zavražděn, protože je z jeho krve. Kdyby se rodina Černého krále obrátila proti sobě, byli by Feyové ztraceni ve strašlivém zmatku a šílenství. Takže Dar a Arianna. Ti byli bezpečni. Žádný jiný Fey ne.

Už ji neviděl. Ptáci na zahradě se znovu dali do švitoření. Pomalu se protáhl a vylezl z díry. Pro jistotu se ještě podíval nahoru, ale uviděl jen čistou, modrou oblohu, nic víc. Zahrada asi nebyla ta nejlepší možnost, jak se dostat dovnitř, ale byla jediná, kterou dobře znal. A když to dobře sehraje, budou ho strážní považovat za Sebastiana.

Darovi se rozbušilo srdce. Ještě nikdy nešel do paláce, tedy ne ve svém těle. Vždycky kráčel jen – spojen poutem – se Sebastianem, uvnitř golemova těla, v kamenném pouzdře.

Netušil, co by se stalo, kdyby ho chytili.

Ale musí to zkusit. Musí Sebastiana odtud dostat, alespoň dokud nebude vědět, co je ten cizí Fey zač. Ta vize se měla naplnit v blízké budoucnosti. A to jediné, co mohl Dar udělat pro záchranu svou i Sebastiana, bylo držet je oba dál od ostrovních domů, dál od paláce, dál od měst.

Musí dostat Sebastiana do stínozemí. A věděl, že sám se tam Sebastian nedostane.

Nicholas si ještě narychlo upravoval manžety na rukávech a krajky kolem zápěstí. Pak si prudce stáhl rukáv vesty k zápěstí a znovu si krajky urovnal. Na levé ruce se mu třpytil prsten, který mu dala Diamanta po Sebastianově narození.

Zastrčil si košili do kalhot a vytáhl z šatníku boty. Šatnu měl obrovskou, skoro jako místnost v místnosti. Kdysi, když byla ještě Diamanta naživu, byly jejich komnaty plné smíchu. Těžko uvěřit, že od té doby uplynulo už patnáct let. Dosud ji vídal ve snech.

A dosud ji postrádal, až se mu útroby svíraly bolestí. Jistě, měl děti. Sebastian byl přes všechnu svou pomalost vzorným synem a Arianna vypadala jako Diamanta. Pravda, chovala se spíš jako Solanda – panovačně, pyšně a s přehnanou sebedůvěrou. Někdy váhal, jestli udělal dobře, když nechal Solandu převzít roli pěstounky. Ale stejně nevěděl, jak by to mohl zařídit jinak. Arianna byla zvláštní, dokonce i na Feyku. Proměňovala se od okamžiku kdy vyšla z lůna a během prvních pěti let v tom nazdařbůh, zkusmo, leč vytrvale pokračovala.

Opřel se o dveře do šatny. Vyžádal si, aby ho dnešního odpoledne nechali o samotě, věděl, že bude samotu potřebovat. Tohoto týdne dosáhl Sebastian osmnácti let. Uplynulo už osmnáct let od jeho narození, od chvíle, kdy si s Diamantou uvědomili, že jedno dítě dva národy nespojí. Osmnáct let od chvíle, kdy dospěli k hořkému a konečnému poznání, že spojení Feyů a ostrovanů vyžaduje spoustu práce – práce, kterou Nicholas nebyl schopen zastat sám.

Po Diamantině a následně Rugarově smrti dosáhli Feyové a ostrované tichého příměří. Většina Feyů přebývala ve stínozemí, v uměle vytvořené magické

stavbě, v neviditelném ukrytu. Pár Feyů sice žilo venku, jenže s těmi se povětšinou zacházelo jako s nějakými vyvrheli a ostrované jim často vyhrožovali svěcenou vodou. Feye stačilo svěcenou vodou postříkat a umírali – a jejich smrt byla ničivá a strašlivá.

Feyové se rozpouštěli.

Feyové měli ze svěcené vody takovou hrůzu, že je stačila odstrašit pouhá zmínka. Ostrované tak měli jistotu, že si Feye udrží v uctivé vzdálenosti od těla.

Nicholas popadl boty, posadil se na měkce čalouněnou židli a natáhl si je. Byly z teletiny, nové a těsné. Koncem dne ho budou pěkně bolet nohy. Doufal, že to aspoň bude stát za to.

Průběh obřadu stanovil sám a proti něčemu takovému rocanisté vždycky brojili.

Panování bylo s náboženstvím úzce svázáno – po staletí byla součástí panovnických obřadů konaných na Modrém ostrově svěcená voda. Při Nicholasově sňatku s Diamantou se však neobjevila a Nicholas byl i proti tomu, aby se objevila při jeho korunovaci. Ale Matthias, padesátý první rocan, na to měl jiný názor.

Toho dne zemřela Diamanta strašlivou smrtí. Kdyby se neobjevila feyská šamanka, zemřela by i Arianna. Poté Nicholas zakázal používat svěcenou vodu kdekoli v blízkosti paláce.

A to vyvolalo další nesnáze. Povzdechl si a rukou si prohrábl lokny. Princ tím pádem nebude pomazán, jak káže starobylý zvyk, takže padesátý druhý rocan Titus už poslal králi protestní dopis. Nicholas byl na své osmnáctiny podle zvyku a tradice pomazán a tím bylo stvrzeno, že je následníkem trůnu. Ale Sebastian se svěcenou vodou nikdy nepřišel do styku a pokud šlo o život vlastního syna, Nicholas nespoléhal na názor, že by poloviční Fey mohl postříkání svěcenou vodou přežít.

A proto slavnost dospělosti. V podstatě to byl stejný obřad jako pomazání, jenom se konal bez Starších, audů a toho nejdůležitějšího, rocana.

Hrstka nižších lordů jeho pozvání odmítla. S těmi si to vyřídí později, po slavnosti, až si to bude moci rozmyslet. Lord Zbrojíř mu kdysi radil, aby těmhle nadutým, rychle zbohatlým lordům zabavil majetek, ale Nicholas to zamítl, domníval se, že tím by se napětí jen vyhrotilo. Ale napětí sílilo stejně – lordové ho dosud pomlouvali za jeho »nečistý« sňatek s Feykou, za jeho »nelegitimní, míšenecké« děti a za porušování tradic. Podle Zbrojířových slov se vyskytovali ještě jiní štváči, kteří měli stejně jako lordové ochotné posluchače. A možná i dost velkou podporu. Nicholas sice nevěděl přesně, jak moc jim lidé naslouchají, ale snad to ani vědět nechtěl – bylo mu jasné, že v okamžiku, kdy by to zjistil, neprodleně by jim zabavil jejich hmotné statky i postavení.

Ze zamyšlení ho vyrušilo ostré zaklepání. Zamračil se na dveře.

„Řekl jsem ti, aby mne nikdo nerušil, Santale," ozval se. Jeho komorník bohužel často míval vlastní názory. Nicholasovi vadilo, když ho někdo rušil, a v tom byl Santal mistr.

„Odpusť, pane," pronikl skrz dveře Santalův veledůležitý hlas. „Ale lord Hofmistr přišel s něčím, co nesnese odkladu."

„Sejdeme se na slavnosti."

„Tvrdí, že je to důležité, pane. Je u tebe v předpokoji."

Nicholas si povzdechl. Hofmistr byl jedním z nejstarších lordů. Býval důvěryhodným spolupracovníkem Nicholasova otce, a nyní i Nicholase. Jenže Hofmistr měl obzvláštní štěstí přinášet mu špatné zprávy.

„Řekni mu, že přijdu hned," odpověděl Nicholas.

Pravděpodobně má něco, co souvisí se slavností. Tolik lidí bylo proti jmenování Sebastiana následníkem trůnu. Ale Nicholas neměl na vybranou. Kralování vždycky přecházelo na nejstaršího syna, přímého mužského Rocova potomka. Sebastian je sice pomalý, ale je důkladný a svědomitý. Arianna už souhlasila, že bude jeho pravou rukou, a Sebastian jí důvěřoval. Arianna byla skvělá a nedostižná ve všem, o co se pokusila.

Bude chránit svého bratra i zemi a zajistí jim oběma bezpečný život.

Nicméně Nicholas doufal, že toho ještě dlouho nebude zapotřebí. Nicholas se na rozdíl od svého otce hodlal dožít zralého stáří. Možná, že do té doby Sebastiana následnictví mine a přejde přímo na jedno z jeho dětí.

Nakonec se vzchopil a vstoupil do obývací komnaty sousedící s jeho ložnicí. V komnatě bylo chladněji než v šatně. Santal tu otevřel okno a sluneční paprsky proudily dovnitř jako svatozář. Vánek byl svěží a v celé komnatě to vonělo jako na zahradě. Lord Hofmistr vstal a uklonil se. I on už byl ve slavnostním – měl na sobě dlouhý černý plášť, patřičné kalhoty a úzké boty podle feyského vzoru. Nicholasovi přišlo zvláštní, že lidé převzali z celé feyské kultury jen názory na odívání, nic víc.

„Hofmistře," zvolal Nicholas, nedbaje na dvorní protokol. „Za dvě hodiny začíná slavnost a já ještě musím připravit svého syna."

Většina lordů rozsah Sebastianovy duševní zaostalosti neznala, ale Hofmistr ano, a stejně tak dobře věděl, jakou moc má Arianna. Hofmistr se pohyboval v blízkosti obou dětí od jejich narození a nejednou Nicholasovi radil.

„Já vím, pane, ale tohle musíš slyšet hned.“ Pokynul Santalovi, který postával u dveří, Santal se uklonil, vycouval a zavřel za sebou.

Hofmistr vyčkal, až bude pryč, a pak se otázal: „Je tato komnata dobře zajištěná?“

Nicholas letmo pohlédl na dveře. Santal poslouchat mohl a pravděpodobně taky poslouchal. Nicholas kývl prstem na Hofmistra a odvedl ho přes šatnu do královské ložnice. V komnatě bylo uklizeno – byť ji Nicholas v tomto stavu ráno rozhodně nezanechal. Okna byla zavřená a bylo tu šero a dusno. Nebylo to obvyklé místo na schůzky, ale Nicholas usoudil, že se to hodí.

Od Diamantiny smrti do své ložnice nikoho nepřivedl.

„Tak dobrá,“ začal ve snaze zakrýt své rozladění. „Copak máš tak důvěrného? Provedl snad Titus něco, čím by narušil slavnost?“

Hofmistr zavřel dveře do šatny. „Ne že bych o něčem takovém věděl, pane, ale mohu ti to prověřit.“

Nicholas zavrtěl hlavou. Na rocana dohlíželo už dvanáct lidí a další skupina hlídala Starší. Už si zařídil, aby se Svatyně k jeho synovi nepřiblížila.

„To není nutné,“ odpověděl. „Tak mi pověz, o co vlastně jde?“

Navzdory slavnostním šatům vypadal Hofmistr tak trochu jako strašák – vyzáblý a vyčerpaný. Za posledních pár let mu vypadala většina vlasů a v šeru se mu holá lebka leskla. Kromě toho se hrbil. Kolem úst se mu usadily hluboké dlouhé vrásky, důsledek těžkého, strastiplného života.

„Z Kennilandských bažin přišel nějaký člověk. Říká, že k nim vtrhli Feyové.“

„Feyové?“ Nicholas byl připraven na cokoli, jen ne na toto. Kennilandské bažiny byly daleko na jižním konci ostrova. Feyská armáda tak daleko nikdy ani

nedošla, dokonce ani při prvním útoku na ostrov. „Jak by se tam dostali? O feyské armádě táhnoucí na jih by se nám přece něco doneslo.“

„Já nevím, pane,“ odpověděl Hofmistr, „ale ten muž tvrdí, že přišli přes hory.“

„Přes hory?“ Na druhé straně hor bylo moře. A z údolí se zlézt nedaly. A jediné zprávy z opačné strany hor přicházely z lodí, které obeplouvaly ostrov ve snaze dostat se dovnitř.

Obrovské pohoří se strmými útesy, spadajícími do zrádného moře.

Navzdory dusnu, které v komnatě panovalo, přejel Nicholasovi po páteři ledový chlad. Od chvíle, kdy na Modrý ostrov dorazili Feyové, zažil už více nemožného. Než sem připluli, myslel si, že svěcená voda je prospěšná, že tělo je pevný celek a že Modrý ostrov je nedobytný. Hofmistr ho upřeně pozoroval. Vrásky na obličeji se mu prohloubily.

„Takže to není útok zevnitř,“ usoudil Nicholas.

Hofmistr zavrtěl hlavou. „Naši lidé, kteří sledují stínozemí, nezaznamenali žádnou změnu. Tu a tam nějaký Fey odejde, ale vždycky se vrátí.“

„A co ta osada jižně od Jahnu?“

„Venkovní Feyové?“ opáčil Hofmistr přízviskem, které tito Feyové dostali od svého vlastního národa. Jednalo se o Feye, kteří už nebyli schopni vydržet život ve stínozemí a museli odejít ven. „Ta osada se skoro před pěti lety rozpadla a Feyové se rozptýlili do oblasti Killenova mostu.“

„A nejsou to oni, že by šli jednotlivě na jih a pak zaútočili?“

„Pane,“ pravil tiše Hofmistr. „Ten člověk říká, že jsou obsazeny všechny vesnice v Kennilandských bažinách. Říká, že viděl v horách stovky Feyů.“

Nicholas zaťal pěsti. Lid jeho dětí. Lid jeho ženy. A útočí. „Jak víme, že je ten člověk soudný, Hofmistře? Máme nějaký důkaz, že mluví pravdu? Podobné povídačky jsme slyšeli už dřív, a nakonec se vždycky zjistilo, že to jsou jen pokřivené výplody chorého mozku.“

„Já vím, pane,“ pravil Hofmistr. „Ale já mu věřím.“

„A z čeho soudíš, že mluví pravdu?“

„Zní to rozumně,“ odpověděl Hofmistr. „Říká, že se Feyové začali hrnout z hor před dvěma týdny. On se šel schovat do bažin. Já jsem v těch místech kdysi byl. Viděl jsem tu oblast. Lidé z bažin jsou schopni se tam schovávat po celé týdny.“

Nicholase nezajímalo, jak dobře se někdo dokáže skrývat v bažinách. Právě tam zemřel jeho otec, zavražděn úkladným vrahem. Hofmistr byl tehdy s jeho otcem. „Rozumně může mluvit i blázen,“ namítl.

„Pane…“

„Jestli sem Feyové vpadli znovu, tak proč nepřišli po řece, jako prvně? Zlézt tyto skály je nemožné, Hofmistře. A dokonce i kdyby Feyové našli způsob, jak je zlézt, je nemožné se k nim s loděmi přiblížit.“

„Jsou Feyové, kteří umí létat,“ poznamenal Hofmistr.

„Ano, ale ne všichni. Někteří nemají vůbec žádnou magii. Vždyť to víš sám. Ten tvůj chlápek tvrdí, že sestupují z hor už dva týdny. Víš, jak velká vojenská síla by to byla? Máš o tom vůbec představu?“

„Tisíce,“ odtušil Hofmistr tiše.

„Desetitisíce,“ opravil ho Nicholas. „První útočné síly nebyly tak početné. Proč by měly být druhé? A proč by druhý útok přišel až po tolika letech od prvního?“

Ale na to si uměl odpovědět sám. Věděl to téměř po dvě desetiletí. Diamanta ho varovala, že Černý král

přijde. Jen nevěděla, kdo tím Černým králem bude, ani kdy dorazí.

Během předsvatebního vyjednávání se jí Nicholas tázal, kdy Černý král dorazí.

Za tři roky, za pět, odpovídala. *Já nevím. Jestli můj děd zemře, bude to trvat o trochu déle, protože otěže moci bude muset převzít můj bratr. Jakmile se na pozici Černého krále pevně usadí, přijde sem.*

Ale Nicholase zamrazilo při vzpomínce na to, co mu odpověděl Rugar.

Nakonec, prohlásil Diamantin otec, *přijdou Feyové na Modrý ostrov v takovém počtu, že ho ovládneme.*

Desetitisíce. Více než dost na to, aby ostrov opanovali.

Více než dost.

„Diamanta vždycky říkala, že přijdou," ozval se Hofmistr. „Říkala, že nás budou chránit tvé děti."

Nicholas zavrtěl hlavou. „To by platilo, kdyby byla naživu a označila ostrov za součást Feyské říše. Za již obsazený. Ale Diamanta je mrtvá a její otec rovněž."

Hofmistr se zadíval na své ruce. „Ale tvé děti patří do rodiny Černého krále. On na ně nemůže vztáhnout ruku, že?"

Opravdový Černý král – nebo Černá královna – musí být nemilosrdný, řekla Diamanta před svou smrtí. *To je jediná cesta, jak přežít. Nikdo netouží zabít Černého krále víc než jeho nejbližší – sourozenci nebo děti. Ale rodina Černého krále se nemůže vraždit mezi sebou. To by vyvolalo nevýslovný zmatek. Takže to děláme jemně, nenápadně, pomocí úkladných vrahů, nepřímých rozkazů nebo si najdeme jiný způsob.*

Jako vpád.

Neúmyslné zabití.

K tomu by mohlo dojít.

„Může na ně vztáhnout ruku?“ zeptal se Hofmistr znovu.

„Já nevím,“ odpověděl Nicholas. Ztěžka polkl. Jeho děti byly mladší než byl on, když Feyové přišli na Modrý ostrov poprvé. Jeho syn není schopen bojovat s nejkrutějším ze všech Feyů. Jeho syn bude vždycky jen dítě, nic víc.

Černý trůn stojí na magii krve, řekla mu feyská šamanka poté, co se narodila Arianna. *Ta krev proudila v žilách Diamanty a teď pr oudí v žilách tvých dětí. Kdyby se krev obrátila proti sobě, zavládne šílenství. A když zavládne šílenství, umírají celé národy. Jestli způsobíš, aby se krev obrátila proti sobě, rozpoutáš peklo.*

Nicholas se otřásl. V posledních dvaceti letech se objevilo několik falešných poplachů. Jednou dokonce vyslali do ústí Cardidy vojsko, ale to našlo jen mlhu a výplody přehnané obrazotvornosti jakéhosi starce. Tohle mohl být podobný případ.

Hlavně nesmí propadat panice. Teď ne.

Ani teď, ani jindy.

„Najdi někoho, kdo by tu historku potvrdil. Zjisti, kdo byl v poslední době v bažinách. Pokus se najít audy, kteří tamtudy putují. Nebo nějakého potulného handlíře, který na jihu nakupuje. Tisícihlavé vojenské síly se nemohou skrývat navždy.“

„Pokud nejsou ve stínozemích,“ podotkl Hofmistr.

Nicholas zavrtěl hlavou. „Stínozemí jsou pro řádnou armádu pouze přechodnými tábory, nepoužívají se jako úkryt, jak to dělají Feyové tady. Jestli Feyové přešli hory a obsadili vesnice, tak v těch vesnicích ještě jsou. Ale kdyby to probíhalo už dva týdny, doslechli bychom se o tom už dřív.“

„Ledaže by dřív nikdo neunikl.“

„Říkal jsi, že se obyvatelé bažin umí dobře schovávat. Kdyby uviděli přicházet tisícihlavou armádu, sebrali by se, schovali by se v bažinách, a pak by uprchli. Dozvěděli bychom se o tom během několika dní.“

„Feyové jsou lstiví,“ podotkl pochybovačně Hofmistr.

Nicholas přikývl. Vzpomínal na všechny kličky a záludnosti Diamantina uvažování. Poslední, na co se jí ptal, než zemřela, bylo, jestli by ho někdy zradila.

Slíbila mu, že ne.

A on po dalších patnáct let přemítal, jestli mu tehdy řekla pravdu.

„Jednou jsme je už porazili,“ prohlásil Nicholas. „Porazíme je znovu.“

„Myslíš si, že jsme je skutečně porazili?“ otázal se lord Hofmistr.

„Vyjednávali z pozice slabšího, Hofmistře,“ odvětil Nicholas. „Diamanta by nikdy nezaslíbila sebe ani své nenarozené děti životu v Jahnu, kdyby si myslela, že má jinou možnost. Nezapomeň, že Feyové jsou válečníci.“

„Dělá mi potíže na to zapomenout,“ odtušil Hofmistr.

„Najdi důkaz,“ nařídil mu Nicholas, „a hned po slavnosti dospělosti svolej zasedání lordů. Tohle vyřídíme co nejdříve.“

Alespoň v to doufal. Vpád z jihu mu připadal dost nepravděpodobný.

Na druhou stranu by však právě to naznačovalo, že nejpravděpodobněji dorazil Černý král. Feyové se nikdy nechovali tak, jak by okolí očekávalo, a byli ještě mnohem schopnější, než co o nich Nicholas věděl.

Já vím, že Černý král žije a že se Modrého ostrova nevzdá, řekla šamanka.

*Přijde,*prohlásila Diamanta.

V takovém počtu, že toto místo *ovládneme*, prohlásil její otec.

Toho se Nicholas bál po celou jednu generaci. A jestli je to pravda, jestli Černý král dorazil s tisícihlavou armádou, tak Nicholas neměl sebemenší představu, co si počne.

Feyové jsou přísahou zavázání chránit kohokoli z rodiny Černého krále, řekla šamanka.

Kohokoli.

Sebastiana.

Ariannu.

A samotného Černého krále.

Místo aby Diamanta s Nicholasem válku mezi ostrovany a Feyi vyřešili, situaci ještě zhoršili.

Svým sňatkem, svými dětmi a tím, že změnili vpád na občanskou válku.

Šamanka to nazvala běsněním.

Šílenstvím.

Nicholas zavřel oči.

A to byl teprve začátek.

~ 5 ~

Titus, padesátý druhý rocan, seděl v poledním žáru na své terase. Křeslo mu zvlášť upravili pro pohodlný odpočinek a krátký odpolední spánek. Obvykle během odpoledne vypil tak dvě sklenice rybízovky, ale dnes stál džbánek vedle něj na stolku netknutý. Titus se dnes upřeně díval přes nádvoří a Cardidu na hlavní čtvrť Jahnu.

Pozoroval palác.

Dnešního odpoledne bude ten poloviční Fey oslavován jako příští hlava státu. Ta zrůda se zakrnělým mozkem, ve které proudí Rocova krev společně s krví vrahů, ten tvor, který se nedotkne svěcené vody, protože se bojí smrti, bude ustanoven princem.

A jednoho dne bude vládnout Modrému ostrovu.

Titus doufal, že takový den nikdy nenastane.

Jenže nevěděl, jak tomu zabránit. Jeho předchůdce Matthias by šel na slavnost a nějak – dejme tomu nějakou nešťastnou náhodou – by následníka postříkal svěcenou vodou. Už to jednou předtím udělal, králově choti Diamantě, a její smrt byla strašlivá.

Ale ne tak strašlivá jako vraždění Feyů na Sedmikráskové říčce. To bylo to nejhorší, co kdy Titus viděl. Rozežraná těla všude kolem, pach spáleného masa, výkřiky bolesti. To bylo jedinkrát, kdy se jednoho z nich dotkl.

Sklonil se nad umírajícím Feyem. Jeho tělo sebou škubalo ve smrtelných křečích. Jako socha z písku, na kterou někdo nalije vodu, ztrácel Fey tvar, až z něj zbyla hmota nepodobná živé bytosti. Jen svaly a kosti, hromada mrtvé tkáně barvy kůže, pohozená na mokré podlaze.

Myslel na to, že jí požehná, ale místo toho zjistil, že ji Slovem psaným i nepsaným proklíná: *Když se*

dotýkáte vody, odříkával, *dotýkáte se samé podstaty Boha*.

A on tomu věřil. Věřil, že Boží podstata vstupuje do svěcené vody, a ta nechává Boží lid žít, zatímco ostatní vraždí.

Nicméně za patnáct letech studia nebyl schopen odhalit, jak – nebo proč – se může Boží lid sezdat s Božím nepřítelem a jak z toho může vzejít nějaký výsledek. Jediná odpověď, na kterou přišel, byla, že prvorozené dítě Bůh proklel tím, že mu odňal mozek, a druhorozené zavrhl, když dovolil ďáblovi, aby se v něm zdárně usadil. Už jen sama skutečnost, že si král Nicholas vzal Feyku a ponechal její děti naživu, nade vše jasně dokazovala, že to je opravdu takový bezbožník, jak o něm Matthias kdysi tvrdil.

Jenže teď odsuzuje král celou zemi k životu pod nečistou vládou.

Titus si s tím nevěděl rady. Po týdny se modlil, doufal, že uslyší tichý vnitřní hlas, který mu sdělí, jak se s tím vypořádat. Zabíjet nemohl – věřil, že smrt patří do Božích rukou – a přímého dědice Rocova trůnu na tomto světě proklít také nemohl. Jediné, co mohl, bylo odepřít svůj souhlas a doufat, že to bude stačit.

Jenže to dopadlo jinak.

Ten slavný palác udělal jen to, že se Svatyně ani na nic nezeptal, jako by neměla v této společnosti své místo.

Nicholas zapomněl, o co se opírá jeho královská moc.

Titus zvedl šťávu, usrkl si a otřásl se, jak byla kyselá. Odpolední horko bylo úmorné – pod rouchem byl celý zpocený – a ani ve stínu to nebylo o moc lepší. A ve Svatyni bylo ještě větší vedro. Na terase si mohl alespoň vychutnávat vánek od Cardidy a její slabě bahnitou vůni. Když byl ještě audem, chodíval na říční

břeh, brodil se ve vodě a chladil si unavené rozpálené nohy.

Ale teď už nebyl audem. Audem přestal být už jako mladík. Rocanem se stal díky šťastné náhodě – padesátý první rocan tehdy opustil svůj úřad a zanechal po sobě pouze Tita jako jediného, kdo znal Tajemství. Titus mohl sdělit Tajemství svým nadřízeným, Starším, jenže cítil, že nikdo z nich není na takové duchovní úrovni, aby vykonával Boží příkazy.

Bůh ho určil za těch nejtěžších okolností a Titus nemohl před Božím rozhodnutím ucouvnout.

Stejně tak nemohl ucouvnout ani teď.

Kdyby to tak jen Nicholas pochopil. Titovi to připadalo tak jednoduché. Před Přijetím určil Roca následníkem trůnu svého nejstaršího syna. Druhého syna ustanovil hlavou nově vznikajícího náboženství. První rocan, Rocův druhorozený syn, neměl děti, a tak stanovil, že ho má na jeho místě vystřídat vhodný druhorozený syn. Pak se stalo zvykem, že se rocanové neženili ani neměli děti. Po generace přecházelo postavení rocana na druhorozené syny, upřímně věřící, kteří vstoupili do Svatyně a kteří v srdci chovali zájem pouze o víru, Svatyni a Modrý ostrov.

Zato Nicholas byl z rodu, který se v nepřetržité linii táhl až k Rocovi samotnému. K Rocovi, Bohem vyvolenému, který se z vlastní vůle nechal zabít vojáky Nepřítele a následně byl Přijat do Boží ruky. K Rocovi, který stále žil a nyní mluvil do Božího ucha ve prospěch svého národa. Nicholas by měl být na takový původ hrdý.

Jenže Nicholas svůj rod naopak zneuctil. Padesátý rocan věřil, že Feyové jsou – obrazně řečeno – vojáci Nepřítele. A Nicholas, místo aby je s pomocí Boží ruky porazil, jako to udělal Roca, se s jednou Feykou oženil.

Svatební obřad potvrdila Svatyně jen částečně.

Jeho dětem nikdy nebylo požehnáno, nikdy nebyly přijaty do církve, nikdy se jich nedotkla Boží ruka. Jak by tedy mohly vládnout. Jak by mohly vést Rocův lid, když se vyhýbají svěcené vodě? Titus to jednou zkoušel s Nicholasem probrat, ale Nicholas ho vyhodil, že prý ničemu nerozumí.

Ale Titus tomu rozuměl. Nicholas má strach o své děti, protože je považuje za Feye. Ale v jejich žilách proudí i Rocova krev. Možná, že by je svěcená voda nezabila, ale naopak posílila.

Pokud jsou ovšem skutečně Bohem pomazané, a nejsou to démoni, jak si někteří lidé myslí.

Ale Nicholas svěcenou vodu odmítl. Odmítá zkoušku. A vzbouřil se proti tradici a oslaví nástupnictví svého syna směšnou napodobeninou starobylého obřadu.

Titus se rozhodl, že s tím zatím nic dělat nebude. Nicholas je ještě mladý, je jen o pár let starší než Titus, a pravděpodobně bude žít ještě dlouho. Titus začne své tažení teď a skončí s ním dřív, než dospěje ta dívka. Z těch dvou byla nebezpečná ona. Bez její pomoci – nebo bez pomoci silné manželky – ten kluk stejně vládnout nemůže.

Pomalu vstal. Už se rozhodl. Roucho ho tížilo a zdálo se mu, že vedro sílí. Ještě naposledy se napil šťávy, a v momentě, kdy se rozhodl, že si ji vezme dovnitř, uslyšel zdola výkřiky.

Vyklonil se z terasy. Po nádvoří klopýtal nějaký aud v kutně špinavé od bláta a uhelného mouru. Ven vybíhali jiní audové a jeden přes druhého brebentili. Špinavý aud křičel, až mu hlas přeskakoval, že se blíží nějaká pohroma. Titus se pozorně zadíval na cestu. Až na pár lidí, kteří si šli po své práci, byla cesta prázdná.

Domácí audové odvedli příchozího dovnitř. Dveře se za nimi zavřely a křik utichl. Titus odložil sklenici se

šťávou a upravil si roucho. Rychle prošel svými komnatami, prudce rozrazil dveře, čímž vylekal auda na stráži, prohnal se chodbou a seběhl po schodišti dolů.

Aud křičel dál. Neustále opakoval něco o pohromě, Feyích a smrti. Titovi naskočila husí kůže. Něco se stalo. Žádný aud by se přece neměl znepokojovat kvůli Feyům. Feyové měli z každého představitele rocanismu hrůzu, takže se báli i audů, kteří často putovali od kostela ke kostelu se svěcenou vodou a přinášeli věřícím Rocovo poselství.

Titus je našel v kapli pro sloužící. Špinavý aud klečel na kolenou před oltářem a plakal. Na zdi nad oltářem visel Rocův meč a třpytil se ve světle svící. V kapli pro sloužící nebyla žádná okna. Dokonce se tu během prvních deseti let po vraždění Feyů, které začalo právě tady, ani nekonaly bohoslužby.

Právě tady Matthias odhalil tajemství svěcené vody. Neměl žádnou zbraň a obřadní meč si už předtím vzal někdo, kdo ho potřeboval proti Feyům. Takže Matthias bral lahvičky svěcené vody a házel je jako kameny v blahé naději, že blížící se skupinu lahvičkami umlátí.

A oni se rozpustili.

Tehdy byl Titus ještě audem a po bitvě musel v této místnosti uklízet. Z té vzpomínky se mu dosud zvedal žaludek.

A právě on zde znovu zavedl bohoslužby, aby zapudil vzpomínky na to vraždění.

Ostatní postávali kolem vzlykajícího auda. Bosé nohy – známka jeho postavení v církvi – měl zčernalé špínou a zaschlou krví. Kutnu měl rozedranou a v pase ji neměl převázanou.

Nemohlo mu být více než patnáct.

Dveřmi z pracovny vstoupil do kaple Rusel, církevní úředník, a s ním nějaký danita. Úředníci měli na starosti běžný chod Svatyně. Stáli o dvě příčky výš než audi

(nejnižší z nejnižších) a o příčku výš než danité, ale pod Staršími. Dobrý úředník mohl nastoupit na uvolněné místo v Radě Starších, stejně jako dobrý Starší mohl doufat, že se jednoho dne stane rocanem.

Rusel byl důstojně obtloustlý a plešatý. Sutana mu padla jako ulitá. Když uviděl Tita, zastavil se. „Nevěděl jsem, že pro tebe někdo poslal, Ctihodnosti."

„Viděl jsem ten rozruch a rozhodl jsem se zjistit, co je jeho příčinou," odvětil Titus. Volným krokem došel ke vzlykajícímu audovi a posadil se vedle něj na schod.

„Synku," oslovil ho, „tady jsi v bezpečí."

Chlapec jen urputně vrtěl vyholenou hlavou. Pak popotáhl, špinavou rukou si utřel obličej a rozmazal si po něm špínu. Rohož, na které klečel, byla už celá od bláta. „Bylo to hrozné," vzlykl.

„Co bylo hrozné?" Titus záměrně mluvil tiše a mírně. Pamatoval si, jakou hrůzu zažil, když byl v jeho věku, když ho padesátý rocan poslal se vzkazem k Feyům.

Chlapec vzhlédl. Vytřeštěné modré oči vyvalil ještě víc, když uviděl, s kým mluví. „Ctihodnosti," vydechl. „Odpusť. Neměl jsem ani tušení…"

„Jsi rozrušený," pravil Titus. „Řekni nám, co se stalo."

Chlapec přikývl a znovu si utřel obličej. Něco z toho, co Titus původně považoval za špínu, vypadalo spíš na krev.

„Dejte mu ručník a trochu vody," nařídil Titus.

„Já mám svěcenou vodu," ozval se Rusel poněkud vzpurným tónem. Titus měl chlapce nejdříve postříkat svěcenou vodou, než si k němu sedl. To bylo staré opatření, které pocházelo ještě z dob feyského vpádu a které drželo feyské vetřelce dál od paláce. Každý Fey, který byl postříkán svěcenou vodou, se rozpustil.

Chlapec natáhl ruku. Třásla se mu. „Na tom už teď vůbec nezáleží," řekl, když si vedle něj klekl danita a nalil mu na ruku trochu svěcené vody z Ruselovy lahvičky.

„Ale záleží," namítl Titus. „Omlouvám se, že to děláme."

Chlapec zavrtěl hlavou. „Ty mi nerozumíš."

„Ctihodnosti," připomněl mu jedovatě Rusel. „Jeho titul zní Ctihodnosti."

„Právě teď na titulech nezáleží," zarazil ho Titus. „Tento chlapec prošel něčím hrůzným. Jak se jmenuješ, synku?"

„Dimitri," hlesl chlapec.

„Jméno králů," poznamenal Titus.

Chlapec se maličko pousmál. „V mé rodině nikdy žádní králové nebyli."

„Ale to jsme přece všichni," namítl Titus. „V očích Boha."

Chlapec se nerozpouštěl a dokonce ani neucukl, když mu na ruku dopadly kapky svěcené vody. Do místnosti vešel nějaký aud s několika obrovskými ručníky a umyvadlem s vodou. Jeden ručník podal přímo chlapci. Chlapec se podíval na Tita, jako by ho žádal o svolení.

„Umyj si obličej, Dimitrii, a pak nám řekneš, co se stalo."

Chlapec namočil ručník do vody a začal si dřít špínu na obličeji. Voda se zbarvila rudě.

To nebyla špína.

Krev.

Titus se zamračil. Vzal do prstů chlapcovu rozedranou kutnu a odloupl jeden uschlý škraloup. Bláto.

„Jsi zraněný, Dimitrii?" zeptal se a bradou ukázal na vodu.

Chlapec zavrtěl hlavou. „To není moje, Ctihodnosti," odpověděl tiše. „Kdyby tak Bůh dal, aby byla."

„Čí je?" zeptal se Rusel. „Já nevím," odpověděl chlapec třesoucím se hlasem, jako by měl každým okamžikem znovu propuknout v pláč.

Titus upřel na Rusela zlobný pohled a donutil ho tak ustoupit dozadu. Chtěl chlapci klást otázky výhradně sám. „Kam jsi byl poslán, synku?" zeptal se ho.

„Do Kennilandských bažin." „Ke Gregorovi?" Chlapec přikývl. Znovu namočil ručník. Ticho v místnosti

rušilo jen šplouchání vody. „Kde je Gregor?" zeptal se Titus a v duchu zadoufal, že nebude muset z chlapce každou odpověď pracně páčit.

„Mrtvý. Všichni jsou mrtví," odpověděl chlapec hluše. Vytáhl ručník z vody a začal si utírat ruce. Na koberec padaly kapky. Rusel se tím směrem pohnul, jako by ho to znechutilo, ale Titus ho znovu zpražil pohledem.

„Kdo je zabil, Dimitrii?" „Feyové." To slovo chlapec zašeptal, jako by se bál, že ho někdo uslyší. „Jací Feyové?" zeptal se Titus. Svrbění na šíji zesílilo. „Copak ty nevíš, Ctihodnosti?" Titus se podíval na ostatní. Vypadali stejně zmateně jako on.

„Neslyšeli jsme o Feyích nic zvláštního," odvětil Titus.

Chlapec upustil ručník do umyvadla, zavřel oči a škubal sebou, jako by se snažil potlačit vzlykání. Pak se zhluboka nadechl. „Z hor přišli Feyové," řekl. „Stovky Feyů, možná víc. Čekali na nás v kostele na jižním konci bažin." „Oni šli do kostela?" otázal se Titus. Pamatoval si na jejich dávný odpor k čemukoli takovému. „Byli tam už několik dnů. Čekali na nás. Vesnici obsadili už předtím." „Já jsem z toho jelen," ozval se Rusel. „Co jsou zač tihle

Feyové? Přišli ze stínozemí?“

„Rusele,“ pronesl Titus varovně.

„Přišli z hor,“ opakoval chlapec hluše.

„Ze Sněžných hor?“ upřesňoval si Titus.

Chlapec přikývl. Otevřel oči. Na řasách měl kapky slz.

„Přišli od moře?“ Titus tomu nemohl uvěřit.

„Byly jich stovky,“ opakoval chlapec. „A čekali na nás. V kostele.“

Rusel se opřel o oltář. Byl popelavě bledý, jako by věděl, co přijde. „A dál?“ zeptal se Titus.

„Zaútočili,“ odpověděl chlapec. „Prsty. Víš, že umí špičkami prstů stáhnout zaživa člověka z kůže?“

Ne, to Titus nevěděl. A snad to ani nechtěl vědět.

„Vytáhli jsme svěcenou vodu a stříkali jsme ji na ně, ale jim nic neudělala. Vůbec je to nezastavilo. Popadl jsem Rocův meč, Bůh mi to odpusť, a po jednom jsem sekl. Pak jsem utekl. Běželi za mnou až na kraj bažin. Vběhl jsem do bažin a zalezl pod rákosí. Dědeček mne naučil, že si mám vzít rákosové stéblo a dýchat skrz něj, a to jsem udělal. Když jsem se nevynořoval, určitě si mysleli, že jsem mrtvý. Za soumraku odešli. Šel jsem zpátky do kostela. Všichni byli mrtví.“

Otřásl se. Vzpomínky ho zmáhaly.

„Většina měla v rukou prázdné lahvičky od svěcené vody.“

„Takže po tobě Feyové nešli?“ ujasňoval si Rusel, jako by mu ta historka připadala neuvěřitelná.

„Chtěli, aby uprchl,“ odpověděl mu Titus. „Chtěli, aby nás

o tom někdo zpravil.“ Naklonil se k chlapci. Ani on nebyl úplně přesvědčen, jestli tomu může věřit. „Víš určitě, že ta svěcená voda byla pravá?“

Chlapec pokrčil rameny. „Dostali jsme ji ze Svatyně jako vždycky. Sám jsem ji vyzvedával, než jsme odešli do bažin.“

„Pošli pro Staršího Reeceho,“ řekl Titus. „Chci, aby mi tu svěcenou vodu prověřil. Ať si potvrdí, že vodu, kterou dostali, nikdo nevyměnil.“

I to už se kdysi dávno stalo. Do Svatyně pronikl jakýsi Fey a vyměnil lahvičky se svěcenou vodou za lahvičky s vodou říční. Tehdy to zjistil právě Reece. Bude schopen zjistit, jestli se něco takového nestalo i teď.

Jeden z audů odešel hledat Reeceho. Rusel zbledl ještě víc.

„Musíme to oznámit paláci.“

„Co?“ zeptal se Titus.

„Že ostrov napadly stovky Feyů. Rozhodně o tom musí vědět.“

„Jenže my nevíme, jestli pro ně třeba neposlal Nicholas, že?“ opáčil Titus.

„Je to náš král,“ namítl Rusel.

„A otec feyských dětí. Pobývá v blízkosti Feyů už příliš dlouho. Nevíme, co se mu honí hlavou.“

„Chceš říci, že bychom měli zprávu o tom vpádu zatajit, Ctihodnosti?“

„Nemám jistotu, že se jedná o vpád,“ odpověděl Titus. „My nevíme, kolik Feyů je ve stínozemí. Možná by pro ně bylo jednodušší vynořit se zdánlivě z hor. Kennilandské bažiny mají s Feyi pramálo zkušeností. Vyčkáme, co se bude dít dál, a pak se teprve spojíme s palácem.“

Rusel si chvíli hryzal ret, a pak se zamračil. Titus se na něj upřeně díval. Rusel krátce přikývl. „Jak si přeješ, Ctihodnosti.“

„Nikdo o tom nebude mluvit,“ dodal Titus. „Reece a já zjistíme, co se stalo se svěcenou vodou. Svolej Starší,

Rusele. Až se Dimitri nají a slušně oblékne, sdělí Starším všechno, co si pamatuje. To znamená každou podrobnost, synku. Zvládneš to?“

Chlapec přikývl. Byl statečný, to mu Titus musel nechat. A byl mladý.

Tak mladý.

„To je všechno,“ prohlásil Titus. „Vezměte prosím Dimitrie do kuchyně. Musí se najíst. A dohlédněte, aby se mu – než ho dovedete ke Starším – nic nestalo.“

Všichni se na něj podívali.

„Odejděte, prosím,“ nařídil jim Titus. Chlapec vstal zároveň s audy. „Vedl sis dobře, synku,“ řekl mu. „Jsem rád, žes přišel nejdříve za námi.“

Chlapci se po čerstvě vydrhnuté tváři skulila slza. „Kam jinam bych měl jít, Ctihodnosti? Patřím sem.“

„To ano,“ souhlasil Titus. „Zakrátko se zase uvidíme.“ Kývl na audy, ať odvedou chlapce z místnosti. „Ty ještě chvíli počkej, Rusele.“

Rusel střelil pohledem po danitovi, ten se poklonil a odešel. Zůstali v místnosti sami dva. Prázdná kaple teď vypadala rozlehleji. Ze skvrn, které zůstaly po Dimitrii na rohoži, se šířil blátivý a železitý pach.

„Co si o té historce myslíš?“ zeptal se Titus.

Rusel potřásl hlavou. „Je to příliš neuvěřitelné, než aby to byla pravda.“

„Myslím, že říká pravdu. Mladý chlapec nedokáže předstírat takový strach.“

„Pokud je to ovšem mladý chlapec.“

Titus se usmál. „Prověřili jsme ho svěcenou vodou.“

„Ta voda nemusela být v pořádku.“

„Jenže na tuto možnost nás upozornil právě on.“

Rusel svíral okraj oltáře tak silně, až mu zbělely klouby. „Feyové jsou mazaní, Ctihodnosti. Mohou nám říkat pravdu, aby skryli větší lež.“

„Myslíš si, že je to převtělovač?“ Převtělovači byli Feyové, kteří si vybrali nějakého hostitele, zavraždili ho a pak převzali jeho tělo, rysy i chování. Titus viděl převtělovače napadnout hostitele jen jednou. Převtělovač se ovinul všemi čtyřmi kolem hostitelova těla a vysál z něj život. Kosti hostitele se sesypaly na podlahu a na zem dopadl převtělovač, nahý a přesně stejný jako jeho hostitel.

Bylo to hrůzostrašné.

„Možná,“ odpověděl Rusel. „Hodně by se tím vysvětlovalo.“

„Ale proč předvádět útok, kdyby k němu nikdy nedošlo? Je přece příliš snadné si to ověřit.“

„Nicméně, Ctihodnosti, jakmile Starší Reece prověří chlapce svěcenou vodu, rád bych ho s tvým dovolením prověřil ještě jednou.“

„Rozhodně,“ souhlasil Titus. Opřel se zády o oltář a lokty se podepřel o horní schod. „Co když je to pravda? Co když Feyové opravdu obsazují bažiny?“

„Rád bych věděl, jak by se do těch bažin dostali. Ty hory jsou přece neschůdné.“

„Feyové jsou mazaní,“ připomněl mu Titus. „Sám jsi to říkal.“

„To mne ještě nepřesvědčuje, že dokážou zázraky,“ odtušil Rusel.

„Co když už před několika měsíci opustili stínozemí, vyměnili svěcenou vodu a sehráli útok, aby to vypadalo, jako že přišli z hor?“

„A s jakým cílem, Ctihodnosti?“

„Aby v nás vyvolali paniku ohledně Kennilandských bažin. Ten chlapec nešel do paláce. Šel sem.“

„A řekl, že čekali v kostele.“

Titus přikývl, odvrátil zrak od Rusela a upřeně se zadíval na lavici. Ještě i teď na ní byly vidět škrábance

po útoku, který se odehrál už tak dávno. „Nechali ho utéct.“

„Ty si myslíš, že je za tím palác, Ctihodnosti?“

Titus pokrčil rameny. „Svatyně se jim stala dost nepohodlnou, že?“

„Král by se nikdy neodvážil vzepřít rocanově vážnosti.“

„Král se vzepřel už mnohokrát. Jednou si dokonce pohrával s myšlenkou, že se prohlásí hlavou Svatyně sám.“

„Ale to bylo pod padesátým prvním rocanem. A padesátý první rocan byl blázen.“

„Opravdu, Rusele? Mně nikdy nepřipadal jako blázen. Jenom jako člověk zmučený na těle i na duchu. A nenáviděl Feye víc než kdokoli jiný.“

„Nemohu ani uvěřit, že něco takového říkáš, Ctihodnosti.“

Titus se obrátil, vzepřel se na jednom lokti a podíval se nahoru na Rusela. Ruselův obličej přešel od čistě bílé do jasně brunátné. Rukama stále pevně svíral okraj oltáře. „Ty si myslíš něco jiného?“

„Že ten chlapec lže? Ano, Ctihodnosti.“

„A jestli ne? Máš ještě nějaký jiný nápad?“

Rusel rozčileně polykal, až mu ohryzek poskakoval. „Že se Feyové chovají, jak jim je vlastní?“

Titus přikývl.

„To není možné, Ctihodnosti. Svěcená voda by je zabila.“

„A co když našli způsob, jak přežít. Co když už na ně nepůsobí?“

„To není možné,“ namítl Rusel. „Celou dobu se obáváme, že najdou způsob, jak se se svěcenou vodou vypořádat,“ odpověděl Titus. „Jestli ano…“ začal Rusel, a pak se odmlčel. „Tak zahyneme,“ dokončil to za něj Titus. „Všichni zahyneme.“

Ve čtvrtém patře vklouzl Dar za sloup. Konečně se dostal na důvěrně známou půdu. Sebastianovy komnaty už byly blízko. Sebastian se jen zřídkakdy pohyboval někde jinde než ve svých či sestřiných komnatách nebo na zahradě. Dar věděl, že tu a tam Sebastian jídává v královské jídelně nebo že zajde do přijímací komnaty, ale v ty chvíle s ním Dar nikdy nebyl. Dar byl jen v jejich komnatách nebo na zahradě. Zbytek paláce byl pro něj zahalen tajemstvím.

Dostat se dovnitř bylo překvapivě jednoduché. Napodobil Sebastianův šouravý krok a odvracel pohled. Jeho tělu, byť vypadalo stejně jako Sebastianovo, se chtělo pohybovat rychle a Dar věděl, že se šourá špatně. Ale nikdo to nepostřehl a těch pár sluhů, kteří ho uviděli, se mu poklonilo. Dar si jich nevšímal – věděl, že to Sebastian tak dělá. Udělat něco mimo běžný chod vyžadovalo od Sebastiana nezměrné úsilí.

Ale Dar se zároveň dostal do značně ošemetné části paláce. Musel si dávat pozor, aby se vyhnul služebnictvu, a ještě větší pozor, aby se nesetkal se Sebastianem na chodbě. Nikdo mimo stínozemí (až na Solandu) nevěděl, že pravým dítětem Nicholase a Diamanty je Dar. Všichni považovali Sebastiana za živou bytost, ne za golema. Byl to sice zvláštní golem, nicméně přesto golem.

Síň byla prázdná. Byl tu zatuchlý vzduch, jako by se sem příliš často nechodilo. Uprostřed síně stály sloupy, jeden proti každým hlavním dveřím. Na konci se síň rozšiřovala do galerie. Na zdech visely portréty královských dětí. Tucty portrétů, které znázorňovaly umělý výjev: dvě tři děti s obrovskými kyticemi v náručí nebo mazlící se se psem. Žádné dítě nevypadalo šťastně.

Dar se Sebastianem si všechny tyto portréty pozorně prohlédli. Ty pozdnější v sobě měly víc života, jak se portrétování zlepšilo. Nejlepší portrét měl Darův otec, jedináček. Seděl na břehu říčky, kolena přitažená k hrudi, a zadumaně hleděl do vody. Dar nevěděl, jestli tento portrét vystihl podstatu jeho otce – viděl ho jen párkrát – ale vypadal nejuvolněněji, nejskutečněji ze všech.

Portrét Arianny a Sebastiana visel na začátku schodiště. Sebastian seděl na kamenném schodišti tak nehybně, že vypadal sám jako kámen. Arianna stála nad ním a vlasy jí vlály ve větru, jako by byla malována zvlášť. Malíř vystihl podstatu obou dvou: Sebastianovu prostoduchost a neskutečnou schopnost setrvat v nehybném klidu; Arianninu jiskrnost a neposednost. Darovi se ten portrét líbil tak, jak byl. Sebastian mu svým pomalým, šroubovaným způsobem sdělil, že by si přál, aby na tom portrétu mohl být s nimi i Dar.

Galerie byla prázdná. Z otevřených oken na protějším konci dovnitř proudilo slunce. Dveře k Sebastianovi byly také otevřené a zevnitř Dar neslyšel nic. Takže Sebastian už musel být oblečený a připravený, jinak by Dar slyšel štěbetání služebnictva a chůvu, která zřejmě byla každým rokem panovačnější, neboť její »milovaný chlapec« nedělal výrazné pokroky.

Dar rychle proběhl síní, kolem zábradlí nad schodištěm a vklouzl do Sebastianových dveří.

Komnaty mu byly stejně dobře známé jako domov. Tohle bylo jediné ze všech míst, na která Dar chodíval, kde bylo plno světla a barev. Ochránilo ho to před utrpením z návalů, které postihly Coultera, když utekl ze stínozemí – ochromující strach z neznáma, který vznikl z toho, že žil celý život bez podnětů.

Feyové nezamýšleli ve stínozemí žít. Vizionáři tvořili stínozemí pro přespání během bitev, jako

skladiště zbraní anebo pro ochranu velitelů. Stínozemí byla bedna postavená myslí vizionáře a spojená s vizionářem stejně jako je s myslí spojeno tělo. Toto stínozemí postavil Darův děd, Dar v něm vyrůstal a když děd zemřel, zachránil Dar stínozemí před zhroucením. Kdyby tam Dar nebyl, stínozemí by se sesulo a všechny by pod sebou pohřbilo.

Protože však stínozemí nebylo přirozené místo, nedalo se uvnitř nic pěstovat. Zdi, podlaha i strop bedny působily pevně, byť byly neviditelné. Díky nedostatku světla panovalo ve stínozemí šedivé, bezbarvé šero. Vzduch stěnami stínozemí pronikat mohl, ale nic jiného. Dar vyrůstal v otupující mlze, která brala barvy i těm nejzářivějším věcem. Nebýt jeho pouta se Sebastianem, ani by nevěděl, co to barvy jsou.

Dar tyhle komnaty miloval. Když Arianna povyrostla a naučila se chodit, stal se z přijímací komnaty dětský pokoj. Tento dětský pokoj byl od schodiště dál než původní a chůva tak měla šanci Ariannu chytit, což by jinak bylo nemožné.

Dar vklouzl dovnitř a opatrně, potichu za sebou zavřel dveře. Sebastiana ještě neviděl, ale to ho moc netrápilo. Služebnictvo pravděpodobně Sebastianovi pomohlo s oblékáním a pak mu nařídilo nehýbat se z místa, dokud pro něj někdo nepřijde. Takhle se podobné události řešily už dříve. Nebyl důvod se domnívat, že by se na tom něco změnilo.

Dar nakoukl do šatny. Sebastian nikde. Rychle proběhl šatnou do ložnice. I tady to dobře znal. Byla tu ohromná postel s nebesy a několika těžkými pokrývkami. Sebastianovi byla neustále zima a přikrýval se hromadou pokrývek dokonce i v létě. Když ho Dar navštěvoval skrz pouto, častokrát je musel odhrnout.

Místnost byla ve věži nad zahradou. Byla tu dvě okna, na každé straně jedno, a z nich byl výhled na květiny. Závěsy byly rozhrnuté a dovnitř vál vítr. Sebastian stál u okna nalevo od Dara a díval se ven na modrou oblohu a kroužící ptáky, jako by k nim chtěl patřit. Ruce mu ochable visely u boků – působilo to dojmem, že je má zbytečně, byť tomu tak ve skutečnosti nebylo.

Dar nikdy toto podvržené dítě, tohoto golema, tvora, kterého miloval jako bratra, neviděl před sebou jako bytost z masa a kostí. Spojovalo je pouto, které vypadalo jako struna Darovi srozumitelná a Sebastianovi ne. Už jako děti zjistili, že Sebastian vděčí za své vědomí Darovi. Pokaždé, když Dar navštívil Sebastianovo tělo, nechal tam kousek sebe. A tyto kousky si žily svým vlastním životem. Sebastian myslel sám a sám sebe považoval za samostatnou bytost už od chvíle, kdy ho Darova matka vzala do náruče. Své vědomé bytí před Darem tajil v obavách, aby Dar neobsadil jeho tělo natrvalo. Bylo jim pět, když to Dar zjistil, a Dar jeho názor poopravil. Od té chvíle z nich byli nejlepší přátelé a blízcí důvěrníci.

Bratři.

Možná i víc. Dvě části jednoho celku.

Ale nikdy se neviděli tváří v tvář.

Dar Sebastiana předem upozornil, že přijde, ale na Sebastiana to nijak nezapůsobilo. Někdy mu byly jasné jen činy.

Sebastian ho neslyšel vcházet. Darovi chvíli trvalo, než se z toho vzpamatoval. Sebastian byl stejně vysoký jako on, trochu statnější a vypadal klidněji.

Měl na sobě dlouhé, bílé, vyšívané roucho, což jim dnešní odpoledne ještě ztíží.

„Sebastiane?“ oslovil ho Dar.

Sebastian zakolísal, a pak se začal nemotorně otáčet – trhaně posunoval nohy kousek po kousku. To byl Sebastianův způsob, jak se otočit, a u jeho mnohem pohyblivější sestry často vyvolával výbuchy smíchu. Nakonec se zastavil čelem k Darovi a vytřeštil oči.

Otevřel ústa a Darovi bylo jasné, co z nich vyjde.

Výkřik.

Dar se jediným skokem přenesl přes komnatu a rukou zakryl Sebastianovi ústa. O vteřinku později se ozvalo zaječení, chraptivý skřípavý výkřik, až Dara zamrazilo. Většinu zdusil rukou.

„To jsem já," řekl Sebastianovi. „Dar."

Sebastian vrtěl hlavou sice pomalu, ale tak silně, až hrozilo, že se Darovi vykroutí.

„Dar," opakoval. „Já jsem Dar."

Sebastian vytrvale vrtěl hlavou a třeštil oči strachy. Sebastian nikdy nepovažoval Dara za nic jiného než za své samostatné druhé já. Po poutu mohl putovat jen Dar, Sebastian nikoli. Sebastian byl pevně uvězněn ve svém těle. Dar o tom věděl, ale domníval se, že to Sebastianovi náležitě vysvětlil.

Očividně mu to nevysvětlil dostatečně.

Dar se letmo podíval na otevřené dveře, zadoufal, že ten tlumený chraptivý výkřik nikdo neslyšel, a zavřel oči. Natáhl se po poutu, věci stejně staré jako on sám. Pak po něm klouzal, překvapen, jak je jeho cesta krátká. V jednom okamžiku ještě byl ve vlastním těle, v druhém už byl v Sebastianově.

Zevnitř mu Sebastianovo tělo připadalo obrovské. Vždycky se setkávali za očima. Sebastianova vnitřní bytost vypadala jako částečně vyvinuté dítě s přízračně bledým tělem a znepokojenýma očima. Dar si k této mnohem známější formě svého přítele a společníka přidřepl.

To jsem já, řekl a ukázal skrz Sebastianovy oči ven. *Ten člověk tam, to jsem já.*

Sebastian vrtěl hlavou – mimo své kamenné tělo se dokázal pohybovat rychle – a rukama si zakryl oči. Dar ho jemně vzal za přízračnou dětskou bradičku a zvedl mu hlavu.

Pamatuješ si, jak jsem ti říkal, co nám hrozí?

Ano. S léty se Sebastianův hlas prohloubil. Zněl jako mužský hlas vycházející z dětského těla.

Musel jsem za tebou přijít ve svém vlastním těle. Musím tě odtud odvést.

Do města?

Dar z něj vycítil dětské vzrušení. Sebastian byl na vycházce ve městě jen párkrát a vždycky se mu to moc líbilo. Jenže jeho rodině se to nelíbilo a posměšky, které si Sebastian vyslechl, Darovi málem zlomily srdce.

Ke mně domů. Chceš jít ke mně domů? Na místo, kde ses narodil?

A ty ses narodil tady.

Dar se usmál. *To je pravda. Pak nás vyměnili.*

Sebastian mu úsměv oplatil. Teď se pohybovali na důvěrně známé půdě. Tuhle historku si navzájem vyprávěli už mockrát. *Půjde i Arianna?*

Hned teď ne, odpověděl Dar. *Možná později.*

A můj otec?

Ten musí zůstat tady. Má tu své vladařské povinnosti.

Nebyl by rád, kdybych odešel.

Nebyl by rád, kdybys zemřel.

Sebastianův pohled se zachvěl, a pak se před nimi objevila nezřetelná podoba Darovy matky, bezvládně ležící na zádech, s hlavou rozežranou svěcenou vodou. Sebastian pro ni naříkal celé měsíce. Vedle ní stál Darův otec, bezradný a ztracený.

Pak se obraz rozplynul.

Já zemřu také takto? otázal se Sebastian. Jeho skutečným tělem proběhlo zachvění a oběma otřáslo, jako když se vítr zmocní listu.

Dar zavrtěl hlavou a vybavil si svou vizi. Mezi nimi se objevil obraz Sebastiana ležícího na podlaze, s nožem v zádech.

To jsem já? zeptal se Sebastian tiše.

Pokud nepůjdeš se mnou.

Co je to za lidi?

Já nevím, odpověděl Dar. Vypadají jako Feyové, ale nejsou to žádní Feyové, které znám.

Já neznám žádného Feye.

Až na Solandu.

Ta o mně mluví jako o nějaké hr oudě. Feyové jsou ošklivi.

Ale my jsme částečně Feyové, řekl mu Dar. Naše matka byla Feyka.

Mezi nimi vyvstal obraz matčiny tváře. Matka se na ně dívala a v tom příšeří byla její hubená tvář krásná. *Usmívá se,* říkala. *Mám ho tak ráda, když se usmívá.*

Vypadáš legračně, řekl Sebastian tiše. *Nenapadlo mne, že jsi skutečný jako každý jiný. Myslel jsem si, že jsi jako já.*

Já jsem jako ty, odpověděl Dar. Dosud se upřeně díval na obraz své matky, uplouvající kamsi za Sebastiana. Vypadala mladě, ale tak nějak divoce, až mu to nahánělo hrůzu. Měla neklamně feyské rysy; celá tvář byla jaksi vzletná – oči, lícní kosti, dokonce i obrys rtů. Byla to Sebastianova matka. Dokonce ani nevěděla, že Dar žije.

Ty máš své vlastní tělo, ozval se Sebastian. Opřel se o obraz matky, jako by potřeboval oporu. *Když máš své vlastní tělo, tak na co potřebuješ moje?*

*Já tvoje tělo nepotřebuji, Sebastiane,*odpověděl Dar. Začínalo se ho zmocňovat zoufalství. Chtělo se mu jít

do Sebastianových očí a rozhlédnout se po komnatě. Každým okamžikem sem mohl někdo pro Sebastiana přijít. Obřad začne co nevidět. *Navštěvuji tvoje, protože jsme spojeni poutem.*

Tak jak to přijde, že nemohu já navštívit tvé? Sebastian si založil drobounké přízračné ručičky na hrudi. Dar u něj tuhle tvrdohlavost už zažil. Jestli mu na to neodpoví, nikdy neodejdou.

To je tím poutem, odpověděl Dar. *Ty bys měl být schopen navštívit mé tělo. Tys jen doteď nevěděl, že nějaké mám.*

Tak proč nemůžu zůstat tady a spojit se s tebou poutem? Oni zraní mé tělo, ale ne mne.

Dar zavrtěl hlavou. Tím by se mohlo pouto rozbít a to by nás mohlo oba zabít, řekl. Bude lepší, když půjdeš se mnou.

Můžu to říct tátovi? zeptal se Sebastian.

Až pak, až odejdeme, odpověděl Dar. Mám strach, že jestli nepůjdeme hned, něco se nám stane.

Já nechci odejít, prohlásil Sebastian.

Já vím, odvětil Dar, ale myslím, že nemáme na vybranou. Já tě mám rád, Sebastiane. Nechci, aby se ti něco stalo.

Sebastian vstal a položil ruce Darovi kolem krku. Přízračné ruce byly lehké a ne úplně pevné. *I já tě mám rád, Dare.*

Tak pojď se mnou.

Sebastian, opírající se hlavou Darovi o hruď, přikývl. *Tak mne tedy rychle vezmi domů.*

Vezmu tě domů co nejrychleji, souhlasil Dar. Vzal Sebastiana za drobounká ramínka a odsunul ho od sebe. *Teď musím naše spojení přerušit. Pak tě vezmu za ruku a společně odejdeme. Půjdeme oknem. Budeš muset šplhat, jak jsem tě to učil, dobře?*

Sebastian přikývl, ale hryzal si ret. Vylézt z okna bylo na pováženou. Sebastian to sám nikdy nedělal.

Dobře, opakoval Dar. *Až se znovu uvidíme, budu už ve svém těle.*

Sebastian znovu přikývl. Dar sklouzl po poutu a s nárazem přistál ve svém vlastním těle. Ruku ještě stále tiskl Sebastianovi na ústa a hlavu měl otočenou ke dveřím. Spustil ruku a Sebastian zavřel ústa.

„To jsem já," připomněl mu Dar. „Je to přesně tak, jak jsem ti říkal."

Sebastian se na něj chvíli vyjeveně díval, pak zvedl hlavu nahoru a sklonil ji dolů. Vypadal vyděšeně a bezradně.

„Dobře," zopakoval Dar a vzal Sebastiana za ruku. „Takže jdeme."

„Já… si… nemůžu… umazat… roucho." Sebastian mluvil, jak nerychleji mohl, a přesto to bylo strašně pomalu. Jeho rty špatně tvořily slova a dělalo mu potíže už jen vydávat hlas. Čím byl starší, tím to bylo horší, ne lepší. Dar soudil, že to nějak souvisí se Sebastianovou velikostí a se skutečností, že u golema se nepředpokládá tak dlouhý život, ani že doroste do takové velikosti. Prostě to byl příliš velký nápor na magii.

„Řekneme jim, že to byla moje chyba," navrhl Dar a zatahal Sebastiana za ruku. Sebastian postoupil o krok k Darovi a na místě strnul.

Dar se otočil.

Ve dveřích stála Arianna, zachumlaná v županu, s rozcuchanými, neupravenými vlasy.

„Kdo jsi?" zeptala se. Hlas se jí maličko chvěl a prozrazoval, jak je překvapená. „A co to vyvádíš s mým bratrem?"

Polonahý Matthias stál ve dveřích kovárny. Za ním žhnula kovářská výheň a v odpoledním vedru byl v místnosti – byť otevřené – nesnesitelný žár. Po zádech mu stékal pot. Kalhoty měl mokré a na zemi, pokryté slámou, po něm zůstávaly mokré otisky bosých nohou.

Nastal okamžik pravdy: Yeon skončil s kováním meče a teď se ho chystal ponořit do studené vody. Dosud udělali pět pokusů a meč se zatím pokaždé rozletěl na kousky.

Matthias přistoupil blíž. Yeonovo rozložité, svalnaté tělo se lesklo potem a od ohně měl v kůži zažranou špínu. Uchopil rozpálený meč do kleští a ponořil ho do vody. Zasyčelo to, vyvalila se oblaka páry, oba je oslepila, a horko v kovárně stouplo.

Yeon po něm střelil pohledem. Ve špinavém obličeji se jeho oči skoro ztrácely. Matthias neříkal nic, jen se díval do stoupající páry. Když v tom horku vydrží Yeon, vydrží to Matthias taky. Meč koval Yeon podle Matthiasových pokynů. Byla to dlouhá, těžká práce v žáru, ale nějaký pokrok už udělali.

Zpočátku považoval Yeon ten podivný kov z Krvavých útesů za nekujný a zabralo mu skoro měsíc, než našel správný poměr žáru a tlaku, aby z kovu vykoval meč.

Ale to už dokázali. Jenže nebyli schopni meč dokončit.

Ten kov zvaný varin objevil Matthias během svého dlouhého pobytu na Krvavých útesech. Poté, co se vzdal postavení padesátého prvního rocana, utekl domů, na útesy. Z jeho rodiny už tam nikdo nezbyl. Po desetiletí se tam nepodíval, ale vesnice vypadala stále stejně – schoulená v horách na nejzazším severovýchodním konci ostrova. Krvavé útesy byly vysoké a velebné;

vysoké horské štíty obklopovaly rozeklané, krvavě rudé skály, podle kterých dostaly hory jméno. Ve skutečnosti patřily k severnímu pohoří, k Rocovým očím, byly vyšší než Sněžné hory na jihu a mnohem nebezpečnější.

Lidé tam nahoře v sobě měli určitou zatrpklost, nevěřili ničemu, včetně rocanismu. Po životě ve Svatyni to byl pro něj dokonalý oddech.

Ale vzdělával se dál. Bylo to pro něj více o víře než skutečné náboženství. A zjistil věci, které by pravověrné věřící přiváděly k úžasu. Věci, které překvapovaly i jej.

Z nádrže s vodou stoupala pára. Matthias se naklonil blíž. Pach Yeonova těla soupeřil s jeho. Byli tam už příliš dlouho. Kovárna naštěstí stála na konci slepé uličky v nejzastrčenějším koutě Jahnu. Audové sem přicházeli jen vzácně a lordové nikdy. Tohle byla ta nejchudší čtvrť, místo od smrti padesátého rocana – který se zaměřil na ty méně šťastné – dávno zapomenuté a opuštěné.

Matthias tu pobýval už dva měsíce, nepovšimnut a nepoznán. Patnáct let na něm změnilo víc než jen zjev. Kdysi býval vysoce postaveným Starším, posléze jmenovaným (proti své vůli) rocanem. Totožnost mu dával honosný oděv a velkolepost jeho úřadu. Teď byl jako každý jiný poddaný v království, s dlaněmi ztvrdlými těžkou prací a s tváří rozrytou vráskami ze života na ostrém povětří. Oděv měl dosud slušný – mezi jeho přívrženci pod útesy bylo i pár vynikajících švadlen – ale špinavý.

„Zpět!“ zařval Yeon a svalnatou paží mávl k hromadě slámy.

Matthias sebou hodil na slámu a zakryl si rukama hlavu. Yeon se zachrčením dopadl vedle něj a vzápětí meč vybuchl.

Vroucí voda na ně dopadala jako déšť. Společně s kapkami na ně pršely kousky zakaleného varinu.

Matthias si vcelku úspěšně chránil hlavu a většinu zranitelných částí těla. Varinové střepiny ho zasáhly už dřív a zůstaly mu po nich na zádech podlitiny velikosti pěsti. Stejně teď bude mít další.

Yeon zpod slámy tlumeně, nesrozumitelně nadával. Matthias dobře věděl, co kovář říká; metal pomluvami po Rocových rodičích, svatosti Svatyně a králově lásce k Feyům. Zezadu k nim doléhalo syčení vody, která dopadla do výhně. Bude to perná dřina, dát zase kovárnu do pořádku.

A pak bylo po všem. Matthias zvedl hlavu. Na pravé ruce měl v místech, kde ho zasáhla horká voda, drobné popáleniny a vzadu na levé ruce mu už naskakovala boule. Ale navzdory bolestivým podlitinám byl potěšen. Znamenalo to, že ukutý varin působí na lidi stejně jako na někoho svěcená voda.

Na Feye bude možná působit ještě silněji.

Sundal z Yeona slámu.

„Nechápu, proč jsem se do toho dal uvrtat," poznamenal Yeon. „Je to pěkná blbost a nikdy se to nepovede. Nikdo nemůže z varinu vykovat meč. Nikdo nemůže z varinu vykovat vůbec nic." „A to je důvod, proč měla stará lady Fice ve své stáji varinovou výstroj," odvětil Matthias. Ukázal Yeonovi tu varinovou výstroj už více než před rokem, když tenhle nápad probírali poprvé.

„Najdi si jejího kováře, ať ti ten meč udělá on."

„Její kovář je mrtvý a já mám tebe."

„Já jsem asi tak stejný odborník jako ty, ctěný pane. Mé kovářské dny jsou už dávno pryč."

Matthias se usmál. „Byly dávno pryč. Ale teď už zase šest měsíců pracuješ."

„Šest měsíců s výbušninou." Yeon si vyndával zabodaná stébla slámy. I on měl modřiny. Přejel si

rukou po obličeji. Na čele mu zůstala dlouhá černá šmouha. „Kovy obvykle nevybuchují.“

„Soudím, že právě tohle činí tento kov tak zvláštním.“ Matthias si vytahoval stébla zabodaná do břicha. Leželi na hromadě slámy před kovárnou. Voda vybuchla dozadu, do kovárny, uhasila oheň v topeništi, ale výheň ještě doutnala a valila se z ní pára a kouř.

Měli co uklízet.

„Řekl bych, že se honíš za nějakým snem,“ poznamenal Yeon a vyhrabal se na nohy. „Opravdu si to myslím.“

„Možná,“ odtušil Matthias, „ale pokud máš pravdu, tak se za ním honíš se mnou.“

Yeon něco zavrčel, zakryl si dlaní ústa a vešel do kovárny. Někdy to opravdu vypadalo, jako by se honili za snem. Ale Matthias narazil při studiu rocanismu na mnoho zajímavých změn, které se udály v průběhu mnoha staletí. Padesátý rocan ukázal jednu cestu vzkříšením původního předpisu na přípravu svěcené vody. Když se přidala přísada, která v běžně užívaném receptu nebyla uvedena, dostávali někteří lidé vyrážku. Starší Reece měl jednu z nejhorších a právě to, že se mu jednou neudělala, přivedlo padesátého rocana ke zjištění, že nějaký Fey svěcenou vodu ve Svatyni zaměnil.

Ta vyrážka Matthiase zaujala. Co když je reakce ostrovanů jen nějakou slabou formou rozežírání, kterým trpí Feyové? Kdyby tomu tak opravdu bylo, jsou tu třeba i jiné možnosti, jak na Feye zaútočit, možnosti zapomenuté nebo možná dosud neobjevené.

Smetl ze sebe poslední stébla slámy. Tyto úvahy začal podrobně rozpracovávat, když nemohl vypudit z hlavy hlas toho Feye. Ballwan, Fey, kterého zavraždil, řekl Matthiasovi, že má magii podobnou feyské a že ji využil ke stvoření jedovaté podstaty svěcené vody.

Ty jsi změnil podstatu té vody, řekl mu Ballwan. *Nyní je součástí směsi tvá magie a to je známka velmi mocného mága.*

Jeho hlas Matthiasovi splýval s hlasy tolika jiných lidí.

Ďáblův zplozenec. Tak nazývali Matthiase od dětství, protože byl neobvykle vysoký. To byl jeden z důvodů, proč se rozhodl vstoupit do Svatyně.

Jsi vysoký, řekl mu Ballwan. *Ostrované obvykle nejsou vysocí. Z důvodů, kterým nerozumíme, je výška zřejmě průvodním znakem magie.*

Za tato slova ho Matthias zabil. Či přinejmenším se Feyové snažili Matthiase přesvědčit, že Ballwana zabil. V té kobce s nimi byl ještě jiný Fey, jiskřička světla známá jako bludička, a ta před Ballwanovou smrtí vletěla Matthiasovi do obličeje. Kdo ví, jaký druh magie ta bludička předává? Kdo ví, jak se mu snažili pokřivit rozum?

Odstoupil z postu rocana. Po Diamantině smrti by na něm stejně nebyl schopen dál setrvat. Ale zájem o dějiny Svatyně neztratil. A ten zájem se táhl od dějin Svatyně až po dějiny Tajemství.

Z Tajemství, která rocan uchovával, zůstaly povětšinou jen bezcenné, nevyužité útržky. Svatyně už dávno nedržela Hostinu živoucích ani oslavy Poledních světel. Tyto svátky vymizely za doby dvacátého rocana, nicméně Tajemství těchto obřadů bylo z rocana na rocana stále předáváno. Celkem byly Tajemství dva tucty a z nich rocan využíval asi pět.

To, které zaujalo Matthiase nejvíce, bylo Tajemství Meče. Od toho upustil osmý rocan se slovy, že rocanistům už není zbraní nadále zapotřebí. Ale přesto byl obřad výroby Meče od Rocovy smrti nepřetržitě předáván z rocana na rocana. Čtyřicet pokolení nevyužívaných vědomostí.

A tohle se Matthias snažil znovu vzkřísit. Pětileté pátrání nakonec vedlo k nálezu nerostu, který byl použit na Rocův meč.

Varin.

Vycházelo to. Z pověstí o Rocovi – z nichž mnohé ani nebyly uchovávány ve Slovu psaném i nepsaném – jasně vyplývalo, že nerost pochází z Krvavých útesů. Ta chybějící složka svěcené vody teď sice rostla v Kennilandských bažinách, ale za Rocových dnů rostla i na Krvavých útesech.

Drobné útržky vědomostí se skládaly dohromady. Původní středisko víry bylo opravdu na Krvavých útesech, jen rocanismus o tom už nevěděl.

Zato Matthias ano.

Vstal. Z horka, páry a podlitin se cítil slabý v kolenou. Vdechl horký vzduch a měl pocit, že mu sežehl plíce. Mračna kouře v kovárně se pomalu rozptylovala a Matthias uslyšel, jak si Yeon něco mumlá.

„Děláme někde chybu," pravil Matthias a zamířil do kovárny.

„To je tím varinem."

„Ne, je to nějakou chybou při výrobním postupu," namítl Matthias. „Možná, že bychom si to měli projít znovu."

Yeon se vynořil z oblaků kouře a páry. Celé tělo se mu lesklo. Kalhoty, kdysi světle žlutohnědé, měl černé od popela. „Myslím, že po tvém jsme to zkoušeli už dost dlouho," prohlásil. „Myslím, že bychom měli přejít k nouzovému plánu."

„To není nutné," odvětil Matthias.

„To je naprosto nezbytné." Yeon si utřel ruce do kalhot. „S každým rokem, který čekáme, jsou Feyové úskočnější a lstivější."

„Už druhé desetiletí se o nic nepokusili."

„Podle všeho, co víme, plodí a odchovávají malé Feye, takže na nás za čas mohou vytáhnout s celou armádou.“ Yeon si založil svalnaté paže na hrudi. Vypadal statně a nezdolně, jako nějaký vůdce, kterým ostatně také byl, dokud na jejich malou skupinu nenarazil Matthias. „Říkám, že je načase, abys nám namíchal galony svěcené vody, a vyplavíme jejich úkryt.“

„To už se zkoušelo. Nejde to.“

„Před dvaceti lety,“ namítl Yeon. „Třeba by to šlo teď.“

„Ne,“ zamítl to Matthias. „Nebudu riskovat, že někdo z nás zemře.“

„To už děláš. Máme štěstí, že nás tahle hmota nezabila.“

Matthias si povzdechl. „Nechci opakovat staré chyby.“

„To nebudeme,“ namítl Yeon. „Co kdyby moji lidé začali pobíjet Feye jednoho po druhém?“

„Tím bys vyburcoval všechny Feye, a ti by pak šli po nás.“

„Správně,“ souhlasil Yeon. „A když budeme mít svěcenou vodu, nebudou nám moci nic udělat. Vyhladíme je. Co se nám může stát?“

Nic. Nic se nemůže stát, když to udělají správně.

„Měli bychom to celé pořádně promyslet, od začátku až do konce,“ řekl Matthias. „Nechci, aby vylezli a vraždili nevinné.“

„Nech to na mně.“

„Ne,“ odpověděl Matthias. „Já už jsem toho udělal hodně, takže to uděláme po mém.“

„Přestaňme si hrát s tím pochybným kovem a pokračujme s tím, co známe.“

Tenhle spor se táhl už celé měsíce. Tentokrát by ho Matthias mohl vyhrát, ale ne navždy. A nevěděl, jak

dlouho bude ještě trvat vykování meče. „Dobrá," souhlasil Matthias. „Ty si připrav svůj plán, já připravím svěcenou vodu a koncem léta vytáhneme na Feye. Ale já si chci vzít s sebou meč."

„Do konce léta ho nebudeme mít hotový. Myslím, že ho nebudeme mít vůbec nikdy."

„Nesmysl," odsekl Matthias. „Nepřipravím svěcenou vodu, dokud mi neuděláš meč."

„Na tom už jsme se přece dohodli."

„Ne," odvětil Matthias. „Předtím jsme neměli žádný konečný termín. Když mi do konce léta neuděláš meč, nepřipravím ti svěcenou vodu. Jestli dokážeš najít někoho jiného, kdo mi do té doby ten meč udělá, budu mít pro tebe víc svěcené vody, než dokážeš spotřebovat."

„Vždyť ani nevíš, jestli ta svěcená voda bude účinná bez požehnání," namítl Yeon. „Už nejsi rocanem."

„Slovo praví, že rocan je rocanem, dokud nezemře." Tuhle pasáž Matthias nikdy dřív nahlas necitoval. Před ním ještě nikdo neodstoupil. Kousek jeho já, ten pověrčivý kousek se bál, že se na něj Bůh rozhněvá.

Větší část jeho já však věřila, že nic takového jako Bůh není.

„Takže stávající rocan je podvodník?"

„Je to jen člověk dočasně dosazený na místo rocana, vůbec není opravdový," odpověděl Matthias.

„Co to znamená pro náboženství?"

Matthias potřásl hlavou. „Tohle nejsem schopen domyslet. Jen doufám, že nikdy nebude nutné prověřovat jeho schopnosti jako rocana."

„No jo, nám to stejně může být jedno," usoudil Yeon. „Záleží hlavně na tom, aby se nám podařilo zbavit se Feyů jednou provždy."

„A ty si myslíš, že tvůj plán vyjde?"

Yeon přikývl.

„Nemyslíš, že jsou na nějaký útok připraveni?“

„Myslím, že jejich připravenost klesla. Tolik jich už odešlo ven. A ostatní už zřejmě zapomněli, proč sem přišli. Jo, myslím, že je dostaneme.“

„A když ti tvůj plán nevyjde, co pak?“

Yeon přimhouřil oči. „Tak se mi zdá, že máš strach, ctěný pane.“

„A já si myslím, že jsi příliš zbrklý.“ Pořád dokola. Takhle se v tom motali pořád. Matthias si utřel zpocené dlaně do špinavých kalhot. „Dej mi meč a já ti dám svěcenou vodu. Udělej ho dřív, než začnou zimní deště.“

„Já na tom meči pracovat nebudu. Zadám to někomu jinému.“ Yeon o tom mluvil, jako by to bylo něco špatného. Matthias mlčky přikývl. Už ho napadlo, jestli ten problém netkví částečně v Yeonovi, ale dost dobře nevěděl, jak Yeona obejít.

„Udělej to, jak chceš,“ prohlásil Matthias. „Čím dřív budeme mít meč, tím dřív zaútočíš na Feye.“

„A tím menší bude šance, že nás chytí královi lidé.“

Matthias se rozesmál. „Královi lidé o nás nemají ani tušení. To jsou přehnané obavy, Yeone.“

„Jeho děti…“

„Ty nás nezajímají. Když Feyové odtáhnou, stejně nebudou mít komu vládnout.“

Yeon přikývl. Obrátil se zpátky k doutnající výhni, a pak se zarazil. „Pročpak s tím tak najednou souhlasíš?“

Matthias strnul. Někdy byl Yeon chytřejší, než si o něm Matthias myslel. „Prosím?“

„Skoro šest měsíců brojíš proti mému plánu. Proč jsi to tak najednou vzdal?“

„Protože,“ odpověděl Matthias, „mi něco říká, že sebou musíme hodit.“ To byla celkem pravda. Doufal, že se Yeon nebude vyptávat dál.

„Mám stejný pocit,“ odtušil Yeon a volným krokem odkráčel po mokré slámě k výhni. Do nohou se mu zabodávala stébla.

„Yeone, prokaž mi ještě jednu laskavost,“ zavolal za ním Matthias.

Yeon se zastavil a zůstal stát zády k Matthiasovi, jako by čekal, že teď se dozví ten pravý důvod, proč to Matthias vzdal.

„Dej mi pár trsů zelených otalistů.“

„Musel bych pro ně někoho poslat na útesy,“ namítl Yeon.

„Přesto.“ Matthias se usmál. „Chci si udělat svátek.“

Yeon pokrčil rameny a vešel do kovárny.

Matthias se za ním díval. Jestli se jim nepodaří vykovat účinný meč, mohou zkusit jiné Tajemství. Hostina živoucích by byla skvělá. Jeho přívrženci by ani nevěděli, že dělá pokus.

Tudíž by jen on věděl, jestli se pokus povedl.

~ 8 ~

Mizerné, smradlavé vesnice. Rugad si na to obul vysoké vojenské boty, na které domestici vložili zaklínadlo čistoty ve všech podmínkách – v blátě, krvi i hnoji. V téhle vesnici teklo po cestě víc močůvky, než kdy viděl na Galinasu.

Ovšemže to nebyla tak úplně pravda. Bída páchne ve všech zemích stejně.

Překročil tekoucí proud pomyjí, valící se středem cesty, a zamířil ke stínozemí. Bylo vybudováno za nyní prázdným kostelem, který se co nevidět zhroutí. Jak příhodné, pomyslel si, s ohledem na to, co si naplánoval provést s tímto náboženstvím, které ho stálo tolik žalu.

A poskytlo mu takovou příležitost.

Máchl rukou, aby si otevřel vstupní kruh a mohl vejít dovnitř. Vstup, před okamžikem kruh blikajících světélek, se roztáhl do velkého světelného kruhu, který se otevřel za zničeným kostelem jako obří tlama. Rugad se střemhlav vrhl dovnitř, převalil se na matné podlaze a vynořil se ve svém stanu. Dosud nedůvěřoval těmhle vesničanům natolik, aby se usadil v jejich obydlí.

Od chvíle, kdy sem dorazil, stvořil osm stínozemí, v každé vesnici ve Sněžných horách jedno. V horách sice byla ještě další obydlená místa, bezejmenná, skládající se z několika chatrčí, ale jejich obyvatelé se patrně ani nestarali, kdo jim vládne, hlavně že měli co jíst. Místní poměry a bída Rugada šokovaly. Myslel si, že Modrý ostrov je bohatý. To mu řekli Nyeané. Nějak si chudobu s životem na Modrém ostrově nespojoval.

Ale očividně tu bída byla. Podvyživené děti s vystouplými bříšky, mladé matky se zkaženými zuby a volaty na krku a muži s nohama zkroucenýma křivicí. Bída, hlad a beznaděj, a z toho všeho vinili vládu v Jahnu. Ještě před dvěma týdny většina těchto

ostrovanů nikdy žádného Feye neviděla. Považovali Feye za mýtus, kterým vláda ospravedlňovala zastavení obchodu s Galinasem. Mysleli si, že vláda připravila vesničany o živobytí, aby zničila život ve Sněžných horách. Po dvě desetiletí třeli bídu s nouzí, při životě se drželi jen pouhou vůlí, a ani nevěděli proč.

Než se setkali s feyskými vetřelci, ani se nestarali, kdo jim vládne. Jediné, co je zajímalo, bylo jídlo, přístřeší a naděje, že znovu nastanou dny blahobytu.

Rugad se ve stanu posadil na lůžko, stáhl si boty a masíroval si prsty. Prošel pěšky celou ves a neshledal na ní nic, čím by se lišila od ostatních. Už mu tak splývaly, že si ani nepamatoval, jak se jmenují. Posledních pět let strávil mimo jiné studiem ostrovštiny, takže by mohl být stejně tak dobře státníkem jako dobyvatelem, jenže těmto netečným tvorům bylo i tohle fuk.

Nedostatek vzdoru ho tak trochu obíral o radost z úspěchu. Doufal, že bude moci využít své znalosti, až se zastaví v posádkách, které si jeho oddíly zřizovaly po cestě na sever. Modrý ostrov přece nemůže být tak prostoduché, ubohé místo. Rugarových schopností si sice dvakrát necenil, ale za tak mizerné je zase nepovažoval.

Rugad se pohodlně opřel a zadíval se na hnědý stanový strop. Už dávno se naučil zařídit si své přístřeší ve stínozemí co nejvíce mdlé, protože stínozemí stejně všemu odebíralo barvy. Pobyt ve stínozemí nesnášel skoro stejně, jako nesnášel dlouhý pobyt na jednom místě. Jeho stínozemí byla zbudována jako těsné, úzké, hospodárně udělané bedny. Někteří Feyové se v nich ani nemohli narovnat. Zvenčí byla prostým okem neviditelná. Byla označena několika blikajícími světélky, která nezasvěcenému připadala jako mihotání světlušek.

Jediné chvíle, kdy se cítil stár, byly chvíle odpočinku. Věděl, že má před sebou ještě léta života – měl alespoň padesát nenaplněných vizí, ve kterých nebyl starší než teď – ale někdy se cítil stár. Dosud byl čilý a dokázal porazit Feye čtyřikrát mladší než on, ale když nechal své tělo spočinout, bolely ho klouby, a když ráno vstával, byl ztuhlý dokonce i když zrovna nebojoval v bitvě.

Stáří bylo prokletím pro válečníka a požehnáním pro mazaného vypočítavce.

Usmál se. On byl mazaný. Až dosud se mu dařilo všechno tak hladce, jak si jen mohl přát. Jeho syn Rugar mu šel z cesty a jeho vnučka Diamanta žila právě tak dost dlouho na to, aby se spářila s divokou magií na tomto ostrově a porodila pravnuka hodného Černého trůnu.

S dalším útokem na Modrý ostrov čekal Rugad téměř dvě desetiletí. Měl k tomu několik důvodů. Jednak chtěl, aby se ostrované ukolébali ve své samolibosti. Chtěl, aby zapomněli, jak bojovat. A taky chtěl, aby jeho pravnuk vyrostl a dospěl do své moci.

Nyní, když se z jeho pravnuka stal muž, bylo načase přivést ovečku do stáda. Rugad nechtěl vládnout navěky a ani nechtěl, aby se moci ujalo některé jeho vnouče. Ostatní Rugadovy děti byly stejně ztřeštěně odvážné, vznětlivé a horkokrevné jako on. Žádné z nich by nepřeneslo Černý trůn na Leut. To mohl dokázat jen jeho pravnuk.

Rugad o tom měl vizi.

Vstupní kruh se otevřel a slabě zahvízdl – varování, které mohl slyšet jen Rugad, bezpečnostní opatření, které zřizoval ve všech svých stínozemích. Dovnitř vstoupil Mudřec, jeden z jeho poradců, a Rugad se posadil.

Mudřec nezískal své jméno díky nějakým mimořádným rozumovým schopnostem, ale díky tomu, že už jako dítě vypadal jako nějaký postarší šaman. Vypadal tak dosud, byť byl v Diamantině věku, bylo mu něco přes třicet, takže podle feyských měřítek byl dosud dítě. Byl štíhlý a silný, jeho magií byla jemná moc okouzlit, moc, která na vůdce nezabírala, ale Rugad ji shledával u svých poradců nedocenitelnou. Mezi vojáky to udržovalo dobrou náladu a toho si Rugad vždycky cenil.

„To není žádné vítězství," prohlásil Mudřec. „Oni se bez odporu, odevzdaně podvolují." Dlouhé tenké copy, které nosil po vzoru oudonských válečníků, si odhodil dozadu. Mudřec byl příkladem všeho, co bylo na feyském dobývání přínosné. Jméno dostal podle L'Nacinské tradice, vlasy si česal podle oudonského vzoru a až donedávna se oblékal jako Nyean. Feyové si z každé kultury vybírali to nejlepší a to využívali.

Nicméně tady Rugad nic přínosného neviděl.

„To je jen začátek. Ostrov je velký."

„Ne tak velký jako Galinas."

„Ale velký jako Nye ano."

„Větší, jestli se dá věřit těm starým mapám." Mudřec se opřel o židli vedle Rugadova lůžka a založil si ruce na hrudi. Paže měl pokryté jizvami hrdinství z bitvy o Feire. „Nemůžeme se tady zdržovat. Máme toho před sebou ještě dost a dost, než bude ostrov úplně náš." „Neměli bychom se vůbec zastavovat. Měli bychom být neustále v pohybu."

Rugad zavrtěl hlavou. „Potřebujeme získat čas. Máme tady velmi choulostivé poslání. Já jsem ve svých vizích svého pravnuka ještě přesně neviděl. Vize jsou nejasné a já ho vidím jen ve stínu. Nechci riskovat smrt člena své rodiny, a to ani nešťastnou náhodou."

Mudřec pokrčil rameny. „A co ten jejich král? Patří do rodiny?“

„O tom rozhodne on. Není z naší krve.“

„Ale jeho děti ano.“

Rugad přikývl. „Ani stádo šamanů není schopno určit, jaký bude jeho osud. Tady jsou silné víry. Musíme postupovat opatrně. Každý čin nás pošle jiným směrem.“

Mudřec se zachmuřil. Jeho jemné, téměř ženské rysy najednou vypadaly hrozivě. „Jakmile najdeš svého pravnuka, svěř mi ty ztroskotance.“ Dotkl se ho na lokti. „Znám způsoby, jak jim smrt vskutku znepříjemnit.“

Rugad se usmál, ale nic mu neslíbil. Feyové, kteří přežili – pokud nějací přežili – pro něj znamenali jen starost navíc. Jestliže věřili, že Diamanta dohodu uzavřela s dobrými úmysly, nejsou to žádní ztroskotanci. Jenže jestliže věděli, že vpád je prohraný, měli už dávno zemřít. Feyové měli za povinnost zemřít, když jejich tažení neskončilo vítězstvím, aby nepřítel nemohl o Feyích nic zjistit.

Rugad se však obával, že se ztroskotanci domnívají, že nikdy nepřijde, nebo že až se Feyové pokusí o další vpád na Modrý ostrov, budou už dávno mrtvi. To by byl ten nejhorší zločin, trestný těžkými mukami a smrtí.

Oni to věděli také, a to mu činilo vpád na Modrý ostrov dvojnásob těžký. Ztroskotanci tu žili už po dlouhý čas. Černý trůn tu byl zastoupen v královsko-feyské rodině. Takže správně by měli ztroskotanci bojovat za ostrovany.

Ztroskotanci by také mohli bojovat sami za sebe.

Rugad byl opatrný a nevzal svou rodinu s sebou. Ani v jeho armádě nebyly žádné vazby na armádu jeho syna. Jejich jediným cílem bylo napravit feyskou ostudu.

Bude muset využít veškerého svého řečnického umění a moci, aby přesvědčil své krvežíznivé vojáky, ať

nejprve zajímají, a zabíjejí až později. Tímto způsobem musí zajistit, aby mezi ztroskotanci nezůstali žádní levobočci jeho krve. Poslední, co by mu chybělo, by bylo nešťastnou náhodou zabít někoho z vlastní rodiny.

Celý svět by vybuchl v plamenech.

Tohle sice ve svých vizích neviděl, ale měl dost rozumu na to, aby věděl, že je i mnoho věcí, které vizionář nikdy neuvidí. Vizionáři nebyli vševědoucí, navzdory svému přání být. Byli omylní jako každý jiný. Jediný rozdíl byl v tom, že měli víc příležitostí zjistit, jak postupovat správně.

„Se ztroskotanci si to vyřídíme, až zjistíme, kde je můj pravnuk."

„Myslíš si, že ho tato zastávka bude varovat a donutí ho za tebou přijít?"

Rugad zavrtěl hlavou. „Domnívám se, že on o mně nic neví. Jeho matka a děd zemřeli, když byl ještě dítě. Ne. Musím zajistit, aby byl ke mně dopraven."

„Dopraven?" opáčil Mudřec. „A kdo to udělá? Nějaký ztroskotanec? Ty bys chtěl nějakého z těch Feyů v táboře?"

„Ne," odvětil Rugad. „Těm věřit nemůžeme. Chci to udělat takhle. Chci, abys poslal Smrště za jejich králem. Ať od něj žádá kapitulaci."

„Kapitulaci," opakoval Mudřec, jako by to byla nějaká kletba.

„Kapitulaci. Nedáme mu sebemenší šanci postavit nějakou armádu ani jen nějak vyváznout. Poskytneme mu příležitost ukázat nám mého pravnuka. On se bude přirozeně vzpouzet. Diamanta mu řekla, že se stane členem rodiny, a na tom on bude trvat."

„Nějaká bludička se přece nemůže dohadovat s jejich králem. Smršť na to není. Měli bychom vyslat poselstvo."

„Nějaké poselstvo by dovnitř nikdy nevpustili. Bludička se může dostat i skrz zavřené dveře. Smršť nepotřebuje sílu. Potřebuje odvahu. A je to dobrý pozorovatel. Najde mi mého pravnuka.“

Mudřec si povzdechl, potřásl hlavou a zachmuřil se ještě víc. „Nechápu, jak si můžeš myslet, že na to jejich král přistoupí. Už jsme slyšeli předpověď jeho činů. A zrovna tys mi říkal, že bychom nikdy neměli věřit tomu, jak se někdo zachová, dokud se tak nezachová.“

„To je naprostá pravda,“ souhlasil Rugad. „Ale já jsem viděl Diamantu uzavírat s ním dohodu. Vím, co mu řekla. A podle toho se zachová. Taky je tady šamanka. Jsem si jist, že ostrovní král byl varován, aby nerozpoutal válku s Krví.“

„A jestliže to udělá?“

„To není moje starost,“ odpověděl Rugad. „On není z mé krve a ani nikdy nebude. Přiženěnec zemřít může. To dokázal můj syn na Oudonském tažení. Musí to být Krev, pravá Krev, jako můj pravnuk. Jakmile ho najdeme, budeme mít volné ruce a podrobíme si tento zoufalý národ.“

„A co když si tvůj pravnuk nebude chtít tenhle lid podmanit?“

„Má snad na vybranou?“ otázal se Rugad. „Je to kluk bez válečného výcviku. Já jsem bojoval v bitvách od dvanácti let. Bude mne poslouchat. Půjde na Leut, tak jak jsem ti řekl, a půjde jako dobyvatel.“

Mudřec byl chvíli zticha. Pak zvedl hlavu. V temných očích se mu blýskalo. „Ten plán má něco do sebe.“

„Ovšemže má,“ odpověděl Rugad. „A to jsem ti sdělil pouze jeho maličkou část. Tady musíme jen začít, Mudřeci. Než skončíme, stane se feyská porážka na Modrém ostrově pouhou vzpomínkou. Bude známá jen jako oddech v boji.“

„Takže ty předpokládáš, že vyhraješ tam, kde se to Rugarovi nepodařilo?“

Rugad se usmál. Jeho syn selhal jako vizionář i jako vojevůdce dávno předtím, než vytáhl na Modrý ostrov. Srovnávat je dva bylo naprosto nesmyslné. Ale Rugad se to neodvažoval vyslovit nahlas, jinak by se ho Feyové začali vyptávat, proč sem svého syna vlastně posílal.

Rozhodně ne proto, že by si myslel, že zvítězí. Počítal s tím, že prohraje. A Rugar prohrál. Ukázkově. „Ovšemže předpokládám, že zvítězíme,“ pravil Rugad. Natáhl se na lůžko a zavřel oči. „Viděl jsi mne snad někdy prohrát?“

Arianna popošla dál do komnaty. Pronikavá vůně úrodné prsti a borovic se v komnatě mísila s něčím, s čím se ještě nesetkala. Světlo proudící otevřeným oknem dávalo oběma mužům svatozář. Cítila se podivně lehká, jako by to všechno byl jen sen.

Fey vedle jejího bratra byl stejně vysoký jako Sebastian a měl stejně tmavé vlasy. Byli si překvapivě podobní. Jenže ta feyská tvář byla živá způsobem, který Sebastian postrádal. A oči měl ten Fey modré. Sebastian měl oči barvy šedivého kamene.

Solanda Arianně nepopsala všechny druhy magie. Byl snad tohle nějaký druh, který někoho oloupí o podstatu bytí? Byl tohle nějaký převtělovač?

„Drž se dál od mého bratra," vyhrkla feysky a zaťala pěsti. „Okamžitě jdi od něj."

„Sebastiane," ozval se Fey ostrovsky. Měl hluboký, měkký hlas. Byl jí povědomý, ale nějak si ho nemohla zařadit. „Pojď se mnou."

Sebastian pomalu otočil hlavu. Světlo zvýraznilo pavučinu vrásek, drobounké praskliny, které měl od matčiny smrti.

Od Ariannina narození.

„Ari… taky?" Sebastian se zřejmě vůbec nebál. Přestože se nikdy dřív nedokázal snadno vyrovnat s přítomností někoho, s kým se ještě nesetkal, bral přítomnost tohoto cizince jako naprostou samozřejmost.

Zdálo se, že Fey bere Sebastianovu otázku vážně. „Arianna může jít jen v tom případě, že se nebude na nic vyptávat. Musíme jít."

„Jasně, že se budu vyptávat," odfrkla si. Nelíbilo se jí, jak jsou si blízcí, nelíbilo se jí, že o ní mluví, jako by tam nebyla.

„Já přece neuteču s nějakým cizím Feyem jen proto, že si o to řekne.“

„Sebastiane,“ opakoval ten Fey. Vytrvale ji přehlížel. „Prosím.“

Sebastian naprázdno pohyboval rty a očima pomalu přeskakoval z Feye na Ariannu a zpět. „Nemůžu… se… rozhodnout.“

„No dobrá, ale já ano,“ prohlásila Arianna a vrhla se na Feye. Byla skoro stejně vysoká jako on. Podíval se na ni a ona v jeho tváři uviděla Sebastiana.

Sebastiana a otce.

Ale neměla ani čas si to promyslet. Narazila Feyovi do prsou v očekávání, že narazí na něco tvrdého jako kámen stejně jako u Sebastiana. Nikoli. Ucítila žebra a měkkou kůži a znovu ji zasáhl pocit čehosi známého.

„Vypadni odtud,“ vyhrkla, aby zakryla rozpaky.

„Nevyhazuj mne. Nechápeš…“

„Já chápu dost,“ odsekla. „Chápu, že se mi snažíš unést bratra. Vím, co Feyové dokážou, ale jemu neublížíš, ať chceš, co chceš. A teď vypadni.“

Znovu do něj strčila. Tentokrát musel o krok ustoupit, aby neupadl.

Sebastian zasténal a vzdorně zvedl ruku. Z chodby sem dolehl chůvin hlas. Fey vrhl na Sebastiana zoufalý pohled, pak vyskočil z okna, chytil se větve, zhoupl se a sjel po kmeni na zem.

„Dare!“ zvolal Sebastian a vyrazil k oknu.

U okna ho Arianna předešla. Fey pádil po zahradě. Tentokrát ho nenechá utéct. Musí jí říct, co dělal v paláci. A jestli ne, bude předpokládat, že se jí snažil unést bratra.

A bude platit.

„Řekni chůvě, že jsem šla za ním,“ nařídila Sebastianovi. „Ať pošle stráže.“

Ariannino tělo se smrsklo do drozdích tvarů. Šaty sklouzly kolem ní na zem a ona rychle vyskočila ze svazujících záhybů. Pak o krok ucouvla a vylétla z okna.

Zdálo se jí, že za sebou slyší Sebastianovo kvílení: Neeeeee, ale nechápala proč. Nemohla se vrátit a chránit ho a zároveň hledat toho Feye a zjišťovat, co ve skutečnosti chtěl.

Zanechával za sebou na zahradě pruh zkázy. Zdupané květiny, polámané keře a zlomené stromky. Nad ní kroužili ptáci, krákali na ni a stěžovali si na její nezpůsobné chování. Když ho konečně uviděla, pádil skrz poslední řadu stromů.

Tudy už ho pronásledovala předtím. Jenže on ji nějak přelstil a pak se dostal zpátky do paláce.

A to ji rozzuřilo ještě víc.

On tu zahradu zná. Už sem chodíval dřív. Kdo ví, jak dlouho se sem chodívá dívat na Sebastiana? Trvá feyskému převtělovači dlouho, než se převtělí do své oběti? Vždycky se domnívala, že to má rychlý průběh, ale nikdy to neviděla.

Letěla co nejrychleji, ale křídla už ji bolela. Nikdy nebyla drozdem dlouho, vždycky nejraději jen obletěla zahradu, podívala se na město a řeku a vrátila se domů. Poprvé byla zadýchaná. Co se stane ptákům, když nemůžou dýchat?

Fey doběhl ke zdi a svalil se do díry pod kameny. Tak tady se schovával. Takže kroužila na správném místě. V duchu zanadávala, neschopná zobákem pořádně utvořit slova. Poblíž ní vyjekla jakási sojka a odletěla pryč přes řadu přikrčených strážných domků za zdí.

Za strážnými domky byly obchody a malé nízké domky. Lidé se věnovali své práci a nestarali se o

nějakého Feye. Pravděpodobně si ho schouleného v díře pod zdí ani nevšimnou.

Podlezl na druhou stranu, podhrabal se pod hliněným náspem ke strážným domkům a tam se na něj Arianna vrhla. Zaútočila rovnou na obličej a oči. Za to, že napadl jejího bratra, mu vyklove oči. Bude…

Najednou nemohla pohnout křídly. Zahalila ji síťka jemná jako pavučina a znemožnila jí jakýkoli pohyb. Síťku držely maličké jiskřičky světla. Popadla pavučinu a zobákem ji protrhla. Protlačila opeřené tělíčko dírou, uvolnila si křídlo a světélka ji znovu obklopila. Chňapla po jednom, z jiskřičky se vyvalil obláček dýmu a jiskřička se proměnila do maličké bytůstky, ne větší než její zobáček, nahé, s modrými křidélky na zádech.

„Zadrž," vyhrkla maličká žena, „my jsme přátelé."

„Přátelé by mi neunášeli bratra," odsekla Arianna.

„To je tvůj bratr. My jsme ho nikdy neunesli."

Arianna tomu nerozuměla a tak to ani nezkoušela. Osvobodila si i druhé křídlo a znovu se vrhla na toho Feye. Zvedl ruce a chránil si obličej.

Nad ní někdo zaječel. Někdo ji volal jménem a ječel něco feysky.

Pozor na chaos.

Arianna nevěděla, co to znamená, takže si toho nevšímala. Pařátky popadla Feye za prst a v tu chvíli ji chytila čísi ruka. Klovla do ní a ruka ji pustila. Vyletěla výš a uviděla přízračnou ženu, vysokou a hubenou, s nezřetelnými rysy.

„Dare, utíkej!" vykřikla přízračná žena feysky a Fey se dal na útěk a pelášil, jen se za ním zvedaly obláčky prachu.

Z paláce a strážných domků vybíhaly stráže. Lidé na protější straně ulice křičeli. Arianna letěla za Feyem, pevně rozhodnuta dostat ho na nějakém méně zalidněném místě.

Přivedl si s sebou celé feyské útočné síly, jen aby dostal jejího bratra.

Nebo aby se za jejího bratra vydával.

Kdyby ho dostali před slavností dospělosti, kdyby zaujal jeho místo, pak by v této zemi vládli Feyové. Ne ten pomalý míšenec, ale rychlý, bystrý, čistokrevný Fey.

To nemůže dopustit. Její otec jí obětoval tolik a Sebastianovi ještě víc. To mu tihle Feyové nemohou vzít. Solanda vždycky říkala, že Feyové jsou mazaní a úskoční, ale Arianna si nikdy neuvědomila, jak velká je to pravda.

Teď to věděla.

Je zpoloviny Feyka. Bude taky lstivá.

Nechala se vznést větrnými proudy nahoru, aby se dostala z dohledu ze země, a pak se dala do pronásledování prchajícího Feye.

Solanda dřímala na zahradě pod kamennými hradbami. Slunce kameny rozehřálo a z hradeb se linulo příjemné teplo. Packy měla natažené a jedno oko napůl otevřené, jen tak, aby mohla sledovat hemžení brouků v okolí. Byla už příliš unavená, než aby lovila – bylo načase si schrupnout – ale kdyby se nějaký ten brouk přiblížil na dosah, mohla by ho pošťouchnout.

Byla na zahradě už příliš dlouho, než aby se bavila sledováním slunečních skvrn, a tak dlouho, že už byla ospalá. Věděla však, že musí sledovat slunce. Dobrý král Nicholas by jí nikdy neodpustil, že se nezúčastnila slavnosti dospělosti té hroudy. Kdo by si jen pomyslel, že ten golem vydrží tak dlouho? Kdo by si jen pomyslel, že se rozvine do takové vlastní osobnosti? Solanda ho sledovala od chvíle, kdy zachránil Arianně život. V jádru měl také vlastní bytost a ta nepocházela z Diamantiny magie. Pocházela odněkud odjinud a Solanda za těch patnáct let nebyla schopná přijít na to, odkud.

A to ji trápilo.

A taky ji trápilo, že by se ta hrouda měla stát králem. Zejména proto, že ho ostrované považovali za částečného Feye. Solanda nevěděla, co je vlastně zač, ale věděla, že Fey to rozhodně není.

Najednou uslyšela Ariannu. Vysokým hlasem se něčeho dožadovala. Zvedla hlavu. Ve všem podstatném byla Arianna její dítě. Nikdy ji sice úplně za své dítě nepovažovala, ale rozhodně ji považovala za okouzlující, chytrou a náročnou bytost, neboť jinak by si Arianna nedokázala udržet Solandin zájem tak dlouho. A teď se v Ariannině hlase ozývala panovačná neodbytnost, a takhle mluvila, jen když měla opravdu strach.

Solanda se posadila a zauvažovala, jestli se má či nemá proměnit ze své kočičí podoby.

Ten nemotora Arianně odpovídal, ale mluvil nějak rychle.

Ten nemotora přece nikdy rychle nemluví.

Solandě se zježila srst na zádech. Teď už se probrala úplně. Zacouvala, aby viděla na okno nad sebou. Ležela právě pod vížkou, kde byly komnaty toho nekňuby. Světlo ji oslepilo. Uviděla dvě postavy, stejně vysoké, ale nedokázala zjistit, kdo to je.

Znovu promluvila Arianna. Její hlas teď zněl z větší blízkosti.

Kámen odpověděl, zase rychle, a Arianna se na něj vrhla.

Pak kámen zase promluvil – pomalu. Teď už se Solandě zježila i srst na ocase. To předtím nemluvil ten kámen. To byl…

Z okna se vrhl Dar, chytil se větve, zhoupl se a sjel po kmeni dolů. Arianna za ním něco ječela. Solanda mu uhnula z cesty. Dar v paláci ještě nikdy nebyl. Nicholas byl příliš hloupý, než aby věděl, že ten kámen není jeho syn. Solanda se to pokusila Nicholasovi říct, ale on jí nevěřil.

Nikdy se netrápila tím, aby to řekla Arianně.

Dar vypadal jako Diamanta v jeho věku, hubený a krásný tím způsobem, kterým by byl krásný i ten nemotora, kdyby byl opravdový a nebyl to jen nakřáplý kus kamene. Dar dopadl na zem.

„Dare," zasyčela Solanda, ale on ji neslyšel. Dal se na úprk. Solanda byla v pokušení proměnit se do své feyské podoby, ale ještě se podívala nahoru. Z Arianniných šatů se vyhrabával nějaký drozd.

Drozd.

Ta holka tvrdila, že má jen dvě podoby, kočičí a feyskou, stejně jako Solanda.

Arianna jí lhala.

Drozd vyletěl nad stromy a namířil si to za Darem. Dar pádil přes záhony a keře, rychle a bezhlavě. Jestli ho Arianna dožene, a ona neví, kdo to je…

„U všech blesků v říši," zavrčela Solanda a vyrazila za Darem. Už teď mohlo být pozdě. Nevěděl, kdo je jeho sestra, jeho sestra nevěděla, kdo je on, a oba byli z Černého trůnu.

Zavládl by chaos.

Solanda zdvojnásobila rychlost a v běhu se řídila slyšitelným praskotem, kterým se ozýval pádící Dar, a stínem toho ptáka.

Byla v té správné podobě; lovívala s Ariannou a vždycky si hrávaly na to, kdo dostihne nějakého ptáka jako první. Solanda jen doufala, že se jí tento lov podaří.

Praskání ustalo. Zahlédla Dara, jak se skulil do díry pod zídkou. Drozd kroužil nahoře a číhal na okamžik, kdy bude moci zaútočit.

„Arianno, ne!" zaječela Solanda, ale měla příliš slabý hlas, než aby ji Arianna z té výšky mohla uslyšet. Ani Dar si jí nevšímal. Prodral se dírou a zmizel pod zídkou.

„Proklatí míšenci," zavrčela Solanda a po břiše se plazila do díry. Celý kožich bude mít od hlíny, bude si ho muset vyčistit a jen Mocnosti vědí, co se jí stane ještě.

Za zídkou byl mírný násep a řada strážných domků, které vrhaly stín na cestu k obchodům. Z díry to všechno viděla, ale Dara ani Ariannu už nespatřila.

Pak uslyšela krákání, vřískot a nářek. Protáhla se dírou ven a uviděla, že Ariannu napadly ve vzduchu bludičky. Nebyl to opravdový útok – věděly, kdo Arianna je, a snažily se jí zabránit v útoku na Dara. Dar si rukama chránil obličej a vedle něj byli dva vyzvědači.

Kolem musí být poschováváni další Feyové.

Něco se děje. Něco, čemu nerozuměla. Snažili se snad před obřadem nahradit ten kámen Darem? Načapala je snad přitom Arianna?

Někdo na Dara ječel, ať prchá, a Dar s vytřeštěnýma očima pádil po ostrovní ulici, jen za ním vlasy vlály. Ve dveřích se objevovali ostrované a kolem nich se míhali další feyští vyzvědači a zatlačovali je zpět. Chránili Dara, dávali pozor, aby se mu nic nestalo.

Její dívenka se prodrala na svobodu a rozletěla se za ním. Dar se brzy dostane na jednu z nejrušnějších jahnských ulic. Solanda neměla ani tušení, jak se ostrované zachovají při pohledu na mladého Feye pádícího středem města. A nijak netoužila se to dozvědět.

„Buďte všichni prokleti i se svými předky," zamumlala a ani nevěděla, jestli má na mysli Dara a jeho sestru nebo ostatní Feye či snad ostrovany. Pádila po dlažebních kostkách a šklebila se bolestí, jak se jí ostré kameny zadíraly do pacek. Už to bylo dlouho, co si naposledy vyběhla mimo zahradu. Už zestárla.

A zpohodlněla.

Možná se přece jen měla proměnit do své feyské podoby. Možná by tak měla lepší šanci ho dostihnout.

Arianna letěla nad ní a krákala. Brzy ho chytí a jestli nebude mít Dar kolem sebe své ochránce, mohla by napáchat pěknou paseku.

Solanda nevěděla, co by ten útok znamenal pro ostatní Feye, ale dobře věděla, co by Darova smrt vyvolala.

Zejména, kdyby ho zabila Arianna.

Říše by vybuchla v nepopsatelném zmatku. Rodiny by se navzájem vyvražďovaly. Zavládlo by šílenství.

Solanda pádila ještě rychleji, téměř letěla, že se pacičkami skoro nedotýkala země. Za ní ječeli ostrované. Pár Feyů ji chránilo ze stran – předpokládala,

že ji poznali – a další se hnali vpředu. Všichni věděli, jak rozhodující je to chvíle. Bylo to jako zlý sen. Vypadalo to, že Dar neunikne.

Cesta se stáčela do obchodní čtvrti a Dar pádil dál hlava nehlava a cestou srážel ostrovany, nesoucí zboží. Převržené, rozsypané koše, nadávky a ten pták najednou prudce klesl a minul jen o vlásek.

„Arianno, ne!“ zaječela Solanda, ale byla příliš daleko. Ostrované ji slyšeli a pár Feyů také, ale nikdo jiný zřejmě ne. Začínala ztrácet dech a to si nemůže dovolit.

Všechno teď spočívalo na ní.

Bez ohledu na unavené nohy ještě zrychlila. Hnal ji vztek. Proplétala se lidem pod nohama a nespouštěla zrak z Dara.

Držel se blízko domů a jiných lidí, aby se mohl schovat, kdyby na něj Arianna zaútočila. Ohlížel se přes rameno, tak podobný v obličeji své matce, až to Solandu překvapovalo. Arianna letěla tak nízko, že každou chvíli zavadila o hlavu nějakému ostrovanovi. Byla příliš mrštná na to, aby to pro ni byla nová, nezvyklá podoba.

Ta holka to před ní tajila.

Vztek nad tím pomyšlením se vlil Solandě do unavených nohou. Začínala vidět rozmazaně. I Feyové kolem ní už byli unavení.

Dar musí být ve skvělé formě. Zřejmě opravdu nechce být chycen. Přeskočil hromadu rozbitých dlažebních kostek, ale nohou se zachytil za vršek, zpomalil, zavrávoral a rozhodil ruce, aby udržel rovnováhu. Solanda zaklela a vydala poslední síly, aby ho dohnala. Arianna je chytrá a tuhle chvíli využije. Solanda už skoro Dara dostihla, když se Arianna střemhlav vrhla dolů. Solanda skočila, otevřela tlamičku… …a chytila drozda do silných čelistí.

Ta kočka se vynořila odnikud. Vyskočila neuvěřitelně vysoko a než před ní Arianna stačila uhnout, sevřely jí kočičí čelisti pravé křídlo, zastavily ji a Arianna se rozpláclа na zemi. Klidně by se ještě ve vzduchu proměnila, ale kolem byli ostrované a nebylo by vhodné, aby viděli svou princeznu nahou a bezbrannou, kopající na ulici do kočky.

Dopadla na levý bok tak tvrdě, až jí to vyrazilo dech. Ta kočka ji ještě nezranila, ale to nebude dlouho trvat. Ale tu by mohla přelstít.

Jen musí popadnout dech.

Žádný div, že kočky tak snadno vraždí ptáky. Omráčí je. Jenže tahle místo toho couvla a posadila se na zadek. „Nestalo se ti nic?“ zeptala se tiše.

„Solando!“ Ačkoli to Arianna vykřikla, vyšlo z ní jen zašeptání. A ty dlažební kostky byly tak tvrdé. „Cos to udělala?“

„Zachránila jsem tě, ty huso.“ Solanda taky šeptala. „A teď sklapni. Ostrované jsou sice na Feye zvyklí, ale ne na Feye jako jsme my.“

Arianna zvedla oči k nebi a lehce naklonila hlavu. Fey byl pryč. Už prchl. „Utekl,“ poznamenala.

„A to je jen dobře.“

„Ty víš, kdo to je?“

Solanda přikývla. „Já jen nevím, co chtěl.“

Ostrované sbírali rozházené koše a obloukem se vyhýbali zbývajícím Feyům. Všichni ti Feyové, kteří se sem zvolna scházeli ze všech stran, se očividně snažili zamezit Arianně, aby zjistila, kam ten Fey utekl.

Vedle Solandy si klekla nějaká Feyka, přízračná žena s nezřetelnými rysy. „Potřebuješ pomoct?“ zeptala se. I její hlas byl přízračný. Arianna přimhouřila oči, ale nepodařilo se jí na tu ženu zaostřit.

Byla to žena a Feyka, to bylo všechno, co o ní Arianna zjistila.

„Já pomoct nepotřebuji," odpověděla Solanda, „ale myslím, že má přítelkyně ano."

Žena přikývla a sklonila se nad Ariannou. „Zvednu tě. Řekni mi, kdyby tě to bolelo."

Takhle zblízka vypadala, jako by měla obličej z písku, který omývá voda. Obličej byl natolik vzdálený, že sice ještě vypadal jako obličej, ale na okrajích byl rozmazaný. Arianna měla pocit, jako by tu ženu viděla skrz hustou mlhu.

Její ruka se sevřela kolem Arianny. Dlaň měla teplou a jemnou. Ariannu bolelo křídlo, na které dopadla, ale to, za které ji chytila Solanda, bylo naprosto v pořádku.

Žena ji postavila.

„Roztáhni křídla," řekla jí Solanda.

Arianna to pomalu udělala a ucítila, jak se jí drobné svaly napínají.

„Můžeš lítat?" zeptala se Solanda.

Arianna přikývla.

„Tak se co nejdříve sejdeme ve tvé komnatě."

„Ale co s…"

„O něj se postaráme." Solanda se obrátila malým, trojúhelníkovitým obličejíčkem k té divné Feyce. „Dík za pomoc."

„Pro Černý trůn cokoli," odpověděla.

Solanda jen cosi zavrčela. Arianna zatřepetala křídly, aby je vyzkoušela. Byla v pořádku. Byla unavená, ale to nebylo divu. Ještě nikdy v životě neletěla tak daleko a tak rychle.

Ani nebyla tak vzteklá.

Ten Fey nějak ohrožoval jejího bratra. A za to zaplatí. Kdyby se do toho Solanda nepletla, donutila by ho platit.

„Toho už nenajdeš," řekla jí Solanda tiše. „Už ho skryli. Sejdeme se v paláci."

Arianna se zamračila. Nelíbilo se jí, že je na ní tak vidět, co si myslí. Poskočila, znovu zatřepetala křídly a vznesla se do vzduchu. Jednou zakroužila nad městem a podívala se na ulice, domy, řeku. Ale Solanda měla pravdu. Fey už nebyl nikde vidět.

„Však já tě najdu," zamumlala Arianna. A taky najde. I bez Solandy. Ta poznámka o Černém trůnu ji trápila. Solanda pomohla tomu muži uprchnout a málem přitom Ariannu zranila. A předtím se zmínila o Černém trůnu, říkala, že nejpřednější je feyská věrnost trůnu.

Ale Arianna je Feyka jen zčásti. A Černý trůn chce jejího bratra.

Na tohle sama nestačí. Její otec ví o jemnostech složitých feyských intrik víc než ona. Nakolik milovala Solandu, vlastní rodina pro ni byla přednější. Bratr, otec a ona sama.

Arianna si promluví s otcem a řekne mu, co se stalo. Je to král. Rozhodne, co dál.

Za horkého dne se Smršť pohyboval rychle.

Letěl přes ostrov a držel se cest táhnoucích se napříč zvlněnou krajinou. Veliký jako malá jiskřička, neviditelný ani pro to nejzkušenější oko, využíval stoupající vzdušné proudy a sílu větru a nechal se jimi unášet dál a dál.

Toho dne vál vítr od jihu k severu a to bylo přesně to, co potřeboval. Rugad chtěl, aby se do hlavního města dostal do západu slunce – těžký úkol i pro tu nejrychlejší bludičku. Na koni by ta cesta zabrala tři čtyři dny. Dostat se tam za jeden den znamenalo spoléhat na rychlost křídel, příznivý vítr a štěstí. Rychlý byl – byl jednou z nejrychlejších bludiček na Galinasu – a měl i příznivý vítr. Teď potřeboval už jen štěstí. Krajina pod ním byla překvapivě rozmanitá. Bažiny byly zelenohnědé a z výšky mu voda připadala kalná a hustá. V bažinách tu a tam rostly stromy a shora viděl úzké cesty, malé mosty a pevné kusy země, které umožňovaly znalým ostrovanům bažiny přejít.

Kolem bažin se táhla široká, hojně používaná severojižní cesta a tu Smršť sledoval. Ostrované mu řekli – a cenzoři si jejich slova ověřili u několika vzpurných vězňů – že tato cesta vede přímo do hlavního města.

Pokud se jí bude držet, dostane se tam.

V bažinách viděl jen velmi málo ostrovanů a ti, které viděl, mířili na sever, stejně jako on, jako by prchali před feyskou armádou.

A pravděpodobně tomu tak skutečně bylo. Rugad říkal, že chce, aby ostrované prchali. Měl s tímto ostrovem nějaký záměr, se kterým se nesvěřil nikomu kromě svých poradců, a ten se lišil od všech ostatních

tažení, kterých se Smršť zúčastnil. Na těch Feyové nikdy nepožadovali kapitulaci.

Kapitulace se samozřejmě předpokládá.

Kapitulace je konečný výsledek feyského vítězství.

I když kapitulace někdy ani není nutná. Obvykle stejně ani nezůstane žádný vládce, který by kapituloval.

Ale tady Rugad postupoval nějak obezřetně. Někteří říkali, že to dělá kvůli tomu, že zde byl polapen jeho syn a zemřel. Jiní zase říkali, že je to proto, že ostrované mají nějakou zvláštní moc.

Před pár lety prosákla mezi lidi zpráva, že důvodem, proč se Feyové nikdy nevrátili z Modrého ostrova, je to, že ostrované mají svou vlastní magii. Tato magie vstoupila do lahvičky ve formě jedu, jehož jediná kapka Feye zabíjí. Smršť tyto zvěsti nebral vážně, dokud si o rok později nemluvil s jedním cenzorem.

Zdálo se totiž, že hrstka Nyeanů vyznává ostrovní náboženství. Toto náboženství se v Nyei nikdy doopravdy neuchytilo a misionáři z Modrého ostrova se vrátili domů. Ale pár Nyeanů ho dosud vyznávalo, dosud věřilo a dosud mělo v zásobě ten magický jed čili svěcenou vodu, jak se nazýval. Jenže Nyeané nikdy neodhalili jeho vražedné účinky.

A už je nikdy neodhalí.

Feyové tyhle věřící Nyeany popravili a magický jed zabavili. A pak s ním začali dělat pokusy.

Cenzor Smršťovi řekl, že tajemství jedu rozlouskli. Měli cosi, co ho zneškodní, jakýsi protijed a ochranné kouzlo. Cenzor mu taky říkal, že hned jak bude vyrobeno dostatečné množství zneškodňující látky a protijedu, ochrání Rugad své vojsko a zaútočí na Modrý ostrov. Smršť se mu vysmál. Všichni věděli, že napadnout Modrý ostrov je nemožné. A v tomto duchu se také všichni domnívali, že první feyské vojenské síly

zemřely na moři. Až později vyšlo najevo, že se jim přepadení nezdařilo.

A pak Rugad prohlásil, že chce obsadit Modrý ostrov.

Některé Feye Rugadovo rozhodnutí překvapilo. Ale Smrště ne. Rugad byl válečník a přestože měl pocit, že po obsazovaní Nye by si vojska měla odpočinout, zároveň dobře věděl, že Feyové potřebují bojovat. Galinas Feyům už patřil. Už neměli kam jinam jít.

Jenom na Modrý ostrov a na Leut.

Rugadovi vnuci nebyli schopni dostat Feye na ostrov. To musel udělat Rugad sám.

Smršť prudce klesl a vybral zatáčku. Vysoká bahenní tráva řídla a voda se stahovala do malých louží. Postupně se vynořovala pevná zem a před sebou viděl jakousi planinu. Planina sestávala z barevných skvrn, podobná pokrývkám, které tkali domestici, a ze skvrn se postupně vylouply jednotlivé kusy půdy a malé hloučky domů.

Statky.

Z jejich pohledu vzkvétající statky s bohatými žněmi. Toto byl Modrý ostrov, o kterém mluvili Nyeané, a ne ty ubohé, nuzné chatrče u Sněžných hor. Na těchto statcích bylo očividně jídla dost a ještě zásobovaly obilím celý ostrov. Žádný div, že ostrované netrpěli hlady, byť přestali obchodovat s Nyeí.

V zásadě vůbec obchodovat nepotřebovali.

Z obchodu jen bohatli. Teď jejich blahobyt poklesl.

Smršť se sám pro sebe usmál. Tuto zemi Feyové zužitkují. Toto místo využijí. Zvedla se mu nálada. Sloužil u Rugada už čtyři desetiletí a za celou tu dobu se nesetkal s tím, že by Rugad udělal chybu. Jestliže se k ostrovanům muselo přistupovat jinak než ke komukoli jinému na Galinasu, budiž.

Rugad pomůže Feyům nejen k vítězství, ale i k blahobytu.

Vítr na okamžik ustal, což pro jeho maličká křidélka znamenalo chvilkový nápor. Přeletěl nízko nad jedním statkem a prohlédl si rozlehlý kamenný dům a za ním obrovské obilné sklady. Za sklady se na malém kousku půdy pásl dobytek. Bohatství.

Křídla ho bolela. Bez větru tohle tempo nevydrží. Vyčerpá se.

Pohrával si s myšlenkou, že se zastaví a odpočine si, a jestli se brzy nezvedne vítr, bude to muset udělat. To byl důvod, proč okřídlení Feyové nemohli létat přes moře ani na jiné velké vzdálenosti. Byli unavení. Měli jen omezené možnosti. Rugad Smrště žádal, aby letěl až na hranici svých možností, a pak ještě dál.

Smršť to zkusí.

Ale asi se bude muset zastavit.

Když klesal k obilným skladům, znovu se zvedl vítr a nesl ho dál. To obrovské úsilí, které před chvílí vyvinul, teď vypadalo nicotně. Nebyl tak unavený. A podle svých propočtů (a jestliže řekli mučení ostrované pravdu) byl asi v půli cesty. Pořád ještě mohl dorazit do hlavního města do západu slunce.

Pak mu přibudou další starosti. Podle cizích popisů bude muset najít palác, a pak bude muset najít krále. Nějakého modrookého, žlutovlasého muže s kulatým obličejem, středního věku, podle feyských měřítek neobvyklého, nicméně ne zase tak neobvyklého zde. Jen doufal, že se ostrované ke svému králi chovají jinak, že s ním jednají, jako by to byl šaman nebo něco takového. Byl nějak spřízněný s jejich velkým náboženským vůdcem. To pro tento národ možná něco znamená.

Ačkoliv byl Smršť nucen celý rok před tímto tažením studovat ostrovany, stejně měl pocit, že o nich neví dost. Skvěle ovládal jejich jazyk, znal to jejich

podivné náboženství a znal dopodrobna jejich kulturu, nicméně stále tu byly věci, které ho překvapovaly. Stejně jako Rugad, ani on neočekával nouzi. Ale na rozdíl od Rugada neočekával takové bohatství.

Zdálo se, že se zemědělská půda táhne do nekonečna. Až dorazí k řadě mostů, pozná, že se dostal blíž k Jahnu. A podle toho, co říkali ostrované, pak uvidí v dálce město. Svatyně stojí na tomto břehu Cardidy. Tomu místu se má vyhnout, byť vyhlíží jako palác. Palác je ta druhá obrovská budova na druhé straně řeky.

Když mu bude přát štěstí, bude horko až do noci, takže by mohl vletět do paláce nějakým otevřeným oknem a prohledat ho.

Sdělí své poselství a vypadne.

O zbytek se už postará Rugad.

Dar se zastavil na břehu řeky pod velkým mostem a ztěžka supěl. Předklonil se, zezadu se chytil za nohy, narovnal je a cítil, jak se mu do obličeje žene krev.

Málem mu vyklovala oči. Kdyby ji Solanda nezarazila, jeho vlastní sestra by ho oslepila.

Taková ukrutnost. Ale to znamená, že Arianna má Sebastiana také ráda, a toho by se možná dalo využít. Třeba by mohl říci Solandě, co se děje, a ona už by zařídila, aby Arianna Sebastiana ochránila.

Anebo taky ne. Solanda považovala Sebastiana za cosi umělého, neskutečného. Zřejmě k němu cítila ryzí odpor založený na tom, čím byl, ne na tom, čím je.

Dar se opřel o mostní kámen. Srdce mu bušilo jako splašené. Řeka tady páchla bahnem naplaveným pod kameny. Byl to pach hniloby, močůvky, dávno zapomenutého místa. Dar se tu skrýval při několika předchozích výletech do města, protože ostrované sem chodili jen zřídka. Sem chodili jen ti zbědovaní, nešťastně zamilovaní a bezdomovci.

Nepodařilo se mu to. S tím nepočítal. Předpokládal, že přesvědčit Sebastiana nebude úplně snadné, ale počítal s tím, že utečou.

A teď si s tím nevěděl rady, jen měl pocit, že každým okamžikem planého čekání odsuzuje Sebastiana k záhubě.

Nebo sebe.

Kdyby tak jen našel tu místnost ze své vize. Kdyby tak jen přesně věděl, kdy se ta vize naplní. Kdyby ho tak jen Arianna nechala na pokoji.

Kdyby.

A teď nevěděl, co dál. Zajde za šamankou, ale pochyboval, že mu to bude co platné.

Ani předtím mu nepomohla.

Věděla, že se vize dá změnit, ale nevěděla, jak se dá změnit právě tahle. Anebo tyto dvě, neboť představovaly rozcestí.

A on tomu rozcestí rozuměl.

Buď on nebo Sebastian budou toho dne zabiti.

Pokud nebudou toho dne oba mimo palác, mimo Jahn.

Zhluboka se nadechl. Vzduch tu byl zatuchlý, vlhký a hutný. Měl pocit, že snad dýchá samotnou řeku.

Bude těžké dostat Sebastiana z paláce. Neuvědomil si, že může tak tvrdě vzdorovat. Viděl, že jiným návrhům se Sebastian podvoluje, jenže ty se nikdy netýkaly odchodu od rodiny nebo z jediného domova, který znal.

Třeba se mu podaří přesvědčit Ariannu.

Ale to by jí musel vysvětlit, kým je. To bude těžké. A nevěděl, jak to přijme.

Dech se mu pomalu uklidňoval. Nohy měl ještě nejisté, roztřesené, slabé. Co se pamatoval, takhle usilovně ještě nikdy neběžel. A v životě ještě nebyl tak vyděšený. Kdyby ho chytila a zranila, magie Černé krve by se pohnula.

Kdyby ho zabila, zničila by Feye.

Na bradu mu stékaly pramínky potu a odkapávaly na košili. Než se vrátí do stínozemí, musí si ještě vydechnout.

A bude se vlastně do stínozemí vůbec vracet?

Měl ještě jedno řešení. Jít za Coulterem. Jako chlapci se už moc nevídali, ale byli si blízcí, stejně blízcí jako Dar se Sebastianem. Snad ještě bližší.

Coulter byl ostrovan, kterého Solanda přinesla do stínozemí jako mimino. Tvrdila, že má magické vlohy. Feyové si z ní tropili posměšky. Nikdo kromě Feyů přece magii nemá. Pak domestici jeho věk i magii

potvrdili. Ukázalo se, že je příliš starý na to, aby se narodil z nějakého feysko-ostrovního spojení.

Solanda ho opustila a Feyové se o něj nestarali. Osaměle se potloukal po stínozemí a nakonec se o něj staral Adrian, jakýsi ostrovní vězeň. A v den, kdy byly zabita Darova pravá matka a kdy by Dar zemřel, protože jeho pouto s matkou nebylo náležitě přetrženo, vtrhl Coulter do Darova domu, přetrhl jeho pouto s matkou a navázal pouto nové, které Coultera s Darem navždy spojilo.

Takové věci však dokážou jen čarodějové. Darův děd se rozhodl Coultera vyzkoušet, aby zjistil, jestli je to doopravdy čaroděj. Ale testy se rovnaly trýznivým mukám a vězeň Adrian Coulterovi pomohl ze stínozemí uprchnout. Od té doby žil Coulter na Adrianově statku jako Adrianův syn a podle všeho, co Dar viděl, byl neobyčejně šťastný.

Na tom statku Dar nikdy nebyl. Ale párkrát se s Coulterem setkal v Jahnu, když Coulter dopravoval do města sklizeň na prodej. Jinak spolu obvykle mluvili jen skrz pouto, takže jim přišlo podivné vidět se tváří v tvář.

Stejně tak bylo zvláštní mluvit tváří v tvář se Sebastianem. Pod most zalezli dva další Feyové. Ti nebyli tak hrozně uštvaní. První byl vyzvědač Epla. Byl stejně starý jako by teď byl Darův děd. Mladí vyzvědači měli neurčité rysy, které mohli ztvárnit do jiného obličeje, ne přímo stejného, jako viděli, ale dost podobného. Starší vyzvědači jako Epla si vyvinuli vlastní obličej, složený z nejlepších rysů všech tváří, které si kdy nasadili. Epla ještě pořád mohl svůj obličej proměňovat, aby vypadal jako někdo jiný, a přitom patřil mezi nejhezčí Feye.

Vyzvědači měli své poslání. Špehovali a sbírali informace. Ale nemohli bojovat, aby si nepoškodili

svou velejemnou magii, a nemohli zabíjet, aby o ni nepřišli úplně.

Dar nepředpokládal, že by na své výpravě potřeboval bojovníky. Chtěl jen lidi, kteří by uměli splynout s davem. To byl důvod, proč si s sebou vzal tolik vyzvědačů.

Druhým Feyem byla Pijavice, pěšec. Pěšci zabíjeli holými prsty a často své oběti umučili k smrti. Dar si s sebou vzal Pijavici jako jedinou skutečnou ochranu, v domnění, že mu to bude stačit.

Ruce měla zasunuté v podpaží, u pěšců známka nespokojenosti.

„Měla jsi mne chránit," poznamenal Dar.

„Nemůžu tě chránit proti Černému trůnu," odsekla Pijavice. „Já přece nezabiji tvou sestru, i kdyby se ti snažila vyklovat oči."

„Měl jsi nás varovat," podotkl Epla.

„Já jsem vás varoval. Šli jsme do paláce." Dar se roztřeseně nadechl. Neměl v úmyslu je z něčeho obviňovat. Nebyla to jejich chyba, že se to tak zvrtlo. „Kde jsou ostatní?"

„Přijdou," odvětila Pijavice. „Chtěla jsem, aby se hlavně dostali pryč odtamtud."

„Celá se třásla lačností po krvi," poznamenal Epla. „Máš štěstí, že se umí ovládat."

„*Já* mám štěstí, že se ovládám," odsekla Pijavice. „Jemu by se nic nestalo, kdybych ji zabila. Bylo by to z mého rozhodnutí. A já bych za to zemřela."

„Jsi ve službách jejího bratra," namítl Epla. „Za to bychom mohli zemřít všichni."

Pijavice prudce nasála dech, jako by ji to dosud nenapadlo, a vzápětí nakrčila nos. „Nějak to tu páchne."

„Proto sem také ostrované chodí jen zřídkakdy," odtušil Dar.

„Taky jsi mohl vybrat lepší místo na sraz."

Epla zavrtěl hlavou. „Dar je možná mladý, ale ví, co dělá. Už nás nesčetněkrát zachránil, Pijavice.“

Pokrčila rameny. „Jenom ve stínozemí. To není stejné jako projít ohněm v boji.“

Dar tu narážku nechal plavat. Ohněm v boji neprošel a věděl, že většina Feyů staví tuto zkušenost vysoko. Kdyby ještě jako dítě nezachránil stínozemí a kdyby už od dětství neměl vize, nikdo ze starších Feyů by ho teď nebral vážně. Věděli, že Dar má dost z krve Černého krále, aby to z něj dělalo příslušníka mocného rodu, a to, že postrádá vojenské zkušenosti, přisuzovali situaci na Modrém ostrově a zmatku, do kterého je dostal jejich děd, ne jeho schopnostem.

Ale mnoho starších Feyů ho považovalo za divného a vinu za to přičítalo jeho původu.

Jeho otci.

Jeho ostrovnímu otci.

„Toto místo je bezpečné,“ prohlásil Dar. „Tady nás nebude nikdo obtěžovat.“

Setřel si pot z čela a zhluboka se nadechl. Jeho tělo se pomalu vracelo do normálu.

Objevili se dva další Feyové – vyzvědač Dolny a Chráněnka, ta byla od pěchoty. Dolny byl mladší a jeho rysy byly ještě mlhavější než Eplyho. Chráněnka ještě nedospěla do své magie. Byla o pět let mladší než Dar a patřila k těm několika málo Feyům narozeným na Modrém ostrově. Ještě ani pořádně nevyrostla, ale dlouhé kosti a štíhlá kostra naznačovaly, že bude vysoká.

„Chybí nám Rouška,“ poznamenala Pijavice.

„Trochu se zdržela, aby věděla, že se té dívce nic nestalo,“ odpověděl Dolny.

„Jak se vůbec mohlo stát, že Černá krev pronásledovala Černou krev?“ otázala se Chráněnka.

„To je moje chyba," odpověděl Dar. „Ona neví, kdo jsem. A pravděpodobně neví nic o Krvi."

„No dobře, tak se to ale musí dozvědět," prohlásila Pijavice. „A to rychle. Co když se o to pokusí znovu?"

„Co když se jí to podaří?" zeptal se Epla tiše.

„Nepodaří." Ten nový hlas patřil Roušce. Sešla ze svahu, jednou rukou se opřela o zem a vklouzla pod most. Rysy se jí mihotaly. Než přišla k řece, musela mít jiný obličej. „Mluvila jsem se Solandou. Všechno vysvětlí."

„Komu?" zeptal se Dar. „Arianně? Nebo mému otci?"

„Nezáleží na tom, jestli to bude vědět ten ostrovan," usoudila Pijavice. „Důležitá je jen ta dívka."

„To ale Sebastianovi vůbec nepomůže," namítl Dar.

„Jasné je, že tam znovu jít nemůžeš," shrnul to Epla. „Nemůžeme si dovolit o tebe přijít."

„Nepřijdete o mne," bránil se Dar.

„Ale mohli bychom, jestli ta dívka zjistí, kdo jsi," odvětila Pijavice. „Co když pak po tobě půjde, aby tě dostala?"

„To by nedokázala," namítl Dar.

Pijavice zavrtěla hlavou. „Tvá sestra je silná. Nepotřebuje si prověřovat sílu v boji. Šla po tobě zatraceně divoce. Vždyť ji učila lovit Solanda."

Dar ji zpražil pohledem. „Lov není všechno."

Pijavice si odplivla. „Jsi zjevně velmi nezkušený, mladíčku."

„Nech ho na pokoji," zasáhl Epla. „Ten kluk dělá, co může."

„Myslím, že bychom se tam měli vrátit," navrhla Rouška. „Epla, Dolny a já. Nikdo si nás nevšimne. Dostaneme toho golema ven."

Dar zavrtěl hlavou. „Se mnou nešel, a to mne zná. S vámi rozhodně nepůjde."

„Je to golem," namítla Pijavice. „Golemové se sami nerozhodují."

„On ano," trval na svém Dar. „Není to běžný golem. Žije mnohem déle, než bylo záměrem jeho tvůrce. Má teď svůj vlastní život. A s tím životem přichází schopnost rozhodovat se, jak chce. Palác neopustí. A spoléhá na Ariannu."

„Tak přivedeme tu dívku," navrhl Dolny.

Pijavice se dala do smíchu. „Vyzvědači. Vždyť jsi ji viděl. Bude s tebou bojovat. A ty ji nepřemůžeš. Zaživa tě sežere. Jestli někdo z nás půjde do paláce, budu to já."

„Pomysli na ten masakr, který tam po sobě zanecháš," poznamenal Epla.

„Nikdo kromě mne tam nepůjde," prohlásil Dar.

„Tebe riskovat nemůžeme," namítl Epla.

Dar bojovně zvedl hlavu. Tohle slýchal po celý život a nechápal to. Tolik Feyů mu nedůvěřovalo kvůli jeho původu, kvůli tomu, že měl ostrovní krev. Ale stejně tak si dávali zatracený pozor, aby o něj nepřišli. „Proč ne?" zeptal se.

„Kvůli tomu, kdo jsi," odpověděl Epla.

„A to je kdo?" zeptal se Dar.

Pijavice střelila pohledem po Eplovi a nasadila přísný výraz. Očividně se jí nelíbilo, co řekl. „Držíš stínozemí pohromadě," odpověděla.

„A vy život ve stínozemí nenávidíte."

Znovu si odplivla. „Tady bych to nenáviděla ještě víc."

Jedno mu však neřekli a Dar věděl, co. Tolik si přál, aby mu někdo přiznal, že se všichni dosud bojí příchodu Černého krále. Nechtěli bojovat s kýmkoli s Černou krví. Nechtěli si Černou krev znepřátelit. Bylo jedno, co Dar dělá. Od okamžiku, kdy se narodil, byl chráněným

Feyem natolik, že ho přijali za svého vůdce, i když se s ním přeli.

„Zpátky dovnitř půjdu já," prohlásil Dar. „Ale nepůjdu sám. Vezmu si s sebou Coultera."

„Toho ostrovního kluka?" zeptal se Epla. „Ten ti nepomůže."

„Ale ano, pomůže," odpověděl Dar.

„Klidně tě nechá zabít," namítla Pijavice.

„Ty ho neznáš," odpověděl Dar. „Zachránil mi život."

„To jste byli ještě děti," odsekla Pijavice. „Teď už to neudělá."

Dar zaťal pěsti. S jinými vůdci se nikdo nepřel. Věděl, že s jeho dědem by se nikdo nehádal. Polovina Feyů si na to stěžovala. Říkali, že kdyby si jeho děd nechal poradit, nikdy by na Modrý ostrov nešli. Taky věděl, že ani s jeho pravým otcem se nikdo nehádá.

Ale s ním se hádali.

Šamanka říkala, že je tomu tak proto, že přišel k vůdcovství tak mladý. Všichni v něm viděli jen dítě, ne vizionáře. Jenže ona mu nepomohla najít způsob, jak jejich představu změnit. I když chtěl být silný, hádky se mu vymykaly z rukou. Vždycky nakonec shledal, že místo aby nařídil, jak to bude, jen obhajuje svůj názor.

„Jdu pro Coultera, to je všechno," prohlásil.

„Myslím, že to není rozumné, Dare…" začal Epla.

„Je mi fuk, co si myslíš," odsekl Dar. „Jdu."

Starší Feyové se podívali jeden na druhého, jako by Dar byl nějaké vzpurné dítě. Tohle nesnášel. Ale nemohl proti tomu nic dělat. Bude jim muset dokázat, že má pravdu.

„Nemůžeš cestovat po ostrově bez ochrany," namítl Epla. „Půjdu s tebou já, Dolny a Rouška."

„Vyzvědači nejsou žádná ochrana," vložila se do toho Pijavice. „Jsou to jen oči, nic víc. Vezmi si s sebou mne a Chráněnku. To je všechno, co budeš potřebovat."

Letmo na ně pohlédl. „Půjdu sám," prohlásil.

„To nemůžeš," trval na svém Epla. „Jestli…"

„Půjdu sám," opakoval Dar. „Nikoho z vás s sebou nechci. Nechci žádnou ochranu. Chci jít sám. Jestli mám nějakou naději zachránit Sebastiana, musím to udělat sám."

„Nikdy jsi nestál proti ostrovanům a jejich jedu. Budeš potřebovat oči," nevzdával se Epla.

„A někoho, kdo umí bojovat."

Darovi se chtělo smát, ale ovládl se. Konečně je měl tam, kde je chtěl mít. „Dobrá. Rouško, půjdeš se mnou ty. A ty taky Chráněnko. Tak. Oči a ochrana. Ostatní se vrátí do stínozemí."

Pijavice potřásla hlavou. Ruce si pevně tiskla do podpaží ve snaze je ovládnout. „Ty nevíš…"

„Tak to zjistím, ne?" odsekl Dar. „S mým dědem ses nikdy takhle nehádala."

„A podívej se, kam nás dostal," podotkl Epla.

„No dobrá, ale to mi nepomůže. Všichni odejděte. Až na Roušku a Chráněnku. Vy dvě zůstaňte. Vás ostatní nechci vidět, dokud se nevrátím do stínozemí."

Chvíli na něj třeštili oči, jako by mu vyrašily rohy.

„Myslel jsem to vážně," pravil Dar.

Podívali se jeden na druhého a nakonec Epla pokrčil rameny.

„Jak si přeješ," pravil, jako by se Dar zbláznil, a začal lézt po břehu nahoru. Pijavice s Dolnym lezli za ním. Když se dostali nahoru, ani se neohlédli. Dar pocítil podivné bodnutí. Čekal další hádku, ještě tvrdší. Třeba se mu nakonec tyhle šarvátky líbily stejně jako jim.

Potřásl hlavou, aby ty myšlenky zahnal. „Takže dobrá," pravil. „Nejdříve potřebujeme trochu jídla a vody. Pak…"

Svět se zvrátil. V jednom okamžiku ještě stál na břehu, v druhém plul ve člunu po řece a vedle sebe měl Coultera. Coulter byl vyšší než Dar a oslnivě plavý. Pleť mu slunce opálilo z průsvitné bledosti do jemné hnědi.

„Tamhle," říkal Coulter. „Slyšel jsem, že na straně Svatyně je jakási vražedná četa."

Pluli blízko mostu. Dar se obrátil a podíval se na Svatyni. Bílé zdi zčernaly od sazí. Věže se propadly. Svatyně byla zjevně prázdná.

„Já ho nemohu zabít," řekl Dar.

„Ty ne," usmál se Coulter. „Ale já ano."

Pak se svět zvrátil zpět. Dar se opíral o mostní kámen, nohy nemotorně rozhozené před sebou, ruce zabořené v mokré hlíně. Nechtělo se mu ani pomyslet, do čeho upadl.

Ústa měl otevřená, v krku měl sucho, po bradě mu tekly sliny. Polkl, olízl si rty a utřel si bradu.

Rouška si k němu přiklekla. Soucitná účast jí změnila nejasné rysy, že byly skoro zřetelné. „Říká se, že se ti tohle stává, ale já jsem neměla ani tušení, jaké to je."

„To byla vize?" zeptala se Chráněnka. Znělo to znechuceně. „Vypadalo to jako nějaký záchvat."

„To byla vize," potvrdila jí Rouška, „a myslím, že silná."

Dar přikývl. Horko a závrať zesílily. „Prokaž mi laskavost, Chráněnko," zasípal. Ta vize zdánlivě trvala pouhý okamžik, ale Dar ze zkušenosti věděl, že okamžik ve vizi může ve skutečném čase znamenat třeba půl dne. „Podívej se na Svatyni. Nezbortila se jí okna?"

Chráněnka si založila ruce za záda a kráčela po břehu kousek dál. Když získala výhled na Svatyni, zastavila se, přimhouřila oči, pozorně se na ni zadívala a zavrtěla hlavou. „Všechno je v pořádku," řekla. „Je v dobrém stavu."

„To bylo nějaké vodítko," usoudil Dar spíš sám pro sebe. „To byla nějaká stopa."

Jenže nevěděl k čemu.

Vrahové, vražda, prázdná Svatyně. A koho on nemůže zabít? A proč? A proč by to Coulter, ta něžná duše, byl ochoten udělat?

„Byla to vize o naší cestě?" otázala se Rouška.

Dar zavrtěl hlavou. „Vize přicházejí mimo běžný řád, Rouško," řekl. Ale věděl, že tato vize s jejich cestou úzce souvisí. Přišla v okamžiku, kdy se rozhodl jít jen s Rouškou a Chráněnkou. To bylo rozhodnutí, které vedlo k této budoucnosti. Nesnáz spočívala v tom, že nevěděl, jestli to bude budoucnost dobrá nebo špatná. Na rozdíl od jiné vize, té, které se snažil zabránit, nevěděl, jestli má tuhle změnit, ponechat nebo použít jako vodítko.

Natáhl ruku a nechal se od Roušky vytáhnout na nohy. Vyzvědačka měla chladnější ruku než on, na tuhle skutečnost zapomínal. „Pořád chceš jít?" zeptala se tiše.

Hlavou mu probleskla představa zborcené Svatyně. Tohle místo ho děsilo od první chvíle, kdy ho uviděl. Prapůvod posvěceného jedu a smrti Feyů.

„Ano," odpověděl. „Chci jít. Myslím, že teď je to ještě důležitější než kdy jindy."

Solanda si ponechala svou kočičí podobu až do paláce a proklouzla hlavním vchodem nepovšimnuta. Unavené packy zanechávaly na čerstvě umyté mramorové podlaze špinavé otisky. Vlekla se po chodbě, uši sklopené, ocas svěšený. V tlamičce cítila pachuť peří a doufala, že Arianně moc neublížila. Přestože se Solanda na Ariannu rozzlobila jako ještě nikdy, stejně jí nechtěla ublížit.

Drozd. Arianna jí lhala. Říkala, že se nakonec rozhodla pro kočičí podobu, stejně jako Solanda, a Solandě to lichotilo.

Od tří let.

Arianna jí vydržela lhát po dvanáct let.

Solanda rychle vyběhla po schodech. Dvanáct let, a to právě těch dvanáct let, kdy je pro dítě nejobtížnější své proměny utajit. A celou tu dobu Arianna své schopnosti před Solandou tajila.

Co všechno ještě před ní tají?

Solanda to snad ani nechtěla zjišťovat. Ale bude muset. A pak musí Arianně prozradit novinku o jejím bratrovi. Vždycky doufala, že se do téhle situace nikdy nedostane.

To bude hrůza.

Možná ji vykáží z paláce.

I když to by zase nebyla taková tragédie. Arianna ji očividně nepotřebovala tolik, jak si Solanda myslela.

Nad schodištěm zapadla Solanda do svých komnat. Zabrala si je poté, co začala Arianna chodit. A v tu chvíli si Solanda najednou uvědomila, jak dlouho už žije v paláci. Zabrala si tyto nezvyklé komnaty, zabydlela se v nich, nechávala okna trvale otevřená, co nejvíce využívala přirozené světlo a přinesla si sem ze stínozemí od domestiků pokrývky a ložní prádlo. Teď,

po třinácti letech, byla většina věcí v jejích komnatách feyské výroby a jí to dávalo pocit domova.

Jenže teď se tu nemohla zdržovat a odpočívat. Odstoupila od okna, zavřela oči a proměnila se. Tělo se zvětšilo, packy se proměnily do rukou, údy natáhly a kožíšek se vstřebal do těla. Ten pocit jí byl tak důvěrně známý, že už ho ani nevnímala.

Když byla proměna skončena, klečela Solanda nahá vedle šatny. Protáhla se, vyklenula záda a zatoužila mít čas se vykoupat. Pak vstala, smetla si z rukou a nohou prach a sáhla po světle hnědých kalhotách a smetanově bílém vršku. Nebylo to zrovna to, co si zamýšlela vzít na slavnost dospělosti, ale když nebude mít čas se převléknout, bude to muset stačit.

Pak se rychle vydala do Arianniných komnat.

Dveře byly otevřené, přes postel ležely přehozené Arianniny šaty a zpod záhybů vykukovaly nenáviděné boty. Arianna ještě nebyla zpátky.

Solanda věděla, kde je. Povzdechla si. Arianna nepřijme Dara do svého života nijak dobře. Měla Sebastiana příliš ráda.

U Feyů byly s láskou vždycky jen starosti.

Solanda se rozběhla zpátky ke schodům a vyběhla nahoru. Chodba byla prázdná a Sebastianovy dveře byly zavřené. Solanda neklepala. Otočila knoflíkem a vstoupila.

Vždycky jí připadalo, že v komnatě cítí pach kamenů, suchý, prašný, s kusem dějin. Bylo to rozkošné bydlení, v jedné vížce nad zahradou. Obě okna byla otevřená – Sebastian měl čerstvý vzduch rád stejně jako Solanda – a komnata byla plná světla.

Arianna seděla na posteli, zachumlaná do sukně, držela Sebastiana za ruku a tiše mu něco šeptala.

Ten kus kamene se třásl.

Vypadalo to, že snad plakal. Solanda byla ráda, že tomu unikla. Měl skřípavý, vřeštivý pláč. Znělo to nepřirozeně a trýznivě. Takhle vříkal ten den, kdy zemřela Diamanta, a Solandu to vyděsilo. A kdykoli pak znovu slyšela ten zvuk, vzpomněla si na ten den, den, kdy získala svou Ariannu, den, kdy se dívala, jak žena z Černé krve umírá v těch nejděsivějších smrtelných mukách, jaké si jen člověk může představit.

„Není tu útulno?“ otázala se Solanda, jednak aby jim dala na vědomí svou přítomnost a jednak aby zahnala tu vzpomínku.

Popadla dřevěnou židli, otočila ji a obkročmo se na ni posadila. „Sebastiane, potřebuji si promluvit s Ariannou.“

Kus kamene na ni vytřeštil oči plné slz. Šedohnědou tvář měl mokrou od pláče. „Udělal… jsem… něco… špatného?“

„Ne,“ prohlásila Arianna pevně.

„Řekni mi,“ začala Solanda. „Ty jsi pustil Dara dovnitř?“

„On… říká… že… by… měl… být… tady.“

„Chce být tady?“ zeptala se Solanda, nevšímavá k Ariannině vyjevenému výrazu.

„Ne!“ To zaznělo, jako by být v paláci bylo to nejhorší, co se kdy může komu přihodit. Pro Feye možná ano.

„Ty víš, co se dělo dál,“ řekla Arianna. „Ty jsi ty Feye znala.“

„Ovšemže jsem je znala.“ Solanda si položila ruce na opěradlo židle. „Já jsem sem s nimi přišla. Znám je déle než tebe.“

„Co chceš dělat?“ zeptala se Arianna. V modrých očích se jí blýskalo.

„Co já chci dělat?“ Solanda se narovnala a sevřela opěradlo. „*Já* nechci dělat nic. Já nejsem ta, která od chvíle, kdy uměla mluvit, tajila své vlohy.“

„Já jsem nic netajila,“ bránila se Arianna.

Ten kámen se na ni podíval a položil jí na ruku svou velkou, těžkou dlaň.

„A co drozd? Do čeho ještě se umíš proměnit?“ zeptala se Solanda. „Kolik dalších podob ještě máš?“

„Myslím, že do toho ti nic není,“ odsekla Arianna opovržlivě, ale vypadala polekaně.

„Ale je.“ Solanda pomalu vstala a převrhla židli na zem, aby ji měla z cesty. S rachotem dopadla na podlahu. Ten nemotora se na ni díval a po kamenné tváři se mu rozléval výraz strachu. Ale nehýbal se, jen si bojácně přitáhl Ariannu blíž.

Solanda přistoupila k Arianně a s rukama v bok se zastavila. „Všeho jsem se kvůli tobě vzdala. Kvůli tobě žiji na tomto úděsném místě mezi těmito zaostalými lidmi.“

„Já jsem tě o to nežádala,“ odsekla Arianna.

„Kdybych to neudělala, nepřežila bys,“ řekla Solanda. „Proměňovala ses už ve chvíli, kdy jsi opouštěla lůno. Šamanka tě dala tvému otci a řekla mu, aby se o tebe postaral. Nevěděl, co má dělat. Prosil ji, aby tu zůstala, a ona jen řekla, že je jeho údělem se o tebe postarat.“

Solanda zhluboka nabrala dech do plic. „Beze mne bys zemřela.“

„Už nejsem malé dítě,“ prohlásila Arianna. „Umím se proměňovat i bez tebe.“

„To ano, to umíš, ale dlačství znamená mnohem víc než jen vybírat si nové podoby.“

„Co ty o tom víš?“ vyjela na ni Arianna. „Ty se umíš proměňovat jen do jedné podoby.“

„A do kolika ty?“ otázala se Solanda.

Její otázka zůstala viset mezi nimi ve vzduchu. Okamžik pravdy. Solanda ztěžka oddechovala. Cítila přímo bytostný vztek. Ten kus hroudy se na ni díval a opíral se o Ariannu. Těžko říct, kdo koho vlastně chrání.

Arianna na ni upírala planoucí zrak, hlavu hrdě zdviženou, na tmavé pleti vystupovalo jasně rudé mateřské znaménko. To znaménko vždycky měnilo barvu podle Arianniny nálady, a teď to bylo zlé.

„Ari?“ ozval se ten nekňuba tázavě.

„Ticho,“ napomenula ho Arianna. „Tohle je mezi mnou a Solandou.“

„Ale…“

„Co je ti do toho?“ vyjela na ni Arianna. „Předtím jsi to vědět nepotřebovala.“

„Předtím jsem nevěděla, že se umíš takhle proměňovat.“

„Ale ano, věděla.“ Arianna ta slova přímo vyplivla. Solanda ji neviděla takhle vzteklou od dětství. „Vždycky jsi to říkala. Když jsem byla malá, proměňovala jsem se do všeho možného. Pamatuješ? Myslela sis snad, že se to změnilo?“

„Řekla jsi mi, že sis vybrala jednu podobu. To je pro dlaky přirozené. Říkala jsi, že jsi kočka.“

„Protože ty jsi chtěla, abych měla jen jednu. Jako ty.“

Tomu nekňubovi se roztřásla brada. „Ari…“ pokusil se znovu.

„Počkej, Sebastiane. Teď mě nech.“

Kus hroudy sklopil hlavu. Solanda se na něj letmo podívala. Už dlouho, dlouho ho neviděla tak živého.

„Nechtěla jsem, aby se ti něco stalo. Nemusela jsi být kočka.“

„A co tenkrát, když jsem se proměňovala do podoby chůvy? Ječela jsi na mne.“

Solanda se při té vzpomínce nechtě usmála. Ječela, a pak se dala do smíchu. Ariannu přiváděla její hravost do řady nesnází. Solanda ji prostě chtěla uchránit dalších. „Pomysli na tohle," řekl Solanda tiše. „Když může dítě vypadat jako jeho pečovatelka, tak tu pak nikdo nemůže potrestat."

„Později mi došlo, proč jsi na mne tehdy ječela," odpověděla Arianna. „Ale přivedlo mne to na myšlenku, že mne chceš ovládat."

„Ovšemže jsem chtěla," odpověděla Solanda. „Byla jsi dítě. Víš vůbec, kolikrát jsi na proměňování málem zemřela?"

„Víckrát, než víš ty."

Solanda zalapala po dechu. Tak tohle by ji nenapadlo. Arianna se po léta bez Solandiny pomoci proměňovala do rozličných podob. Tohle by dítě dělat nemělo.

„Pro feyské dlaky je naprosto přirozené, že se pokouší o různé podoby, než si vyberou tu jednu. Po čase se pro ně pak ta jedna stane jedinou proměnou. Dlak může umět buď tucet podob nedokonale, nebo jednu dokonale."

„Byl snad můj drozd nedokonalý?" zeptala se Arianna.

Solanda odvrátila pohled. Oknem viděla jasnou oblohu. Slunce zapadalo a nad řekou pluly mraky barvy jantaru.

„Byl?"

„Ne," odpověděla Solanda. „Až na to, že jsi nepředvídala, že tě napadne nějaká kočka."

„Ty," namítla Arianna. „Věděla jsem, že to není jen tak nějaká stará kočka."

„Jsi zraněná?" zeptala se Solanda. Konečně si vzpomněla, proč sem vlastně původně přišla.

Sebastian zvedl hlavu. Pohyboval se strnule a pomalu. Než otočil hlavu, aby se podíval na Ariannu zpříma, stačila si vykasat rukáv.

Po celé pravici chyběly malé kousky kůže. Byly to povrchní ranky – pravděpodobně na místech, kde přišla o peří. Od lokte k rameni se táhl hluboký dlouhý škrábanec. Otisky zubů, které byly na drozdovi maličké, vypadaly na Arianně pěkně velké.

Solanda se sklonila nad rankami. „Bolí to?“

„Trochu,“ odpověděla Arianna. „Už jsem měla horší.“ A nechala rukáv sklouznout zpátky.

Ten nemotora zvedl ruku, kterou ji držel. „Ari… co…?“

„Jsem v pořádku,“ odpověděla mu Arianna. „Úplně v pořádku.“

„Nevěděla jsi, co děláš,“ řekla jí Solanda.

„To ty jsi nevěděla, že jsem to já, a pak už bylo pozdě,“ řekla Arianna. „Pronásledovala jsi nějakého letícího ptáka, a když jsi pak zjistila, že jsem to já, zastavila ses.“

Solanda zavrtěla hlavou a v duchu se podivila, jak se tak najednou mohla dostat do situace, kdy se musí hájit. „Od začátku jsem věděla, že to jsi ty. Myslíš si snad, že bych se hnala do středu města kvůli nějakému ptáku, když jsem si jich mohla chytit, kolik jsem chtěla, na zahradě?“

„Takže mám pravdu. Ty jsi toho feyského kluka znala. Zastavila jsi mne schválně.“

„To je pravda,“ souhlasila Solanda. „Nevěděla jsi, co děláš.“

„Chránila jsem svého bratra.“

„Ari,“ ozval se ten nemotora.

„Sebastiane, prosím,“ požádala ho Arianna.

Solanda se na něj podívala. Věděl to. Věděl, kdo je Dar, a snažil se to Arianně říct.

„Já ti nepatřím," prohlásila Arianna. „Dokonce mi ani nerozkazuješ. Ty nejsi z rodiny. Máš se mnou společné jen tohle. A to já nenávidím."

Solanda se zamračila. To už na ni bylo trochu moc naráz. „Ty to nenávidíš? Arianno, to ti dává tvou jedinečnost."

„Ne. Jedinečnost mi dává to, že jsem královská dcera. Odlišuje mne to, že jsem tak vysoká, tmavá a cizí. Všichni se na mne dívají s posměšky a kdybych nebyla princezna, nikdo by se mnou ani nepromluvil. Všichni mne nenávidí kvůli tomu, co jsem.

A kdyby věděli, že můžu být, cokoli se mi zachce, nenáviděli by mne ještě víc."

„Ty můžeš být, cokoli se ti zachce?" opáčila Solanda. Skoro se bála, jakou odpověď uslyší.

Arianna jen trhla rameny a sklopila oči, jako by se za svůj výbuch styděla. Solanda zauvažovala, jak dlouho asi se v ní ten vztek hromadil a jak je možné, že si neuvědomila, že jednou vybuchne. Být mladý na Modrém ostrově bylo jiné, než být dospívající Fey. Mladá Feyka se musí vyrovnat s tím, že získala svou magii, a najít si v životě své místo. To jí určuje její magie. Solanda tímto ožehavým životním úsekem dospívání prokličkovala úspěšně. Dlak věděl, čím je, od narození. Takže zatímco se to ostatní zoufale snažili zjistit a přitom trpěli, Solanda se rychle rozvíjela a jednala jako dospělý.

Feyové se nestarali o to, jestli jsou oblíbeni. Vyrůstali ve společnosti, kde byli často nenáviděni. A neměli v oblibě přátelení mezi sebou. Některé povahy spolu vycházely dobře, jiné ne. Některé typy magie spolu vycházely dobře, a jiné ne. Pučící kouzelníci vždycky dráždili vůdce a přitahovali své stoupence. Vždycky. Ale jakmile nějaký vůdce věděl, že kouzelník dospěl do své magie, bylo nepřátelství pryč.

„Arianno,“ oslovila ji Solanda, „ty můžeš být cokoli, co se ti zachce?“

„Když si to nazkouším,“ odpověděla.

„Cokoli?“ Solanda tomu nemohla uvěřit. Tato magie se přece takhle nechová.

Arianně se to vyptávání očividně nelíbilo. Zvedla hlavu. Byla rudá vzteky. „A teď o tom bezpochyby nic nevím, že? Nemám se snažit být čímkoli.“

„Ale už se ti někdy nepodařilo něčím být?“

„Mockrát. Ale já jsem to zkoušela, dokud se mi to nepovedlo.“

Zkoušela to, dokud se jí to nepovedlo. Solanda popadla překocenou židli. Bojovnost ji opustila. Postavila židli rovně a sedla si na ni správně. Nemotora se na ni díval, jako by ho chtěla praštit.

„Ptám se tě, jaké jsou tvé meze,“ řekla Solanda co nejtrpělivěji.

„Říkám ti, že nevím,“ odvětila Arianna. „Žádné jsem nenašla. Snažila jsem se být vším, co jsem viděla. Přirozeně až na svého otce a tebe.“

Přirozeně. Solanda nevěděla, proč ona a Nicholas jsou z toho samozřejmě vyjmuti.

„Magie má vždycky své meze. Jestliže nejsi omezena podobou, máš nějaké jiné hranice.“ Solanda složila ruce do klína, dlaně nechala otevřené a dávala si pozor, aby mluvila klidně. Tohle ji těšilo i zlobilo zároveň. Jestliže Arianna říká pravdu, skrývá se v tom řada možností. Řada možností a řada úskalí.

Arianna si povzdechla, vykroutila se nemotorovi a pohodlně se opřela, jako by taky předváděla, jak je klidná. Ale v jejím mladém těle bylo plno napětí a její bosé nohy neklidně poklepávaly o pelest.

„Když nejsem opatrná, hubnu,“ řekla. „A když zkouším příliš mnoho podob moc rychle za sebou, nemůžu se asi týden proměňovat vůbec.“

„Taky bys mohla v nějaké podobě uváznout," podotkla Solanda. Otřásla se. Nakolik milovala svou kočičí podobu, líbilo by se jí, kdyby se mohla proměnit do čehokoli by se jí zachtělo.

Arianna přikývla. „Jednou se mi to stalo. Bylo mi deset. Sebastian mne schovával, dokud se mi nepovedlo proměnit se zpátky."

Solanda se na toho nemotoru zadívala. Byl to takový malý tyglík tajemství. Díval se na ni a praskliny na obličeji mu vystupovaly zřetelněji než obvykle. Silné prožitky mu dávaly vzhled popraskaného kamene.

„Bylo ti deset?" opáčila Solanda, jistá, že si na to vzpomene.

Arianna přikývla. „Mluvila jsem s tebou, ale neukázala jsem se ti. Takže jsi na to nepřišla."

Solanda si na tu příhodu dokonce ani nepamatovala. Arianna byla od začátku mistr v šalbě a klamání.

„Proč jsi mi to neřekla?" zeptala se jí Solanda.

Arianna si hryzala ret. „Chtěla jsem to zvládnout sama."

„Jak ses proměnila zpátky?"

„Zkoušela jsem to pořád dokola, až se mi to nakonec povedlo."

Taková hrůza! Solanda si pamatovala, jak zůstala trčet ve své kočičí podobě, když jí bylo asi sedm. Pomohli jí proměnit se zpátky, ale vzpomínka na to ráno plné strachu jí zůstala v paměti navždy.

Nechala toho vzájemného osočování. Stejně je to už pět let a teď už s tím stejně nemůže nic dělat. „Jaké další meze máš?"

„Musím dost odpočívat," přiznala Arianna. „Když si neodpočinu, proměním se, aniž chci."

Tohle dělávala už jako dítě. Všechny ty bezesné noci, kdy Solanda s chůvou a občas také Nicholas na Ariannu dohlíželi plni obav, aby se neproměnila a

nezabila sama sebe dřív, než by si toho někdo vůbec všiml.

„Proč jsi nepřišla za mnou?“ zeptala se Solanda. „Pomohla bych ti.“

„A k čemu bys mi asi tak pomohla? Všechnu tu schopnost ztratit? Zacházet s ní lépe? Učila jsi mne, jak proměňování ovládat. To stačilo.“

„Ale když jsi uvízla…“ začala Solanda, a pak se odmlčela. Nechtělo se jí o tom začínat znovu.

Arianna pokrčila rameny. „Zatím jsem to stejně nechtěla nikomu říkat.“

„Sebastianovi jsi to řekla.“

Arianna se podepřela na loktech a podívala se na ten kus hroudy. Hleděl na ni pohledem štěněte, které se dívá na svého člověčího společníka. „On je jiný,“ řekla. „Jako já. Nikdo jiný není jako my. My nejsme ostrované a nejsme ani Feyové. A jsme cizí. On je ve skutečnosti chytrý, jen neumí dobře mluvit a špatně se pohybuje. A já…“ ztišila hlas.

„Já jsem zrůda.“

Solanda se otřásla. Takhle nazývalo kuchyňské služebnictvo Ariannu od okamžiku, kdy se u kuchyňského krbu narodila. Viděli její proměnu při narození a nevěděli, co to je. Ale Solanda si myslela, že když uviděli, jak je to krásné dítě, přestali ji tak nazývat.

„Kdo ti tak říká?“

Arianna se neklidně ošila. „Ale nikdo. A vlastně všichni. Vždycky to říkají, když jdu kolem. Na krku nosí maličké stříbrné věcičky, jako by mne to od nich mohlo udržet dál.“

„Říkala jsi to někdy otci?“

Zavrtěla hlavou. „Jen Sebastianovi. Říká, že k němu se chovají stejně. Jenom ho nenazývají zrůda. Myslí si, že je příliš hloupý, než aby jim ublížil.“ Arianna střelila pohledem po Solandě. „Ty si taky myslíš, že je hloupý.“

„To ne,“ bránila se Solanda a doufala, že ta lež vyzněla přesvědčivě.

„Nazýváš ho kusem hroudy.“

„To taky je,“ odtušila Solanda.

„Není,“ prohlásila Arianna. „O nic víc, než jsem já zrůda. My nejsme odporní. Není naše chyba, že naši rodiče jsou z rozdílných ras. Není naše chyba, že vypadáme, jak vypadáme. Jak je možné, že z toho obviňují nás?“

„Myslíš si, že já se k tobě chovám jinak kvůli tvému původu?“

„Ty jsi ze všech nejhorší,“ prohlásila Arianna. „Ty mi říkáš Feyko. Učíš mne jednat feysky. Já nejsem jen Feyka, Solando. Jsem také ostrovanka. Já jsem obojí.“

„To já vím,“ odpověděla Solanda. Chtělo se jí vrátit se do kočičí podoby, olízat si packy a omýt si tvář. Ovládla se.

„Ty si na to nepamatuješ,“ namítla Arianna. „Ale mluvila jsi o tom, jak jsou ostrované hloupí a zaostalí. Chůvu obvykle nazýváš »ta ženská« a když jsi to mohla zařídit jinak, nikdy jsi mne s ní nenechala o samotě. A vždycky jsi říkala, že táta je na ostrovana moc dobrý.“

„To taky je,“ souhlasila Solanda.

„Copak ty nevíš, co to znamená? Jak to zní? Já jsem jako oni. Mám jejich krev. A Sebastian taky.“

Část o Sebastianovi Solanda přešla mlčky. „Dlaci se chovají opovržlivě ke všem, dokonce i k jiným Feyům.“

„I k sobě navzájem?“ zeptala se Arianna.

Solanda potřásla hlavou. „Nikdy jsem neměla v úmyslu s tebou mluvit tímto způsobem. Ty jsi dlak. Jsi Feyka.“

„A ostrovanka.“

Solanda se zhluboka nadechla. Nakolik se jí to nechtělo přiznat, věděla, že Arianna má pravdu. „A ostrovanka.“

Arianna se usmála. První opravdový úsměv, který u ní Solanda toho dne viděla. Posadila se zpříma. „Dobrá," prohlásila. „A teď mi můžeš říct, kdo byl ten Fey a co chtěl po Sebastianovi."

Kus hroudy se podíval na Solandu. Solandě se zdálo, že v jeho očích vidí úpěnlivou prosbu.

Zavřela oči. Ta chvíle, které se tak děsila, konečně nastala.

~ 15 ~

Nicholas spěchal po schodech nahoru. Dlouhé plavé vlasy měl stažené dozadu, ale pořád si za ně rukou popotahoval. Krajkoví na zápěstí mu padalo a jeho to dráždilo.

Zvyky v rozčílení.

Rozhovor s lordem Hofmistrem ho rozčílil.

A zdržel. Chtěl se jít podívat za Sebastianem dřív.

Za ta léta vyrostl do krásného chlapce. Zpočátku byl Nicholas Sebastianem naprosto zklamán – jeho vzhledem, prostoduchostí, pomalostí. Diamanta říkala, že když se Fey spojí s ne-feyem, magie se vždycky posílí; nesmyslná představa, které už pak Nicholas nevěřil. A stejně v to doufal. Doufal, že se v jeho synovi spojí to nejlepší z nich. Když pár dnů po Sebastianově narození vyšlo najevo, že z chlapce nebude nikdy nic víc než kdosi, kdo uchová trůn pro svého následníka, slabomyslný pros

ťáček, kterému bude trvat léta, než se naučí usmívat, Nicholas se vůči němu uzavřel. Teprve při Ariannině narození vypadal Sebastian jako jeho syn, jeho plačící, truchlící syn, a teprve tehdy si Nicholas uvědomil, že ten chlapec je víc než jen zklamání. Byla to živá bytost, bytost, kterou Diamanta milovala, a ačkoliv nenaplnil její naděje, starala se o něj. Nicholas nemohl dělat méně.

Od této chvíle věnoval chlapci tolik času, kolik jen vyšetřil. Arianna z něj trochu starostí sňala. Až Sebastian převezme trůn, bude Arianna vedle něj jako jeho mozek a rádce. Sebastian ji poslouchal. Na trůně nebude vládnout její prudkost – jeho pomalost jí vždycky poskytne čas si rozmyslet, jak se rozhodne

– ale její oslnivost tam bude.

Nicholas došel na konec schodiště. Služebnictvo říkalo, že Sebastiana oblékli a řekli mu, aby čekal. A pak se Nicholas zpozdí. Ten ubohý chlapec pravděpodobně většinu odpoledne prostál u okna, aby si neumazal slavnostní oděv.

Na chodbě nikdo nebyl. Většina služebnictva byla dole a uklízela Velkou síň nebo dělala poslední úpravy na podnosech s jídlem. Tohle bude slavnost, na kterou nikdo nezapomene. Všichni Sebastiana přijmou. Nicholas na to už dohlédne.

Ale nijak se mu nelíbilo, že je tu tak prázdno. Napříště zajistí, aby Sebastiana nepřetržitě někdo střežil. Je to dědic trůnu a navíc neoblíbený dědic. Stačí jeden nestřežený okamžik a chlapec bude navždy ztracen.

Nicholasovi se sevřelo srdce. Diamantu střežil každičký okamžik po celý den, a přesto byla ztracena. Zrazena božím člověkem. Od té doby nesměl být do paláce vpuštěn žádný rocanista. A dokud bude svěcená voda pro královskou rodinu vražedná, ani sem žádný vpuštěn nebude.

Někdy míval pocit, že se přes její smrt už přenesl, a v dalším okamžiku se mu opět srdce sevřelo bolestí stejně silnou jako v okamžiku, kdy se to stalo. Byl bez ní déle, než byl s ní, a přesto měl pocit, že ji stále slyší. A jak Arianna vyrůstala, měl ji před očima každý den víc a víc. Blížila se věku, ve kterém byla Diamanta, když ji Nicholas poprvé uviděl, jak se ohání mečem v palácové kuchyni.

Potřásl hlavou, aby zahnal vzpomínky, a zamířil k Sebastianovým komnatám. Dveře byly zavřené, ale slyšel odtamtud hlasy. Zlostné ženské hlasy.

Arianna a Solanda.

Vjely si do vlasů.

Nesmysl. Nikdy se přece neperou.

Tiše otevřel dveře a vstoupil. Sebastian seděl na posteli, slavnostní roucho zmačkané pod sebou. Na boku se mu táhla špinavá šmouha.

Vedle něj seděla Arianna, s rukama založenýma na hrudi a planoucíma očima. Když ho uviděla, zamračila se. Solanda seděla na židli s vyplétaným opěradlem. Prudce vyskočila, jako by ji Nicholas nachytal při něčem nedovoleném.

„Pořádáte schůzi?“ zeptal se.

„Ne, tati,“ odpověděla Arianna a z jejího tónu pochopil, že je vrcholně rozrušená.

Sebastian se na něj podíval. V jeho očích tkvěl hluboký smutek a poprvé od chvíle, kdy se narodil, vypadal provinile.

„Copak se ti to stalo s rouchem, synku?“ zeptal se ho Nicholas něžně.

Sebastian sklouzl pohledem na své šaty a jeho obrovská dlaň pomalu zakryla špinavou skvrnu. „Ouuuuu.“ Vyznělo to jako povzdech.

„Tati,“ ozvala se Arianna. „Byl tady nějaký Fey.“

Solanda překvapeně vyskočila. Zdálo se, že provinile. Takhle ji Nicholas ještě nezažil.

Pokusí se to zlehčit. Ovzduší v komnatě bylo napjaté. Nemělo smyslu napětí zvyšovat kvůli vlastnímu rozladění. „Jak to tak vidím, je tu jedna Feyka a dva poloviční Feyové.“

„Ne, tati.“ Arianna najednou vybuchla. Položila ruku na Sebastianovu a zarazila mu snahy prohlížet si skvrnu na šatech.

„Byl tady nějaký Fey a snažil se přesvědčit Sebastiana, aby s ním odtud odešel.“

Nicholasovi vyschlo v krku. Arianna měla bohatou představivost, ale něco takového by si přece jen nevymyslela. „Co se tu stalo?“ zeptal se.

„Já jsem ho vyplašila a zahnala, a pak jsem ho pronásledovala. Dostala bych ho, ale Solanda mě zastavila. Ona ho zná. Nechala ho utéct.“

Nicholas cítil, jak mu z tváře mizí krev. Nejdřív ta zpráva o feyské armádě na jihu a teď tohle. „Solando?“ obrátil se na ni.

Stála rovně, prkenně, půvabnou postavu ztuhlou napětím. Zatínala pěsti a pohledem přeskakovala z Nicholase na Ariannu. „Nechtěj to vědět,“ řekla.

„Chci, pokud se mi snažili unést syna.“

„Oni se ti nesnažili unést syna,“ řekla.

„Tak co se stalo?“ zeptal se drsněji, než by chtěl. Už nikdy nedovolí, aby někdo napadl jeho rodinu. Nikdy.

„Dar…“ začal Sebastian.

Všichni tři se na něj podívali.

„…byl… tady.“

„Ty ho znáš?“ vyhrkla Arianna. Prsty mu tiskla ruku tak silně, až jí klouby zbělely. Muselo ho to bolet, ale Sebastian se neodtáhl.

Přikývl.

„Jak je možné, že znáš nějakého Feye?“ zeptala se.

Podíval se na Solandu. Solanda couvala a vrtěla hlavou.

„Solando,“ ozval se Nicholas. Mrazilo ho. Tady se stalo něco zlého. Něco moc zlého. „Jemu by trvalo příliš dlouho, než by nám to řekl. Vysvětli to.“

„Nechtěj to po mně,“ opakovala.

„Ptal jsem se tě na něco. Už podruhé.“

Arianna ji odměřeně, nehybně pozorovala. Sebastian byl vyděšený. Tak vyděšeně vypadal naposledy ten den, kdy zachránil Arianně život. Jak je možné, že Sebastian ví něco, čem zbytek rodiny nemá ani tušení? „Pokusila jsem se ti to říci. Kdysi dávno,“ odpověděla Solanda. „Tys mi nevěřil.“ „Teď jsem hotov ti uvěřit.“ Solanda se letmo podívala na Sebastiana, jako by ho žádala o

prominutí. Jindy mu sotva dopřála pozornosti. Nicholasovi vyschlo v ústech. „To… je… v… pořádku," řekl Sebastian. V levém oku se mu sebrala slza a sklouzla mu na řasy. „Raději… teď… než… dneska… večer."

Nicholas se zamračil. Měl pocit zvláštního odtržení, jako by se mu mozek oddělil od těla. Už dříve zjistil, že se tímto způsobem dokáže rozhodovat i pod velkým tlakem. Usoudil, že toto bude jeden z těch okamžiků.

Solanda se zhluboka nadechla. „Fey, který tu dnes odpoledne byl, Nicholasi, je tvůj syn."

Jeho syn?

Slza sklouzla Sebastianovi z řas a dopadla na levou lícní kost. Arianna mu ji utřela.

„Můj syn je Sebastian," prohlásil Nicholas nechápavě, či spíš záměrně nechápavě. Přece se o tom nemůže bavit teď, když má za chvíli začít slavnost dospělosti.

„Ne," prohlásila Solanda. „Sebastian není tvůj syn. Je to golem. Podvržené dítě. Tvého syna ti ukradl Rugar pět dní poté, co se narodil."

„Ne," řekl Nicholas.

„Ano," trvala na svém Solanda. Říkala to s nelíčeným soucitem.

Nicholas se zhluboka nadechl a obrátil se ke zdi. Odtržení nezabíralo. Zaplavovaly ho city a vzpomínky.

To rozesmáté dítě s jasnýma očima, které ve své maličké pěstičce svírá jeho prst.

To stvoření s kamennou tváří, které se jednou odpoledne probudilo ze spánku a nikdy neodešlo.

To vysněné dítě, ten chlapec, kterého si představoval, jiskrný, lepší než kdokoli jiný narozený na Modrém ostrově.

To skutečné dítě, tak těžké, že Nicholas zasténal, když ho zvedal, jehož kůže byla chladná a jehož oči byly temné a prázdné jako kámen.

„Ne," zašeptal.

To dítě, po kterém vždycky toužil, existuje. Syn, kterého si představoval, je naživu – a vychován Rugarem.

Nicholas se odstrčil od zdi. „Proč jsi mi to neřekla? Proč jsi mi to neřekla, pokusil bych se ho dostat zpátky?"

Sebastian sebou trhl. Arianna byla popelavě bledá. Solanda si založila ruce na hrudi. „Já jsem ti to říkala," připomněla mu. Mluvila pomalu, jako by byl Nicholas natvrdlý. „Nejednou." Pak se Nicholas rozpomněl na ten den, kdy se narodila Arianna. Držel ji v náručí. Ještě na sobě měla placentu a už se o ni Feyové dohadovali. Nicholas byl v kuchyni, před krbem leželo Diamantino tělo a vedle se choulila chůva se Sebastianem. Ta kočka, která sledovala porod, se najednou proměnila z kočky do ženy. To bylo poprvé, co něco takového viděl.

Tehdy se setkal se Solandou. Dívala se na něj s opovržením, a to i přesto, že mu nabídla, že se bude o jeho dceru starat.

Rugar tu maličkou chce, řekla mu. *Nikdy ji nedostane. Víš, jsou způsoby, jak by ji mohl ukrást. Už se to jednou stalo.*

A pak se podívala na Sebastiana.

On mi ukradl syna? zeptal se Nicholas.

Solanda přikývla.

Ale můj syn je přece tady, namítl Nicholas.

Podrážděně si odfrkla, jako by nemohla uvěřit, že je tak hloupý. *Ty věříš tomu, že je to tvůj syn?*

Co jiného by to bylo?

Pokrčila rameny. *Kus kamene? Hrouda hlíny?*

Nevěřil jí. Jak by mohlo živé, dýchající dítě být hlínou?

Jeho vlastní syn.

Jeho a Diamantin chlapec, dospělý a vychovaný Feyi.

Takže oni mu ho ukradli. Od chvíle, co sem přišli Feyové, mu brali v životě všechno cenné.

Ale oplátkou mu tolik cenného dali.

Arianna postoupila o krok k Solandě. Malé ruce zatínala v pěst. Sebastian se po ní natáhl – pomalu a příliš pozdě.

„To není pravda," vyhrkla Arianna. „Ty lžeš. Sebastian je můj bratr."

„Vskutku?" opáčila Solanda. „Tak proč ten feyský kluk vypadal dočista jako on? Jenomže ten se uměl hýbat. Uměl jasně a zřetelně mluvit. Byl skvělý. Proč?"

„O jaké magii to tady mluvíš?" vyjel na ni Nicholas. Točila se mu hlava. Znovu se opřel o zeď.

„O magii záměny. Bludičky sem přinesly očarovaný kámen, položily ho na místo tvého syna a on se stal jím. Až na to je uvnitř prázdný. Měl se po několika týdnech rozpadnout, jenže to se nestalo. Stal se golemem. Myslela jsem si, že ho Diamanta naplnila životem svou láskou, ale mýlila jsem se. On ji přežil. Život mu dal někdo jiný."

„Dar…" ozval se Sebastian.

Nicholas se na něj podíval. Miloval tohoto chlapce, ať už to byl kámen nebo ne. Jak může milovat něco, co není skutečné? „Proč to pořád říká?" zeptal se.

„Dar je jméno tvého syna," odpověděla Solanda. Dar.

Má syna jménem Dar.

Skutečné dítě, tak jiskrné, bystré a krásné jako Arianna.

Jako Diamanta.

Diamanto, my máme syna.

„Dar… mě… udělal," vypravil ze sebe Sebastian. „Skrz… naše… pouto."

Solanda krátce zavrtěla hlavou a zavřela oči. Obličej se jí svraštil a najednou vypadala spíš jako kočka než jako Feyka.

„Co to říká?" zeptala se Arianna.

Solanda otevřela oči. „Vy jste neuvěřitelné děti," zašeptala.

„Já tomu pořád nerozumím," prohlásil Nicholas. „Jestliže je Dar můj syn, tak proč si přišel pro Sebastiana? Chtěl na slavnosti zaujmout jeho místo?"

„To já nevím," odpověděla Solanda. „Já jsem ani nevěděla, že tu byl, dokud jsem neuviděla Ariannu, jak se za ním vrhá z okna."

„Co chtěl?" zeptal se Nicholas Sebastiana. Celý jeho obličej byl jeden velký žal.

„Pořád říkal, že chce, aby s ním Sebastian odešel," řekla Arianna. „Snažil se ho přesvědčit, přemlouval ho. Já jsem ho zahnala na útěk."

„Proč chtěl, aby Sebastian odešel? Chtěl zaujmout jeho místo?"

„Chtěl, aby odešli společně," řekla Arianna. „Myslela jsem si, že chce Sebastiana unést."

„Ne…" pravil Sebastian.

Nicholas si přidřepl před něj a vzal ho za ruku. Byla chladná jako obvykle, Nicholasovi to vždycky připadalo divné. Ten chlapec se nikdy nezahřál. „Proč přišel?" zeptal se ho.

Sebastian vykroutil svou ruku z Arianniny a vztyčil jeden prst. Znamenalo to, že se chystá říci něco, co mu zabere dost času.

„Dar… říkal… že… tady… viděl… smrt… Ukázal… mi… nějakého… starého… Feye… který… mluvil… s… jedním… z… nás…Někdy… to… byl…

on… někdy… jsem… to… byl… já… Pak… nějaký… jiný… Fey… zabil… jeho… nebo… mne… Stalo… se… to… v… pa-láci… On… se… bál… mne… tu… nechat… Ale… já… jsem… nechtěl… jít… když… to… ne-řeknu… tobě… nebo… Ari.“

Nicholas si sedl. Teď už toho na něj bylo moc. Ten chlapec přišel Sebastiana zachránit? Ne zaujmout své právoplatné místo po Nicholasově boku?

Solanda zaměřila na Sebastiana veškerou svou pozornost. Kočičí oči se jí leskly. „Nějaký starý Fey?“ ujišťovala se. „Nějaký šaman?“

Sebastian zavrtěl hlavou.

„Viděl jsi Dara už někdy předtím?“ zeptal se Nicholas. Kolikrát už jen svého syna propásl?

„Osob-ně… ne… Byl… tady…“ a Sebastian pomalu ukázal na svou hlavu, „od… chvíle… kdy… jsme… byli… ma-ličcí… My… jsme… spojeni… poutem.“

„Co je to pouto?“ zeptal se Nicholas Solandy. Hlas se mu třásl. Jak je možné, že Sebastian Dara zná a Nicholas ne? Proč mu to Solanda neřekla? Nebo Arianna?

Co zamýšlejí Feyové tím, že drží jeho syna u sebe?

„My jsme všichni spojeni pouty,“ odpověděla Solanda. „Jsme spojeni poutem krve, jsme spojeni poutem lásky. Většina z nás ty vazby cítí, ale nedokáže s nimi nic víc dělat. Jen pár lidí, převážně vizionáři a čarodějové, mohou putovat po poutu a navštěvovat toho druhého v jeho hlavě.“

„Takže Dar má magii,“ usoudil Nicholas.

Tak, jak říkala Diamanta.

Měla pravdu.

Měla naprostou pravdu.

A její otec to všechno zničil.

„Má vize,“ odvětila Solanda. „Dar je mocný vizionář. Nejmocnější, s jakým jsme se kdy setkali.“

Při své řeči se dívala na Ariannu a Nicholas věděl, proč. Diamanta říkala, že jejich děti budou mít mocnou magii. Arianna se proměňovala už v lůně. Měla velké nadání. A její bratr očividně rovněž.

„A to on stvořil Sebastiana, on provedl tu záměnu?“

„Ne,“ odpověděla Solanda. „Tu záměnu nařídil Rugar. Obvykle to umí nějaký domestik. Dar udělal to, že tomu kameni vdechl život. V poutu může být zanechán kousek podstaty toho druhého. Jestli to probíhalo obvyklým způsobem, zůstávaly v Sebastianovi malé kousky Dara, a ty se pak staly jeho vlastní osobností.“

„Takže Sebastian je živoucí bytost,“ usoudil Nicholas s určitou úlevou.

„Pochyboval jsi o tom snad?“ zeptala se Solanda.

„Ty ano,“ odfrkla si Arianna. „Nazývala jsi ho hroudou.“

Jeho osobnost se zřejmě za ta léta rozvinula. Takže i Sebastian byl dítětem Nicholase a Diamanty. Mezi nimi žil kousek Dara.

A přece…

„Já se ptám,“ ozval se Nicholas, „jestli je Sebastian samostatná osobnost, oddělená od Dara.“

„Výrazně ano,“ odpověděla Solanda. „Neptal by ses, kdybys Dara viděl.“

„Jak je možné, že ty jsi mého syna vídala a já ne?“ zavrčel Nicholas. Vstal a postavil se Solandě tváří v tvář. „Věděla jsi, proč to všechno děláme. Věděla jsi, jak je důležité, aby chlapec byl dokonalý, a nic jsi neudělala.“

„Já nepracuji pro ostrov,“ odpověděla Solanda a oči se jí zúžily. „Já jsem Feyka.“

„A pro Feye bylo dobré držet mého syna přede mnou v tajnosti?“

„Já nevím," odpověděla. „O tom jsem já nerozhodovala. To rozhodl Rugar."

„A ty jsi jeho úsudku věřila? Předtím jsi mu nikdy nevěřila."

„Mně to bylo jedno," odvětila Solanda. „Já jsem trčela tady a bylo mi jedno, co dělá."

„Ale nakonec ti to nemohlo být jedno. Já si tě pamatuji, jak jsem tě viděl s jeho krví na rukou."

Přistoupila těsně k němu. Cítil její teplo, cítil slabý kočičí pach, který z ní vycházel. „Ohrožoval Ariannu."

„Jak se to liší od Dara?"

„Arianna je moje."

Nicholas ji popadl a přirazil ji na kamenný krb. „Arianna je moje dcera. Moje a Diamantina. Ty jsi jen vznešená služebná."

„Já jsem jediná matka, kterou kdy měla."

Oba supěli vzteky. Ale ona měla pravdu. Dala Arianně všechno.

Nicholas ji nechal být a svěsil ruce.

Arianna stála u okna, hleděla ven a tiskla si ruku na ústa. Sebastianovi se třásl spodní ret.

„Měla jsi mi to říct," zašeptala Arianna.

„A k čemu by to bylo dobré?" zeptala se Solanda.

„Kvůli Černé krvi," odpověděl Nicholas. „Kdyby napadla svého bratra, mohlo by nás to všechny zničit."

„Nikdy by mne nenapadlo, že bude mít důvod ho napadnout," odpověděla Solanda a pokrčila rameny. „Myslela jsem si, že když Dara uvidí, uvědomí si, že on je její bratr, ne ten kus hroudy."

„To není kus hroudy," vyjela na ni Arianna, ale zatím se ještě neotočila.

Nicholas se donutil zhluboka nabrat dech do plic. Pořád v tom ještě neměl jasno. Jeho svět se rozpadal a on nebyl schopen poskládat si všechny kousky znovu dohromady. „Co se dělo s Darem po Rugarově smrti?"

„A co předtím, než Rugar zemřel? Co tehdy, když zemřela Diamanta? I s ní byl spojen poutem.“ Solanda zuřila. Jakým právem se vlastně vzteká? Ona to všechno věděla.

„Co se dělo?“ opakoval Nicholas otázku.

„Když zemřela Diamanta, málem zemřel taky. Ale jeden kluk ze stínozemí ho zachránil. A když zemřel Rugar, nastoupil Dar na jeho místo. Feyům teď vládne Dar. Už patnáct let.“

„Ne.“ Nicholas si založil ruce na hrudi. „Teď ti nevěřím. Před patnácti lety to bylo jen dítě. Dítě nemůže vládnout.“

„Ve tvém světě ne. V našem neměl na vybranou. Udržel stínozemí, aby se nerozpadlo. Udržel společenství Feyů, ačkoli si myslím, že si to ani neuvědomuje.“

Arianna vrtěla hlavou. Vrtěla hlavou a dívala se na Sebastiana. Po tvářích mu stékaly slzy. Pohladila ho po tváři, pak vstoupila mezi Nicholase a Solandu a postavila se před Solandu.

„Lžeš,“ prohlásila. Byla skoro stejně vysoká jako Nicholas a štíhlejší než Solanda. V jejím těle spočívala samozřejmost a síla mládí. Opovržlivě se na Solandu mračila. „Já jsem tě prokoukla. Kdybych opravdu měla bratra, řekla bys mi to. Řekla bys mi to už dávno. Ale tys to neudělala. A nedokážeš se smířit s představou, že Sebastian dospěl. Sebastian je můj bratr a ty ses nějakým způsobem s těmi Feyi spolčila, abyste přesvědčili mého otce, aby Sebastiana zavrhl.“

Nicholas měl pocit, jako by ho někdo polil studenou vodou. No jistě. Solanda přece říkala, že pracuje pro Feye. A někteří Feyové dokáží zamaskovat svůj zevnějšek.

Ale to by nevysvětlovalo všechno. Nevysvětlovalo by to tu pradávnou šamančinu poznámku, že muž by měl být schopen poznat své vlastní dítě.

Solanda se dosud opírala o krb. Najednou vypadala menší než dřív. „Co jsem ti udělala, že mi tak nevěříš?“ zeptala se Arianny.

„Tam venku jsi mluvila s Feyi. Zastavila jsi mne, abych ho nedostala.“

„Je to tvůj bratr,“ odpověděla Solanda. „Nemůžeš na něj útočit. Ani se neopovažuj. Oba máte Černou krev.“

Nicholasovi byla zima od chvíle, kdy do této komnaty vstoupil, a teď se do něj dala ještě víc. „Ty jsi zaútočila na Dara?“

„Myslela jsem si, že ubližoval Sebastianovi,“ odpověděla Arianna.

„Šla po něm ve své proměně,“ prohlásila Solanda pevně. „Jako drozd.“

„Jako drozd?“ Tak teď už toho na něj bylo opravdu moc. Nicholas se rukou zachytil rámu tapisérie, aby se udržel na nohou. „Myslel jsem si, že má jen kočičí podobu,“ řekl.

„To jsem si myslela také,“ odpověděla Solanda. „Vypadá to, že ta dívka před námi něco tajila.“

„Ne tolik jako ty,“ odsekla Arianna. „Já tu vidím dvě možnosti. Buď jsi mi celou dobu o mém bratrovi lhala, nebo ses snažila dostat na Sebastianovo místo nějakého Feye. V obou případech to od tebe nebylo vůči nám čestné. Ty jsi nezůstala v paláci proto, abys mne vychovala. Dokonce jsi nikdy ani nevěděla, čím jsem nebo co umím. Tys tady zůstala, abys nás mohla špehovat.“

„Ty sis ze mne tropila šašky a ještě mi to zazlíváš?“ vyjela na ni Solanda.

„Solanda nelže,“ vložil se do toho Nicholas. Opřel se o kamennou okenní římsu. Na zahradě švitořili ptáci. „Pamatuji si, že se mi to snažila říct.“

„Proč ji obhajuješ?“ zeptala se Arianna. „Bude tě přesvědčovat, abys zavrhl Sebastiana. Ten trůn je jeho.“

„Ne…“ pokusil se Sebastian.

„Já ji neobhajuji,“ bránil se Nicholas. „Já prostě vím, že mluví pravdu.“

„Dar… se… na-rodil… tady,“ vypravil ze sebe Sebastian.

Arianna se podívala na Sebastiana, jako by ji zradil. „On tě obloudil, ten Fey, že? Přesvědčil tě, abys věřil tomu, čemu on chce.“

„Ne…“ Sebastian pomalu vrtěl hlavou. „Já… to… vím… celý… život.“

Jeho slova dopadla do náhlého ticha. Arianna se na něj podívala, pak se podívala na Solandu, a pak na Nicholase. Nakonec slepě zamrkala a znovu se podívala na Sebastiana.

„Proč jsi mi to neřekl?“ Arianně přeskakoval hlas. Nabírala k pláči. „Proč mi nikdo nic neřekl?“

„Já… jsem… si… myslel… že… chodí… i… za… tebou,“ řekl Sebastian.

Arianna se dusila potlačovaným pláčem. Tiskla si pěst na ústa, aby zadusila vzlykání. Nicholas měl pocit prázdnoty. Arianně to rvalo srdce.

Prudce se otočila a Nicholas věděl, že všechna ta muka, která v sobě drží, vybuchnou. Nedokázala to v sobě udržet. Nikdy to neuměla.

Přeskočila pohledem ze Sebastiana na Nicholase, a pak se zamračila na Solandu. Chvíli stála klidně, a pak se na ni vrhla.

„Od začátku jsi mi lhala. Říkala jsi, že jsme dvě z jednoho druhu. Říkala jsi, že tu vždycky budeš pro mne.“ Arianna si vyhrnula rukáv a ukázala Nicholasovi

rány, jaké ještě nikdy neviděl. „A zatím jsi mi udělala tohle! Zranila jsi mne, aby ten Fey mohl uprchnout. Tebe víc zajímá tvůj národ, než jsem tě kdy zajímala já. Já pro tebe nic neznamenám. Jsem šťastná, že jsem ti nikdy neřekla, co umím. Jsem šťastná, že ses nikdy nedozvěděla všechna má tajemství a nemohla jsi je říct těm svým Feyům."

„Jsou to i tví Feyové, Arianno," připomněla jí Solanda tiše.

„Já jsem ostrovanka," odsekla Arianna. „Já nejsem ani trochu jako ty."

„Arianno." Nicholas se po ní natáhl. Setřásla ho.

„Dejte mi pokoj," prohlásila. „Chci být sama."

Vyběhla z komnaty. Sebastian se chvíli kymácel na místě a najednou vyrazil za ní. Nicholas ho chytil za ruku. „Je rozrušená, Sebastiane. Bude zase v pořádku."

„Ona… mne… nená-vidí…" zasténal, jako by mu pukalo srdce. „Ona… ví… co… jsem… zač… a… ona… mne… nená-vidí."

Nicholas se přes Sebastianovo rameno zadíval na Solandu. Solanda nakláněla hlavu ke krbu a oči měla zavřené. Výjimečně to vypadalo, že nemá co říct.

Nicholas se třásl po celém těle. Vzal svého syna – nebo to, co ještě před chvílí považoval za svého syna – do náruče. Sebastian měl vždycky chladnou a tvrdou kůži. Vždycky byl trochu nepřirozený. Zvláštní, co všechno Nicholas přičítal sňatku s Diamantou, místo aby to zkoumal.

„To není tak, že by tě nenáviděla," řekl mu Nicholas. „Prostě je právě teď zmatená."

Sebastian se pomalu nadechl. „A… ty… mne… nená-vidíš?"

To byla ta pravá otázka, že? Tak v tom to bylo. Nicholas se hlavou opřel Sebastianovi o rameno.

Nedokázal si představit život bez tohoto chlapce. Ani teď, ani jindy. A už vůbec ne po tolika letech.

„Já tě mám rád, synku," řekl. „Mám tě rád už od dětství a vždycky tě mít rád budu."

Sebastian se roztřásl, a pak zvedl hlavu. Byl vyšší než Nicholas. Nicholase maně napadlo, jestli jeho pravý syn, jeho pokrevní syn, je také tak vysoký. „Musím… odtud… ode-jít?"

„Kdo ti řekl, že máš odejít?"

„Dar…"

„Zdá se, že má jiný názor než my ostatní. Ty jsi můj syn, Sebastiane. Zůstaneš tady."

„Ari?"

„Arianna ti odpustí, až si uvědomí, že to není tvoje chyba. Ona je mladá, Sebastiane. Myslí si, co všechno neví, ale neví nic." A to byla Nicholasova chyba. Chránil ji, hýčkal ji, myslel si, že jí tím dává sílu. Možná, že tomu tak nebylo. Možná, že tím jí všechno jen ztížil.

Poplácal Sebastiana po tváři a pustil ho. Solanda pootevřela oči. Kočičí oči, cizí, proradné.

Chladné.

On umí být také chladný. „Cos to dnes odpoledne udělala mé dceři?"

„Nic," odvětila Solanda hluše.

„Jak přišla k těm rankám?"

„Chystala se zaútočit na Dara. Šla mu po očích. Já jsem byla ve své kočičí podobě. Zastavila jsem ji tím jediným způsobem, který jsem znala."

„Je zraněná."

„Jsou to jen škrábnutí. Dávala jsem si pozor, abych ji neporanila vážně."

„Proč jsi chránila toho chlapce? Udělal přečin."

Solanda si povzdechla.

„Copak jsou všichni ostrované tak natvrdlí?“ Odstrčila se od krbu.

Nicholas ji chytil za loket a stiskl tak silně, že jí tam určitě zůstanou modřiny. Až doposud si neuvědomil, jakou má zlost. „Nikam nejdeš. Ty mi teď přesně řekneš, co se stalo dál. Zranila jsi mou dceru.“

„Abych zachránila tvého syna.“

„Pokud je to můj syn.“

„Ale jistěže je tvůj,“ řekla Solanda a trhla rukou, jako by se mu chtěla vyškubnout. Nicholas ji sevřel pevněji. „Bolí mne to,“ bránila se.

„A bude tě to bolet ještě víc, když si nebudeš dávat pozor.“

„Óóó,“ odtušila. „Velký král vyhrožuje.“

„Solando,“ napomenul ji.

„No dobře.“ Obrátila se obličejem k němu. Oči měla jako dvě úzké škvírky. Jako kočka. Takové škvírky Arianna nikdy neměla. Možná, že to je klíč k jejímu umění. „Šamanka vysvětlovala, co se stane, když Černá krev válčí mezi sebou. Jsem si jistá, že ti to Diamanta řekla.“

„Arianna to nevěděla.“

„Na tom nezáleží.“

„A nesnažila se ho zabít.“

Solanda zavrtěla hlavou. „Byla rozhodnutá vyklovat mu oči. Myslíš, že tím by to skončilo?“

„Moje dcera by nezabila.“

„Tvoje dcera je Feyka. Udělá cokoli, když to bude nutné.“ Setřásla ho. „Dar je tvůj syn, přinejmenším pokrevní. A svým způsobem kupodivu i ten kus hroudy. Má uvnitř v sobě Dara a to ho dělá vcelku skutečným, řekla bych.“ Zadívala se na ty dva a třela si paži, či to víceméně vehementně předváděla. „Řekni Arianně, že odcházím. Už mne bezpochyby nepotřebuje. A ty taky ne. Služebnictva máš dost.“

Nicholas přešel její jízlivost mlčením. Neměl chuť se omlouvat, na to měl příliš velký vztek. „A co ta vize? Ta, ve které Sebastian umírá?“

„No a co?“ opáčila Solanda. „Všichni jednou umřeme.“

„Solando,“ napomenul ji.

Napřímila se, zamračila se na něj, a pak si povzdechla. „Vize je osobní záležitost. Je na Darovi, aby rozluštil její význam. Dar a Sebastian vypadají stejně. Mohl vidět svou vlastní smrt a rozhodnout se nahradit sebe Sebastianem.“

„Ne…“

Pokrčila rameny. „Anebo ne. To bude probíhat samo o sobě. Takové už vize jsou.“ Solanda se otočila a mávla rukama jako kočka, když je naprosto znechucená.

„Solando,“ řekl Nicholas tiše. „Ty ve skutečnosti neodcházíš, že?“

Zastavila se, ale neotočila se. „Řekla jsem ti, že zůstanu, dokud mne Arianna bude potřebovat. Zdá se, že mne už nějaký čas nepotřebuje.“

„Je ještě mladá. Potřebuje tě.“

Solanda zavrtěla hlavou. „Vypadá to, že jí stojím v cestě. Vypadá to, že nedokáže strpět mé názory, postoje a předsudky. Anebo mne samotnou.“ Zhluboka se nadechla. „V tomto úseku svého života jsem vykonala dost dobrého. Konečně jsem volná.“

A s tím vyšla z komnaty.

Nicholas se díval, jak odchází. Měl by jít za ní. Měl tolik otázek, tolik věcí, které si potřeboval rozmyslet. Ale nemohl. Tím, že mu neřekla o Darovi, je všechny zradila.

Pokud šlo o ni, nemohl si věřit. Nevěděl, co by udělal příště, kdyby ho doopravdy rozvzteklila.

Vedle něj se ozval rozechvělý, skřípavý vzlyk. Nicholas se obrátil. Sebastian měl obličej mokrý od slz.

„Všechno… je… špatně,“ zavzlykal.

Nicholas vzal svého syna za ruku. „Všechno ne,“ utěšoval ho.

„Dar… je… pryč… Solanda… je… pryč… Ari… mne… nená-vidí.“ Chlapec se třásl. „A… já… nejsem… tvůj… syn.“

„Ty jsi můj syn,“ odpověděl Nicholas. „Ve všem.“

Ve všem kromě jednoho. Královský rod nebyl ode dnů Rocy přerušen. Králem musí být prvorozený syn. Z Rocova rodu.

A to Sebastian není.

A dnešního večera bude slavnost dospělosti.

Nicholas zavřel oči a váhal, jestli má sílu dosadit Sebastiana na trůn.

Nebo jestli má sílu to neudělat.

Matthias stál na břehu řeky. Slunce zapadlo a u vody se trochu ochladilo. Kolem něj hladově poletovali bzučící komáři, ale Matthias je jen lhostejně smetal rukou.

Tady nebyl už léta a na této straně Cardidy nestál nikdy. Sedával na druhé straně řeky, na břehu, kde stála Svatyně, a dívával se na palác a město, které ho obklopovalo.

Tohle bývalo jediné místo, kde se cítíval klidný a vyrovnaný.

Od těch dob našel řadu jiných míst. Na Krvavých útesech byla dokonce místa, kde měl pocit téměř nábožného klidu, což mu Svatyně nikdy nebyla schopná dát.

Sundal si plášť a opatrně, aby se mu nic nestalo s lahvičkou, kterou měl v kapse, se posadil. Bez svěcené vody nikdy nikam nechodil. Znamenala pro něj ochranu a jistotu. Sedl si do trávy a nohy si natáhl před sebe, lhostejný k tomu, že si zmáčí kalhoty. Stáhl si boty, bosé nohy ponořil do říční vody a chladil si je.

Vedle malých světýlek jakýchsi bezvýznamných domků za mostem se Svatyně tyčila jako maják. Do tmy zářily její bílé zdi, udržované v bělosti horlivými audy. Závěsy na oknech byly zataženy, ale uvnitř jasně planuly svíce. Pamatoval si na tyto letní večery. Ve Svatyni bylo vždycky hrozné horko, ale tradice tvrdila, že noční vánek s sebou přináší nebezpečí.

Tradice. Svatyně žila tradicemi. Nakonec na tradice zahyne.

Opřel se. Kolem obličeje se mu vyrojilo malé hejno komárů. O pár palců se odsunul, komáři zůstali na svém místě a rojili se dál. Ve tmě vypadaly meče namalované na zdi Svatyně jako špinavé skvrny. Za závěsy se tu a

tam mihl nějaký stín. Titus a jeho nohsledi. Ten kluk, který se stal rocanem protože nezbyla jiná možnost. To nebylo zrovna postavení, do kterého by se chtěl někdy dostat Matthias.

To nebylo postavení, které by přijal.

Někdy ho ohromoval rozsah moci, které se vzdal, když opustil své postavení rocana. Dokud nevyšlo najevo, že ho nikdo nebude stíhat, ani si neuvědomil, jak velká moc to je. Nikdo by ho nestíhal za vraždu vězně v kobce. Ne proto, že vězeň byl Fey, ale protože vrahem byl významný náboženský vůdce.

Významný náboženský vůdce.

Mohl tu moc využít. Mohl zavádět změny v celé zemi, změny, proti kterým by měl Nicholas námitky, změny, na jejichž zavádění byl Titus příliš mladý. Ale Matthias nebyl na nic takového připraven. Měl spoustu chyb, ale nebyl to žádný pokrytec. A opravdu si myslel, že ten, kdo by měl vést rocanisty, musí věřit v jejich svaté učení.

A on nevěřil.

A nikdy nebude.

I když občas mu pohodlí zaběhnuté rutiny a útěcha rituálů chyběly. Mělo to v sobě rytmus, který jeho současný život postrádal.

Ale už se nemusel omlouvat za to, že jedná podle vlastního rozumu. A nyní za ním lidé šli kvůli jeho učení, ne kvůli učení někoho jiného.

Yeon už našel dva kováře na ten meč. Do konce týdne slíbil víc.

A hostina se má konat zítra večer.

Matthias vkládal vysoké naděje v obé.

Jeho stoupencům bylo jedno, jak dosáhnou svého, hlavně, když to dobře dopadne. A to bude už brzy.

Jeden komár se vrátil a bzučel mu u levého ucha. Matthias zvedl ruku, chytil ho, rozmáčkl a zbytky otřel do trávy.

Pomalu chladl. Po dni stráveném v kovárně měl pocit, že na to horko snad zemře. Netušil, kolik toho kováři vydrží, když musí stát celou dobu u výhně. Jakmile bude mít svůj meč, už se do toho horka nikdy nevrátí.

Svůj meč. Druhé tajemství. Chudák Titus, střeží hromadu vědomostí, bez užitku předávaných pravými věcmi, které zajišťují jejich přecházení z jedné generace na druhou. Tohle Matthias změní. Padesátý rocan měl pravdu. Feyové jsou vojáci Nepřítele. Ale Roca po sobě zanechal tucty možností, jak s nimi bojovat. Ostrované však využili jen jednu, a pak to vzdali.

Ostrované to ve skutečnosti nevzdali. Byli sice ochromeni ztrátou padesátého rocana, ale vzchopili by se. Vzdal to Nicholas.

Nicholas a jeho otec. Zaprodali ostrov nepříteli, aniž si uvědomili, co dělají.

Vojáci Nepřítele už jednou z Modrého ostrova uprchli.

Odejdou znovu.

Přes vodu se k němu nesly jakési hlasy. Matthias vzhlédl. Když se prodíral křovím, neviděl nikoho, a to se rozhlížel. Věděl, že někdy spává na této straně řeky tu a tam nějaký ne-šťastník. Pár lidí vstávalo před úsvitem a rybařilo. Ale od feyského vpádu byla řeka převážně klidná. Velké zámořské obchodní lodě byly pryč. Přístav se svými skladišti byl opuštěný a pomalu se rozpadal. Většina přístavních pilířů teď osamoceně trčela z vody napůl shnilá. Zůstalo jen pár, a ty se používaly pro soukromé lodě a zábavní čluny, pozůstatky bývalého bohatství.

Matthias si přitáhl kolena k hrudi a ponožkami si osušil nohy. Prsty na nohou měl jako led.

Když si natahoval boty, uslyšel ty hlasy znovu. Byly tiché a jeden zněl nějak jízlivě.

A mluvily feysky.

Strnul. Feyové přece do Jahnu nechodí. Měli svá vlastní místa za městem, přinejmenším ti, kteří už nežili ve stínozemí. Zbytek zůstal na tom neviditelném místě, skrytý, neochotný vylézt na světlo, protože vpád se nevydařil.

Hlasy přicházely od mostu. Matthias pomalu otočil hlavu, opatrně, aby neudělal jediný rychlý pohyb. Kdyby se pohnul rychleji, mohli by ho uvidět. A těžko říct, co by Feyové udělali s osamělým ostrovanem, byť by to bylo uprostřed Jahnu.

Chvíli mu trvalo, než si oči po zářící Svatyni přivykly na tmu. Na východě byla naprostá tma, rušila ji jen světla města. Most byl úplně tmavý. Po soumraku provoz na mostě v podstatě ustal.

Pak na mostě rozeznal několik obrysů. Tři Feyové, hovořící za chůze, jako by se nic zvláštního nedělo. V ústech mu vyschlo. Třeba to jsou Nicholasovy děti a jejich feyská strážkyně.

Ale na to to nevypadalo. Nicholas na dnešek plánoval slavnost dospělosti. V tuto hodinu by jeho děti přece nebyly na mostě. Královská slavnost, byť nepotvrzená Svatyní, zabere nějaký čas.

Možná, že se tito Feyové jdou zúčastnit. Jenže oni šli na tu stranu řeky, kde byla Svatyně, směrem od paláce.

A podle hlasů byli mladí. Přinejmenším hlavní řečník. Příliš mladí, než aby měli nějaké vazby na Nicholase.

Kromě té zřejmé.

Matthias si konečně obul obě boty. Bylo jasné, že ho ti tři Feyové neviděli. Nechají ho být. A on je nechá také na pokoji.

Prozatím.

Ještě nebyl připraven se jim postavit.

Ale promluví si se svými lidmi. Říkali mu, že Feyové chodí do Jahnu jen vzácně. Když nějací Feyové do Jahnu přišli, úporně se snažili splynout s ostrovany. Mluvili ostrovsky. Oblékali se nenápadně. A vždycky měli něco na prodej.

Taky slyšel, že nikdy nechodí na tu stranu řeky, kde je Svatyně.

Někdo mu lhal. Anebo možná jeho lidé nejsou se situací obeznámeni tak dobře, jak si myslel.

Tito Feyové něco chystají. Mají nějaký plán. Ať je to, co chce, není to dobré.

Matthias zaťal pěsti. Když naposledy viděl z této strany řeky Feye, byl ještě Starším. Pozoroval je, jak odvádějí své zraněné do stínozemí. A neudělal nic.

Už nikdy nebude jen trpně přihlížet.

Dotkl se lahvičky se svěcenou vodou.

Tihle Feyové mu řeknou, co chystají.

Anebo zemřou v mukách.

Adrian stál před kuchyňskými dveřmi. Po zádech mu stékal pot. Odkládal pečení, jak mohl, ale teď už byli bez rohlíků i bez chleba. Většinu dopoledne strávil v kuchyni a navzdory nejlepším úmyslům se mu nějak stalo, že se dopoledne nachýlilo k večeru. To už mu bylo takové horko, že mu to začalo být jedno, takže rovnou udělal trochu dušeného masa. Chlapci ocení pořádné jídlo k večeři. Možná, že by dokázal přesvědčit i Počisťu, aby opustil své pole.

Přinejmenším to měl v úmyslu.

Ale zatím se nedostal dál než ke kuchyňským dveřím. Chtěl přivolat Luka s Coulterem z pole a jednoho z nich poslat dolů za Počisťou.

Ale při pohledu na Coultera se zarazil.

Coulter seděl na kraji pole vzrostlé kukuřice. Seděl se zkříženýma nohama, rukama na kolenou a hlavou zvrácenou a zíral na noční oblohu.

Adriana zamrazilo v zádech. Tohle dělal Coulter už skoro týden. Když se ho na to Adrian ptal, Coulter mu prostě řekl, že vnímá oblohu.

Adrian tomu nerozuměl. Jenže Adrian Coulterovi nikdy nerozuměl. Měl ho prostě rád a cítil za něj odpovědnost.

Poznali se ve stínozemí, oba feyští vězni. Coultera tam dopravili jako batole, a pak se na něj vykašlali a nezajímali se o něj, dokud jako kluk nezachránil život tomu jejich princi. Pak na něm dělali pokusy, aby zjistili proč má Coulter, rodilý ostrovan, tak neuvěřitelnou magickou moc. Než měli čas cokoli zjistit, podařilo se Adrianovi odtamtud chlapce dostat a za pomoci feyského odpadlíka Počisti udržet Coultera mimo stínozemí už napořád.

Nikdo je nepronásledoval. Feyové na ně zřejmě zapomněli.

A s tím se Adrian spokojil.

Ale vychovávat Coultera znamenalo jednu podivuhodnou událost za druhou. Během obzvláště vlhkého období setí se Coulter hrabal v zemi a vytahoval červy napadající kořínky. Většina farmářů nikdy tyto červy neviděla a ani si neuvědomila, že užírají kukuřici a ta pak hyne. Ale Coulter je našel.

A zabránil ptákům sedat na pole.

A jednoho pamětihodného odpoledne zařídil, aby kroupy nepomlátily pšenici.

Ale ještě nikdy nesedával na poli jen tak jako teď. Nikdy si takhle neprohlížel noční oblohu.

Adriana to dráždilo.

„Tati?“

Adrian se neotočil. Ani nemusel. Vycítil, že je vedle něj Luke. Navzdory střetům s Feyi vyrostl jeho syn ve statného muže. Neoženil se, což Adriana trápilo, ale Luke to zdůvodňoval tím, že má strach navázat blízký vztah.

A po tom všem, co si Luke od Feyů vytrpěl, tomu Adrian naprosto rozuměl. Feyové chlapce očarovali, poslali ho volně mezi ostrovany a nakonec ho využili jako zbraň. Podařilo se mu to přežít, ale měl obavy, že si s ním pohráli ještě víc. Tvrdil, že by nebylo čestné přivést si do svého života ženu a děti jen proto, aby odhalil další hloupou feyskou past, která by mohla jeho rodinu stát život.

„Co to dělá?“ zeptal se Adrian.

Luke se opřel o stěnu. Dřevěná prkna pod jeho váhou zasténala. Pozorně se zadíval na Coultera. Za ta léta se mezi nimi vyvinulo vzájemné porozumění. Nebyli tak docela bratři, ale nebyli jen přátelé. Bylo to něco mezi

tím. „Říká, že se něco změnilo v jakési základní prasíle ostrova.“

„Co to vlastně znamená?“

„Říká, že nic dobrého.“

Adrian si povzdechl. „To je alespoň víc, než řekl mně.“

„Říká, že se příliš soužíš.“

„Já že se soužím? To on tady sedí na poli, protože se změnila nějaká prasíla.“ Adrian střelil pohledem po Lukovi. Byl opálený a vlhké vlasy si sčesal dozadu. Byl svalnatý a silný, ruce měl ztvrdlé prací na poli. Kdyby tak jen překonal ten strach ze sebe sama, který do něj Feyové zaseli, dal by mu skvělá vnoučata. „Obvykle mívá v těchto věcech pravdu,“ poznamenal Luke.

„Já vím.“ A to Adriana trápilo. Coulter nikdy nemluvil o nějaké velké, podstatné celkové změně. Vždycky jen o malých. „Chtěl jsem tě poslat pro Počisťu. Mám čerstvý chléb a dušené maso.“

„Není divu, že je tu tak horko. Nechápu, jak jsi za takového dne mohl rozdělat oheň.“

„Takhle horko je už celý týden,“ odpověděl Adrian. „Musíme něco jíst.“

Luke pokrčil rameny. „Hádám, že to je něco podobného, jako když já na tom vzdáleném poli vykopávám kameny.“

„Myslel jsem si, že tam nebudeme sít.“

„Je dobré léto,“ odvětil Luke. „Když využijeme i tamto pole, budeme mít třetí sklizeň kukuřice.“

„Tolik ani nemůžeme prodat, Luku,“ namítl Adrian.

„Nezamýšlel jsem to prodávat,“ odpověděl Luke.

Adrian se na něj podíval. „Co ti ještě Coulter řekl?“

Luke se ušklíbl. „Nic. Jenom jsem mluvil s jedním danitou. Říkal, že dole na jihu nemají dost jídla.“

„Máš v úmyslu jim to dát?“

„Zčásti," odvětil Luke suše. Vždycky, když mu na něčem záleželo, byl odměřený.

Adrian zavrtěl hlavou. Tolik práce a žádný zisk? Luke věděl, že Adrian nenávidí dobročinnost. Když chce někdo jíst, má taky pro to něco udělat. On měl pět lánů, které nestíhal osít. Dal by jídlo komukoli, kdo by na jeho pozemcích pracoval. Ale zatím ho nikdo nevzal za slovo.

„Jak dlouho už o tom přemýšlíš?" zeptal se ho Adrian.

Luke pokrčil rameny.

„Kdy jsi mluvil s tím danitou?"

„Během prvního setí," odpověděl Luke. „Od té doby si to pole obhlížím."

„A kdo se o to postará? Kdo to sklidí? A kdo zaplatí za dopravu kukuřice na jih?"

„Danita říkal, že Svatyně, když jim dáme vědět."

„Danité." Adrian si založil ruce na hrudi, a když se mu zpocené paže začaly lepit k sobě, zase je spustil. Na uraženou pýchu bylo moc velké horko.

„Já vím, že se ti to nelíbí. Vím, že nemáš rocanisty v lásce, ale konají dobro."

„Jako je třeba výroba svěcené vody, která odhalí feyská zaklínadla," odtušil Adrian.

Luke se nadechl. Dlouhou dobu bylo ticho. Adrian cítil, jak mu do tváří stoupá horkost. Tohle nechtěl. Anebo možná ano. Dokud tenkrát rocan na Lukovi neodhalil feyské zaklínadlo, nebyl Luke nijak zvlášť věřící. Teprve pak se ponořil do náboženství.

Adrian byl vychován církví. Jako většina lidí. Ale bral to tak, jak to bylo – jako prosté obřady k uspokojení věřících. On měl svou půdu, která jej uspokojovala, sluneční teplo, pocit těžké hnědé hlíny v prstech. Nic víc nepotřeboval.

„Promiň," omluvil se. „Udělal jsem chybu."

„No jo, to jo,“ odpověděl Luke. „Já tu práci zastanu. Najdu si na to čas. Patří mi kus pozemků. To bude můj dar.“

„A já za to zaplatím svým časem, protože to postihne tvou práci.“

„Ty mi do toho nemáš co mluvit,“ namítl Luke. „Je mi třicet pět a jsem dost starý, abych měl svůj díl země, která mi navíc byla darována.“

„Byla ti darována, jenom když budeš mít rodinu, která ji po tobě převezme,“ namítl Adrian.

A pak Coulter najednou ve tmě vstal a zvedl ruce nad hlavu. Ze špiček prstů mu vyšlehl blesk, který ozářil noční oblohu. Na nebi se objevil uzounký zářící purpurový pás, cesta vinoucí se vzduchem.

Adrian se odlepil od domu a pospíšil si k Coulterovi. Luke běžel za ním.

Na poli bylo chladněji. Zvedl se lehký vánek a rozčeřil horký vzduch. Začalo se trochu ochlazovat. Adrian se zastavil u Coultera a vzhlédl.

Odtud vypadal purpurový pás široký asi jako palec. Lehce se klikatil a stáčel, klesal ke stodole a odtud se zase zvedal jako cesta vedoucí k horám.

„Co je to?“ zeptal se Luke.

Coulter neodpovídal. Ze špiček prstů se mu znovu zablesklo, vyšlehlo světlo, jako blesk slétlo z oblohy a dopadlo do země. Purpurový pás se rozzářil a olemoval maličkými třepetavými plaménky a světélky.

Táhl se od jihu k severu a mizel kdesi ve tmě za Jahnem.

„Vidíš ten druhý?“ zeptal se Coulter.

Adrian si pátravě prohlížel oblohu. Jako by Coulter na jednom místě rozžal tisíce svící, které vydávaly světlo jako ve dne. Purpurový pás vypadal stejně pevně jako cesta na zemi. Ale žádný další Adrian neviděl, alespoň ne na osvětlené části oblohy.

„Ne,“ odpověděl.

„Ani já ne,“ pravil Luke, ale na konci se mu hlas podivně zlomil.

„Luku?“ oslovil ho Coulter.

„Nahoře ne,“ odpověděl Luke. „Nahoře nic nevidím.“

Adrian se podíval na zem. Coulter rovněž. Země byla křížem krážem posetá maličkými čarami, povětšinou stříbrnými, z nichž většina vedla do domu.

„Ne,“ usoudil Coulter. „Tyhle znám.“

„Co jsou zač?“ zeptal se Adrian.

„To je Počisťa.“

Vedro, kterým Adrian trpěl celý den, najednou polevilo. Porozuměl té narážce a nelíbilo se mu to. „Počisťa přece nemá žádnou magii.“

„Počisťa je Fey. Všichni za sebou zanechávají stopu,“ odpověděl Coulter, jako by to byla ta nejsamozřejmější věc na světě.

„Ty je vidíš?“

„Normálním způsobem. Je to něco jako značky zanechané na místech, kde pobývá či pobýval nějaký Fey. Většina lidí je nevidí vůbec.“

Ale Coulter ano. Stejně jako našel červy v zemi a holou rukou zastavil blesk.

„Nechávají je po sobě všichni Feyové?“ Lukovi se třásl hlas. Adrian mu položil ruku na rameno.

„Všichni,“ odpověděl Coulter. „Ty Počisťovy jsou stříbrné. Až do dnešní noci jsem si myslel, že všichni Feyové mají stříbrné.“

Luke s Adrianem vzhlédli. Světla, která Coulter stvořil na obloze, pohasínala, ale purpurová stopa planula dál.

„Co to tam zůstalo?“ zeptal se Adrian, přestože to snad ani nechtěl vědět.

Coulter spustil ruce. Světlo zmizelo, ale purpurová stopa zářila dál. „Dnes vál vítr z jihu. Všiml sis?“

„Nijak zvlášť,“ odtušil Luke. Rozhovory o počasí byly pro statkáře denním chlebem. „S tím horkem toho moc nenadělal.“

„To ne, ale kolem poledne ustal a já jsem něco vycítil. Podíval jsem se nahoru a uviděl jsem světlušku.“

„Za denního světla?“ podivil se Adrian.

„A v takovém horku? Nevylézají, dokud se neochladí,“ dodal Luke.

Coulter přikývl. „Kdybych o tom přemýšlel, napadlo by mne to. Ale dokud jsem za soumraku neuviděl pravé světlušky, ani jsem si to neuvědomil.“

Adrianovi se svíraly útroby, ale nebylo to z hladu. „Nějaká bludička?“

„Myslím, že to nic jiného ani být nemůže. Jsou sice druhy Feyů, o kterých jsem nikdy neslyšel, ale žádné dva nemají přesně stejnou magii.“ Rukou si prohrábl plavé vlasy. Coulter hodně vyrostl, byl vyšší než jakýkoli jiný ostrovan, kterého Adrian kdy poznal. Hubený byl, že by se mohl za bičem převlékat, a přitom stejně silný jako Luke. Ale měl světlou pleť, jasně modré oči a oblé rysy. Nebyla v něm ani kapka feyské krve. Vyplývalo to z jeho věku a jeho vzhled to jen potvrzoval. Jen jeho magie působila feysky a tajemně.

„Letěla z jihu na sever,“ usoudil Luke. „Myslel jsem si, že na jihu Feyové nejsou.“

„Až dosud byly všechny feyské stopy stříbrné,“ prohlásil Coulter. „A energie se změnila. Jako když se za letního dne zvedne vítr a přinese bouři. Něco visí ve vzduchu. Cítíte to?“

„Ne,“ odpověděl Adrian. Někdy si vedle Coultera připadal jako slepý.

„A až na Dara a jeho průvodce nikdo stínozemí neopustil,“ dodal Coulter s tou tajuplnou, zázračnou

jistotou, s níž zřejmě věděl o chlapci, jehož zachránil. Adrian si neměl jak jeho vědomosti ověřit, nicméně věděl, že je to pravda.

„Jestliže stínozemí nikdo neopustil, tak ta stopa nemůže být feyská," prohlásil Luke. „Myslíš, že je to dílo nějakého ostrovana?"

Coulter zavrtěl hlavou a podíval se na Adriana způsobem, jakým se na něj díval, když se chystal něco názorně ukázat. Společně strávený čas ve stínozemí mezi nimi vytvořil vztah, do kterého Luke nikdy nepronikl. Coulter si vždycky myslel, že Luke nerozumí, že nemůže rozumět. Luke zase často ani nechtěl rozumět.

„Přichází Dar," prohlásil Coulter. „S vizí, kterou si neumí vysvětlit, v níž se vyskytuje nějaký Fey, jehož nikdy dosud neviděl. Základní prasíla ostrova se změnila a stopa je purpurová. A místo dvou jsme tady tři."

„Ovšemže tři," odtušil Luke. „Ty, já a…"

„Ne," skočil mu do řeči Coulter dřív, než ho mohl okřiknout Adrian. „Všechno to je jen o silách. Stejně jako pouta nebo stopy. A ta základní prasíla také všechno spojuje. Já ji cítím stejně jako vy cítíte sluneční světlo."

Adrian stiskl Lukovi rameno. „Tři co?"

„Já cítím ostrov," pokračoval Coulter. „Vždycky jsem tu byl já a ještě někdo jiný jako já."

„Kdo?" zeptal se Adrian.

Coulter pokrčil rameny. Jeho obrysy se na pozadí noční oblohy pohnuly. „Já nevím. Někdo daleko odtud."

„A teď je tu ještě někdo třetí?" zeptal se Luke.

Coulter přikývl. „Na jihu. Tam, odkud přiletěla ta bludička."

„Co to znamená?" zeptal se Luke.

Ale Adrian to věděl. To bylo to, o čem všichni Feyové mluvili, to, na co všichni celou dobu mysleli. Konečně dorazily posily a nějak pronikly do hor na jihu.

S čarodějem.

Jak že to nazýval Rugar čaroděje?

Nejmocnější z Feyů.

„A teď nás všechny pobijí, že?“ zeptal se Adrian.

Luke sebou překvapeně trhl, ale Coulter zavrtěl hlavou. „My nejsme důležití,“ odpověděl. „Jestli jsou tu, je ostrov v podstatě už obsazen. Ne. Oni si přišli pro Dara.“

„A tys mu řekl, aby přišel sem?“ zeptal se Luke. Z jeho strnulých ramen a zad čišel strach.

„Jestli se sem dostane, bude v bezpečí,“ odpověděl Coulter.

„Já ho dokážu ochránit.“

Adrian vzhlédl. Purpurová stopa na noční obloze už zmizela.

„Jestli se sem dostane,“ opakoval.

Neměla kam jít. Poprvé v životě nikomu nepatřila a nikomu se nezodpovídala.

Byla volná.

Za Jahnem sešla Solanda z cesty. Byla ve své feyské podobě. Od té doby, co odešla z paláce, se neproměnila. V paláci si ještě narychlo sbalila pokrývky od domestiků a šaty, a pak bezhlavě prchla a vyrazila na jediné místo, které znala.

Do stínozemí.

Jenže ona ve stínozemí nikdy nepobývala. Nenáviděla jeho šeď a bezživotnost. A z hloubi duše nesnášela Feye, kteří tam žili. Většinou to byli zbabělci, kteří nedokázali čelit skutečnému světu.

Nepřátelila se ale ani s žádnými Feyi mimo stínozemí. Ti byli ještě méně než Feyové, to byli porobení lidé spokojení se zbytky, které jim ostrované házeli.

Nicholas by ji v paláci nechal. To bylo jediné místo vhodné pro dlaka.

Ale ona se nemohla na Ariannu ani podívat. Ta dívka jí zlomila srdce.

Solanda kráčela chladivou trávou na mýtině. Noční vzduch jí dělal dobře. V paláci bylo vždycky dusno. Měla ráda hvězdy nad hlavou.

Dole se vinula řeka. Slyšela, jak šumí. Někdy, když už toho na ni bylo v paláci moc, sešla k řece v Jahnu. Musela tam však chodívat jako kočka a stejně to nebylo totéž jako být tady, v přírodě. Ve městě ji vždycky někdo vyrušil, chtěl se s ní mazlit nebo ji zaháněl.

Ale tady může zůstat, jak dlouho se jí zlíbí. Ostrované zřejmě neradi pobývají pod širým nebem. Většina se tomu vyhýbala. Slýchala o ostrovanech, kteří většinu času trávili venku, ale ti nežili v Jahnu.

Ani ona už ne.

Hodila ranec na trávu, pak si lehla a ranec si podložila pod hlavu jako polštář. Měsíc jasně zářil a hvězdy blikaly. Řeka ji konejšila. Od chvíle, kdy se narodila Arianna, nestrávila jedinou noc venku.

Arianna.

Solandě se hruď svírala bolestí. Feyové vždycky říkali, že dlaci nemohou mít děti, že jejich tělo nedokáže dítě donosit, a i kdyby, že by je dlaci nemilovali. Žádný dlak nikdy nepřijme za někoho odpovědnost, dlak myslí vždycky jenom na sebe, dlak je nespolehlivý, nedůvěryhodný a pošetilý.

Solanda poznala, že ne všechno z toho je pravda. Už dříve zjistila, že dlaci mohou otěhotnět. Dlaci dokáží přijmout odpovědnost, jen k tomu přistupují způsobem, jaký jiní Feyové nikdy nepochopí.

Ale tomu, že dlak nedokáže milovat, věřila.

Nikdy nenašla nikoho, kdo by jí stál za lásku.

Dokud neuviděla to hranaté, ploché tělíčko, které vytahovali z Diamantina lůna.

Arianna bylo Solandino dítě, ne Nicholasovo. Arianna pro ni byla dítětem srdce, duchovní sestrou, a znamenala pro ni odpovědnost, kterou Solanda ráda přijala.

Jenže to nějak nezvládla.

Matka by se vrátila. Ale matce to přísluší. Solandě ne a ona nebude žebrat. Je dlak a dlaci se nikdy nedoprošují.

Jako by se s pýchou někam dostala. Arianna ji prostě a jednoduše přerostla.

Já nikoho nepotřebuji, a už vůbec ne tebe. Tohle řekla Solanda kdysi dávno svému poručníkovi. A vzápětí se dostala do nesnází, ze kterých ji zachránil Rugar, a Solanda si včas neuvědomila, že to celé připravil, aby ji mohl ovládat.

A ovládal ji až do dne, kdy zemřel.

Solanda si povzdechla. Srovnala si ranec a dala si ruce pod hlavu. Nepůjde zpátky, alespoň ne hned. Dá Arianně šanci uvědomit si, jak moc Solandu potřebuje. A šanci Solandě odpustit, že jí po celou tu dobu tajila pravdu o Sebastianovi.

Solanda nevěděla přesně, proč Arianně o jejím pravém bratrovi neřekla. Usoudila, že asi ze strachu. Arianna milovala Sebastiana nade vše. Solanda nevěděla, jestli by Arianna dokázala milovat skutečného člověka.

Jiného Feye.

Dopustila se velkých chyb. Jednoho dne je bude muset odčinit. Ale nejdříve dá Arianně čas.

To však neznamená, že musí Solanda stát mimo. Arianna byla její dítě, její duchovní dítě. Solanda měla vůči ní závazek, který Arianna možná neuznávala, ale Solanda ano.

Přísahala, že se o to dítě postará děj se co děj. Nejdříve to po ní chtěl Nicholas. Pak Arianna.

Ale teď si Nicholas myslel, že se Arianna o sebe postará sama, a Arianna předstírala, že nikoho nepotřebuje.

Ani jeden z nich si neuvědomoval, že patnáctiletý dlak je ještě dítě stále schopné páchat strašlivé chyby, které mu mohou zničit celý život.

Arianna dnešního dne jednu málem udělala. Málem zaútočila na vlastního bratra. Na svého pravého bratra.

Který neměl v paláci co dělat.

Který neměl o Arianně ani vědět, ale prchal před ní, jako by chápal celou tu hrůzu, jako by věděl, co by její útok s nimi dvěma udělal. S Feyi. Se světem. Věděl to.

A právě on vdechl podvrženému dítěti život.

Věděl mnohem více, než měl vědět.

Patrně žil ve stínozemí i v paláci.

A přišel »zachránit« Sebastiana.

Tvůrce zachraňující stvořeného? Nebo je za tím něco víc?

Koneckonců se chystala Sebastianova slavnost dospělosti. A Dar, který měl volný přístup do golemovy mysli, o tom věděl. Kdyby Sebastiana zastoupil, přesvědčilo by to palác, že Dar může vládnout?

Byla to – jak se Arianna dohadovala – nějaká feyská lest, nebo to bylo tak nevinné, jak tvrdil ten kus hroudy?

Dar měl přístup do Sebastianovy mysli, ale Sebastian do Darovy také.

A Arianna tvrdila, že Sebastian je chytrý, že je jen tělesně zaostalý, že se jen nedokáže pohybovat rychle.

Solanda potřásla hlavou. Tady bylo příliš mnoho proměnných. Příliš mnoho, než aby to domyslela sama.

A ještě jedna věc ji trápila: Dar hodně riskoval, když šel do paláce. Ať tam chtěl cokoli, bylo to důležité.

Solanda si uspokojeně odfrkla. Teď měla stopu.

Arianna nepotřebovala Solandu v paláci. Ale přesto Solandu potřebovala.

Solanda odhalí, o co Arianninu bratrovi jde, a jestli to nebude dobré, zarazí mu to.

Ona není z rodiny Černého krále. Její činy nemají následky.

Už to jednou zjistila.

Když zabila syna Černého krále.

Sebastian konečně přestal naříkat. Nicholas ho dosud držel v náručí; nechtěl ho nechat jen tak. Sebastian se mu opíral hlavou o rameno a pevně se k němu tiskl. Nicholas cítil na tváři jeho chladnou kůži.

Není to jeho syn.

On a Diamanta měli nadané dítě, dítě obdařené magií, tak jak Diamanta předpověděla.

Z nějakého důvodu ho to pomyšlení rozesmutnilo a pod smutkem cítil silný vztek. Rugar, Diamantin otec, udělal co mohl, aby jim zničil život. A kdyby se dokázal zmocnit Arianny, natropil by toho ještě víc. Nicholas by nevychovával ani jedno své dítě.

Nevěděl, co si má o Sebastianovi myslet.

Pořád k němu cítil lásku a náklonnost. Závazky, které vůči tomu chlapci má, splní, ale v jejich příbuzenském vztahu se něco změnilo. Ne v jeho srdci – kdesi hluboko v sobě vždycky věděl, že Sebastian není opravdový. Jenom nevěděl, v čem je chyba.

Teď, když to věděl, se cítil lépe. Necítil se za to odpovědný.

Jenže nevěděl, co má dělat. Slavnost dospělosti se teď konat nemohla. Tento chlapec Modrému ostrovu vládnout nebude. Není to právoplatný dědic.

Právoplatný dědic byl vychován Feyi ve stínozemí. Pravděpodobně považuje sám sebe za Feye podobně, jako Arianna považuje samu sebe za ostrovanku. Aniž jsou tyto dvě kultury propojeny. Žádné smíření, jak Nicholas – a Diamanta – kdysi doufali.

Oknem dovnitř vanul chladný vánek. Slunce zapadlo, sešeřilo se a nad stromy se šířilo měkké světlo vycházejícího měsíce. Nicholas bude muset jít dolů a zrušit slavnost. Dost dobře však nevěděl jak. Nechtěl, aby to rocan považoval za své vítězství, aby si myslel,

že Nicholas zrušil slavnost pod tlakem Svatyně. A navíc nemohl nic říct o Darovi.

Možná by mohl předstírat, že o Darovi nic neví. Nechat obřad proběhnout, nechat Sebastiana vládnout, s Ariannou jako mozkem v pozadí.

To by však Nicholas postupoval proti staletým obyčejům. Porušil by tradici prvorozeného syna, Rocova potomka v přímé linii.

Dokonce ani nevěděl, jestli Sebastian může mít děti. Pravděpodobně ne, když je z kamene.

Vyrušilo ho zaklepání na dveře. Sebastian pomalu zvedl hlavu. Obličej měl mokrý od slz. Nicholas mu je utřel.

„Dále," zvolal.

Vstoupilo jakési páže s pochodní. Její světlo dopadlo Nicholasovi do očí a Nicholas tupě zamžoural.

„Odpusť, pane. Trvalo mi, než jsem tě našel. Nevěděl jsem, kde jsi," omlouval se chlapec. Uklonil se a zůstal v předklonu.

Nicholas pominul omluvy a jen zapřemítal, jak dlouho ho asi chlapec hledal. „Co mi neseš?"

Chlapec se narovnal. Pochodeň držel celou dobu nehybně. „Je tu nějaký Fey, který se s tebou chce sejít, a lord Hofmistr mne požádal, abych ti připomněl, že už brzy má začít slavnost."

Nicholas přikývl. Nějaký Fey. Pravděpodobně jeho syn, který se teď, když byl odhalen, vrátil řádnou cestou, čili dveřmi.

Nebo že by se tu dělo ještě něco jiného.

„Vyřiď, prosím, lordu Hofmistrovi, aby se o naše hosty postaral jak náleží. Sebastian a já přijdeme zakrátko."

Sebastian mu pevně stiskl ruku. Nicholas mu stisk oplatil, aby ho uklidnil.

„Kde je ten Fey?"

„Ve tvé soukromé přijímací komnatě, pane.“ Chlapec se pokaždé, když promluvil, uklonil. Ten zvyk šel Nicholasovi na nervy.

„Ať mne tam doprovodí pět strážných a další čtyři ať se rozmístí k odposlouchávacím zařízením. A další dva pošli sem nahoru.“

„Ještě předtím, než zajdu za lordem Hofmistrem?“ otázal se chlapec.

„Ještě předtím,“ potvrdil mu Nicholas.

Chlapec se uklonil a vycouval z místnosti.

„Ta… slavnost,“ vypravil ze sebe Sebastian. „Ta… měla… být… Da-rova.“

„To nejde,“ prohlásil Nicholas a poplácal chlapce po ruce. „Musím si ještě něco zařídit. Zůstaň tady. Přijdu pro tebe.“

Sebastian přikývl. Nicholas vstal, popadl z krbové římsy křesadlo a rozžal v komnatě několik svící.

Sebastian ho z postele pozoroval, lhostejně a opuštěně. „Brzy?“ zeptal se.

„Co nejdřív budu moci,“ ujistil ho Nicholas.

Pak položil křesadlo zpátky a odešel.

Pochodně na chodbě hořely. Měkké světlo bylo příjemné. Srdce mu bušilo jako splašené. Dnešního dne se toho stalo už tolik. V duchu se pod tlakem všech těch událostí cítil stejně poddajný a tvárný jako to světlo. Feyové na jihu, nějaký Fey v paláci, jakýsi pokus unést Sebastiana, Arianniny schopnosti proměňování, Solandin odchod a syn. Pravý syn.

A teď nějaký Fey v jeho přijímací komnatě.

Musí si zachovat chladnou hlavu. Musí být tvrdý. Naučil se, že Feyové nejdou nikdy na nic přímo. Když něco chtějí, zaútočí ze všech stran. Něco se tu děje, něco, co ho přesahuje, něco, co si dosud nedokázal ani představit a nevěděl, co z toho nakonec vyplyne.

Po schodišti přicházeli nahoru strážní, které si vyžádal pro Sebastiana. Nicholas postřehl, kdo to je, kývl jim na pozdrav a šel dál.

Kdysi už jednou Feye porazil, s Diamantinou pomocí. Jestli chce udržet křehké příměří, kterého Modrý ostrov dosáhl, musí pevně svírat otěže moci.

Z hlavní síně k němu doléhaly hlasy. Někteří hosté už dorazili. Nicholas klusal po chodbě v druhém patře a míjel portréty a nepohodlné židle. Vzal to zadním schodištěm. Tudy to sice bylo do přijímací komnaty dál, ale vyhnul se tak dotazům šlechty.

Před komnatou už stálo pět strážných, o které požádal. Nicholas k nim došel a kývl jim na pozdrav. „Dva z vás potřebuji dovnitř s sebou," oznámil jim. „Ostatní zůstanou zde."

Dva strážní se mu postavili po bok, Nicholas otevřel dveře a uviděl, kdo na něj čeká. Pak, aniž vešel dovnitř, zase dveře zavřel. „Rozmyslel jsem si to," pravil. „Zůstaňte tady. A odvolejte strážné z odposlouchávacích zařízení."

Strážní se na sebe podívali. Dva se oddělili a odešli na odposlouchávací místa. Nicholas vyčkal, dokud nebyli pryč, a pak teprve vstoupil.

U protějšího okna stála Feyka. Byla vysoká i na Feye, a bílé vlasy se jí vznášely kolem hlavy jako svatozář. Sukovitě zkroucené ruce měla sepjaté za zády. Když se dveře zavřely, otočila se.

„Tentokrát už zůstaneš, mladý Nicholasi?" zeptala se.

Ještě nikdy nepocítil při pohledu na nějakého Feye takovou úlevu. Šamanka. Považoval ji za spojence, i když úplně na to spoléhat nemohl. Byla mocná i bezmocná. Viděla do věcí mnohem víc než vůdcové, ale její možnosti byly v tomto směru omezené. Ale měla hlavní roli jako rádce, hlas, moudrá žena Feyů.

Když ji Nicholas uviděl, propustil stráže, věděl, že od ní mu nic nehrozí.

„Promiň. Páže říkalo, že je tu nějaký Fey, který se se mnou chce setkat. Neříkalo, že to jsi ty.“ Nicholas se usmál. „Ještě jsi sem nikdy tak oficiálně nepřišla.“

„Ještě jsem si nikdy nebyla jistá, jestli jsem tu vítána.“ Naklonila hlavu. „Tví strážní už opustili svá tajná místa. Nyní můžeme mluvit.“

Nicholas netušil, jak může vědět o naslouchacích zařízeních, ale nepřekvapovalo ho to. U této ženy ho nemohlo překvapit nic. „Říkal jsem ti, že jsi tu vždy vítána.“

Přikývla a mile se usmála. Tvář se jí poskládala do vrásek, ve kterých rty málem zmizely. „Vztahy mezi námi se změní, Nicholasi.“

„Mezi tebou a mnou?“

Zavrtěla hlavou. „Mezi mým a tvým národem.“ „Kvůli dnešnímu odpoledni?“ Její jasné oči ztmavly. „Takže mladý Dar tu byl?“ „Tys to nevěděla?“ „Věděla jsem, že sem chce jít.“ „Pokusil se odvést Sebastiana.“ „Bojí se o jeho život.“ Šamanka sepjala ruce před sebou. „Proč?“ „Vize nějakého člověka patří jemu, je na něm, zda je chce

sdělit nebo uchovat v tajnosti. Já jsem ten okamžik, o kterém mluvíme, neviděla.“ Upřeně Nicholase pozorovala. Měla tak pronikavý pohled, až měl Nicholas pocit, že se dívá skrz něj.

„Proč jsi mi neřekla o Darovi?“ zeptal se Nicholas. „Muž by měl poznat své dítě, Nicholasi,“ odpověděla. „To už jsi mi jednou řekla. Já tomu nevěřím,“ prohlásil

Nicholas. „Jako by to poznal nějaký Fey. Diamanta to nepoznala. Milovala Sebastiana.“

„A to mu dalo život,“ odvětila šamanka. „Člověk se nemůže vzpírat Mocnostem a Mystériím. Dávají nám

stvoření, jako je Sebastian, z určitého důvodu.“ Úkosem pohlédla na Nicholase.

„Necháš si ho?“ „Sebastiana? Je to můj syn.“ „Je to kámen, který ožil, Nicholasi, ne syn,“ podotkla káravě.

Nicholasovi se to nelíbilo.

Narovnal se, aby byl co nejvyšší, jako by se jí tím mohl vyrovnat. „Solanda říká, že ho nestvořila Diamanta. Říká, že to udělal Dar, že v něm nechal kousky sebe. Říká, že Sebastian byl stvořen skrz pouto.“

„Pouto.“ Šamanka se obrátila, ale Nicholas ještě stačil zahlédnout, jak se jí překvapením vyhladily vrásky. „To je důvod, proč přežil i bez Diamanty.“

Pak zvedla hlavu. „Odpusť. Oba máme pravdu. Je to syn i kámen. Mladý Dar má pravdu, když ho chce chránit. Považovala jsem ho blázna, že se chce pokusit změnit vizi. Teď vidím, že k tomu má důvod.“

Nicholas přistoupil blíž. Slabounce voněla skořicí a sluncem. „Prosím,“ řekl. „Pověz mi pravdu. Je Dar mým synem?“

„Je. Rugar ho ukradl a na jeho místě zanechal tvého kamenného syna. Rugar doufal, že z něj vychová dítě podle svých představ.“

Nicholase zamrazilo. „Vychoval?“

„Rugar byl slepý. Dal tvého syna k bludičkám, které ho vychovaly s láskou. Dar se Rugara bál a vinil ho z Diamantiny smrti.“

„Rugara?“ Nicholas se zamračil. „Diamantu zabil Matthias.“

Šamanka zavrtěla hlavou. „Diamanta měla svou první vizi už v Nyei. Byla o její smrti, jenže to ona nevěděla. Viděla jen tolik, aby si myslela, že přežije. Vize o smrti jsou často zavádějící. Člověk zřejmě nikdy nevidí skutečný odchod duše, jen událost, která to zapříčiní. Měla tu vizi v okamžiku, kdy se její otec rozhodl vzít ji na Modrý ostrov. Sdělila mu ji a on se

neporadil ani se mnou, ani se svým otcem, ani s nějakým jiným vizionářem. Diamanta to nevěděla. Malý Dar měl tu samou vizi. Viděl svou matku umírat, jenže si myslel, že je to bludička, kterou měl za matku. Dar to řekl Rugarovi. Rugar věděl, že v té vizi jsi ty, věděl, že tam nemůže být bludička, a přesto nic neudělal. Je povinností vizionáře předejít vizi o smrti. Ale to on neudělal. Věřil, že jeho poslední vize, ta, ve které viděl Diamantu spokojenou pobývat v paláci, má přednost.“

„Ale tyto vize se navzájem nevylučují.“

„To já vím. A Rugar to měl vědět. Ale jeho nadutost ho zaslepila a jeho dceru stála život.“

Nicholas polkl, aby zahnal knedlík v krku. Bylo tolik možností, jak Diamantině smrti zabránit. Kdyby to tak jen věděl. Nikdy by po ní nechtěl, aby ho při korunovaci doprovázela.

„Viníš sám sebe.“

Nicholas pokrčil rameny.

„Ty nemáš žádné vize, Nicholasi. Ty nemáš jak vidět do budoucnosti.“

„Měl jsem to vědět.“

„Nemůžeš si přivlastňovat magii, která ti nepřísluší. Magická odpovědnost spočívá na Rugarovi. Kdyby ti nevzal syna, znal bys ho. Dar by měl vizi o smrti v době, kdy by žil tady, a Diamanta by jejich vize porovnala. Žila by.“

Nicholas se zhluboka nadechl a uklidnil se. Musel si to promyslet. „Můj syn má vize?“

„Tvůj syn je velkým vizionářem. Naše historie nezná vizionáře, který by prozřel tak mladý.“

„Ví o mně?“

Šamanka se na Nicholase upřeně zadívala. „Já nevím. Jestliže stvořil skrz pouto tvého kamenného syna, pak se dohaduji, že ano. Ale ostrované jsou pro

něj cizí bytosti, Nicholasi. Nemůže být jako Arianna, šťastný v tomto světě.“

Nicholasovi se potily dlaně. Utřel si je do slavnostního roucha. „Tak co s ním mám dělat?“

„O tom jsem neměla žádnou vizi. Je to teď svéprávný, dospělý člověk, Nicholasi. A má odpovědnost vůči svému lidu. Je jejich vládcem a oni ho potřebují.“

„Je to nejstarší syn, právoplatný vládce Modrého ostrova. Je to přímý následník Rocy. Podle práva i podle náboženských tradic, podle všeho, co jsme kdy byli, ho musím jmenovat svým nástupcem. Bude tu muset jednoho dne vládnout.“

„Pokud ještě bude čemu vládnout,“ odvětila šamanka. „Nevíš, co všechno se ještě stane, než zemřeš.“

Nicholase zamrazilo u srdce. „Co to říkáš?“

„Jen to, co jsem už řekla. Ty nemáš vize. Ty nejsou zahrnuty ve tvé magii. Ty nevíš, co se žádá od tvého syna.“

„A ty ano?“

„Částečně,“ odpověděla. „A jsem z toho vyděšená, Nicholasi.“

Zaklonil hlavu a zadíval se na ni. Ještě nikdy mu nepřiznala, co cítí. Rozhodně by neočekával takový strach. Rozhodně ne u feyské šamanky, moudré ženy. „Cos viděla?“ zeptal se jí s obavami, co uslyší, ale s vědomím, že se musí zeptat.

„Když sis bral Diamantu, řekla jsem Rugarovi, že vaše cesta je cestou míru. Řekla jsem mu, že dny války jsou pryč a že by měl přestat bojovat. Neposlechl mne a díky tomu uvedl do pohybu řadu událostí.“

„Jako třeba co?“ zeptal se Nicholas.

„Já nevím, jak dlouho budu žít, Nicholasi. Musím učinit rozhodnutí, které bude v souladu s podstatou

toho, co jsem. Jestliže zemřu, budou se tvé děti muset postarat samy o sebe. A to bude těžké.“

„Děje se mezi Feyi něco, o čem nevím?“

„Rugad je naživu,“ odpověděla. „Chce tvého syna.“

„Rugad? Rugarův otec? Diamantin děd?“ Nicholas se zamračil. „Mám zprávy o Feyích na jihu. Je to on?“

„Já nevím,“ odpověděla. „Ale měla jsem o něm vizi, viděla jsem ho na ostrově. Všechno uvrhl do zmatku.“

„A zabil tě?“

Zvedla hlavu. V očích měla vzdálený pohled. „Podle práva musí. Toto vojsko prohrálo. Můj národ nestrpí nezdar.“

„Ale to nebyla tvoje vina.“

„Přesto,“ odpověděla.

„A ty ho necháš?“ Nicholas nedokázal uvěřit v tak bezohlednou, lhostejnou krutost, v to, že Feyové řeší své nesnáze smrtí.

Šamanka se usmála. „Já jsem válečník, Nicholasi.“

„Ty pro něj zemřeš?“

„Nezemřu pro nikoho.“

„Pomůžu ti.“

Zavrtěla hlavou. „Máš děti. Musíš se soustředit na ně.“

Nicholas sepjal ruce za zády. Potřetí v životě plaval v hlubokých temných vodách. Jediný chybný krok a utopí se.

„Takže ty mi říkáš,“ shrnul si to pomalu, „že jestli přijde Černý král na Modrý ostrov, bude bojovat na dvou frontách. Bude bojovat jak se svým národem, tak s mým.“

„Na třech,“ odtušila šamanka tiše. „Pokud do toho zahrneš své děti.“

„Na třech?“ Nicholas se na ni vyjeveně podíval. Vypadala ještě starší než obvykle. „Mé děti s ním

nebudou bojovat. Vysvětlila jsi mi, co se stane, když bojuje Černá rodina mezi sebou.“

„Ale ty máš dítě, které není tvým dítětem,“ namítla. „Tvůj kamenný syn je zdánlivě z Černé krve, ale ve skutečnosti ne. Máš zbraň, jak bojovat s Černým králem, aniž bys poskvrnil krev.“

„Sebastian? Ten nemůže bojovat.“

„Jsi si tím tak jistý?“ zeptala se.

Nicholas svraštil čelo. Sebastian, taková jemná duše. Nikdy nikomu neublížil a nikdy neublíží.

„Proč bychom se nespojili?“ zeptal se Nicholas. „Místo abychom čelili Černému králi jednotlivě, proč bychom mu nečelili společně?“

Šamanka se usmála a vzala ho za ruku. Její vrásčitá dlaň byla jemná, byla to ruka ženy, která nikdy nedělala těžkou práci. „On nemá zájem na vraždění tvého lidu,“ odpověděla. „Chce je a jejich zemi.“

„Ale my ji nedáme bez boje.“

„To je tvé rozhodnutí, Nicholasi. Ale můj lid se nestane vaším spojencem jen kvůli vám.“

„Ale vy nás můžete potřebovat,“ namítl.

Zavrtěla hlavou. „Černý král povraždí nás i každého, kdo se s námi spojí. Máme pramalou naději. Spojenectví s vámi by nám nepřineslo nic a všechno bychom kvůli vám ztratili.“

„A co když s ním budou bojovat mé děti?“

„Když s ním bude bojovat tvůj kamenný syn, máme naději. Všichni.“

„Měla jsi o tom vizi?“

Šamanka ho pustila. „Ne,“ odpověděla. „Až do dnešního odpoledne jsem dokonce ani nevěděla, co je tvůj Sebastian zač. Jen jsem věděla, že z nějakého důvodu žije. Může to být tento důvod.“

Nicholas šel k židli a opřel se rukama o opěradlo. „Cos viděla?“ zeptal se znovu. „Obsadil Černý král Modrý ostrov?“

„Rugad je velkolepý muž, nebojácný vůdce a nejlepší z Feyů,“ odpověděla.

„Ale viděla jsi ho obsadit Modrý ostrov?“ zeptal se Nicholas znovu.

Zhluboka se nadechla, zavřela oči a sklonila hlavu. „Viděla jsem jen krátce za jeho příjezd. Soudím, že nebudu žít tak dlouho, abych poznala odpověď na tvou otázku.“

„Možná jsi jen neměla vizi o tom, co má nastat,“ řekl, neochoten jí uvěřit.

„Možná,“ odpověděla, ale nevyznělo to přesvědčivě.

„Spojte se s námi,“ naléhal Nicholas. „Budeme s ním bojovat společně.“

Zavrtěla hlavou. „Ty nejsi všemocný, Nicholasi. Nevěř, že všechny Feye lze porazit tak snadno jako Rugara.“

Nicholas polkl. Nemyslel si, že Rugara šlo porazit tak snadno.

„Obsadili jsme polovinu světa,“ řekla šamanka. „Porazili jsme silnější národy než vás, zkušenější v boji a některé dokonce s malou magií. Malý ostrov v Infrinském moři nás nemůže zastavit navždy. Jestli máš porazit Černého krále, musíš pochopit své nepřátele a obětovat to, co miluješ nejvíce.“

„To už jsem udělal,“ odtušil Nicholas s myšlenkou na Diamantu a svého otce.

Šamanka se na něj upřeně zadívala. V jejím pohledu byl hluboký soucit. „Ne,“ řekla. „To, čím jsi prošel, se bude jevit prosté ve srovnání s tím, před čím stojíš. Tvůj bůh od tebe žádá hodně, Nicholasi. Musíš být ochoten udělat to, co žádá.“

„Já nevěřím v boha,“ namítl Nicholas.

„Tos mi už řekl," odvětila šamanka. „Ale jsi přímým potomkem jeho představitele na zemi, nebo ne?"

„Pokud říká historie pravdu," odtušil Nicholas.

„A pokud ne?"

„Pak jsem jen nějaký muž, kterému se prostě přihodilo, že vládne, a který pochází z dlouhého, nepřerušeného rodu vládců."

„Možná," odvětila šamanka. „V tomto je Modrý ostrov neobvyklý. Nevím o žádné jiné zemi, jejíž vládnoucí rod by se udržel u moci tak dlouho."

„Ani o žádné, která je omezena na ostrov," podotkl Nicholas a násilně, neupřímně se pousmál.

„Nevěřím, že to je ten důvod," poznamenala.

„Ale?" opáčil Nicholas. „Tak copak?"

„Váš Roca byl mimořádný člověk," odpověděla.

„Já nevím," povzdechl si Nicholas. „Myslím, že ty příběhy jsou značně přikrášlené."

„A co když ne?"

Zamračil se na ni. Snažila se mu něco říct. „Jsou chvíle," pravil, „kdy nejsem příliš bystrý."

Rozesmála se srdečným smíchem, který pramenil z hloubi duše. „Tvoje upřímnost je jednou z věcí, kterých si na tobě vážím," poznamenala. „Snažím se ti říct toto: Co je pro někoho magií, Nicholasi, je pro jiného náboženstvím."

„Chceš tím říci, že Roca byl magickou bytostí?"

„Ne," odpověděla. „Na to toho o něm nevím dost. Ale to musíš zvážit sám. Tvé děti dokážou věci, kterých nikdy žádný Fey nebyl schopen."

„Feyové se už dříve spojovali s ne-Feyi," namítl Nicholas. „Předpokládá se, že to magii posílí."

„Posílí, to ano," souhlasila šamanka. „Ale nezmění. Tvé děti neodpovídají normální feyské podstatě. Jejich magie je jiná."

„A ty si myslíš, že to vychází z Rocy."

„Myslím, že musíš zvážit všechny možnosti.“

„Proč mi to říkáš teprve teď?“ vyjel na ni. „Proč jsi mi to neřekla, když se narodily?“

„Protože,“ odpovídala a spodní ret se jí zachvěl, „toto může být naše poslední setkání, Nicholasi.“

„Kvůli Černému králi?“ otázal se. „Myslím, že takto bys mě chránit neměla. Jsme přátelé…“

„Jsme přátelé už dlouho,“ pravila. „Obdivuji tvou odvahu, tvou chytrost a tvou pružnost v jednání. Myslím, že jsi spásou pro svůj národ, pro můj lid a své děti. Myslím, že jsi jedna z nejlepších osobností, jaké jsem kdy poznala, ať z Feyů či ne-Feyů.“

„Tak proč odcházet?“ zeptal se. „Spoléhám na tebe. Jsi jedna z mála mých přátel.“

„To není má volba,“ odpověděla.

„Diamanta říkala, že vize se mohou změnit.“

„Mohou,“ souhlasila šamanka. „Ale změnit se musí k dobrému, přinést lepší budoucnost, ne horší.“

„Říkáš, že pro tebe je lepší zemřít?“

Zavrtěla hlavou. „Říkám, že může být lepší, když se už nesetkáme.“ Vzala ho za ruce a přitáhla si ho blíž. „Vážím si tě, dobrý Nicholasi.“

Pevně ji objal. Zachránila Arianně život. Bojovala za Diamantu. Poradila mu ve chvílích, kdy by mu nikdo jiný neporadil. Byla jeho silou a jeho moudrostí.

„I já si tě vážím,“ odpověděl, když byl zase schopen slova.

Odstoupila od něj, sklonila hlavu a vykročila ke dveřím.

„Najdi si zase cestu zpátky,“ ozval se.

Usmála se. „Střež své děti, Nicholasi,“ řekla, „a to ostatní ponech svému osudu.“

Dar nevěděl přesně, jak dlouho mu bude trvat cesta k Coulterovi, ale věděl, že musí v noci projít kolem Svatyně.

Feyové toto místo nenáviděli a báli se ho. Bylo to místo, kde prvně umírali, kde byla prohrána bitva o Jahn. To všechno se událo před jeho narozením, a přesto to znal, jako by to prožil. Dokonce by mohl odříkat jména mrtvých.

Už jenom z mostu se mu dělalo špatně. Byl to mohutný kamenný most, dost široký, aby po něm mohlo jít několik lidí vedle sebe a ještě zbylo místo na kočár. Ve větru se nehoupal a byl pevnější než některé domy stojící na suché zemi.

Stejně se mu na něm dělalo špatně.

Částečně přikládal vinu odpolednímu úprku. Než se z toho úplně vzpamatoval, spořádal víc jídla a vody, než by si byl pomyslel. Ale ten strach v něm zůstal. Málem udělal největší chybu, jaké se může Fey dopustit. Nepočítal s tím, že to jeho sestra nepochopí a tak se rozzuří. Ani by si byl nepomyslel, že ho nepozná.

Rouška kráčela po jeho levici. Získala někde jídlo, nevěděl jak a ani se neptal. Rozhlížela se na všechny strany, jako by na něco čekala.

Chráněnka šla po jeho pravici. Kráčela hrdě vzpřímená, bradu vysunutou dopředu, oči upřené před sebe. Jednu ruku měla položenou na meči a druhou na dýce. Byla očividně pyšná na to, že jde vedle něj.

S Pijavicí by byl bezpečnější.

Pokud by šlo o útok zvnějšku. Jenže Pijavici nemohl důvěřovat. Nemohl důvěřovat mnoha Feyům. Klidně by ho postrádali.

On a jeho dvě společnice byli na mostě sami. Navzdory Rouščinu uklidňování mu to přišlo divné.

Říkala, že ostrované se jen vzácně odvažují ven za tmy. Tohle mu však nepřipadalo jako tma. Měsíc vrhal na most stříbrné světlo a kameny se leskly. Byl překrásný večer. Denní vedro polevovalo a blízko řeky už bylo chladno.

Rouška ho chytila za loket. „Nezastavuj se," řekla tak tichounce, že musel napínat sluch, aby ji slyšel. „A ty buď připravená, Chráněnko."

Chráněnka přikývla a přimkla se k němu blíž. Darovi se rozbušilo srdce. Chtěl se zeptat, co to Rouška viděla, ale ovládl se.

Rouška už zmizela v měkkém šeru. Nevěděl, kde se schovala, jen věděl, že je pryč. Pak uslyšel zvuk, který ho vyburcoval k ostražitosti. Kroky. Tiché, sotva slyšitelné došlapování na kameny.

Bosé nohy.

Nějaký aud? Nějaký věřící? Ti by ho zabili. Na jeden den už udělal chyb dost.

„Já tě vidím," pravil nějaký mužský hlas ostrovsky. „Schováváš se zbytečně."

Dar sebou překvapeně trhl. Vyzvědače nikdo nevidí. Nikdo.

Obrátil se.

Chráněnka na něj zasyčela, popadla ho za loket a snažila se ho přimět k pohybu. Ale Dar se zastavil.

Za ním stál nějaký ostrovan. Měsíční světlo na něj dopadalo zezadu a skrývalo jeho tvář ve stínu, ale odráželo se na plavých loknách. Na ostrovana byl vysoký. Měl na sobě kalhoty a rozhalenou košili. Byl bos.

V levici držel lahvičku. Dar se mohl jen dohadovat, že obsahuje ostrovní jed.

Rouška stála u zábradlí na protější straně, obličej tak nezřetelný, že nebyla k poznání.

„Feyové na mostě,“ pravil muž ostrovsky. „A míří ke Svatyni. Jaképak pikle kujete teď?“

„Žádné,“ odpověděl Dar. „V této zemi se můžeme pohybovat svobodně.“

„Každý se může pohybovat svobodně a přitom riskovat život.“ Muž pozvedl lahvičku. „Nemám Feye rád.“

„Jestli nás chceš zabít,“ pravil Dar, „tak nám alespoň ukaž svou tvář.“

„To je nějaký feyský zvyk?“ otázal se muž. Nehýbal se.

Jeho hlas zněl Darovi povědomě. Ne tak, jako by ho slýchal denně, ale byl mu povědomý, jako by ho slýchal ve snech nebo vizích. Nicméně si Dar nevzpomínal, že by v nějaké vizi tuto chvíli viděl.

„Je to prostě zdvořilost,“ pravil Dar.

„Proč jdete do Svatyně?“

„Nejdeme do Svatyně,“ odvětila Rouška. „Odcházíme z Jahnu.“

Muž lehce pootočil hlavu, aby na ni viděl. „Jdete na jih?“ otázal se. „Na jihu nemají Feyové co dělat.“

„My ano,“ ozvala se Chráněnka.

Lahvička nebyla zazátkovaná. Voda uvnitř se v měsíčním světle třpytila.

„Jsi ze Svatyně?“ zeptal se Dar. „Zdá se, že ji nějak bráníš.“

„Nemusím být zrovna ze Svatyně, abych ji chránil,“ odtušil muž.

„Tam by přece šel jen Fey, který touží zemřít,“ ozvala se Rouška a pohnula se blíž k muži.

Obrátil se a na obličej mu dopadlo měsíční světlo. Rysy měl oblé, ale nos měl dlouhý, aristokratický. Dar už ho předtím viděl jak ve vizi, tak ve snu.

Tehdy byl mladý. Měl dlouhé rudé roucho a meč ostrovního náboženství. Za ním byl stolek se svatým jedem. Vložil Darově matce na hlavu korunu.

A ona vykřikla.

„Myslel jsem si, že jsi mrtvý.“ Dar popošel k němu. Třásl se. Tento muž spáchal vraždu, a přesto žil.

Muž sebou trhl a zvedl lahvičku výš.

„Dare,“ zvolala Rouška.

„Ty jsi zabil mou matku,“ prohlásil Dar. „Slyšel jsem, že jsi za to zemřel.“

„Tvou matku?“ Muž byl zřetelně zmaten. Přitiskl si lahvičku k srdci, jako by ji chránil.

„Mou matku. Před patnácti lety. Tys ji zavraždil.“

„Diamantu?“ zeptal se muž otřeseně. „Tvou matkou byla Diamanta? Ale ty jsi přece Fey!“

„Ovšemže jsem Fey,“ odtušil Dar. „Má matka byla Feyka. A jsem také ostrovan.“

„Ty nejsi Sebastian,“ namítl muž. „Sebastian nemá v hlavě kouska rozumu. Co mi to chceš namluvit za lži?“

„To není žádná lež,“ namítl Dar.

Chráněnka vytasila meč. Rouška se vrhla za ostrovana. Očividně nevěděly, k čemu se Dar chystá. Ostatně on to také dost dobře nevěděl.

Věděl jen, že toho muže nenechá žít dál.

„Mne nelze tak snadno ošálit, jak si Feyové myslí,“ poznamenal muž.

„Nemáš v sobě nic ze Sebastiana. Ten vypadá, jako by byl vytesán z kamene.“

„Dare!“ vykřikla Rouška varovně.

Dar mlčel. Na tohle se mu odpovídat nechtělo. Byl rozhodnut vyhnout se nějak jeho lahvičce a pak toho vraha zabít.

„Nemám rád Feye,“ opakoval muž. „A z duše nenávidím Feye, kteří lžou.“

Švihl zápěstím a stříkl jedem po Darovi. Ve stejném okamžiku ho Rouška zezadu chytila a Chráněnka strhla Dara dozadu. Dar zakopl, narazil na kamennou zeď a vyšvihl se na ni. Muž zavrávoral a upustil lahvičku. Rozbila se a nebezpečný obsah se rozlil po mostě.

„Rouško!“ zaječel Dar varovně, aby se držela dál od jedu. Chráněnka se vyhoupla vedle Dara a přikrčila se.

Muž popadl Roušku a mrštil s ní do jedu. Dopadla na zem a zaječela. Dar se rozběhl po zdi, Chráněnka na něj křičela, ať se zastaví. Popadl muže za límec, zatočil s ním a praštil s ním o zeď. Muž ho rukama chytil za nohy a prudce trhl k sobě. Dar ztratil rovnováhu, ale muže nepustil.

Jak padal z mostu, strhl ho s sebou.

Kolem něj svištěl chladný říční vzduch. Dar se snažil stočit tak, aby dopadl na záda, ale muž na něm visel pevně. Dar ho kolenem praštil do zubů, muž maličko povolil a Dar ho nakopl do hrudi. Pak ho muž pustil, Dar se zkroutil…

…a dopadl naplocho na břicho do vody.

Náraz mu vyrazil dech. Měl pocit, že snad dopadl na tvrdou zem. Z útrob mu projela prudká bolest až do očí. Voda byla teplá a Dar se ponořil pod hladinu. Údy měl ochablé, těžké, nemohoucí.

Utopí se, jestli nesebere síly a nepohne se.

Muž dopadl vedle něj a klesal ještě rychleji. Kolem něj se vznášely bublinky, jako by mu mizel z plic veškerý vzduch.

Když ho muž míjel a klesal hlouběji, voda kolem Dara se zavlnila.

Ten muž se utopí.

Dar ne.

Sebral síly a kopal nohama, ačkoli mu z té námahy vylézaly oči z důlků. Neměl dost vzduchu a měl pocit, že mu snad prasknou plíce. Mlátil kolem sebe rukama,

aby se dostal nad hladinu. Před očima se mu roztančily černé skvrny. Jestli se brzy nenadechne, ztratí vědomí.

Pak prorazil na hladinu a zhluboka, roztřeseně se nadechl. Černých skvrn před očima přibylo. Myslel si, že jakmile se nadechne, zmizí, ale nezmizely. Točil se kolem dokola v kruhu. Nad ním byl most, nemožně vysoko, a on měl k oběma břehům stejně daleko. Bude muset plavat.

Na jižním břehu zářila Svatyně. Nevěděl, s čím se tam setká, ale Chráněnka se ho pravděpodobně pokusí najít tam.

A Rouška také, pokud bude moci.

Zvedl těžkou ruku, aby udělal tempo, a v tom okamžiku mu nohy sevřely dvě ruce a táhly ho pod vodu.

Polykal vodu, kašlal, zalykal se. Mlátil sebou hlava nehlava, aby se dostal zpátky nad hladinu, ale táhl s sebou velkou váhu. Vyplivoval vodu a lapal po dechu, ale ruce mu šplhaly po nohou nahoru a strhávaly ho dolů.

Muž se ho držel pevně.

Pak se mu rukou opřel o záda, tlačil Dara dolů a snažil se ho využít jako páku, aby se sám dostal nad hladinu. Dar se potopil a muž se dostal nahoru. Pak voda kolem něj zavířila a Dar uviděl další kopající pár nohou. Vší silou se prodral nahoru a nadechl se.

Ve vodě byla Chráněnka s taseným nožem. Jednou rukou sekala po muži, druhou si ho držela. Snažil si chránit hlavu, ale pád ho zřejmě obral o veškerou sílu. Chráněnka do něj opakovaně bodala a nakonec ho srazila pod hladinu.

V měsíčním světle vypadala řeka černě. „Pojď," řekla mu. Darovi nebylo třeba říkat dvakrát. Voda byla kalná a teplá.

Prudce vykopl a plaval za ní. Když se dostali k jižnímu břehu, popadla ho za ruku a vytáhla ho nahoru.

Prudce oddechovala a vlasy se jí z jedné strany lepily na obličej. Dar se posadil, přitáhl si kolena k hrudi a navzdory teplé noci se třásl.

„Myslela jsem si, že nás mají nechat na pokoji," poznamenala.

Dar potřásl hlavou. Ostrované měli nechat Feye na pokoji. Předpokládalo se, že se naučí žít spolu. Ale to nezabránilo příležitostným odvetným útokům za dávno mrtvé příbuzné zabité ve válce nebo jen z čiré nenávisti.

K tomu docházelo z obou stran.

Ale toto bylo trochu jiné a Dar váhal, jestli se mu chce o tom Chráněnce vyprávět. Právě zabila muže, který zavraždil Darovu pravou matku.

Dar se donutil vstát. Šaty měl mokré a tížily ho.

„Co chceš dělat?" zeptala se ho Chráněnka.

„Co Rouška?" hlesl.

„Je mrtvá."

„Jak to můžeš tvrdit s takovou jistotou?"

„Můžu," odpověděla Chráněnka. Opřela se čelem o lokty.

„Věř mi. Nechtěj ji vidět."

Ale Dar chtěl. Zemřela pro něj. Když padal z mostu, ještě ji slyšel naříkat.

Stáhl si mokrou košili a kalhoty a zůstal jen v botách, aby měl nějakou ochranu před jedem.

„Nedotýkej se toho," řekla Chráněnka. „Zabije tě to taky."

„Nedotknu," slíbil. Dokonce ani nešel obvyklou cestou po mostě. Vylezl po svahu nahoru. Svaly se vzpouzely každičkému pohybu. U mostu vylezl na zídku a kráčel po ní. Uprostřed se zastavil.

Ze středu mostu se zvedala mlha a zakrývala měsíc. Ten zápach byl strašlivý – zápach shnilého, rozkládajícího se masa. Zakryl si ústa dlaní a šel dál.

V té hroudě na jedné straně mostu by se dal nějaký Fey poznat jen stěží. Ležela tam jakási hromada, ze které na jedné straně trčela ruka s roztaženými prsty, jako by se natahovala pro pomoc. Vespod byl vidět náznak nohou, ale nic víc.

Nic, co by připomínalo Roušku.

Slyšel, že smrt jedem probíhá v pomalých, trýznivých bolestech. Často slýchal, že je to smrt zadušením, protože Feyovi už nezbude nic, čím by dýchal. Nikdy si to nedokázal představit.

Teď na to nikdy nebude schopen zapomenout.

Snažila se mu zachránit život.

Odvrátil se a zvracel. Jeho večeře se rozplácla dole na hladině. Hřbetem ruky si otřel ústa.

Nebylo divu, že se jeho národ zastavil. Nebylo divu, že se ostrovanům vzdali. Nebylo divu, že si jeho matka s cílem dosáhnout příměří vzala otce.

Takhle by nikdo umírat nechtěl. Dokonce ani ti nejodvážnější, bitvami ošlehaní Feyové.

Hlava se mu točila, byl vyčerpaný a zvedal se mu žaludek. Plazil se po zdi, až dolezl na konec, kde stála Svatyně.

Chráněnka ho podepřela pod zády a pomohla mu dolů. Pak mu podala mokré šaty. Vyždímala mu je. Oblékl se a roztřásl se.

„Tady nemůžeme zůstat," řekla. „Jsme moc blízko u Svatyně. Toto je pro Feye to nejnebezpečnější místo."

„Já vím," odpověděl. „Najdeme si někde za Jahnem místo, kde si budeme moci odpočinout."

Ale nepředpokládal, že se cestou někde zastaví. Teď pro něj bylo nutné dostat se k Coulterovi ještě víc než předtím. Ve snaze zabránit smrti už jednu smrt zavinil.

Roušku už zpátky nepřivolá. Ale může alespoň dokázat, že mu věřila právem. „Pojďme odtud,“ řekl. A tak učinili.

Arianna se choulila v odposlouchávací komůrce a neodvažovala se ani dýchat. Komůrka byla vyhloubená ve zdi a mezi ní a soukromou přijímací komnatou krále byla jen tenká stěna. Obvykle se tu skrývaly stráže, připravené při prvním náznaku nebezpečí vyrazit.

Ale otec tyhle strážné propustil. Když ho přišla Arianna dolů hledat, našla strážné jen u dveří, a ti jí popsali Feyku uvnitř.

Arianna šamanku už párkrát viděla. Věděla, o kom je řeč.

Když šla do komůrky, nezastavili ji. Nemohli, nikdo kromě otce jí nemohl nic nařizovat.

A kromě Solandy.

Ale Solandiny věci z její komnaty zmizely, jak Arianna zjistila, když vstoupila dovnitř, připravená pokračovat v hádce. Důvěrně známé pokrývky a ložní prádlo byly pryč stejně jako slabý pach srsti.

Arianna vzteky převrátila židli, a pak nad ní stála a přemítala, proč má vlastně takovou zlost. Solanda se na ni rozčílila. Vždycky se na Ariannu rozčilovala. Je to tak?

Tak proč se Arianna cítila tak opuštěná?

Šla za otcem, aby si s ním o tom popovídala, a zjistila, že otec je zabrán do rozhovoru se šamankou.

Solandu vyhnal otcův vztek, otcův a její. Možná, že šamanka přišla kvůli Solandě. Nebo možná přišla kvůli Ariannině takzvanému bratrovi, kvůli tomu Feyi, který vypadal jako Sebastian a měl jasně modré oči.

Sebastian měl toho Feye, Dara, rád, a to ji děsilo. Solanda říkala, že Feyové umí jiné okouzlit, očarovat je, přesvědčit je, aby dělali, co se po nich chce. Třeba byl Sebastian očarován.

Anebo možná Darovi opravdu věřil.

Sebastian před ní nikdy nic netajil, a proto ji to děsilo ještě víc.

Chtěla mluvit s otcem, ale šamanka jí to překazila a stráže Ariannu dovnitř nepustí. Tohle jí odmítnout mohly. Otec vydal příkaz, že nikdo nesmí dovnitř.

A tak se krčila v naslouchací komůrce, seděla s koleny přitaženými k hrudi a poslouchala.

A to, co slyšela, se jí ani trochu nelíbilo.

Teď už byla šamanka na odchodu a právě kladla otci na srdce, aby střežil své děti. Arianna se stáhla do komůrky ještě hlouběji. Bude muset chvíli počkat, než zajde za otcem, jinak by mohl poznat, že poslouchala. Poslouchala jeho jednání už dřív, ale nikdy se nedozvěděla tolik věcí.

A pro ni tak závažných.

Otec byl ze zpráv o Darovi zmaten stejně jako ona. A prosil šamanku o pomoc. Ta žena mu nepomůže. Nemůže. A navíc si dělá starosti s věcmi, o kterých Arianna nikdy nepřemýšlela.

Dveře do naslouchací komůrky se otevřely. Ve dveřích stála šamanka. Vlasy měla rozcuchané jako obvykle, ale její tvář postrádala obvyklý klidný výraz. Prstem pokynula Arianně, ať vyleze ven.

Arianna měla sucho v krku. Ještě nikdy nemluvila se šamankou o samotě. Párkrát s ní byla Solanda a jednou otec. Měla ze šamanky strach, bála se jejího mlhavého vyjadřování, jejích rozsáhlých vědomostí a ovzduší osobní moci, které z ní vyzařovalo.

Šamanka čekala.

Arianna vyklouzla ven a šamanka zavřela dveře.

Na chodbě byla zima. Chodba byla obložená dřevem – obložení skrývalo vchody do naslouchacích komůrek. Většina chodeb v paláci byla čistě kamenných. Po té mrňavé komůrce jí chodba připadala rozlehlá. Předtím si Arianna ani neuvědomila, jak je v komůrce těsno.

Šamanka byla na chodbě sama. Stráže byly pryč. Pravděpodobně řeknou Arianninu otci, kde byla. Arianna se třásla. Tento den byl plný zmatených otázek i pro ni.

Šamanka pohladila Ariannu po tváři. Dlaň měla suchou. Arianna potlačila touhu se odtáhnout.

„Jsi prchlivé děvče," poznamenala šamanka, „ale nevíš, z čeho tvá prchlivost pramení. Solanda tě učila, ale zřejmě ne dostatečně. Příliš mnoho ti neřekla."

Arianna polkla. „Měla mi říct o Darovi."

„Měla ti říct o odpovědnosti plynoucí z Černé krve," odvětila šamanka. „Máš pravého bratra, kterého jsi dnes napadla. Máš praděda, na kterého nesmíš vztáhnout ruku. Máš tři strýce a tucet bratranců, se kterými se asi nikdy nesetkáš. Jestli však někoho z nich napadneš, jestli kohokoli z nich zraníš, vyvoláš šílenství, jaké svět ještě neviděl."

Arianně se vehnala horkost do tváří. „Jak víš, že to svět ještě neviděl?"

„Jednou už se to stalo," odvětila šamanka. „Černá rodina se obrátila sama proti sobě a poté, co se Černá královna a její rodina navzájem vyvraždili, zemřelo tři tisíce lidí. *Tři tisíce*. Otcové se obrátili proti synům, synové proti matkám, matky proti dcerám."

„Tři tisíce lidí není celý svět," namítla Arianna s předstíranou odvahou. Nelíbilo se jí, že ji někdo poučuje o nějakých pravidlech až poté, co je z neznalosti porušila.

„To bylo tehdy." Šamanka přestala Ariannu hladit po tváři a spustila ruku. „To šílenství se rozšířilo po celé Feyské říši. Feyové tehdy ještě ani pořádně nezačali s dobýváním světa. Přežil jeden z deseti. To bylo všechno. Nyní pokrývá Feyská říše polovinu světa. Hodláš riskovat polovinu světa kvůli výbuchu vzteku, Arianno?"

Chtěla se hádat. Toužila jí říct, že ona nemá takovou moc. Ale šamanka měla pravdu. Arianna nevěděla ani o sobě, ani o svém feyském původu dost na to, aby se mohla hádat. A rozum na to nestačil. Magie se často rozumu vzpírá.

„Ne," zašeptala Arianna. „Nechci riskovat polovinu světa."

Pak se narovnala v ramenou. „Ale já jsem až do dnešního odpoledne nevěděla, že mám bratra. Nebo nějakou feyskou rodinu. Nemohla bych nést vinu za to, že se něco stalo."

„Mocnosti se nestarají o chyby," odvětila šamanka. „Dávají nám magii a my se s ní učíme správně zacházet. Nebo špatně."

Arianna neříkala nic. Neměla na svou obranu co říci. Ona toho chlapce napadla. Svého bratra. Toho Feye. Ubližoval Sebastianovi, a Sebastiana milovala.

Byť to nebyl její bratr.

„Co chtěl můj pravý bratr po Sebastianovi?" zeptala se.

„Mně nepřísluší mluvit o vizích druhých."

„Na to ti možná skočil můj otec, ale ne já. Co chtěl?"

„Dar chtěl tvého bratra z kamene chránit. Až do dneška jsem nechápala proč. Ale má pravdu. Kvůli tobě se mu to nepodařilo."

„Přestaň mne obviňovat z něčeho, co jsem považovala za správné!" Arianna zvýšila hlas. „Myslela jsem si, že chce mému bratrovi – Sebastianovi – ublížit. Myslela jsem si, že chce Sebastianovi ublížit."

„Věci nejsou vždy takové, jaké se zdají být, že, mladá Arianno? Ty bys to měla vědět ze všech nejlépe. Ty nejsi běžný dlak. A už samotní dlaci nejsou obyčejní tvorové."

„Co ode mne chceš?" zeptala se Arianna.

Šamanka na ni upřela pronikavý pohled. „Budoucnost nespočívá na tvém bratrovi, ale na tobě. Rozhoduj se moudře.“

Arianna zatínala pěsti. „Řekni mi, co mám dělat, a já to udělám.“

Šamanka se usmála. „Kdyby to bylo tak jednoduché, udělala bych to. Ale Mocnosti mi dovolily nahlédnout jen tvůj význam, nikoli tvé budoucí činy.“

„Ale já nechci být významná,“ bránila se Arianna.

Šamanka zastrčila Arianně pramínek vlasů za ucho. „Dítě, ty jsi důležitá už od okamžiku, kdy ses narodila. A tomu se nevyhneš, i kdyby ses snažila sebevíc.“

Krátce na Ariannu kývla a odebrala se pryč. Arianna ji nechala jít. Pak si zasunutý pramínek vlasů zase vytáhla.

Nechtěla být významná. Nechtěla být odpovědná. Jenže to nikoho nezajímalo. A s tím ona nic nenadělá. Povzdechla si a vklouzla do dveří vedle naslouchací komůrky. Otec seděl na jedné z těch židlí s rovnými opěradly, s nohama nataženýma a zkříženými kotníky. Zřejmě ji ani neslyšel přicházet.

„Tati?“ ozvala se.

Otec vzhlédl. Byl celý zsinalý, v bledé tváři se mu leskly světlé oči. „Ty jsi poslouchala,“ řekl. Nevyznělo to vyčítavě.

„Jenom trochu.“

Přikývl. „Já už na to nemám sílu, Ari. Poprvé jsem ztratil všechno. Svůj domov, svého otce. Svou ženu. Ukradli mi syna.“

„Ale získal jsi Sebastiana.“

„To ano. A teď, když jsem se s ním sblížil, mi ho vlastně znovu ukradli, když mi řekli, že není můj. Že to dokonce ani není člověk.“

Arianna k němu o krok přistoupila. Takhle ho ještě nikdy neviděla. Poraženého. Zastavila se na malé

vyšívané předložce. „Ale stejně ho máš rád, ne?“ Srdce jí bušilo. Ta otázka pro ni byla z nějakého důvodu velmi důležitá.

„Stejně ho mám rád,“ souhlasil Nicholas, „ale nemohu ho udělat králem. A ve Velké síni čekají tucty šlechticů na slavnost, která se nebude konat.“

Arianna ho vzala za loket. „A co já?“ zeptala se, a přitom ani pořádně nevěděla, na co se vlastně ptá.

Zavřel oči a pomalu zavrtěl hlavou. „Ty vládnout nemůžeš, zlatíčko. I kdybys chtěla. Nejenže jsi druhorozená, ale navíc jsi žena. To by můj národ nepřijal.“

„Přece nenecháš vládnout toho feyského kluka.“ Pevně mu stiskla loket. „To nemůžeš.“

„Nevím, co jiného bych měl udělat,“ odpověděl.

„Změnit to,“ prohlásila. „Změnil jsi všechno ostatní. Vzal sis Feyku. Vykopl jsi z paláce rocanisty. Můžeš udělat Sebastiana králem.“

„Ne,“ zavrhl to otec. „Nikdy by to nebyl ten pravý. Musela bys mu pomáhat.“

Arianna se na něj upřeně zadívala. Pod očima měl temné kruhy a tváře měl propadlé. Kolem úst mu naskočily vrásky. Vypadal starší než kdy dřív.

„Chceš tím říct, že nastoupím na jeho místo?“ řekla Arianna. „Že převezmu Sebastianovo prvorozenství?“

„Není Sebastianovo,“ namítl otec. „Patří Darovi.“

Zamyšleně naklonila hlavu na stranu. V komnatě bylo ticho. Až na naslouchací komůrky byla tato místnost zvukotěsná. Palác by se kolem nich mohl zřítit a oni by o tom ani nevěděli.

„Kdybych uvažovala o tom, že nastoupím na Darovo místo,“ pravila, „změnil bys zákony? Ustanovil bys mne panovnicí po své smrti?“

Otevřel oči a pozorně se na ni zadíval. Oči měl plné slz a podlité krví. „Víš, čemu bys byla vystavena?“

Zavrtěla hlavou.

„Ostrované tě vnímají jako Feyku. Musela bys je přesvědčit, že Feye nenávidíš. A i kdyby se ti to nakrásně podařilo, musela bys jim ukázat, že jsi schopná vládnout. Nikdy by ses nemohla provdat, protože pak by se předpokládalo, že místo tebe bude vládnout tvůj manžel. A nikdy bys nemohla mít děti, protože nemanželské děti nejsou dovoleny.“

„Takže by rod vymřel.“

Otec přikývl. „Pokud by děti neměl Dar. Pak by vláda přešla na ně.“

„A co kdybych měla děti, aniž bych se provdala?“

„Cokoli neobvyklého bys musela obhajovat, a to někdy i za pomoci vojska. Lid by tě obviňoval z toho, že jsi Feyka, že máš pro Feye slabost, že zavádíš na Modrém ostrově jejich ďábelské zvyky.“

„Přišli ještě předtím, než jsem se narodila,“ namítla.

Přikývl. „Ale přesto ti to lid bude dávat za vinu. Všechno. Vládla bys a byla bys tou nejnenáviděnější osobou na Modrém ostrově. Cokoli bys udělala, bylo by přijímáno s odporem, a tvůj život by byla jedna velká bída.“

Arianna se zhluboka nadechla a pustila otcovu ruku. Točila se jí hlava. Už dlouho nejedla.

Rozhoduj se moudře, řekla jí šamanka.

„Už teď mne nenávidí, že?“ zeptala se Arianna.

„Ne,“ odpověděl otec. „Jistěže ne. Ti, kdo tě znají…“

„O těch já nemluvím. Mluvím o všech těch, kteří mne neznají. O těch, kteří se na mne dívají jako na Feyku. O těch, kterým má vládnout můj bratr. Ti mne nenávidí.“

Otec sklopil oči a přikývl.

„Jednou jsi mi řekl, že vládce si nemůže dopřát přepych dělat líbivé věci. Musí dělat správné věci.“

„Ari…“

„Neřekl?“

„Ale ano.“ Otec sklopil hlavu.

„Bylo by správné, aby Modrému ostrovu vládl můj feyský bratr?“

„Já nevím,“ odpověděl otec.

„Tati.“ Arianně bušilo srdce. Ten rozhovor ji děsil. „Bylo by to správné?“

„Já jsem se s ním nesetkal. Nevím, jaký je.“

„Byl vychován Feyi, že?“ otázala se Arianna. „Pravděpodobně uznává feyské zásady. Feyské zásady přece nemohou na tomto ostrově vládnout.“

„To my nevíme, zlato.“

„A pokud jde o všechny ty nesnáze, kterým bych podle tebe byla vystavena já, nebyl by na tom on ještě hůř? Já jsem ho viděla, tati. Je to pravý Fey. Obléká se jako oni, vypadá jako oni. Když to lidé budou vědět, nebudou se k němu chovat ještě hůř než ke mně?“

„Nevěděli by to. Mysleli by si, že je to Sebastian.“ Otec se na ni ani nepodíval.

„A co když přijde Černý král. Copak jim můj feyský bratr nevydá ostrov? Nebudou to po něm chtít?“

„To není tak jednoduché, Arianno.“

Polkla. „Ne, to není. Ale mně se zdá, že ty nechceš, abych nastoupila na Sebastianovo místo, proto, protože by mi to ublížilo, ne protože by to poškodilo ostrov.“

Otec se zvedl ze židle, šel k prázdnému krbu a zadíval se do něj, jako by tam hořel oheň. Opřel si hlavu o kamennou zeď.

„Tati? Mám pravdu, že?“

„Ne,“ odpověděl přiškrceným hlasem. „Není to tvé místo, Arianno.“

„Ale já dám na tvé rady. Budu mít děti. Nevdám se. Rod bude pokračovat.“

„Tvůj rod bude rodem levobočků. Právo vládnout budou mít děti tvého bratra. To je zákon, Arianno.“

„Ale zákon jsme my,“ namítla. „My ho můžeme změnit, kdykoli se nám zachce.“

Zvedl hlavu. Na čele mu zůstala šmouha. „Proč o to tak stojíš, zlato? V nejlepším případě to povede k rozvratu. A v nejhorším…“ zadrhl a zmlkl. Odvrátil se, ale Arianna ještě stačila zahlédnout, že se mu do očí derou slzy.

Popošla k němu a pohladila ho po zádech. Teď už byla skoro stejně vysoká jako on. „Já o to nestojím,“ řekla a věděla, že je to pravda. Ale to, co říkala šamanka, byla také pravda. Arianna byla zrozená k moci a vzdoru. I kdyby tomu chtěla uniknout, neunikne. „Ale já si myslím, že se k tomu nemůžu obrátit zády. Vždycky jsme věděli, že Sebastian nemůže vládnout. Ale dokud sis myslel, že je to tvé dítě, měl jsi v úmyslu postavit mne za něj. Postupně by si všichni uvědomili, že rozhoduji já, ale zdání bychom udrželi. Teď máš pocit, že to udělat nemůžeš.“

„Jenže to jsem si myslel, že bude alespoň moci mít děti, které budou vládnout,“ namítl otec. „Jenže i kdyby mohl, nebudou z Rocova rodu.“

„Ale moje ano.“

„Ari…“

„Nech mne domluvit,“ požádala ho.

„Jestliže necháme vládnout mého opravdového bratra, můžeme stejně tak dobře vydat ostrov Feyům rovnou, a všechno, pro co jste ty a má matka pracovali, všechno, pro co jsi trpěl, přijde vniveč.“

„To my nevíme,“ odvětil otec. „Nevíme, co je tvůj bratr za člověka. Možná bude jako tvá matka.“

„A možná bude jako její otec.“

Ariannina slova zůstala viset mezi nimi. Nakonec otec zavrtěl hlavou.

„Je mi líto, Arianno," prohlásil. „Nemohu. Na tomto rozhodnutí závisí příliš mnoho. Nejprve musím zjistit, co je tvůj bratr zač."

„Může tě oklamat."

Otec se usmál. „Málokdo mne dokáže oklamat, Arianno, a ješ

tě méně, když to čekám." „Ale matčina smrt…" „To byla moje chyba. Věděl jsem, co je Matthias zač. Věděl

jsem, co dokáže."

Arianna polkla. Bylo načase mu říct, co udělala. „Šamanka říkala, že přijde Černý král. Co když opravdu přijde? A co když se mu podaří tě zavraždit? Kdo pak bude vládnout Modrému ostrovu? Sebastian? Dar? Nebo já?"

„On mne nezabije, Arianno. Jsme příbuzní."

„Ale ne pokrevní," odsekla Arianna. „Nevíme všechno o zákonech Krve. A Solanda je pryč."

Otec si rukou prohrábl vlasy. „Ale? Tys ji viděla odcházet?"

„Šla jsem do její komnaty. Její věci jsou pryč."

„Ublížili jsme jí," podotkl otec. „Obětovala ti hodně."

„Dnes odpoledne se mne pokusila zabít."

„Snažila se tě zachránit. Snažila se zachránit všechny."

„Lhala ti."

„Ano," odvětil. „Lhala."

Arianna ho pohladila po zádech. Nechal Solandu odejít. Mohl ji zastavit a neudělal to. Rozčílila ho stejně jako Ariannu.

Arianna polkla. „Já mluvím o tom, že nemáme odkud čekat pomoc. A na feyskou pomoc spoléhat nemůžeme. I šamanka říkala, že odchází. Musíme spoléhat sami na sebe. Nevěř tomu, že tě nechají naživu. Zejména když mohou na trůn dosadit svého člověka."

„Ty jsi částečně Feyka, Arianno. To neznamená, že jsi »jejich«. Jsi také svá.“

„Nic o nich nevím,“ odpověděla. „Znám to jen tady.“

„A to ještě ne úplně,“ podotkl otec. „Příliš jsem tě chránil.“

„Neodpověděl jsi mi,“ podotkla. „Co se stane, když zemřeš?“

Rukou si promnul obličej. Černá šmouha mu ulpěla na prstech.

„Nevím,“ odpověděl.

„Když nevíš, celá země bude zralá na rozvrat. A když zrušíš slavnost Sebastianovy dospělosti, budou se lidé divit. Ty nemáš na vybranou, tati. Musíš jmenovat mne.“

„Já mám na vybranou, Ari,“ odpověděl. „Já se jen musím rychle rozhodnout. Teprve dnes jsem objevil, že máš pravého bratra. Já se však nemohu rozhodnout na základě tak chatrných vědomostí.“

„Myslela jsem si, že jsi hrdý na to, jak rázně a rychle se dokážeš rozhodovat,“ poznamenala.

„To ano. Ale v tomto případě potřebuji čas na rozmyšlenou. Než začnu jednat, musím zvážit všechny okolnosti.“

„Doufám, že děláš dobře,“ odpověděla.

Ozvalo se klepání na dveře. Arianna sebou překvapeně trhla. Na tyto dveře nikdo nikdy neklepal.

Otec zvedl hlavu, utřel si prsty do židle a položil Arianně ruku na rameno. „Dále,“ zvolal.

Dveře se otevřely a vzápětí už se v nich klaněl lord Hofmistr. Měl na sobě starobylý oděv, dlouhé slavností roucho, pevně stažené v pase. Vlasy měl stažené dozadu a když se uklonil, ukázala se jeho stále rostoucí lysina. „Odpusť, pane. Slyšel jsem, že tvá návštěva už odešla.“

„Ano, Hofmistře,“ odvětil otec.

„Máš tu hosty. Čekají na slavnost.“

Otci se zablesklo v očích, vzápětí plamínek pohasl a otec se obrátil k Arianně. „Dojdi pro svého bratra," požádal ji. „Sebastiana. Přiveď ho."

„Ale…"

„A podívej se, jestli je připraven na slavnost."

„Ale…"

„A ty se dej taky do pořádku."

Zamračila se. Myslela si, že otec chce své rozhodnutí zvážit. Ale teď se zdálo, že se už rozhodl.

„Arianno," oslovil ji tónem, který nepřipouštěl žádné námitky.

Povzdechla si. „Ano, otče," odpověděla, protáhla se kolem lorda Hofmistra a odešla.

Na chodbě byla zima, u dveří přešlapovaly stráže a snažily se poslouchat. Zpražila je pohledem a proběhla kolem nich. Teprve když se dostala ke schodišti, uvědomila si, že se celá třese.

Vždyť se jen snažila ujmout vlády svého bratra. Pro království samotné. A ve skutečnosti o to nestála. Otec má pravdu. Byla by po zbytek svého života nenáviděna a odsoudila by se k budoucnosti bez lásky.

Ale ona milovala Modrý ostrov stejně jako otec, možná víc, protože ho viděla způsobem, jakým se na něj on nikdy dívat nebude. A nebyla Feyka. Měla sice feyskou krev a vypadala jako Feyka, ale byla ryzí ostrovankou.

Její pravý bratr ne.

Možná, že otec nakonec nechá Sebastiana vládnout, s Ariannou v pozadí. Možná, že Sebastianovi nařídí, aby neměl děti. Sebastian poslechne. Pak budou vládnout Arianniny děti.

Bylo to poněkud spletité řešení, ale podařit by se to mohlo.

Prosté řešení by neprošlo.

Pak ji najednou něco napadlo a Arianna se zastavila.

To bylo očividně to nejdokonalejší řešení. Otočila se a zamířila zpátky do přijímací komnaty.

Jen doufala, že si to její otec bude myslet taky.

Klesal pod vodu, z ran na obličeji mu prýštila krev, stoupala vzhůru a barvila hladinu ozářenou měsíčním svitem.

Matthias se topil a už byl se silami na dně. Feyka ho pořezala na obličeji, na rukou, na ramenou. Ať chce či nechce, stejně zemře.

Ty máš velkou magii, svatý muži.

Z černé, zkrvavené vody na něj hleděla tvář mrtvého Feye, Diamantina přítele, kterého před patnácti lety zavraždil.

Dokážeš přežít všechno.

Pěstí se praštil do obličeje. Vytryskla krev jako proud slz a vznesla se ke vzduchu. Ten pohyb nebyl tak těžký, jak čekal.

Ale plíce měl prázdné. Zraněný nemá sílu vyplavat.

My věříme, protože ty věříš.

Ty máš velkou magii, svatý muži.

Věří, že se utopí. Takže se utopí. Tak je to prosté.

Ale on chce žít. Musí žít.

Kopal, zpočátku chabě, ale pak nabíral sílu. Nohy zraněné neměl. Plíce ho bolely, ale nepálily. Jak dlouho může člověk pod vodou zadržovat dech?

Nevěděl.

Znovu kopal, silněji, a síla nohou ho hnala k hladině. Kolem něj vířila krev, srážela se do lepkavého vlákna a on za něj škubal.

Začíná blouznit.

Umírá.

Vlákno prasklo.

Ne. On ho potřebuje. Krev se znovu spojila a sama se spletla do provazu. Chytil se, táhl, kopal a táhl. Pořád ještě nepotřeboval vzduch. Třeba je už mrtvý.

Kdyby ano, už by se prodíral před Boží tvář. Nezůstal by navždy ve tmě, chladu a mokru.

Znovu kopal, přitahoval se za provaz, a pak najednou prorazil hlavou nad hladinu. Byl pořád ještě v Cardidě. Měsíc vrhal na vodu stříbřité světlo, jen na místech, kde se na hladině vznášela krev, byla voda černá.

Feyové se dostali na stranu, kde byla Svatyně. Žena stála na břehu s nožem v ruce, mladík si sundával šaty. Přes vodu se nesly jejich hlasy, jenže mluvili feysky a Matthias jim nerozuměl. Díval se, jak chlapec odhazuje kalhoty na zem. Matthiase zachvátil strach, že budou na tomto břehu tropit něco svatokrádežného. Pak si ten chlapec prohlédl boty a vylezl na most.

Matthias ze všech sil doplaval pod most, s rukama pod hladinou, aby necákal. Dýchal jen mělce, ale zvuk jeho dechu se stejně odrážel od klenutých mostních oblouků. Po obličeji mu stékala teplá krev na krk a odtud do vody.

Jestli ho chytí, zabijí ho.

Byl se silami na dně a bylo mu zle. Musí se dostat na břeh. Šaty nacucané vodou ho tížily. V tomto stavu se nad hladinou udrží těžko.

Znovu pod vodu nemůže. Měl strach, že by se utopil, že by pokoušel Nejsvětějšího přespříliš. Dělal rukama maličké vířivé pohyby a poposouval se dozadu.

Žena stála na břehu a dívala se nahoru na most. Byla vysoká a hubená, jako bývala Diamanta, a jako zřejmě jsou všechny feyské ženy. Nevypadala tak zdatně, aby ho mohla pevně popadnout a bodat.

Jenže byla. Kdyby nedělal mrtvého, pravděpodobně by ho ubodala. Ale Matthias se tvářil jako mrtvý, takže ho znechuceně srazila pod vodu.

Seshora k němu dolehl zvláštní dávivý zvuk, kolem něj proletěl proud zvratků a rozstříkl se na hladině. Ten

smrad byl neuvěřitelný. Využil zvuků, aby zakryl cákání, a co nejrychleji odplaval dál od toho hnusu.

Takže ten kluk není zocelený bojem. Matthias ještě nikdy neslyšel o Feyovi, který by zvracel.

Ale ten kluk říkal, že jeho matkou byla Diamanta. Měl oválnou tvář a světlé oči.

Nicholasův syn? Ale Nicholasův syn je prosťáček. To tenhle kluk očividně není.

Jenže Matthias neviděl mladého prince už dlouho. Možná, že jeho prostoduchost byla pouhou pomalostí, způsobenou podivnými okolnostmi jeho narození.

Možná.

Ale Matthias neslyšel o mladém princi nic, co by naznačovalo, že je alespoň trochu bystrý. Ani neslyšel, že by mladý princ cestoval v doprovodu nějakých Feyů.

Diamanta měla s Nicholasem dceru. Měla snad ještě nějakého syna předtím, než si vzala Nicholase? Měla snad taky nějaké čistokrevné feyské děti?

Žena se pohnula směrem ke vstupu na most. Matthias už byl skoro na druhé straně. Dosud ho halila tma. Bylo mu čím dál hůř. Taky měl žízeň. Slyšel, že je to známka ztráty krve. Přesto měl ještě trochu síly.

Tělo dělá podivné věci, aby přežilo.

Žena se natáhla nahoru a pomohla tomu klukovi slézt z mostu. Pak mu podala šaty. Oblékl se a třásl se přitom zimou. Tiše spolu mluvili. Teď zněly jejich hlasy vzdáleněji. Matthias už ani nerozeznával feyská slova.

Kluk se otřeseně schoulil do sebe. Pak si odhodil vlasy do zadu, tak jak to dělával Nicholas, a zadíval se směrem ke Svatyni. Žena někam ukazovala a kluk přikyvoval. Měli nějaký plán.

A Matthias už nemá sílu je zastavit.

Byl blízko břehu. Vynořil se co nejvíc nad vodu, chytil se jednoho kamene a ručkoval ke břehu. Odtud ho neuvidí, ale uslyšet by ho mohli.

Kameny byly kluzké a porostlé mechem. Držel se jich, jak mohl, přitahoval se dál a dál, tělo ve vodě, nohy spuštěné dolů. Uprostřed byla řeka hluboká, ale rychle přecházela v mělčinu, jinak by most nemohl být postaven přímo z řeky. Feyské hlasy slábly, ale Matthias nespoléhal na to, že už jsou pryč.

Na obličeji mu zasychala krev a kůže se mu napínala. Na ramenou měl jednu řeznou ránu vedle druhé. Zvláštní, že v nich má vůbec ještě nějakou sílu.

Ručkoval dál a dál, až zavadil nohama o bláto. Natáhl nohy co nejvíc dolů, se strachem, že se dotkne jen mostu. Ale palci u nohou zajel do bláta.

Bahno.

Přitáhl se silněji. Kámen byl suchý a rozedíral mu prsty. Brzy už se nohama pevně zachytí a bude schopen vyjít na břeh.

Na straně, kde stojí palác.

Z posledních sil se vyhrabal na trávu, a pak už se pod ním nohy podlomily nadobro.

Víc síly už v sobě nenašel.

Údy se mu třásly a najednou nemohl dýchat. Před očima mu tančily černé skvrny. Teprve teď na něj dolehla veškerá slabost.

Teprve teď.

Bůh ho trestá za to, že odešel ze Svatyně, vzdal se svého postavení, svěřil Tajemství nehodnému.

Bůh ho dopravil na tento břeh, aby mu dal naději, a pak mu zase veškerou naději vzal.

Zemře.

Teprve teď.

Matthias se pokusil vydrápat po břehu nahoru, ale nemohl. Tělo mu vypovědělo službu.

Zavřel oči a poddal se únavě.

V duchu uslyšel Ballwanův hlas, hlas Feye, kterého zabil. Hovořil k němu, jako by nikdy nezemřel. Ten Fey

ho celých patnáct let pronásledoval posměšnými narážkami na jeho magii.

A stejně tak i teď.

Tvá magie tě znovu zachrání, říkal. *Jenže ty ses rozhodl tomu nevěřit. Neutopíš se, ale zemřeš. Ty velký svatý mágu, zabitý vlastní nevírou.*

Co mám podle tebe dělat? zeptal se Matthias. Nikdy by nečekal, že na něj bude některá jeho oběť dohlížet, střežit ho, chránit ho.

Chci, abys zemřel dlouhou, trýznivě vleklou, mnohem bolestivější smrtí, a já toho dosáhnu. Tahle je pro takové, jako jsi ty, příliš lehká.

A pak Ballwan utichl, jako by nikdy nebyl.

Matthias se zabořil rukou do bláta a přitáhl se o kousek dopředu. Nezemře. Ukáže tomu Feyovi, že se dokáže udržet naživu sám. Toho Feyové schopni nejsou. Ballwana magie nezachránila.

Takže lhal. Magie život nezachraňuje. Magie život bere.

Ten Fey se ho snažil přelstít.

Matthias se nenechá přelstít. Nevzdá se, ani neuvěří v něco, co nenávidí, v něco, co ve skutečnosti nikdy neměl.

Doplazil se na cestu a ztratil vědomí.

Lord Hofmistr stál v hlavních dveřích Velké síně. Všude kolem zdí stály stráže, ruce sepjaté za zády. U stolů neseděl jediný Fey. Jen ostrované. A to ostrovní šlechtici.

Byla to starobylá síň, nejstarší část paláce. Později byly přistavěny na obou stranách věže, takže mnoho šlechticů se mylně domnívalo, že síň byla postavena později, aby věže propojila.

Avšak síň byla postavena jako první a její stáří se projevovalo ve starobylém stavebním slohu. Byla dlouhá a široká, s klenutým, zdobeným stropem. Klenutá okna s převzácným sklem byla vestavěna později.

Síň v sobě měla velebnou důstojnost. Snadno pojala těch sto lidí, které král pozval na slavnost Sebastianovy dospělosti. Šlechtici, jejich ženy, oblíbenci a děti se procházeli mezi stoly zvlášť sem umístěnými na hostinu. Hlavní tabule stála na stupínku, zbudovanému zvlášť k tomuto účelu pod klenutými okny. Táhla se přes celou síň. Zbývající stoly byly rozestavěny dole na podlaze, takže se stolující museli dívat na krále a jeho rodinu nahoru. Kolem nich stály lavice, stoly byly pokryty ubrusy, na nich stály svíce, talíře, mísy a číše, jaké Hofmistr ještě neviděl.

Král se rozhodl uspořádat místo tradičního obřadu hostinu, protože o další bohoslužbu v paláci už nestál.

Na té poslední zemřela Diamanta.

A zde byla vystavena před pohřbem. Hofmistr by si byl myslel, že to v králi probudí špatné vzpomínky. Leč zřejmě se tak nestalo. Jediná síň, které se vyhýbal, byla korunovační. Ta nebyla ode dne Diamantiny smrti otevřena.

Šlechtici mezi sebou tiše hovořili a popíjeli královo víno. Někteří na sobě měli podobná obřadní roucha jako Hofmistr, jiní byli oblečení podle feyského stylu – v kalhotách a košilích. Ženy si vzaly své nejskvostnější šaty – některé měly sukně tak široké, že se k nim nikdo nepřibližoval ze strachu, aby jim je nezmačkal.

Vůně pečených bažantů se mísila s vůní hovězí pečeně. Hofmistrovi kručelo v žaludku. Poslední host dorazil před setměním. Králi nebylo podobné, aby nechával své hosty čekat. Ale hosté naštěstí projevili dost rozumu a neodcházeli. Hofmistr poslouchal útržky rozhovorů. Všechny přikládaly vinu za zdržení královým zvráceným dětem. Přestože tu šlechtici byli proto, aby oslavili potvrzení Sebastianova nároku na trůn, neboť přišel den, kdy se měl tohoto postavení ujmout, bude mít Sebastian co dělat, aby si svůj nárok obhájil.

A ten ubohý chlapec ani nebude bojovat.

Hofmistr potlačil povzdech. Většina šlechticů postávala u vnitřní zdi a prohlížela si meče. Žádný meč v této místnosti nebyl obřadní. Pocházely ze všech období dějin Modrého ostrova. Většina měla vylámané zuby z bojů. Některé byly krátké skoro jako dýky – ty se před čtyřmi staletími používali v soubojích. Jiné byly dlouhé, úzké, smrtící. Žádný nebyl ve stylu, který se rozvinul po příchodu Feyů. Král bezpochyby nechtěl velebit válku, do které je vehnal národ jeho ženy.

K Hofmistrovi se proplétal lord Mlynář a s sebou si vedl svou druhou ženu. Byla to nejmladší dcera lorda z Brodu, rázné, prosté stvoření, které připomínalo svého otce. Služebnictvo přísahalo, že je to sňatek z lásky.

Ale Hofmistrovi se to nezdálo.

„Myslel jsem si, že jdeme na hostinu," poznamenal Mlynář. Byl to štíhlý muž s dlouhými prsty umělce. Nikdy netoužil pečovat o rodinné pozemky, ale poté, co

jeho otec zemřel ve feyské válce, neměl na vybranou. Rozhodl se však prosadit raději v oblasti umění. Jeho oděv patřil mezi nejskvostnější na Modrém ostrově. Lord Mlynář rozházel téměř všechno, co mu panství vynášelo. Něco mu patrně zabavila jeho druhá žena, ale moc toho nebylo. Hofmistr přemítal, jestli Mlynářovi z jeho výnosů vůbec něco zbude.

„Hostina bude," odtušil Hofmistr zdánlivě klidně. Král se celý den choval podivně. Feyka v králově přijímací komnatě, zvěsti o Feyích na jihu – ve vzduchu viselo napětí a Hofmistr si nebyl úplně jist, jestli se hostina bude opravdu konat.

„Dobrá, takže Jeho Výsost přiběhne později," usoudil Mlynář. „Změnil názor, nebo nás opravdu nechá žít pod vládou svého přitroublého syna?"

Mlynářova žena mu stiskla ruku a vyjeveně ho šeptem napomenula. Hofmistr se napřímil. „Princ bude dobrým králem."

„Ten princ by byl vynikajícím králem pro starý Modrý ostrov, za to ti ručím," odtušil Mlynář.

„Vyjma toho podivného sedláckého vzdoru každých pár století nemohl král zkazit skoro nic. Ale teď potřebujeme na trůně mozek."

„Nepředbíhej událostem, Mlynáři," zarazil ho Hofmistr. „Král je dosud mladý. Může žít dost dlouho na to, aby přenesl vládu přímo na svého vnuka."

„Král je skoro ve věku, ve kterém zemřel jeho otec."

„Jeho otec byl zavražděn."

Mlynář sklonil hlavu a vzápětí ji s úsměvem zvedl. „Přesně to jsem měl na mysli, Hofmistře."

„Feyové králi ani jeho rodině neublíží. To byl hlavní smysl sňatku s Diamantou. To z nich udělalo čestné Feye."

Mlynář si odfrkl. „Jen to zmršilo královský rod. Předtím naší zemi nikdy nevládli slabomyslní blbci."

„To říkáš ty," odvětil Hofmistr.

Mlynářova žena povytáhla jedno obočí. V ledově modrých očích se tajila chytrost. Možná to nebyla zrovna kráska, ale byla to osobnost. Možná, že sňatek z lásky nebyl takový nesmysl, jak si Hofmistr myslel.

Heroldi za Hofmistrem udeřili svými holemi o kamennou podlahu. „Jeho Veličenstvo král Nicholas Pátý."

Mlynář vystoupil zpoza Hofmistra a uklonil se. Jeho žena vysekla hluboké pukrle a strnula. Ze síně se náhle stalo moře zad a skloněných hlav. Hofmistr se skláněl pomalu a nespouštěl ze vstupujícího krále oči.

Převlékl se do roucha temně zelené barvy, feyské barvy oslav. Na boku mělo jakési feyské zdobení. Obvykle něco takového nosil v den výročí sňatku s Diamantou. Hofmistrovi přišlo po divné, že se toto roucho rozhodl obléci dnes.

„A jeho Královská Výsost princ Sebastian."

Králi ztuhly rysy. Hofmistr ten výraz znal. Byl to rozčílený, polekaný výraz, který na něm Hofmistr neviděl už léta. Naposledy snad toho dne, kdy mu přinesl zprávu o smrti jeho otce. Od té doby ne.

Pak se jeho výraz změnil. Přihopkal Sebastian, který si dosud dělal starosti se stavem svého zeleného roucha. Jednou rukou si ještě přihladil vlasy, a pak se podíval na své prsty, jako by je nepoznával.

Hofmistr ještě neviděl, aby se Sebastian pohyboval tak rychle. Ani ještě nikdy neviděl Sebastiana tak čilého. Chlapec měl v sobě zvláštní půvab, který na něm předtím nebyl patrný, a zřejmě před nimi celá ta léta tajil svůj rozum, který teď byl patrný v jeho očích.

„Všichni vstát," pravil herold.

Lidé v síni se pomalu narovnávali. Král vzal syna za rámě a vedl ho dál. Sebastian si prohlížel síň, jako by tu

ještě nikdy nebyl. Smutné praskliny a vrásky na obličeji byly pryč, zůstal jen důlek na bradě.

Hofmistr se začal proplétat ke králi, ale když král zatleskal, aby si vynutil pozornost, zastavil se.

„Děkuji vám všem, že jste přišli," přivítal je. Hlas měl pevný a jistý a vypadal královsky vznešeně. Možná, že to jeho předchozí rozčílení bylo jen výplodem Hofmistrovy představivosti.

Král vystoupil na stupínek ke slavnostní tabuli, postavil se za svou židli a oběma rukama sevřel vysoké opěradlo. Sebastian se držel u něj a konečně vypadal jako to dítě, které Hofmistr znal – tupý, pomalý chlapec, na kterého byli zvyklí. Zdálo se, že čilé dítě zmizelo v okamžiku, kdy se šlechta narovnala.

Dělal to snad Sebastian takto vždycky?

„Stojíme na úsvitu nového věku," začal král. „Vzal jsem si Diamantu, abychom nastolili mír, a podařilo se to. Už přes patnáct let nebyla na Modrém ostrově válka. Když jsem se ženil, snažil jsem se dodržet královské tradice, ale shledal jsem – skrz smutnou a těžkou zkušenost – že už nemohu dále Svatyni zahrnovat do svých plánů, jak bych rád. Tradiční obřad Pomazání se konával ve Svatyni, v hlavní kapli. Jenže můj syn je zčásti Fey."

Král položil Sebastianovi ruku na rameno. Chlapec sebou překvapeně trhl a pak se letmo podíval na otce. Zase ten rychlý pohyb. Hofmistr cítil, jak mu na šíji naskakuje husí kůže.

„Nebudu riskovat jeho život, jako jsem riskoval život jeho matky. Vydal jsem výnos, že všechny královské obřady zahrnující Svatyni a její svěcenou vodu jsou neplatné. Pokusil jsem se to vyřešit s rocanem, ale on stejně jako jeho předchůdce věří, že pro Feye není v našem světě místo. Já si myslím, že nemůžeme náš ostrov považovat za navždy chráněný před okolním

světem. Feyové jsou s námi a patří k nám. Musíme je přijmout. To znamená i přijmout mé děti. Ty jsou budoucností ostrova. Napůl Feyové a napůl ostrované – jsou obojím a ničím zároveň. Naučíme-li se žít společně, budeme mít budoucnost.“

V síni bylo naprosté ticho. Šlechta krále sledovala, jako by ho ještě nikdy neslyšela mluvit.

„Rozhodl jsem se provést obřad, kterým Roca jmenoval svého syna panovníkem této země. Tehdy nebyla žádná svěcená voda, ta do Rocova Přijetí neexistovala. A Roca požehnal svému chlapci symbolem budoucnosti.“ Král se podíval na zeď proti sobě.

„Lorde Hofmistře, podej mi prosím meč mého prapraprapraděda, ten, který používal v době Povstání sedláků.“

Hofmistr sebou překvapeně trhl. Král mu neřekl, že ten meč bude zapotřebí. I když to z bezpečnostních důvodů mělo svůj smysl, protože nikdo nemohl předem pomazat meč svěcenou vodou a ublížit tak následníkovi.

Hofmistr se odebral k dlouhé vnitřní zdi. Doufal, že si pamatuje, který meč patřil královu prapraprapradědovi.

Věděl, na které části zdi meč visí. Byl u hlavních dveří, společně s řadou dalších mečů z doby Povstání sedláků. Měl podezření, že královu prapraprapradědovi patřil prostřední meč, se zpráchnivělým střapcem. Říkalo se, že jím ten stařec zabil muže, který ho zmrzačil. Ten příběh se v dobách Hofmistrova dětství vyprávěl jako příklad velké odvahy.

„Lorde Hofmistře,“ ozval se král tiše, „je to ten velký černý přímo před tebou.“

Hofmistr cítil, jak se mu do tváří žene krev. Popadl by nesprávný meč. Ten, který měl král na mysli, byl zašlý, s vylámanými zuby a plný skvrn. Hofmistr úplně zapomněl, že právě tento meč se nikdy nečistí.

Bázlivě se ho chopil oběma rukama. Na prstech mu zůstaly odloupnuté šupinky staré krve. Žádný div, že král chtěl právě ten. Nepochybně se ho nikdo nedotkl.

Král byl chytrý. Hofmistr ho znal od narození a někdy na to zapomínal.

Meč byl navíc těžký. V první chvíli Hofmistr pod jeho tíhou zavrávoral, ale pak ho zdárně donesl k hlavní tabuli. Sebastian ho pozorně sledoval a modré oči mu živě planuly. Hofmistr svraštil čelo. Myslel si, že Sebastian má oči šedé jako kámen a bezduché. Tu a tam v nich dříve zahlédl jiskřičku života, ale nikdy takový plamen.

Král se sklonil, převzal od Hofmistra meč a jednou rukou ho zvedl, jako by nic nevážil.

„Obrať se ke mně, dítě," řekl tiše.

Sebastian se pomalu, svým obvyklým způsobem, obrátil. „Poklekni," nařídil mu král. A znovu byla jeho slova tak tichá, že je mohl slyšet jen Hofmistr a Sebastian.

Sebastian klesl na kolena. Byl tak vysoký, že i vkleče dosahoval hlavou otci k hrudi.

„Skloň hlavu."

Sebastian sklonil hlavu. Král mu zlehka položil meč na temeno.

„Cituji slova, která použil Roca u svého syna," pokračoval král. „Božím právem a pro budoucnost Modrého ostrova tě jmenuji svým nástupcem. Až mne smrt odvede z této země, zaujmeš mé místo. Kdokoli by tě zpochybňoval, připomeň mu, že ti v žilách proudí Rocova krev – má krev. Nechť ti Bůh dá moudrost, odvahu a možnost dosáhnout míru."

Tato slova si Hofmistr pamatoval z obřadu pomazání krále. Jenže králův otec Alexander je vyslovil po téměř hodinu trvajícím církevním obřadu završeném požehnáním svěcenou vodou.

Král odklonil meč. „Můžeš vstát.“

Sebastian se jednou rukou podepřel a zvedl se. V jeho pomalých pohybech byla jakási neohrabanost, kterou u chlapce Hofmistr nikdy neviděl. Jeho pomalost vždycky provázela jistota. Teď jeho váhavost působila neohrabaně.

Král mu položil ruku na záda. „Předstup před ně čelem,“ řekl mu tiše.

Sebastian se otočil ke šlechtě a poklonil se jí. Když se narovnával, pravil král: „Představuji vám budoucího vládce Modrého ostrova. Kdokoli, kdo odmítá přijmout toto dítě jako následníka trůnu, čelí mně.“

Sebastianovi se třásl spodní ret a jeho tmavá pleť nabyla šedivého odstínu. Král ho objal rukou kolem pasu a přitáhl si ho k sobě.

Hofmistr se nenápadně ohlédl. Šlechta to dosud upřeně sledovala, čekajíc, až někdo něco udělá. Hofmistr zvedl ruce a okázale začal tleskal. Mlynář ho následoval, a posléze i ostatní. Potlesk, nikoli srdečný, ale povinně zdvořilý, sílil.

Kdyby tu tak jen byla jiná možnost. Kdyby tak jen králův syn měl oslnivost jeho dcery.

A především kdyby si tak jen Nicholas nevzal Feyku.

Hofmistr potřásl hlavou, aby zahnal tyto zrádné myšlenky. Vždycky pevně stál za královskou rodinou. A bude i nadále, i kdyby vládl Sebastian.

Sebastianovi naskočily na tvářích rudé skvrny. Oči mu zářily. Krátkým úklonem hlavy potlesk přijal.

Když potlesk utichl, pravil král: „Slíbil jsem vám hostinu a hostina bude. Přijměte místa.“

Několik sluhů rozptýlených ve Velké síni si pospíšilo ke dveřím do kuchyně na vzdálenějším konci. Král odsunul synovi židli a vybídl Sebastiana, aby se

posadil. Sebastian usedl a vrhl na otce rychlý tázavý pohled.

Král usedl vedle něj. Hofmistr se chystal rychle zaujmout své místo po králově levici, když tu se k němu král naklonil. „Dnešní zmatek mne oloupil o jedno dítě," poznamenal. „Posaď se vedle mne, ať si nikdo nevšimne jeho nepřítomnosti."

Hofmistr nenápadně přešel na druhou stranu. Přemítavě vraštil čelo. Všiml si, že Arianna chybí, ale dosud o tom vlastně nepřemýšlel. Podivoval se tomu. Mělo se tím snad předejít srovnávání? Byla tak oslnivá, že její bratr vedle ní vypadal ještě tupěji. Nebo to bylo proto, že tak připomínala svou matku? Král nepotřeboval žádné další připomínky přítomnosti Feyů v paláci.

K hlavní tabuli usedli zbývající členové rady. Ostatní hosté se posadili ke dlouhým stolům, které se táhly po celé délce Velké síně. Všichni přítomní byli držiteli rozsáhlého majetku a pozemků, ale ne všichni byli šlechtici. Někteří šlechtici odmítli přijít, takže král pozval některé velkostatkáře. Král považoval za nutné, aby i někteří velkostatkáři, byť nemají možnost zasedat v jeho radě, jeho syna uznali. Čím více podpory Sebastian získá, tím lépe na tom bude.

Král pozval i starosty vesnic z Kennilandských bažin, ale žádný z nich nepřišel. Pozval také představitele vzdělanosti z Krvavých útesů, ale ani z nich se nikdo nezúčastnil. Hofmistra to trápilo. Pamatoval si na ten tichý vzdor v bažinách, který zažil před lety, když jel s královým otcem na jih. Předešlý král na této návštěvě zemřel. Ti tam nenáviděli Jahn. Vládce, který je napůl Feyem, asi budou nenávidět ještě víc.

Krvavé útesy si žily svým vlastním životem. Nikdy neobtěžovaly města, dokud města neobtěžovala je.

Přesto to Hofmistr považoval za promarněnou příležitost.

Nějaký čas hostům trvalo, než se usadili. Jak se židle a lavice přitahovaly ke stolům, rozhovor se rozproudil. Uslyšel, jak si král dlouze, s úlevou oddechl. Sebastian se na něj podíval a unaveně se usmál. Král mu úsměv oplatil.

„Je to za námi," poznamenal. „Zvládneš to?"

Sebastian přikývl.

Dovnitř vpochodovali sluhové, odění v neposkvrněné bílé, a na ramenou přinášeli talíře. Tři muži přinesli na velkém podnosu lákavě vonící hovězí pečeni a položili ji na hlavní tabuli. Malé podnosy s pečenými bažanty rozestavěli na dlouhý stůl společně s brambory, chlebem, saláty, zeleninou a ovocem.

Tolik jídla Hofmistr neviděl od dob hodokvasů konaných před feyským vpádem.

„No tedy!" vypískl Sebastian podivně vysokým hlasem. Jako by mu vážnost této chvíle došla teprve teď.

Hofmistr koutkem oka zahlédl, že král položil synovi ruku na rameno a stiskl mu ho. Kdyby se králi někdy něco stalo, bylo by to pro Sebastiana neuvěřitelně obtížné. Hofmistr nikdy neviděl, aby si byli členové rodiny tak blízcí, a soudil, že to souvisí s jejich mocí, osamoceností a podivným osudem.

Kolem nich se rozproudil rozhovor. Díky množství lidí a horkého jídla, ze kterého se ještě kouřilo, se v síni oteplilo. Král si uřízl první kus hovězího a tím dal povel k zahájení hostiny. Zacinkaly talíře a ozval se smích.

Král si naložil plný talíř a Sebastian ho následoval. Pak si naložil Hofmistr. Večeře se dlouho odkládala a Hofmistr už měl pořádný hlad. Bylo to skoro jako za těch starých časů, kdy králův otec Alexander pořádával hostiny na oslavu církevních svátků anebo jako odměnu

někomu za dlouhé věrné služby. Hofmistr si ani neuvědomil, jak moc mu to chybí.

Za nimi vylézali sluhové po žebřících nahoru a uvolňovali obrovské závěsy. Spouštěli je pomalu, aby se ze závěsů neprášilo do jídla. Nastala noc. Rozsvítily se lustry a svíce. Síň se naplnila měkkou září.

Sebastian jedl pomalu, jako by nevěděl, jestli mu to chutná nebo ne. Pozoroval všechny kolem sebe. I král se pustil do jídla. Hofmistr přemítal, jestli mu později sdělí, co se vlastně toho dne stalo. Soudil, že to muselo být něco závažného. Pak Sebastian zvedl hlavu. Očima pohyboval tak rychle, až Hofmistra zamrazilo. Zaváhal, jestli si dokáže na tohoto nového, dokonalejšího Sebastiana zvyknout. Pak Sebastian poklepal otce po ruce.

Král se přestal zajímat o jídlo a sledoval Sebastianův pohled. Kolem něj poletovala jiskřička a kroužila, jako by si hledala nějaké místo. Hofmistr dost dobře nechápal napětí, které vycítil z krále a prince. V místnosti osvětlené svícemi byly jiskry běžně. Člověk je musel hlídat, aby něco nezapálily, ale tak to prostě bylo. Rozhodně nestály za zvláštní pozornost.

A pak, zrovna když se díval, se jiskřička zvětšila a změnila se v maličkého mužíčka, který vyrostl do ptačích rozměrů. Rozhovor u hlavní tabule utichl.

Mužíček byl nade vši pochybnost Fey, ale Hofmistr si nepamatoval, že by ho někdy viděl. Mužíček přeletěl přes stůl a přistál za králem.

Sebastian se prudce otočil. Pohyboval se tak rychle, že ho Hofmistr skoro nestíhal sledovat. Právě když se otáčel, vyrostl mužíček do lidské velkosti. Vyrostla mu i křídla, velká, lehounká, složená na zádech. Byl oblečený, ale v čemsi Hofmistrovi neznámém: tmavě modrá se mísila se zlatou, která se v mihotavém světle svící leskla.

Fey si Sebastiana chvíli prohlížel, a pak se usmál. Sebastian popadl svůj nůž, ale král ho chytil za ruku a sklonil mu ji.

„Toto je soukromá slavnost," pravil král. Hlas měl nápadně klidný. Celá síň při jeho slovech ztichla. Strážní se pohnuli, ale král je pokynem ruky zastavil.

„Tak to budu stručný." Jeho ostrovština měla cizí přízvuk. Nesla v sobě stopy nyeské výslovnosti a jakousi drsnost.

V síni panovalo naprosté ticho. Král vstal a byl teď stejně vysoký jako nově příchozí Fey. Hofmistr vstal a zůstal stát za ním. Pak vstali všichni ostatní u hlavní tabule, až na Sebastiana. Vstávali i hosté u dolních stolů, zřejmě proto, aby lépe viděli. Fey se široce usmál a uklonil se, jako by tu byl čestným hostem. „Jmenuji se Smršť," pravil. „Jsem tu na vašem ostrově nový."

Sebastian konečně vstal. V obličeji byl šedivý.

„Přicházím," pokračoval Fey s pohledem upřeným na Sebastiana, „jménem Černého krále."

Hofmistrovi se sevřelo srdce. Takže ten okamžik konečně nastal. Donutil se klidně dýchat.

„Žádá mne, abych vám sdělil jeho slova." Zdálo se, že Smršť má radost z napětí, které vyvolal. „Říká, že se mu tvé jižní kraje sice líbí, ale domnívá se, že jsou příliš malé na to, aby pojaly jeho vojsko. Potáhne na sever."

Za Hofmistrem někdo zasténal. Sebastian se už už chystal něco říci, ale král ho chytil za loket a držel ho tak pevně, že Hofmistr viděl, jak mu zbělely klouby.

„Zabírá Modrý ostrov pro Feyskou říši. Říká, že pro vás bude lepší, když se vzdáte hned. Vojenské tažení by bylo nepříjemné a bylo by z toho hodně mrtvých."

„Nemůžete nás porazit," zaječel někdo od spodního stolu. „Máme svěcenou vodu."

Smršť přikývl. „Zajisté. A my máme protilátku."

Ozývaly se další hlasy. Král zvedl ruku a znovu se rozhostilo ticho. Hofmistr sotva dýchal. Takže ty zprávy, které se mu donesly, byly pravdivé. Feyové sem vtrhli. Z jihu.

„Chci si s tvým Černým králem promluvit," řekl král. „Jsem si jist, že to vyřešíme i bez kapitulace či války."

Smršť naklonil hlavu na stranu a jednou zamyšleně rozevřel a zavřel křídla. K Hofmistrovi dolehl závan vzduchu. „Přirozeně máš teď na mysli pravnuka Černého krále." Smršť natáhl ruku k Sebastianově obličeji, jako by ho chtěl pohladit. Sebastian uhnul a cosi zavrčel. Král si přitáhl syna blíž. „Černý král mi řekl, abych ti připomněl, že jeho pravnuk má Černou krev a patří výhradně Černému trůnu. Tomu chlapci se nic nestane. Ale vám ostatním to slíbit nemůže."

„Toto dítě," odvětil král, „má také krev ostrovního královského rodu."

„Jaké štěstí pro tebe," pravil Smršť. „Až se vzdáš, bude postaveno do čela toto dítě a tvůj rod bude pokračovat dál jako již po celá pokolení."

„Chci mluvit s Černým králem," trval na svém král.

Hofmistr zadržel dech.

Smršť pokrčil rameny. „On si s tebou mluvit nepřeje. Dává ti na vybranou, což je víc, než kdy poskytl jakémukoli národu, který si kdy podroboval. Ty se můžeš vzdát teď nebo později. Rozdíl bude v tom, kolik mladých životů si dovolíš promrhat v marné válce."

„Modrý ostrov se nikdy nevzdá," prohlásil Sebastian. Hlas mu přeskakoval.

Smršť se usmál. „Takže to je vaše odpověď?"

„Odpověď je," prohlásil král, „že je tu ještě třetí možnost. Řekni svému Černému králi, že se s ním sejdu na neutrální půdě. Na místě, které určí."

„Řeknu mu to,“ slíbil Smršť. „Ale co mám říct v případě, že se nerozhodne pro schůzku? Vzdáte se? Nebo budeme bojovat?“

„Vy nemůžete bojovat s mou rodinou,“ namítl král.

„Ale můžeme bojovat s tvým národem.“

„Můj národ je má rodina.“

Smršť rozepjal křídla a těsně minul obrovský svícen. „Řeknu mu to. Pro něho v tom nebude žádný rozdíl. Modrý ostrov patří Feyům.“

Hofmistr střelil pohledem po králi. Takže teď nebo nikdy.

„Modrý ostrov zůstává nezávislý,“ odpověděl král. „Černý král se s námi může spojit, ale nemůže nás napadnout.“

„Nepotřebuje tvé svolení k tomu, aby k vám vpadl.“

„Ale potřebuje mé svolení, aby tu zůstal.“

„Uvidíme,“ pravil Smršť. Kývl na krále a pak se ušklíbl na

Sebastiana. „Hodně štěstí,“ řekl mu. „Vy nevíte, proti čemu stojíte.“

„Ani vy ne,“ odpověděl Sebastian, ale Smršť se už zmenšil do své původní velikosti. Jiskřička obeplula síň a vyklouzla ven štěrbinou pod zavřenými dveřmi.

„Tak Černý král je tady,“ vydechl Hofmistr třesoucím se hlasem.

Král se upřeně díval za maličkou jiskřičkou. „Dlouhé období čekání je konečně za námi.“

Smršť proletěl štěrbinou v hlavních dveřích a vyletěl do noci. Zakroužil nad nádvořím, zabzučel na psa spícího u stájí, a pak začal stoupal k měsíci a cestou se pochechtával.

Bylo to tak jednoduché. Ani nečekal, že najde pravnuka přímo po králově boku. A nikomu by nedělalo potíže poznat v tom chlapci Rugadovu krev. Měl jeho vzezření, jeho úzkou bradu a vystouplé lícní kosti. Na Feye byl světlý, ale ostrované jsou světlí. Podivné měl oči: nezvykle modré. Smrště to dráždilo. Na denním světle zřejmě v jeho obličeji zanikají.

Smršť vyletěl výš, a pak se nechal vést hlavní cestou. Nad řekou zahlédl stoupat z mostu nějaký páchnoucí dým. Kýchl, otřásl se odporem a uhnul stranou. Nyeané vždycky užívali své vodní toky jako odpadní stoky; třeba se ostrované chovají stejně. Nicméně o tom za celá svá studia neslyšel.

Noc byla jasná a město bylo víceméně prázdné. Byl unavený, ale musel letět dál. Rugad na něho bude čekat, chce vědět, jak to tu dopadlo. Sice předpovídal, že se nevzdají, ale nepředvídal, že ostrovní král bude chtít schůzku.

Schůzku. Jako by byli nějací bankéři v Nyei.

Smršť se uchechtl a letěl dál. Znovu kýchl. Ten smrad byl neuvěřitelný, tam dole snad došlo k nějaké bitvě. Cítil rozkládající se mrtvoly, spálenou kůži a kouř. Splašky takhle nesmrdí.

Zastavil se, zatřepetal křídly, aby se udržel ve vzduchu, a pak se stočil zpátky směrem k mostu.

K měsíci stoupalo mračno dýmu. Upřeně si ho prohlížel, v měsíčním svitu přízračně zelené. To mračno bylo cosi samostatného, jako by se tu objevilo odnikud. Řeka byla čistá, jen uprostřed plula jakási lesklá skvrna.

Ta skvrna vypadala jako krev.

Bitva? Uprostřed města, které tvrdilo, že žije v míru?

Pomalu klesal, a pak uviděl v rákosí na severní straně jakýsi pohyb. Letěl tam a sledoval, jak se po trávě plazí zraněný ostrovan. Ten ostrovan si sám pro sebe mumlal cosi o prokazatelně nesmyslné magii. Zanechával za sebou krvavou stopu a v měsíčním světle byl bílý jako leklá ryba. Na ramenou a na lících mu zely čerstvé rány.

Byl pobodaný.

Smršť vyletěl výš, ale nikoho jiného neuviděl. Zřejmě nějaká ostrovní vražda, pravděpodobně loupežná nebo z osobní zášti.

Nebo vyvolaná magií.

Jenže ti, kdo mají magii, nepotřebují nůž, a pěšci, kteří stahují kůži prsty, nezanechávají řezné rány.

Magie.

Letěl zpátky nad most. V měsíčním světle se vznášela už jen vzpomínka na smrad. Znovu kýchl, s vědomím, že ten zvuk je naštěstí tak slabý, že je normálním uchem neslyšitelný, a pomalu se snášel dolů.

Na mostě ležela jakási hromada a směrem k jižní straně mostu tekla nějaká voda.

Snesl se nad most nohama napřed a přistál na kamenné zídce. Do poslední chvíle ještě třepetal křídly, aby neztratil rovnováhu. Vedle něj dosedla jakási noční můra, kterou přilákalo maličké světélko. Můra byla velká a odporná. Ve tmě vypadaly její oči jako dvě zející prázdné díry.

„Kšá," vyhrkl a oběma rukama ji odstrčil. Zamávala křídly, že ho to málem srazilo dolů, a pak odletěla pryč.

Šel na kraj zídky a podíval se dolů. Ležela tam velká, oblá hromada, která pořád ještě páchla. To byl zdroj toho smradu. Bude muset jít dolů a prozkoumat to. Třeba mu měsíční paprsky odhalí nějaké podrobnosti.

Ucho.

Z hromady čnělo lehce zašpičatělé, tmavé ucho.

A na druhé straně ruka, chňapající do prázdna.

Překvapeně povylétl nahoru a rukama si zakryl ústa. Tam dole pod ním ležel nějaký Fey. Takže ty příběhy, které slýchal vyprávět o jedu, byly pravdivé. Jed dokázal Feye rozpustit, jako by byli z cukru. Smršť si rychle otřepával křídla, nohy, všechno, co mohlo přijít do styku s jedem, byť mu bylo ze stejného pramene, ze kterého se dozvěděl o rozpouštění, řečeno, že účinky jsou okamžité.

Kdyby se toho opravdu dotkl, už by se rozpustil.

Naštěstí má v sobě protilátku. To ten ubohý Fey na mostě neměl. Takže nemohl být z Rugadových oddílů. Tenhle Fey patřil mezi ztroskotance. Ti neměli jak s jedem bojovat.

Smršť se otřásl a letěl dál podle cesty. Jeho únava se rozplynula, teď ho hnal vztek. Věci zřejmě neprobíhají tak mírumilovně, jak jim chce ten dobrý ostrovní král namluvit. Jediným Feyem na jeho hostině byl jeho syn. A na hlavním mostě byl nějaký Fey zavražděn.

Třeba se ostrovní král mýlí. Možná, že tu jsou tací, před nimiž je nutno se mít na pozoru. Zmíní se o tom Rugadovi. Vlastně mu to bude muset říci dost důrazně. Rugar, syn Černého krále, nikdy rozumným důvodům nenaslouchal, ale Rugad bude. Rugad vždycky naslouchal.

Smršť letěl dál, tak rychle a usilovně, že málem přehlédl jediné lidi na cestě. Ostrovní Svatyni právě míjela jakási dvojice, kráčející bok po boku, s hlavami skloněnými, ostražití, jako by nechtěli být viděni.

Smršť vrhl letmý pohled na Svatyni. Byla to obrovská stavba, odpovídala popisu Nyeanů, palácovitější než samotný palác. Na vnějších zdech byly vytesány ozdobné meče, ve všech oknech byly závěsy,

ve všech patrech se svítilo. Takové výstřední mrhání na tak bezvýznamném místě.

Přesto se zachvěl, když letěl kolem. Ze Svatyně vyzařovalo ovzduší moci. Už na taková místa dřív narazil a naučil se nikdy je nepodceňovat.

Ti dva byli na ostrovany příliš vysocí. Měli na sobě košile, kalhoty a boty, které svou měkkostí poukazovaly na feyskou výrobu. Prudce slétl níž a překvapeně se zastavil.

Králův syn byl zde. To byl ten chlapec, kterého viděl v paláci. Jenže tenhle byl v obličeji hubenější, měl kulatější oči a vypadal naprosto vyčerpaně. Dívka vedle něj ještě nedospěla do své magie. Byla v barvách Rugarovy pěchoty, na jednom boku měla nůž, na druhém meč.

Tak to ona pobodala ostrovana, který vylézal z křoví. Zavraždil snad ten ostrovan toho Feye?

Ale to nedávalo smysl. Jestli dívka toho ostrovana pobodala poté, co zavraždil toho Feye, zabralo to nějaký čas. Jak by se chlapci podařilo se převléknout, dostat se z paláce na most a dojít s tou dívkou až sem?

Jestli měl magii létat, proč tak plýtval silami a tolik riskoval – jít pěšky kolem ostrovní Svatyně.

Smršť si neklidně přejel jazykem po rtech. Rugad bude chtít vědět, co se tu stalo. A jestli Smršť nezjistí všechno, co může, ztrestá ho.

Ale Smršťovi se moc nechtělo s nimi mluvit. Dívka očividně patřila ke ztroskotancům a Rugad nechtěl, aby ztroskotanci věděli, že sem dorazil. Chlapec, pokud to ovšem byl stejný chlapec, byl v té síni na hostině mimořádně nepřátelský. Tady venku by Smrště možná bez váhání napadl.

Smršť nijak netoužil stát proti komukoli z Černé krve.

Nahlásí, co viděl. Jestli bude chtít Rugad vědět něco víc, může poslat někoho jiného.

Smršť nad nimi ještě chvíli váhal. Nemluvili. Šli za nějakým cílem a byli na cestě sami.

A jestli dívka vyrostla u Feyů, poznala by, co je Smršť zač.

Když si nedá pozor.

Bude mít jen jednu šanci a musí ji využít co nejlépe.

Proletěl jim nad hlavou a zastavil se u křoví. Má štěstí, že je úplněk, bude dobře vidět na ty dva před sebou. A jeho to dobře zakryje. Přikrčil se v listí a snažil se skrýt své maličké světýlko. Kdyby vyrostl do své pravé velikosti, světlo by zhaslo, jenže to taky nemohl riskovat.

Díval se, jak se k němu blíží, a doufal, že si jeho maličkého světélka nevšimnou. Upřeně je sledoval – hlavně chlapce, dívky si moc nevšímal.

Byl vysoký jako většina Feyů, ale pleť měl o odstín světlejší než dívka. Vlasy měl tak tmavé, že se mu v měsíčním světle hladce leskly. Oči měl zrovna tak chladně modré. Ale bradu měl jinou, oblejší, bez toho malého důlku, který Smršť viděl u druhého chlapce. Vlasy měl také dlouhé a podle feyského vojenského zvyku stažené na záda. Šaty měl zválené, jako by v nich spal. Určitě je měl od toho střetu u řeky ještě mokré.

Rozdíly mezi nimi byly sice slabé, ale patrné. Tohle a malé časové rozpětí naznačovalo, že se tu něco děje.

Proč by se syn krále potuloval po ulicích jako nějaký pobuda? Proč by měl jako jedinou ochranu nějakou dívku, a to ještě tak mladou, že dosud ani nedospěla do své magie? A proč nebyl na hostině?

Smršť se musel odvážit ještě něčeho víc. Chlapec na hostině mluvil ostrovsky. Rychle a samozřejmě, jako by to pro něj byl nejběžnější jazyk. Tohoto kluka Smršť

vyzkoušet nemohl, ale mohl zjistit, jestli tu jsou ještě jiné rozdíly než jen ve vzhledu.

Co nejtišeji vylezl z křoví a po větru se vznesl nahoru jako jiskřička. Když byl přímo nad tím chlapcem, prudce se spustil dolů přímo chlapci do obličeje. Narazil mu do nosu, nohama se odrazil a zamířil zpátky nahoru.

„Hej!“ vykřikl chlapec feysky.

„Co je?“ zeptala se ta dívka stejným jazykem.

„Něco mi vletělo do obličeje. Vypadalo to jako bludička.“

„Nebyl to Vítr?“

„Ne.“ Chlapec vypadal zmateně. „Ten ví, co pro mne tahle cesta znamená. Šel by vedle mne, nenarážel by do mne.“

Vítr. Smršť si na něj pamatoval. Jedna z Rugarových oblíbených bludiček. Na tohle tažení šel v domnění, že je to cesta k budoucnosti.

Dívka vzhlédla a ukázala nahoru. „Já ji vidím!“ zvolala.

Smršť letěl přímo nahoru, až se dostal z jejich dohledu. Třásl se, ale rozjařilo ho to. Ten kluk očividně nevládl takovým druhem magie, aby mohl Smršť sundat dolů.

A to bylo dobře. Už takhle ztratil spoustu času. Musí letět k Rugadovi podat hlášení.

A jeho hlášení bude velezajímavé. Rugad má na Modrém ostrově dva pravnuky. Jeden vyrůstá u ostrovanů, druhý u Feyů.

Těžko říct, kdo je prvorozený, ale na tom teď stejně nezáleží. Dva míšenci s Černou krví činí toto tažení dvojnásob cenným. Rugad bude potěšen.

~ 25 ~

Solanda se zastavila na mýtině a upřeně se zadívala na kruh na zemi. Už to bylo let, co byla naposledy ve stínozemí. Tolik ho nenáviděla, že dokonce nutila domestiky, aby se s ní scházeli venku. Nosila jim za to jídlo. Ve stínozemí se dosud nedalo nic pěstovat.

Kdysi to byla lesní mýtina, ale domestici z ní udělali zahradu. Země se směrem k řece svažovala a domestici po svahu dopravovali vodu na zalévání kukuřice. Zimy byly na Modrém ostrově natolik teplé, aby se tu dalo něco pěstovat po celý rok, pokud člověk věděl, co zasadit.

Solanda to nevěděla. Zeleninu jedla, jen když umírala hlady nebo když jí nebylo dobře od žaludku, protože po zelenině obvykle zvracela.

Kolem kruhu na zemi se táhly úhledné řádky jako nějaká pozvánka pro kohokoli, kdo by zde hledal Feye. Ale ostrované je už po deset let nechávali na pokoji v přesvědčení, že se Feyové trvale zdržují ve svém vězení. Solanda slyšela, že venkovní Feyové nemají takové štěstí, že musí čelit slovním i tělesným útokům od ostrovanů, kteří se jich bojí.

Nic z toho neprožila, vyjma krátkého období, kdy král Alexander zakázal kočky, a nic takového už znovu neprožije.

Ve vzduchu nad zemním kruhem se otáčel malý kruh světýlek. U většiny stínozemí byl takový kruh jedinou známkou toho, že tu je stínozemí. Stínozemí nemívala kruhy na zemi ani zahrady. Ale žádný Fey ani nikdy nežil ve stínozemí déle než po dobu jednoho tažení. Žádný Fey nikdy do žádného stínozemí neustoupil.

Solanda si znechuceně odplivla. Rugar by měl být navěky proklet za to, že zatáhl svůj kdysi hrdý lid na takové místo.

Pak vstoupila do kruhu na zemi, natáhla se a prostrčila ruku vstupním kruhem. Světla zavířila rychleji a kruh se zvětšil, aby mohla vejít.

Vstoupila dovnitř a když ji zahalil mlžný svět stínozemí, otřásla se.

Za ta léta se to tu změnilo. Budova domicilu byla přestavěna do tvaru »U«. V jednom křídle skladovali domestici zásoby vody a jídla, uprostřed byla ošetřovna a na protější straně pros-tory pro domácí magii. Jako střed stínozemí zaujal domicil také postavení shromaždiště.

Dar si se svými rodiči-bludičkami zabral Rugarovy prostory, druhou největší budovu ve stínozemí. Nikdo proti tomu nic nenamítal. Dar udržel stínozemí pohromadě a tím zachránil většině lidí život. Na jednu stranu mu sice žádný Fey ve skutečnosti jako vůdci nevěřil, ale na druhou stranu si všichni uvědomovali, že jsou mu za mnohé zavázáni.

Většina domů už zchátrala. Nebylo divu – byly postaveny skoro před dvaceti lety jako nouzové příbytky a povětrnostním vlivům sice vystaveny nebyly, ale přesto se na nich zub času podepsal. Některé se už trochu nakláněly. V jiných chyběla prkna.

Ale přesto vypadaly překvapivě zabydleně. Pár Feyů si na stěny namalovalo květiny, jiní si domy nalíčili. Na některé vložili domestici zaklínadla, takže vypadaly nově, čistě a vstřícně.

V zemi věčné šedi stvořili malou feyskou osadu.

Solanda se otřásla. Alespoň, že se počasové už dávno přestali snažit zavést uvnitř stínozemí počasí. Za těch dávných dnů jejich snažení se ve stínozemí neustále převalovaly chuchvalce šedivé mlhy, protože ať počasové zkoušeli co zkoušeli, vždycky jim vyšla mlha. Solanda se doslechla, že většina počasů přebývá venku,

což dávalo s ohledem na jejich zálibu v pobytu venku smysl.

Jednou rukou si přihladila vlasy a šaty, aby se co nejvíce přiblížila své feyské podobě. Věděla, že vypadá hrozně. Částečně jí to bylo jedno. Ale v koutku duše nechtěla, aby na ní Dar poznal, jaký má strach. Do toho nikomu nic nebylo.

Většina Feyů spala. Dokonce i ve stínozemí se dodržoval pravidelný řád: spali, když byla venku tma, a vstávali, když se venku rozednilo. Světlo ve stínozemí bylo sice pořád stejné, ale řád Feye udržoval při zdravém rozumu.

Prošla kolem domicilu. V západním křídle se svítilo a kolem se vznášela vůně kuchyňské magie. Slyšela, že pár mladších domestiků se pro ostatní Feye rozhodlo připravit přepychovou slavnost. Snažili se tak uchránit život ve stínozemí před nudnou, otupující šedí.

Zachvěla se. Už to jí znělo mdle.

Na protější straně domicilu zahlédla hromadu naštípaného dříví, ale až na to dříví tu bylo prázdno. Na většině tažení spali u domicilu nebo v hranicích dříví rudokapi, malí, podsaditi Feyové bez magie, kteří obvykle měli na starosti mrtvé. V dobách míru postrádali smysl, takže byli pravděpodobně ze stínozemí vyhnáni. Kdyby nevypadali jako Feyové, neměli by žádné potíže splynout s ostrovní společností.

Jenže v sobě feyské rysy nezapřeli, takže to nakonec byli pro ostrovní společnost stejní vyvrhelové jako pro Feye.

Schody do Rugarova srubu vypadaly pořád stejně, ale veranda byla předělaná a byly tam pevně vestavěny dvě židle bez opěradel, dokonale vhodné pro okřídlené bludičky.

Ty tam postavil Dar. Dělával takové věci jako projev úcty ke svým pěstounům. Když ho Rugar unesl, vzali si

ho Vítr s Nikou na Rugarovu žádost k sobě, vychovali ho jako vlastního – bludičky nemohly mít děti – a Nika za to málem zaplatila životem.

Solanda cítila podobnou oddanost k Arianně a podívejme, kam ji to dostalo.

Povzdechla si, potlačila smutek a zaklepala.

Klepání se dutě rozlehlo prázdným stínozemím, jako by se odrazilo od stěn bedny. Ostatně tomu tak vlastně bylo. Stínozemí bylo v podstatě pouhá bedna, prázdná stavba vybudovaná vizionářem k ubytování vojska během válečného tažení.

Zaklepala znovu.

Tentokrát se dveře otevřely a ven vykoukl rozcuchaný, rozespalý Vítr. Obočí měl rozježené a na obličeji otisk polštáře. Dvakrát tupě zamrkal, než ji doopravdy uviděl.

„Solando?“ Otevřel dveře dokořán. „Pojď dál.“

Ani se neptal, o co jde. Tolik důvěry ve stínozemí. V duchu nad tím zakroutila hlavou a vstoupila dovnitř.

Vešla do prostřední místnosti, kde kdysi bývalo jen to nejnutnější: prostý stůl, pár židlí a krb. Dnes však tato místnost vypadala úplně jinak. Na zdech visely domestiky tkané koberce, většinou s jednoduchým kosočtverečným vzorem, ve kterých bylo vetkáno zaklínadlo pro uvolnění a klid. Jen na jednom, na tom největším, byla výšivka líčící Dara jako chlapce, kolem nějž plynou světelná vlákna, rozbíhající se do všech koutů stínozemí a ještě dál.

„Ten dělala šamanka,“ vysvětlil jí Vítr. Křídla měl naplocho složená na zádech, z čehož bylo rovněž patrné, že ještě spal.

„Šamanka?“

Vítr se usmál. „Někdy zapomínáme, že jí je vlastní i domácí magie.“

Solanda na to vskutku dočista zapomněla. „A k čemu to je?“

„To dělala pro Dara,“ vysvětloval Vítr, „jako poděkování a jako památku na služby, které nám prokázal jako dítě.“

„A jako varování?“ otázala se Solanda. Upřeně se zadívala na světelná vlákna. Táhla se daleko za zdi vyšívaného stínozemí, až na okraje koberce.

„To pochybuji,“ odvětil Vítr. „Lidé nedávají dárky jako varování.“

„Dokonce ani šamanka?“ opáčila Solanda.

„Copak máte se šamankou?“ Z postranní ložnice vyšla Nika. Čas se k ní nezachoval dobře. Její bývalá krása se rozpadla, na obličeji se jí usadily bolestné vrásky. Bludičky měly duté kosti, což jim umožňovalo měnit velikost a létat, ale kosti byly křehké. Nika si před léty roztříštila křídla a jedno zápěstí. Léčitelé jí dokázali spravit zápěstí dost dobře na to, aby ho mohla používat, ale křídla jí na zádech splihle visela jako zmuchlaný, neužitečný přívažek a připomínala spíš potrhanou, špatně vyspravenou jemnou tkaninu.

Solandě se na to těžko dívalo. „Tenhle koberec jsem ještě neviděla,“ podotkla.

„To je jediný majetek mého syna,“ odvětila Nika. „O tom ostatním říká, že to jsou prostě jen nějaké věci.“ Také vypadala, jako by se právě probudila z hlubokého spánku. Dlouhé vlasy měla ovinuté kolem hlavy a kolem tváře jí visely uvolněné pramínky.

„Nechtěla jsem vás vzbudit, ale potřebuji nutně mluvit s Darem. Kde je?“ zeptala se Solanda.

Nika střelila pohledem po Větrovi.

„Co se stalo?“ zeptal se Vítr stísněně.

Solanda se násilně usmála, aby je uklidnila. „Stalo se toho hodně. Dnes byl dlouhý den.“

„Nevytáčej se,“ nedal se zmást Vítr. „Co se stalo s Darem? Tys byla v paláci, ne? Tak o co jde?“

Solanda se otočila, položila ruku na jednu čalouněnou židli a najednou zatoužila si sednout. Zase domácí zaklínadla. Sundala ruku ze židle.

„Přišla jsem si sem promluvit s Darem,“ prohlásila.

„Ještě se nevrátil,“ odpověděla Nika. Popošla blíž, lehce schýlená, jako by nemohla unést tíhu zraněných křídel. „Nevěděl přesně, kdy se vrátí.“

„Z paláce?“ ověřovala si Solanda. Potřebovala si to potvrdit, neptala se.

„Ano,“ souhlasila Nika. Sesunula se na jednu židli bez opěradla, dosud nachýlená dopředu, jako by se bála, že se křídly

o něco otře. „Něco se stalo, že?“ „Já nevím,“ odpověděla Solanda. „Nevím, kde Dar je.“ „A po nás chceš, abychom ti řekli, kde ho najdeš?“ zeptal se

Vítr.

„To by mi značně pomohlo,“ souhlasila Solanda.

„Proč?“ Nika se zamračila. „Nepřišla jsi do stínozemí už léta. Feyové tě ani v nejmenším nezajímají.“

„Arianna je mi ze všech nejbližší.“ Ta slova z ní vyletěla drsně, ani nevěděla jak. Prudce se nadechla, jako by je tím mohla vzít zpátky.

„Takže se tedy proměňuje,“ usoudil Vítr. Zachoval si chladně zdvořilý výraz, jako by se ho její hrubost nedotkla.

Solanda přikývla. Měla nepříjemný pocit, že právě někomu odhalila něco, co chtěla utajit. A najednou toho měla dost. Nepodléhá nikomu, jen sama sobě. Jediný člen Černé rodiny, ke kterému cítila nějaké závazky, byla Arianna, a Arianna ji v podstatě všech závazků zprostila.

Tohle už dělala Solanda na vlastní pěst. A potřebovala vědět, co je s Darem. Možná, že nevědí, kde je, ale i tak by jí mohli pomoci.

„Podívejte, Arianna odpoledne málem napadla svého bratra. Neměla ani tušení, kdo to je. Myslela si, že Dar chce unést to-ho golema, a ona toho tvora dost chrání."

„Ona ho napadla?" Nika zavřela oči.

„Ne. Včas jsme ji zastavili. Nevěděla to. Podle mne považuje toho golema za svého pokrevního bratra."

„Tys ji při tom nechala?" zeptal se Vítr.

„Nestojím o tvé mínění," odsekla Solanda. „Ty nežiješ venku. Patnáct let se schováváš tady."

„Vychovával jsem pravnuka Černého krále," bránil se Vítr tiše.

„Jo, a já jsem vychovávala jeho pravnučku," zavrčela Solanda. „A z důvodů, do kterých ti nic není, jsem se rozhodla se jí o Darovi nezmínit. Ten golem si žije svým vlastním životem a ona ho miluje. Nejednou jí zachránil život. To je přece pravým smyslem golema, ne, střežit svou největší lásku?"

„To je jeden z jeho úkolů," souhlasil Vítr.

Solanda se na něj upřeně zadívala. Nechápala, jak může být tak neuvěřitelně sebejistý. Stál proti jednomu ze svých nadřízených. Možná mu to, že vychovával Černé dítě, dávalo vůči ní pocit nadřazenosti. V každém případě nad ním potřebovala získat vrch.

„Musím zjistit, proč chtěl Dar golema odvést," prohlásila.

„Proč?"

„Do toho ti nic není," odsekla Solanda. Už se před těmito dvěma nehodlala nijak ospravedlňovat. „Prostě mi to řekni."

Nika se letmo podívala na Větra. Založil si ruce na hrudi.

„To ničemu neuškodí," řekla Nika tiše. „Řekni jí to."

„Jestli to mému chlapci nějak ublíží…“ začal Vítr.

„Myslíš, že jsem tak pitomá, abych ublížila dědici Černého trůnu?“ opáčila Solanda.

„Už jsi to udělala,“ podotkl Vítr.

Nika se zamračila. „Větře…“

„No dobrá,“ souhlasil. „Dar si myslel, že golem je v ohrožení života.“

„On o tom golemovi věděl?“

Nika přikývla. „Golema jsme tam zanechali my. Nenapadlo mne, že přežil tak dlouho, dokud mi to neřekl Dar. To bylo v době, kdy zemřela Diamanta.“

„On se obával o jeho život?“ zeptala se Solanda. „Proč?“

„Znal ho a měl ho rád,“ odpověděla Nika.

„Kdyby se ten váš golem musel rozhodnout mezi Darem a tou dívkou,“ dodal Vítr, „asi by si nevybral dívku.“

Solanda se rozhodla přejít poznámku mlčením. „Dnes se měl Sebastian zúčastnit slavnosti dospělosti, na níž měl být jmenován příštím králem Modrého ostrova. Kdyby s ním Dar byl spojen poutem, věděl by o tom.“

Nika vstala a opřela se rukou o zeď, aby neupadla. Solanda si ani neuvědomila, jak moc bludičky spoléhají na svá křídla.

„Ty si myslíš, že by Dar šel pro toho golema, aby se zmocnil vlády nad ostrovem sám?“

„To já nevím,“ odvětila Solanda. „Ale připadá mi to jako rozumné vysvětlení.“

„Žiješ mezi ostrovany už příliš dlouho. Dar je Fey.“

„Dar je částečně Fey,“ namítla Solanda a snažila se nějak vyrovnat se skutečností, že se v rozhovoru o následnictví dostala na opačnou stranu.

„On se o vládu nad ostrovem nezajímá," pokračovala Nika. „Nikdy se nesnažil získat moc. Ty z něj děláš někoho jako Rugara."

„Je to člen Černé rodiny."

„Chceš říci, že by se tak chovala i ta dívka?"

Solanda potřásla hlavou. Zapomněla na zášť, kterou nižší Feyové chovali k jejímu druhu. „Snažím se zjistit, proč se objevil v paláci právě dnes. Měl celá léta na to, aby se ukázal. Proč právě teď?"

„Ach," vydechla Nika a podívala se na Větra. „Solanda je host," poznamenala, jako by doteď spolu vůbec nemluvili. „Udělej nám trochu ranního odvaru z kořínků a podívej se, jestli tam zbyl nějaký černý chléb, buď tak hodný, Větře."

Zamračil se, ale na její žádost pokoj opustil. Zjevně přestěhovali kuchyň do jiné místnosti. Srub už dávno ničím nepřipomínal Rugarův příbytek.

„Ty máš strach o Ariannu, že?" zeptala se Nika, když Vítr odešel.

„Chci jen zjistit…"

„Já vím," řekla Nika tiše. „Já vím, co chceš. Mám pro to větší pochopení než Vítr. Jednáš jako matka, která se bojí o své dítě."

Solandě se roztřásly ruce. Takový projev účasti ji málem přemohl.

„Poslala jsem Větra pryč. Někdy zapomíná, že se lidé mění."

Solanda tu poznámku opět pominula. Věděla, že ji Vítr nikdy neměl rád, převážně kvůli tomu, čím byla.

Nika se k ní naklonila blíž. „Dar měl jednu vizi, která ho vyděsila. Poprvé ji měl asi před dvěma týdny a tím to neskončilo. Zašel za šamankou, jenže ta mu nedala žádnou radu, a tak se rozhodl jednat."

Solanda se posadila k Nice. „Co to bylo za vizi?"

„Vlastně měl dvě. V jedné mluvil s nějakým starším Feyem, kterého neznal, a do místnosti přišlo ještě pár dalších. Všechno zčernalo. To by ho nevyburcovalo, nebýt průvodní druhé vize. V té mluvil se starším Feyem golem, do místnosti přišlo několik dalších Feyů a jeden golema bodl a zabil ho. Dar se domnívá, že se to odehrálo v paláci.“

„A šamanka nemůže nějak pomoci?“ Solandě bylo najednou zima.

„Ona říká, že Dar stojí na rozcestí a že některé činy způsobí, že se cesta změní.“

„Copak ona ani nevěděla, co tu vizi vyvolalo?“ zeptala se Solanda.

Nika zavrtěla hlavou. „Před dvěma týdny bezpochyby došlo k nějaké změně. Významné změně.“

„Bezpochyby,“ souhlasila Solanda. Vzhlédla a zjistila, že ji z chodby pozoruje Vítr. Nesl podnos. Když se na něj podívala, vešel dovnitř a tvářil se, že vůbec neposlouchal. „Co to bylo za Feye v jeho vizi?“

Nika potřásla hlavou. „To neříkal.“

„Proč za nimi nezašel?“ zeptala se Solanda.

„Nepoznal je,“ odpověděl Vítr. Postavil podnos na malý stolek u zdi a klidně nabídl Solandě šálek čaje, jako by se předtím na ni vůbec nezlobil. „Říká, že se to někdy ve vizích stává.“

„Ale podle tvého vyprávění je zřejmě viděl dobře,“ namítla Solanda.

„Ti Feyové ho nezajímali tolik jako vrah,“ odpověděla Nika. „Chtěl okamžitě dostat golema z paláce.“

„Takže měl pocit, že se vize brzy naplní?“

„Říkal, že golem vypadal jako on, jako by se díval na sebe do zrcadla,“ řekla Nika. „Myslel si, že k tomu může dojít každým okamžikem.“

„Jste si jistí, že chtěl Sebastiana zachránit? Co když se chtěl jen ujistit, že ten golem je pořád naživu, aby ho v té vizi zastoupil?“

„Takový Dar není,“ namítl Vítr.

„To říkáš ty,“ odvětila Solanda. „Ale já to nemám ničím podložené.“

„Jen mým slovem,“ podotkl Vítr.

„Slovo nějaké bludičky,“ odfrkla si.

Nika zvedla hlavu. „V jejím vlastním domě. O jejím vlastním synovi. Ovládej se, Solando.“

„Já se ovládám,“ prohlásila. „Vím, co dělám. Chci vědět všechno o té vizi a dál chci vědět, co vedlo Dara k tomu, aby podstoupil takové riziko. Když se chtějí vizionáři vyhnout své smrti, obvykle na místo své smrti nechodívají.“

„Nebál se o sebe,“ namítla Nika. „Říkal, že on je připraven.“

„Nikdo není připraven,“ odvětila Solanda. Pamatovala si, jak mluvila s Nicholasem o všech možných způsobech, kterými se Diamanta snažila předejít zranění ze své vize, a jak každým činem, který udělala, vize potemněla, až nakonec vedla ke smrti.

Nika uchopila šálek a podržela ho ve štíhlých prstech. „Tys čekala, že najdeš Dara tady.“

Solanda přikývla.

„Takže z paláce odešel? S golemem?“

„Tomu zabránila Arianna. Pronásledovala jeho i jeho skupinu a my jsme ji museli od něj oddělit. Pak uprchl. Do paláce už se nevrátil.“

„Ale sem také nepřišel.“ Na posledním slově Nice přeskočil hlas. Vítr se posadil vedle ní a vzal ji za ruku.

Solanda vyčkávala.

„Myslíš si, že se mu něco stalo?“ zeptala se Nika.

„Když jsem ho opouštěla, nic mu nebylo.“

„Třeba přišel na jiný způsob, jak vizi změnit," usoudil Vítr.

„Třeba," souhlasila Solanda. „Ale jedna věc mne na tom trápí. Dar přece zná všechny Feye na ostrově, ne?"

„Možná pár venkovních…" začal Vítr.

Nika zavrtěla hlavou. „Všechny je zná."

„Tak kdo byl Fey v té vizi? A proč byli v paláci? A jak brzy se to mělo stát?" Solanda vstala. Svého čaje se ani nedotkla. „Pokud už se to nestalo."

„Co tím myslíš?"

„Má ty vize už dva týdny," vyhrkla Solanda. „Dva týdny." Podívala se na ně. Nika očividně nic nechápala, ale Vítr ano. Přesně věděl, o čem – a o kom – Solanda mluví.

„O tom bychom přece něco věděli," namítl.

„My bychom byli ti poslední, kteří by se to dozvěděli," odsekla. „My jsme ztroskotali."

V pokoji se rozhostilo ticho. V nastalém tichu se ozýval jen Niccin dech, náhle obtěžkaný strachem. „Co budeme dělat?" zeptala se.

„Pojďme za šamankou," navrhla Solanda.

„Ale tam už Dar byl."

„Jenže on jí pokládal špatné otázky." Solanda vstala. „Není jak ty vize zastavit. On musí zjistit, co je uvedlo do pohybu."

Vítr se rovněž zvedl. Pochopil. „A co uděláme, když zjistíme, že dorazil Černý král?"

„Vystěhujeme se ze stínozemí," prohlásila Solanda, „a budeme doufat, že se umíme stejně dobře schovávat jako umíme pronásledovat."

„Líp," zašeptala Nika. „My musíme být lepší."

Nicholas pevně svíral opěradlo židle a zíral na dveře, pod kterými zmizela jiskřička. Arianna mhouřila modré oči a upřeně na něj hleděla. Vypadala s tím Sebastianovým obličejem tak podivně. Chovala se jako ona, rychle a živelně, ale přitom měla Sebastianův obličej. Jediné, co ji označovalo jako Ariannu, bylo slabě vystouplé mateřské znaménko, jehož obrysy se jí nezřetelně rýsovaly na bradě.

Byl to její nápad, proměnit se a být dítětem slavícím dospělost. Zdálo se, že to půjde. Až do této chvíle.

Upřeně se na něj dívala.

Všichni na něj zírali a čekali, co udělá.

Pak ho Arianna chytila za loket a přitáhla si ho k sobě. „Půjdu za ním," zašeptala.

Nicholas krátce zavrtěl hlavou. Věděl, kde Černý král je. Nechtěl, aby jeho dcera riskovala život návštěvou v jeho ležení.

Dole se zase rozproudil rozhovor. Nad lomoz se zvedl jakýsi mužský hlas, říkající cosi o ďábelských Feyích.

Nicholas se prudce otočil. „Lorde Hofmistře, dojdi pro rocana. Sděl mu, že se sejdeme v síni války."

„Ano, pane." Hofmistr se ani neohlédl a odešel. Při jeho odchodu místnost opět ztichla.

Dole v síni byla většina ostrovních velkostatkářů a všichni významní lordové. Všichni to vědí. Nicholas je musí nějak zvládnout, aniž vyvolá paniku.

„Tati…" ozvala se Arianna.

„Počkej, dítě." Otočil se čelem ke shromáždění. Byli ve slavnostním a s těmi vyděšenými obličeji vypadali tak nějak podivně. Většina byla dost stará, aby pamatovala první feyský vpád. Většina z nich se od té doby bála dalšího.

„Všichni jste to slyšeli," začal Nicholas. „Udělám, co budu moci, abych se s Černým králem dohodl, ale vypadá to, že to není diplomat, ale válečník. V tom případě nás čeká bitva a to nejhorší, co můžeme udělat, je zpanikařit."

„Nemohou se s námi měřit!" zaječel někdo.

„To je možné," odtušil Nicholas. „To záleží na tom, jak velké jsou jejich vojenské síly, jak dobře budeme spolupracovat a zda se Feyové, kteří už na ostrově jsou, spojí s ním či s námi."

„A co tvůj syn?"

Nicholas se letmo podíval na Ariannu. Nikdy by si byl nepomyslel, že budou od jeho dětí žádat prohlášení věrnosti. „Můj syn byl vychován zde. Bude bojovat za nás."

„Patřím na Modrý ostrov," ozvala se Arianna. „Je to můj domov."

„A v prvním okamžiku, kdy to bude vypadat, že Černý král ostrov dobude, přeběhneš k němu."

„A zradím svého otce?" Arianna zřejmě dočista zapomněla, že má napodobovat Sebastiana, a mluvila, jak jí bylo vlastní. „To nikdy. Možná na pohled vypadám feysky, ale mám ostrovní krev. Zůstanu tady, v paláci, u své rodiny a svých přátel."

„Teď není vhodný čas pokládat otázky následníku trůnu," vstoupil do toho Nicholas.

„Teď je ten nejvhodnější čas," namítl lord Mlynář. „Musíme mít ve své vůdce důvěru."

„Ty máš mít důvěru ve mne," odsekl Nicholas. „Já jsem stále ještě u moci."

„Vzal sis jednu z nich," vykřikla nějaká žena. V tom slabém světle Nicholas neviděl, kdo to byl.

„Kvůli míru," odpověděl Nicholas. „A mír jsme měli. A možná ještě máme, jestli se domluvím s Černým králem. Ten Fey byl jen nějaký poslíček.

Nebyl v postavení, aby mohl vyjednávat, ani nebyl v takovém postavení, aby věděl, co si král myslí. Dobrá, všichni víte, co si myslím já. Modrý ostrov je náš a zůstane náš. Udělám všechno pro to, abych ho udržel.“

„I kdybys měl zapřít své feyské děti?“

„Mé děti se narodily na ostrově. Vyrůstaly v paláci a až zemřu, nastoupí na mé místo. Nicméně nemám v úmyslu umírat ani teď, ani v nejbližší budoucnosti. Všichni mne budete poslouchat a já udělám všechno pro to, abych nás před tímto novým útokem ochránil.“

„Řeči nejsou proti vrahům nic platné,“ poznamenal lord z Brodu.

„To je pravda,“ souhlasil Nicholas. „Což je také důvod, proč musíte všichni udělat přesně to, co vám řeknu. Za prvé se připravíme na válku.“

Arianna mu položila ruku na rámě. Podíval se na ni. Přikývla, jako by mu to schvalovala.

„Až tady skončíme, sejde se v síni války rada. Ostatní půjdou domů a připraví se na válku na svých panstvích.“

„To zní, jako by se u nás už válčilo.“

Nicholas se zhluboka nadechl. „Černý král je na jihu. Žádný zástupce z jihu nedorazil. To by samo o sobě nebylo nic neobvyklého, jen zřídka se zúčastňují státních slavností. Ale jejich nepřítomnost jen potvrzuje, co nám říkal ten Fey.“

Lordové pod ním nyní ztichli. Nikdo z nich si zjevně neposkládal všechny ty zprávy dohromady.

„Za druhé se sejdu s rocanem a zajistím, aby byl na ostrově dostatek svěcené vody. Má ji mít zásobu. Spojte se se svými danity a audy a zařiďte si, ať vám dají dostatek svěcené vody, abyste nějaký čas vystačili.“

„Ten Fey říkal, že jsou proti svěcené vodě odolní,“ ozval se lord Obřadník. Znělo to ustaraně, ne vzpurně.

„Doufejme, že to nebyla pravda," poznamenal Nicholas. „Pro případ, že by nelhal, si zajistěte, ať jste dobře ozbrojeni. Feyové jsou možná obdařeni magickou mocí, ale smrtelní jsou stejně jako my. Na to nezapomínejte, ať po vás budou vrhat, co chtějí. Meče je zabíjí stejně snadno jako nás."

Všichni na něj bez dechu upírali oči. Srdce mu bušilo, prsty křečovitě svíral opěradlo židle. Už léta se necítil tak plný sil.

„A konečně jsou tu Feyové, kteří mezi námi žijí již desetiletí. Někteří z nich nám pomohli. Někteří ne. Jednejte s nimi jako s jednotlivci, ne jako s částí nějaké armády. Někteří znají – a dostatečně se bojí – svého Černého krále, takže budou na naší straně. Nezapomínejte na to. A využijte toho." Konečně síň opanoval. Konečně nad nimi zase získal vládu. „A nyní," prohlásil, „máte své rozkazy. Čím rychleji se dáme do pohybu, abychom ochránili ostrov, tím lépe pro nás. Nečekejte, až odtud odejdu já. Můžete odejít."

Téměř okamžitě se síní rozlehl šum hlasů doprovázený vrzáním desítek odsouvaných židlí. Lordové pomáhali svým ženám vstát a hovořili se sousedy. Členové rady políbili své ženy a proplétali se k postranním dveřím. Ostatní se tísnili u hlavních dveří a podle zaběhnutého řádu vycházeli ven.

„Měl jsi mne nechat jít za ním," řekla Arianna tiše.

Nicholas zavrtěl hlavou. „To, kde je Černý král právě teď, není tak důležité jako to, jak se teď vůči němu zachováme."

„Budeme bojovat," prohlásila Arianna.

Nicholas se k ní prudce obrátil. „Ty ne," sdělil jí tiše. „Pamatuj, co říkala šamanka."

„Nemluvila jsem o sobě," namítla. „Měla jsem na mysli nás, Modrý ostrov."

Nicholas věděl, že ona nemůže vést boj proti svému pradědovi. Nebyl si ani jist, jestli se vůbec může nějakého zúčastnit. Ale nebyl tak hloupý, aby něco takového říkal v této místnosti. „Musím do síně války. Jdi se postarat o svého bratra.“

„Já chci jít s tebou,“ prohlásila Arianna.

„Ne. Potřebuji tě mít v Sebastianových komnatách.“ Nicholas opatrně volil slova. Dovolil Arianně proměnit se do bratrovy podoby a dokonce tímto způsobem schválil její případné jmenování jako následníka trůnu, ale nechtěl ji nijak ohrozit. Ani teď, ani jindy.

Nechtěl ohrozit ani Sebastiana.

„Ty mne v síni války potřebuješ.“

„Po tom, co se dnes přihodilo, nehodlám nechat ani jedno ze svých dětí příliš dlouho o samotě. A právě teď mám obavy o druhé dítě.“

Arianna si povzdechla, ale zjevně vycítila, že má pravdu. „Tak my přijdeme do síně války spolu,“ prohlásila.

Nicholasovi se zhoupl žaludek. Ta maškaráda bude těžší, než si myslel. „Ty ne…“

„Neboj se,“ odvětila s úsměvem. „Převléknu se zase za sebe.“

Pocítil podivnou úlevu. Pochopila. Snad bude opatrná. To bylo vše, v co doufal.

Podkasal si roucho a zasunul židli lorda Hofmistra. Arianna ho vzala za ruku. „Tati,“ vyhrkla, „a co Solanda? Už není v paláci.“

Věděl to. Už na to myslel. Solanda a šamanka byly dva důvody, proč žádal, aby se s ostrovními Feyi jednalo případ od případu.

„Obávám se, že se bude muset o sebe postarat sama,“ řekl. „Ostatně to dělala celá léta. Zvládne to dobře.“

„To doufám," odvětila Arianna. Nezapomněla se obrátit pomalu a při sestupování ze stupínku napodobit Sebastianův způsob chůze. Nikdo z hostů na ni nepromluvil. Pár se k ní otočilo zády, když se k nim přiblížila.

Kdyby tak jen Černý král ještě rok počkal. Kdyby tak jen Nicholas odhalil dřív Arianniny zázračné schopnosti proměňovat se do mnoha podob. Pak by měl možná jeho lid čas přijmout ji i Sebastiana jako budoucí vládce tohoto ostrova.

Ale Nicholas věděl, že to jsou jen plané naděje. Jeho synovi, či chlapci, kterého považoval za svého syna, bylo osmnáct a jeho dceři patnáct. Modrý ostrov měl dost času zvyknout si na poloviční Feye jako na vládce. Nezvykl si.

A on neudělal nic, aby to změnil.

Ale musel sám sobě přiznat, že Ariannino rozhodnutí převléknout se za svého bratra mu pomohlo. Od Sebastianova narození – či přesněji řečeno od jeho objevení se – se Nicholas obával, že jeho syn nebude schopen vládnout.

Nyní bude jeho syn jednat doslova jako loutka. O všem bude rozhodovat Arianna. Jeho národ a jeho královská rada bude muset prostě pochopit, že Sebastian je někdy pomalý a jindy ne. Bude to poněkud nepohodlné, ale nebude to nic, co by Arianna nezvládla.

Byla jako její matka. Silná, oslnivá, sebevědomá.

Ale ne nepřemožitelná. Kdysi si to myslel o Diamantě. Matthias mu dokázal, že se mýlí.

Nicholas věděl, o čem mluví. Feyové byli skutečně stejně zranitelní jako ostrované. Důležité bylo odhalit slabiny.

Své slabiny znal. Jeho překrásná dcera právě stoupala po schodech hledat svého bratra. Na obou

dětech mu záleželo víc než na vlastním životě. Ale musí jim nechat volnost. Diamanta by si to přála.

Pravděpodobně by je nikdy nevychovávala pod takovým dohledem jako on. Od začátku se s ním hádala, aby nechal Sebastiana vystoupit na veřejnosti.

Nicholas byl proti – částečně proto, že se styděl, a částečně protože měl strach.

Dělal chybu.

A právě ve chvíli, kdy nejvíc potřeboval, aby v něj ostrované věřili, se obávali, že vydá zemi Feyům.

Nevydá. Když bude muset, bude s Černým králem bojovat.

Doufal, že nebude.

Svým způsobem byli spřízněni.

Ale nevěděl, jestli má Černému králi co nabídnout, jestli má něco, o co by stál. Nicholas chtěl, aby Modrý ostrov zůstal tak, jak je, jako malé svrchované království. Kdyby tu vládl panovník s černou krví, mohli by Feyové ostrov považovat za součást říše. Nestál o to, aby ostrov ovládli Feyové, o nic víc než jeho národ. Chtěl, aby je Feyové nechali na pokoji.

A nyní nevěděl, jestli dokáže učinit tu správnou nabídku, jen věděl, že něco nabídnout musí.

Černý král neměl na Modrém ostrově zájem jako na státu. Modrý ostrov ho zajímal jako odrazový můstek na Leut. Jeho vojska se zde budou zastavovat po cestě z Galinasu, aby si odpočala, doplnila zásoby a přeskupila se. Pak budou pokračovat dál na východ, směrem na Leut.

Aby tam vtrhli stejně jako vtrhli na Modrý ostrov.

Nicholas to prožil. Viděl umírat své přátele, ztratil rodinu, díval se, jak se celý jeho svět mění. Nevěděl, jestli by dokázal stát stranou a nechat toto neštěstí plynout do jiné země, aby zachránil tu svou.

Ale nevěděl, jestli dokáže Feye porazit podruhé.

I když svým lidem řekl, aby nevěnovali pozornost Smršťovu varování ohledně svěcené vody, sám si to nedovolil. A bez svěcené vody bude ostrov zranitelný jako nahé dítě před vlkem.

Nelíbilo se mu, z jakých možností si vybírá, ale na tom nic nezmění.

Hlavně z toho musí vytěžit to nejlepší.

~ 27 ~

Rychle běžela po schodech a útroby se jí podivně svíraly. Roucho bylo dlouhé a nepohodlné. Už dřív na sebe brala Sebastianovu podobu – dělávala to odmalička – ale nikdy k tomu neměla na sobě to roucho.

Byl to podivný pocit.

Také měla zvláštní pocit z toho, že to dělá s otcovým vědomím. Pořád se na ni díval, jako by viděl opravdu *ji*. Dřív si nikdy ničeho nevšiml. Jenže to sedávala vždycky tiše a klidně a nikdy s ním nemluvila. Jen si tím dokazovala, jak jsou všichni ostatní hloupí.

Včetně Solandy. Arianna si brala Sebastianovu podobu nejčastěji před Solandou, aby viděla, jestli se k němu Solanda chová jinak, když jsou sami.

Ve skutečnosti ne. Povětšinou ho lhostejně přehlížela. A to bolelo nejvíc.

Ale teď se o ni Arianna bála. V posledních pár letech sice cítila ke své pěstounce jen hluboké opovržení, ale teď, když byla Solanda najednou pryč a Černý král na dosah, toužila ji Arianna najít a schoulit se k ní, jak to dělávala jako malá, držet se jí jako záchranného člunu na rozbouřeném moři.

Zrovna dneska si zmizí.

Zrovna dnes, když Černý král ohlásí svůj příchod.

A k tomu všemu se zrovna dnes zničehonic vynoří její pravý bratr.

Do Arianny se dala zima. Možná, že Darův příchod nějak souvisí s Černým králem. Ale to přece nedává smysl. Jak by se Dar dozvěděl…?

Ale Solanda říkala, že je to vizionář. Jeden z nejlepších vizionářů, jakého kdy Feyové měli.

Možná že viděl příchod Černého krále, a…

A…

A co? Rozhodl se dát mu Sebastiana místo jeho skutečného pravnuka? Anebo si chtěl se Sebastianem vyměnit místo? Nastoupit místo něj?

To všechno bylo na Ariannu příliš složité.

Ale nutilo ji to běžet po schodech ještě rychleji.

Otec umístil přede dveře do Sebastianových komnat stráže, aniž jim vysvětlil, co vlastně mají střežit. Arianna zavřela u Sebastiana okenice a nařídila mu je neotvírat.

Nicméně Darovi důvěřoval a asi by ho dovnitř pustil. A jiskřička, bludička, ta se dostane všude.

Arianna vyběhla posledních pár schodů, vtrhla do chodby a donutila se zpomalit. Strážní Sebastiana dobře znali a nikdy ho neviděli běhat.

A proč taky.

Arianna nevěděla, jestli vůbec běhat umí.

Sebastianovými nemotornými pohyby jí trvalo celou věčnost, než se dostala k jeho dveřím. Když tam dorazila, pomalu kývla na stráže, pak otočila knoflíkem a vstoupila.

Zdi hladilo světlo svící a komnata působila příjemně. Ale bylo tu dusno a Arianna zadoufala, že je to důkaz, že Sebastian nechal okna zavřená.

Zaklapla za sebou dveře.

„Sebastiane?“ zvolala, když zahýbala za roh.

Pořád ještě seděl na posteli. Ruce měl u boků a na tvářích stopy slz. „Ari?“

„Máme to za sebou,“ řekla. „Je to tak v pořádku?“

Vlastně s ním tu záměnu ani neprobírala. Jen mu o tom řekla, požádala ho o svolení a vypadla.

„Ty… vypa-dáš… jako… Dar,“ řekl.

Zastavila se. To pomyšlení jí otřáslo. „Zrovna se chci proměnit,“ odpověděla.

„Otevři okna, ano? A nedívej se.“

Vstal, a to ještě pomaleji, než si myslela. Možná, že dnes večer udělala chybu. Možná, že se celou dobu pohybovala moc rychle. Otočil se k ní zády, pomalu došel k oknu a otevřel okenice.

Zavřela oči a proměnila se. Měnit lidské podoby bylo vždycky matoucí. Změny nebyly tak zřetelné. Tady kousek těla zmizel, tamhle přibyl. Svalstvo se sice změnilo a rovněž tak i tvar údů, ale to byly jen malé změny, nic takového, jako ty velkolepé, zásadní změny, ke který došlo, když se proměnila do kočky, koně nebo ptáka. Necítila, jak jí roste kožich, protahuje se obličej nebo narůstá zobák. Tady cítila jen to, že se tu něco napíná a jinde uvolňuje.

A pak to bylo hotovo. Byla zase sama sebou.

Ani by se nemusela převlékat. Byli se Sebastianem stejně velcí.

„Už," řekla.

Obrátil se a povzdechl si. „To… jsi… ty…"

„A kdo jsi myslel, že to je?"

„Říka-la… jsi… že… se… Dar… možná… vrátí… Nechtěl… jsem… se… s ním… setkat… bez… tebe."

„Proč ne?"

„Jsem… z… něho… zmate-ný."

„Ale já jsem si myslela, že ho znáš odjakživa," namítla Arianna.

„Tady… vevnitř." Zvedl ruku a dotkl se čela. „Ale… venku… vypa-dá… jinak."

Jeho slova ji uklidnila. Popošla k němu a vzala ho za ruce.

Znovu se mu oči naplnily slzami. Nechápala, jak se může tak snadno a navíc tak vydatně rozplakat. Nepamatovala si, kdy ona naposledy plakala. Solanda říkala, že Arianna neplakala skoro nikdy, ani jako miminko.

„Nená-vidíš… mne?" zeptal se.

„Ne!“ Odstoupila od něj. „Přece si nemyslíš, že jsme to dělali, protože tě nenávidím?“

„Ty… jsi… říkala…“

„Měla jsem vztek,“ skočila mu do řeči. To, co v tu chvíli vyřkla, ji bude pronásledovat snad navždy. Proto Solanda odešla. „Nemyslela jsem to tak.“

„Tak… proč…jsi… to… říka-la?“

„Protože – já nevím. Protože jsem měla vztek.“

„To… není… důvod… lhát…“

Objala ho a přitiskla si ho k sobě. Líbilo se jí, jaký je – celý studený, tvrdý a silný. Vždycky se jí to líbilo. Ať si říká Solanda, co chce, ať si to otec ověřuje, jak chce, ona bude vždycky považovat Sebastiana za svého bratra a Dara za golema.

Vždycky.

„Promiň,“ šeptala. „Nechtěla jsem ti ublížit. Nikdy jsem ti nechtěla ublížit.“

I jeho slzy byly chladné. Chladily ji jako lehký vánek za horkého dne.

„Máš na mne vztek?“

„Ne…“

„Ani za to, že jsem nastoupila na tvé místo?“

Poodstoupil a obrovskýma rukama si ji přidržel za ramena. Takhle ji ještě nikdy nedržel. Byl to dospělý pohyb a Ariannu to překvapilo. Navzdory jejich věkovému rozdílu ho vždycky považovala za svého mladšího bratra.

„Já… nemo-hu… být… král… To… by… bylo… špatné… Zkazil… bych… to… Vládnu-tí… je… pro… chytré.“

„Ty se nezlobíš?“ zeptala se Arianna znovu. Srdce jí bušilo. Ani si neuvědomila, kolik bolesti mu způsobila, a nechtěla mu vzít nic, co je mu drahé, bez jeho svolení.

„To… se… mi… ule-vilo.“ A opravdu tak vypadal. V obličeji už nebyl tak ztrhaný a oči už neměl tak

vystrašené. Zřejmě se mu ulevilo i proto, že věděla o Darovi. Sebastian vždycky dokázal uchovat tajemství, ale nikdy z toho nebyl dvakrát šťastný.

Na to ona zapomínala.

Odhrnula si z obličeje pramínek vlasů. „Musíme jít do síně války," řekla mu. „Něco se děje."

„Něco… zlého?"

Přikývla. „Táta čeká, že přijdeme oba. Ale ty se budeš muset chovat, jako bys byl dnes večer dole. Zvládneš to?"

Pomalu, leč pevně se usmál. „Zvládnu… Prostě… ne-budu… s nikým… mluvit."

Jejich osvědčený starý způsob. Vždycky to prošlo. Vzala ho za ruce, naklonila se k němu a políbila ho na popraskanou líc.

„Musíme se převléknout," řekla mu. „Ty si musíš vzít tohle roucho. Cestou nahoru ti všechno povím. Všechno je jinak, Sebastiane."

Dotkl se místa, kam ho políbila.

„Všechno… ne," namítl. „Ty… a já… bude-me… vždycky…spolu… ano?"

„Ano," odpověděla a myslela to vážně.

Tehdy.

Adrian se prudce vytrhl ze spánku. Srdce mu bušilo. Něco ho vyburcovalo, ale v domě bylo ticho. Nadzvedl se na loktech.

Na nohy mu dopadalo měsíční světlo a místnost se koupala ve stříbřité záři. Židle, přes jejíž opěradlo měl přehozené kalhoty, vypadala jako živá. Vlastní tělo mu připadalo bledší než obvykle, na svalech vystupovaly hrbolky jizev z dob jeho vojenské služby a zajetí u Feyů.

Pak to uslyšel znovu. Zvuk, který ho musel probudit. Šustění kukuřice a tiché hlasy na cestě. Jeho okno vedlo na sever a až do poledne bývala cesta obvykle klidná. Ale teď na ní byli nějací lidé.

A mluvili feysky.

Naskočila mu husí kůže. Popadl košili, rychle se do ní nasoukal, pak si natáhl kalhoty a cestou z pokoje si je ještě zapínal. V duchu zatoužil, aby s ním v tomto domě ještě bydlel Luke.

Ale bydlel tu Coulter. V síni se Adrian zastavil a otevřel dveře k Coulterovi.

Místnost byla jako obvykle bez poskvrnky. Coulter si udržoval všechny své věci v dokonalém stavu, jako by se bál, že ho Adrian vyhodí, jestli bude nepořádný. Dokonce ani postel nebyla zválená. Pokrývka byla odhrnutá do přesného tvaru písmene »V« a důlek v polštáři vypadal, jako by tam byl schválně. Takže Coulter si šel lehnout, ale už vstal.

Adrian pokračoval síní dál. V kuchyni bylo ještě teplo po tom jeho překotném včerejším pečení. Zadní dveře byly otevřené, tak jak je zanechal, a Adrian jimi tiše vyšel na dvůr.

Na trávě byla rosa. Kapky se v měsíčním světle třpytily a tráva vypadala jako pokrytá ledem. Jeho

bosým nohám udělala voda dobře. Ohlédl se. Na postříbřeném trávníku po něm zůstaly tmavé stopy.

„Vypadá to, že to je tenhle.“ To byl tichý, melodický, mužský hlas, mluvící feysky.

„No doufejme.“ Ten druhý hlas byl ženský a ostrý jako břitva, jak bylo u Feyek běžné. Část jejich tvrdosti se pravděpodobně zakládala na schopnosti mluvit drsně. „Hlavně nesmíme vzbudit žádného ostrovana. Pamatuj, co se stalo Roušce.“

Mužský hlas na to neodpověděl. Adrian šel po trávě dál, až došel na kraj pole a mohl vykouknout za kukuřici. Na cestu dopadalo měsíční světlo a dávalo jí vzhled špinavé pěšiny vystupující ze stříbřitého světa. Stáli tam dva Feyové, čelem k sobě, vysocí, hezcí a nahánějící hrůzu, jako Feyové vždycky bývají.

Muži do obličeje neviděl, z ženy se vyklubala dívka, jedno z dětí narozených těsně předtím, než utekl. Nebude mít ani potuchy, kdo je Adrian. Ale ten muž. Něco ve způsobu, jakým stál, bylo Adrianovi povědomé.

„Nepůjdeš se po něm podívat? Abychom věděli, že jsme na správném místě?“ zeptala se žena.

Muž neodpověděl. Díval se směrem k domu a ruce se mu třásly.

Adrian si ani nepamatoval, kdy naposledy viděl vyděšeného Feye.

„Okamžitě vylez,“ pravil muž.

Adrian vypustil z plic zadržovaný dech, vstal, odhrnul kukuřici a vyšel na cestu. Pod nohama ucítil udusanou hlínu. Do paty se mu zaryl nějaký kámen.

„Adrian,“ vyhrkl s úlevou muž. Obrátil se k ženě. „Jsme na správném místě.“

„Co chcete?“ zeptal se Adrian.

„To jsem já, Dar.“ Popošel dopředu a vztáhl k Adrianovi ruce.

Adrian o krok ustoupil. Už nikdy se nechtěl znovu dotknout nějakého Feye. Počisťu v to nepočítal, ten se svého feystvíí vzdal a beztak neměl žádnou magii. Ale Feyové znali plno úskoků a čar a hodně z toho vyžadovalo dotyk.

„Nevidím ti do obličeje," řekl. „Nemám ani ponětí, kdo jsi." Muž nastavil tvář měsíčnímu světlu a paprsky vykreslily jeho rysy. Byly to rysy krále Nicholase, děsivě znetvořené, jako by se jich chopil jakýsi zlovolný umělec a vtiskl jim feyskost. Nijak nepomáhalo, že měsíc odebral jeho dlouhým vlasům čerň.

„Viděl jsem tě naposledy jako malého kluka," namítl Adrian. „Kde mám brát jistotu, že jsi to ty?"

„Já jsem ti pomohl utéci ze stínozemí," pravil Dar. „Já jsem od tebe držel dál svého děda, když jsi prchal před cenzory."

„Tohle si pamatují všichni."

„Já jsem ti řekl, kde je Coulter." Pomalu se otáčel a jak se otáčel, jeho rysy se měnily. Ve vysoko posazených lícních kostech bylo něco z Diamanty. Ale měl Nicholasovy oči. Na tomto světle byly čisté a jasné, přízračné oči ve feyské tváři.

„Co od nás chceš?" Adrian sepjal ruce za zády, aby zakryl úzkost.

„Potřebuji mluvit s Coulterem," řekl Dar. „Potřebuji se s ním poradit. Je to pro mne nebezpečné…"

„Je mi fuk, co je nebezpečné pro tebe," zavrčel Adrian. „Vy dva jste spojeni. Nemáš zapotřebí sem za ním chodit."

„On ti to řekl?"

„Řekl mi toho víc."

„Tentokrát jsem musel přijít," řekl Dar. „Něco se stalo a já to nedokážu posoudit sám."

„Kdo je to?" zeptal se Adrian a kývl směrem k ženě.

„Chráněnka. Střeží mne."

„Největší naději Feyů doprovází na cestách jen jedna Chráněnka?“

„Já nejsem žádná největší naděje,“ odvětil Dar. „Já jsem trpěný, nezkušený válečník.“ Pak se usmál a najednou vypadal dočista jako Dar. Ohyzdné spojení dvou nesourodých tváří, které Adrian uviděl prvně, se náhle proměnilo v jednu z nejpodivuhodněji hezkých tváří, jaké kdy viděl.

„Druhý průvodce byl zabit na jahnském mostě,“ poznamenala Chráněnka, jako by čekala, že je Adrian taky napadne.

Zamračil se. Něco se dělo. Nijak ho netěšilo mít tady Dara. Dar teď byl dospělý a byl vychován u Feyů. Podle Adrianova mínění byl nejnevypočitatelnější ze všech.

„Tak snad abyste šli dál,“ pravil.

„Musím najít Coultera.“

„Předpokládal jsem, že bude tady,“ odpověděl Adrian. „V posteli jsem ho nenašel.“

„Najdi ho,“ požádala ho Chráněnka.

„Jistě,“ odtušil Adrian. „A co to vaše slavné pouto?“

Dar se na něj upřeně podíval. „Kde je dům?“

„Tudy.“ Adrian je vedl mokrou trávou. V zádech ho mrazilo. Podle všech předpokladů by měl být Coulter s nimi. A bylo divné, že se s ním Dar nechtěl spojit poutem.

Adrian nebyl v blízkosti Feyů už léta. Věděl, co od nich může čekat. Sám o sebe by se vcelku byl schopen postarat. Ale okolnosti této návštěvy ho trápily.

Změnil názor, teď byl rád, že Luke už nebydlí doma. Taky ho potěšilo, že se Počisťa toho dne už neměl ukázat.

Ale rád by věděl, kde je Coulter. Coulter jednak věděl, co může od Feyů čekat, a kromě toho věděl, jak s nimi jednat. Coulter měl víc magických schopností,

než většina Feyů dohromady, což Feye děsilo, zatímco Adriana by spíš zajímalo, kde k té moci přišel.

Adrian ukázal na zadní dveře. „Jděte dovnitř," řekl. „Já jdu pro Coultera."

„Já půjdu s tebou," prohlásila Chráněnka.

„A to necháš svého pána bez ochrany?" Adrian zavrtěl hlavou. „Můžeš mne spoutat nějakým zaklínadlem, jestli chceš. Slibuji, že sem nikoho jiného nepřivedu a že na vás nebudu lít svěcenou vodu. V mém domě stejně není povolena."

A pak, aniž čekal na odpověď, se obrátil a zamířil zpátky na pole. Napadlo ho, kde může Coultera najít.

Ta žena se zjevně rozhodla, že za ním nepůjde, ale opřela se o dveře a dívala se za ním, jak odchází. Maličko zaváhal, kterým směrem se vydat dál, a pak se rozhodl. Kukuřice se za ním zavřela, jako by ho chtěla chránila. Ale stejně při každém kroku zrádně šustila.

Přešel přes obdělané pole a došel na mýtinu. Uprostřed mýtiny seděl Coulter. Měsíční světlo dopadalo přímo na něj, jako by se na něj zaměřilo. Seděl uprostřed kulaté skvrny světla, nohy zkřížené, ruce položené na kolenou, oči zavřené. Když se k němu Adrian přiblížil, najednou se ozval: „Zůstaň tam, Adriane."

Adrian se zastavil. Už dávno zjistil, že když nalezne Coultera v tomto rozpoložení, je lépe ho poslechnout.

„Nebyl jsi v posteli," poznamenal Adrian.

„Nač ty okolky," odtušil Coulter. „Přišel Dar."

„Ano. Proč se s ním nejdeš přivítat?"

Coulter otevřel oči. V tom podivném světle byly stříbrné a prázdné. „Uzavřel jsem to pouto."

Adrian se zamračil. Kdysi mu Coulter řekl, že pouto je pro něj životně důležité. „Proč?"

„Já ho tady nechci."

„Proč ne?"

„Už není bezpečný.“

„Je nebezpečný?“ otázal se Adrian. „Právě jsem ho vpustil do svého domu.“

„Ale ne, on nám neublíží.“ Coulter nechal ruce sklouznout k bokům a natáhl si nohy. „Ale při všech těch změnách na ostrově je Dar to poslední, co nám tu ještě chybělo.“

„Ale tys ho tu chtěl,“ namítl Adrian. „Říkal jsi, že jsi schopen ho ochránit.“

„Řekl jsem, že jsem schopen ho ochránit,“ souhlasil Coulter. „Nikdy jsem neřekl, že ho tady chci mít.“

Adrian tomu nerozuměl. V kuchyni měl dva Feye a jeho schovanec, chlapec, který měl veškerou feyskou moc a přitom nebyl Fey, je tam nechtěl. „Proč ne?“

„Protože mne to bude rušit. Mohu buď chránit Dara, nebo sledovat toho druhého.“

„Toho druhého? Toho nového čaroděje?“

Coulter přikývl. „Je mocný, Adriane. Mocnější než já. A vládne mnohem většími silami než ten, kterého jsem cítil předtím.“

„Ví, že jsi tady?“ zeptal se Adrian.

„Ano,“ odpověděl Coulter. „Právě před chviličkou mne vycítil. Zatím ještě neví, kde jsem. A možná mne ani nebude hledat. Možná se o mne ani nebude zajímat.“

„Je mnohem mocnější než ty?“

„Je mnohem starší a vládne velkými silami. Pravděpodobně byl školen. Já ne.“

„Tak jak víš, že se musíš rozhodnout mezi ním a Darem?“

Coulter se namáhavě postavil na nohy. V měsíčním světle vypadal vyšší. „Jenže já jsem se nerozhodl teď,“ povzdechl si. „Já jsem se rozhodl před patnácti lety, když jsem Darovi zachránil život. Musím bránit jeho.“

„Myslel jsem, že to už jsi udělal. Vděčí ti za svůj život.“

„A já mu vděčím za svůj," odtušil Coulter. „Já jsem nás spojil poutem. Svázal jsem nás dohromady. Kdyby jeden z nás zemřel, zemřeme oba. Pokud se nenajde někdo, kdo má mé schopnosti a pouto nezlomí."

„Proč ne ty?"

Coulter si přejel rukou po tváři. Poprvé po dlouhé době vypadal jako malý kluk, jako tehdy, když se s ním Adrian spřátelil. „Protože jsem to udělal špatně."

„Nerozumím."

Sňal ruku. Tak ztrápeného ho Adrian ještě nikdy neviděl. „Já jsem předtím nikdy nic podobného nedělal. Dělal jsem to prostě jen podvědomě. Jenže jsem se spletl. Jsou dva způsoby, jak se s někým spojit poutem. Jeden je křehký, jemný a pouto může být snadno přerušeno. Tím druhým se spojí srdce se srdcem a dvě životní energie splynou v jednu. To přerušeno být nemůže. Já jsem měl strach, že umírá. Měl jsem jen dva přátele, jeho a tebe. Nemohl bych žít bez něj. Tak jsem to udělal doopravdy. Doslova."

„Já tomu pořád nerozumím," prohlásil Adrian. „Jestli je to pravda, proč ho nechceš chránit?"

„Protože Dar se docela dobře ochrání sám. A já se musím věnovat této nové hrozbě. Nemohu se soustředit na dvě věci naráz. Ne na dvě důležité věci."

„Tak to Darovi řekni. Řekni mu, ať se o sebe stará sám."

Coulter vyšel ze světla. Vypadal zase jako dřív. „To nebude tak jednoduché, Adriane. Dar je tu kvůli své vizi. A já se domnívám, že to je stejně důležité jako všechno ostatní."

Adrian se podíval na oblohu v očekávání, že uvidí čáry, které viděl předtím. Vyšly hvězdy, viditelné dokonce i v záři měsíce. „Já to nechápu," prohlásil nakonec. „Tolik významných událostí naráz. Proč?"

Coulter neodpovídal. Adrian sklouzl pohledem dolů. Coulter se na něj upřeně díval.

Adrianovi se sevřelo srdce. „Myslel jsem to jako řečnickou otázku, ale ty to víš, že? Víš, proč se to všechno děje teď.“

„Bylo to nevyhnutelné,“ odpověděl Coulter.

„A?“

Coulter si povzdechl, jako by už víc říkat nechtěl, a přistoupil k Adrianovi. Stáli těsně u sebe a Adrian cítil jeho teplo.

„A ostrované to odkládají už padesát pokolení. Když něco odkládáš tak dlouho, tak když k tomu nakonec dojde, je to naprostá pohroma.“

„Pohroma.“ Adrian měl pocit, jako by mu někdo šplíchl do obličeje studenou vodu. Nevěděl, o čem Coulter mluví. A vnitřně cítil, že to ani nechce vědět.

Coulter přikývl a položil Adrianovi ruku na záda. „Doveď mne k Darovi,“ řekl.

„Ale ty jsi říkal…“

„Možná jsem se mýlil.“ Coulter se zhluboka nadechl, pohlédl na jih a dodal: „Je to vizionář a já jsem čaroděj. Kdybychom měli za sebou armádu, byli bychom si rovni.“

„Navzájem?“

„Vůči té hrozbě. Měli bychom jí čelit společně.“

A dřív, než se mohl Adrian vyptávat dál, odkráčel po orosené trávě pryč.

Matthias se probral k vědomí. Bylo to jiné, než kdyby se probouzel. Aby se někdo probudil, musí spát. Spíš měl pocit, jako by se mu vrátil mozek. Pod vším přetrvávala úporná bolest a čím víc se blížil okamžik, kdy otevře oči, tím víc si ji uvědomoval.

Z řezných ran na obličeji mu vystřelovala bolest do celé hlavy. Rány na ramenou a pažích bolely. Nohy měl ztěžklé únavou a paže skoro nepoužitelné. Plíce ho pálily.

Ještě nikdy v životě se necítil tak vyčerpaně.

Otevřel oči. Tu místnost neznal. Na nočním stolku hořela jedna svíčka. Vosk odkapával na dřevěnou desku. Ležel na nějaké špinavé, zapáchající matraci. Podlaha by taky potřebovala zamést. V místnosti nebyla okna, ale otevřenými dveřmi viděl do kuchyně s vyhaslým krbem a několika dalšími svícemi. U otevřeného okna tam seděla nějaká žena.

Byla mladá, něco přes dvacet, a skláněla se nad vyšívacím rámem. Její jehla kmitala skrz látku se zručností danou dlouhým cvikem. Ve tváři měla klidný, mírný výraz. Dlouhé vlasy měly ten narudlý odstín, který prozrazoval, že rodem pochází z Krvavých útesů.

Odkašlal si, aby ji upozornil, že už je vzhůru, a pak se pokusil posadit.

To byla chyba. Hlava se mu zatočila a začalo mu hučet v uších.

Vmžiku byla u něj.

„To eště nejni pro tebe, takle stávat," pokárala ho. „Dostal si pěkně zabrat. Musíš ležet."

Na Krvavé útesy měla trochu jiný přízvuk. Matthias svraštil čelo. Mluvila spíš jako by pocházela z Kennilandských bažin. „Nemůžu tady zůstat," namítl.

„Musíš. Někdo tě chtěl zabít. Dneska v noci ven nemužeš.“

„Tys to viděla?“

Zavrtěla hlavou. „Našel tě muj bratr a přines tě sem. Říká se, že umím léčit, ale nejni to dycky pravda.“

„Měla by sis vyklepat matraci,“ podotkl Matthias a trhl sebou nad tím nevděkem.

Usmála se. „Já vím, že panskej člověk jako ty by čekal víc, jenže já na to nemam silu a muj bratr chodí za prací.“

„A tvůj muž?“

Jemně položila Matthiasovi ruku na prsa a zatlačila ho zpátky. „Musíš ležet.“

„Nemohu tu zůstat,“ opakoval.

„Nemužeš odejít. Nedojdeš ani ke dveřim. Ztratil si tolik krve, že vypadáš jak leklá ryba na slunci. Máš štěstí, žes tam nezustal. Do rána bys byl mrtvej.“

Matthias se otřásl. Pravděpodobně měla pravdu. Podle toho, jak se cítil a co se mu ten večer stalo, už měl být mrtvý.

Ale on žil dál.

Přežít vyžaduje magii.

Sjela mu rukou po prsou. Něžný, skoro mazlivý pohyb. „Přinesu ti čaj. Vzkřísí tě na duši.“

Šla do vedlejší místnosti a Matthias si najednou uvědomil, že se za ní upřeně dívá. Měla na sobě dlouhé červené šaty, na lemu a po stranách zlatě vyšívané. Na léto byly těžké a teplé, ale jí to zřejmě bylo jedno. Vlastně v té místnosti bez oken panoval podzimní chlad.

V místech, kde se ho dotkla, ho na prsou pálilo. Lehl si zpátky do polštářů a nechal se konejšit jejich měkkostí. Rány ho pořád bolely. Musí vypadat hrozně. Pravou rukou nahmatal na obličeji obvazy. Měl ovázané líce i čelisti a jeden obvaz se táhl zdola nahoru a zakrýval mu levé oko. Nevzpomínal si, že by byl

pobodán blízko očí, ale podrobnosti celého střetu si vybavoval jen matně. Byly to okamžiky ochromující hrůzy. Měl větší strach z toho, že ho ta Feyka utopí, než z toho, že bude pobodán.

Žena se vrátila zpátky a postavila na noční stolek hrnek čaje. Pak mu rukou podepřela hlavu a nadzvedla ho.

„Já to zvládnu," bránil se.

„Nech to na mně, to je moje starost," řekla. Vzala hrnek a přiložila mu ho ke rtům.

Čaj byl teplý a voněl květy. Byl lehce nahořklý, ale vzadu na patře ho chladil a tišil bolest. Odtáhla hrnek a nechala ho se nadechnout.

„Ani tě neznám," řekl. „Proč jsi na mne tak hodná?"

Usmála se. „Menuju se Marly a myslim, že sme svým způsobem spřízněný."

„Spříznění?" opáčil Matthias. „Vždyť ani nevíš, kdo jsem."

„Já to nepotřebuju vědět, abych viděla, že sme spojenci."

Nechal si dát další doušek čaje. Poskytlo mu to čas na rozmyšlenou. Nemůže vědět, kdo je. Rozhodně ho s těmi zraněními na obličeji nemohla poznat. Kromě toho byla moc mladá na to, aby ho znala z dob, kdy býval rocanem.

Ale nazvala ho »panskej«. Možná si myslela, že je nějaký lord, a když mluvila o spříznění, mohla si dělat nárok stejně tak dobře na něj. Jako by jí to k něčemu bylo. Neměl žádné pozemky ani panství. Jen hrstku stoupenců, dost peněz stranou, aby si splnil svůj sen, a jeden sen, sen, který by pomohl celému ostrovu, kdyby tak jen dostal šanci ho uskutečnit.

Odklonila mu hrnek od úst. „Jak spříznění?" zeptal se zdráhavě.

Usmála se. „Si z Krvavejch útesů," odvětila.

Zaskočilo ho to. Na něm to přece nebylo tak zřejmé jako na ní. On neměl ty zrádné narudlé vlasy ani vzhled horalů. „Jak jsi na to přišla?“

„Myslíš krom tvýho vzrůstu?“

Na to zapomněl. Teď se musel usmát on. „I v Jahnu se rodí vysocí lidé.“

„Ale kdež,“ odvětila. „Krom těch královskejch bastardů.“

Musel se tomu usmát. Možná byli opravdu spřízněni. Dal si od ní další doušek čaje a nechal se uložit zpátky do polštářů. „Řekni mi, Marly,“ požádal ji, „jak moc je to špatné s mým obličejem?“

Zadívala se na něj a zelené oči se jí naplnily soucitem. „Takže tys bejval hezkej mužskej, co?“

„Hezký?“ Zamračil se. Takhle o sobě nikdy nepřemýšlel. „Myslíš marnivý? Myslím že ne. Chci jen vědět, co mi udělali s obličejem.“

„Nejni proč ti něco tajit,“ odvětila. „Odpusť mi moji neomalenost, ale esli sis vydělával obličejem, tak se musíš poohlídnout po nový práci.“

„Jak je to zlé?“ naléhal.

Všechen nadějný úsměv z jejího obličeje vyprchal. Jemně se dotkla obvazů. „Sedum řeznejch ran, převážně dlouhejch. Musela sem je sešít. Eště žes o sobě nevěděl. Snažila jsem se

o malý stehy, ale stejně budeš mít dlouhý rozchlíplý jizvy a krom nich malý důlky. Ty maličký nebudou ve tmě tak vidět.“

Zavřel oči. Nikdy nespoléhal na svůj obličej, ale věděl, co tím myslí. Jizvy na obličeji jaksi lidi děsily víc než jiná zranění. Vídával znovu a znovu, jak lidé zpozorněli, když se přiblížil někdo silně zjizvený.

Další, s čím se musí vyrovnat. Další prohra s Feyi. „Nechtěla sem ti ublížit.“ „Tys mi neublížila.“ „Kdo ti to udělal?“ Znovu otevřel oči. Nepohnula se. V chladné

místnosti bylo teplo jejího těla příjemné. Měla klasicky krásné, pravidelné rysy a lehce vykrojená ústa. Kdyby byl lordem a chtěl se s ní oženit, stačilo by jen naučit ji správně mluvit. Podle obličeje by jí nikdo nikdy nízký původ nehádal.

Rozhodl se říci jí pravdu.

„Překvapil jsem na mostě nějaké Feye."

„Feye? V Jahnu?"

Zavřel oči. Nechtělo se mu říkat víc. Nevěděl, jaký má na co názor. Kromě toho nevěděl, kde je. Věděl jen to, že je vyčerpaný a zraněný hůř než kdy byl.

„Sou nějaký lidi, kerý tě dnes v noci potřebujou?"

Myslel na Yeona a další. Pracovali na svém plánu. Ti ho nepotřebují. Teď ne. A rozhodně nechtěl, aby ho viděli takto, zesláblého a těžce zraněného.

„Dnes v noci ne," odpověděl.

„Tak dobře. Budeš odpočívat."

Ucítil, jak se zvedla z lůžka. Pootevřel oči jen natolik, aby trochu viděl, a chytil ji za ruku. „Nechci tě vykopnout z tvé postele."

Zasmála se. „Beztak dneska nebudu spát. Musim dodělat ten závěs. Musim ho lordovi Mlynářovi odevzdat do konce tejdne."

A víc Matthias vědět nepotřeboval. Patřila k zástupu žen, které se živí jehlou a nití, šijí potahy na židle, tkají rohože a vyšívají závěsy pro šlechtu.

Nebylo by moudré jí důvěřovat.

Bude muset odejít co nejdříve.

„Nejdříve mne v paláci nechce, a teď mám najednou přiběhnout? Rocan by měl být králi roven, a ne aby poskakoval, jak král píská.“ Titus stál ve své soukromé komnatě, u otevřených dveří na terasu. Dole na nádvoří bylo prázdno. Přede dveřmi do rocanových komnat stáli na stráži dva audové. Lord Hofmistr byl uvnitř s rocanem sám.

V celé místnosti hořely svíce a osvětlovaly rytiny na zdech a vyřezávaný nábytek. V místnosti bylo po parném dni horko – vánek, kterého si Titus užíval na terase, dovnitř zřejmě nepronikl.

Hofmistr stál rovněž poblíž terasy. Léta k němu nebyla laskavá. Byl plešatý a sice nepřibíral na váze tolik jako jiní, jenže naopak trpěl tou ošklivou vyzáblostí, zapříčiněnou přepracováním a nedostatečnou péčí o sebe. Mezi palcem a ukazováčkem levé ruky ždímal lem nakvap oblečené tuniky.

Projevy nervozity Tita vždycky rozčilovaly. Vyvolávalo to v něm pocit, že člověk ztratil sebevládu.

Což, jak usoudil, se lordu Hofmistrovi právě stalo.

„Kromě toho,“ pokračoval Titus, „jak víme, že ten Fey nepatřil k místním, kteří si s námi chtějí jen tak zahrávat?“

„Máme ještě jiné podivné zvěsti. Před ním dneska dorazil posel z jihu…“

„K nám také. Jak příhodné. A předpokládám, že s ním dorazila i zvěst, že svěcená voda už nepůsobí?“

Hofmistr otevřel ústa, zavřel je, a pak je znovu otevřel. „Přesně to ten Fey říkal.“

„A král mu odpověděl?“

„Že tomu nevěří.“

Titus se usmál. „Ach jak šťastná shoda okolností. Takže když vyjde najevo, že to všechno byla jen snaha

znevážit Svatyni, bude moci král tvrdit, že nic nevěděl, protože všichni jeho významní poddaní ho slyšeli, jak se tu zprávu dozvěděl.“

Titus přimhouřil oči. „Tuhle hru já hrát nebudu, Hofmistře.“

„To není žádná hra, Ctihodnosti.“ Hofmistr si ovíjel lem tuniky kolem ukazováčku. „Černý král je tu. Náš král by byl rád, kdybys přišel do síně války.“

„Aby mne pokořil?“

„Aby tě požádal o pomoc.“ Hofmistrovi stoupl hlas. „Král přece nemá vládnout bez rocana. On tě potřebuje, Ctihodnosti.“

„Teď.“ Titus si uhladil roucho. Dosud se nepřevlékl do noční košile a byl tomu rád. V tuto chvíli potřeboval každou unci autority, kterou mu jeho postavení skýtalo. „Když byly jeho děti malé, nepotřeboval mne. Když si myslel, že tato země žije v míru, nepotřeboval mne. Ve své pýše dokonce navrhl, že se stane králem a rocanem v jedné osobě. Myslím, že jeho slova zněla nějak, jako že je jediný, v jehož žilách proudí Rocova krev, a že rocan byl původně Rocův druhorozený. Takže proč by tedy neměl být rocanem potomek Rocy? A nebylo by nejpřirozenější, kdyby to byl on?“

Hofmistr se zamračil. „To řekl tobě?“

„Vlastně to sdělil mému předchůdci. Ale…“

„Žádné ale,“ skočil mu Hofmistr do řeči. „Matthias byl vrah, který se snažil tuto zemi uvrhnout do zkázy. Neměl na místě rocana co dělat, a my jsme to všichni věděli. A mysleli jsme si, že nemá naději najít důstojného nástupce. Král mu to řekl, aby ho donutil odstoupit. A zabralo to. Pod hrozbou, že spojí postavení krále a rocana do jedné osoby, byl Matthias donucen vybrat tebe.“

Titus se pevně chytil dveří. Horko nějak sílilo. Vyšel na terasu.

Byl ještě mladíček, když se to na něj všechno navalilo. Podle svého názoru byl příliš mladý. Byl příliš mlád na to, aby porozuměl všem kličkám a pletichám. To, co říkal Hofmistr, dávalo smysl. Jenže Titus dost dobře nemohl změnit své vzpomínky. Jen to, že něco zní rozumně, ještě neznamená, že je to pravda.

Nádvoří bylo osvětleno pochodněmi. Plameny se odrážely na mozaice a odhalovaly přízračné záblesky z Rocova života a ze života Svatyně. Dole neviděl žádné stráže, nicméně věděl, že tam jsou. Svatyně byla už skoro dvacet let od doby, kdy sem Feyové násilně vnikli, dobře střežena.

Hofmistr vyšel na terasu. Zůstal stát u dveří a díval se na řeku. Dnes večer mu připadala nějaká hlučná. Šumění vody se neslo až do ztichlého města. Byl úplněk a jeho jasné světlo ozařovalo říční hladinu.

„Dnes večer bylo na mostě nalezeno nějaké tělo," poznamenal Titus. Dostal tu zprávu těsně předtím, než dorazil Hofmistr. „Překvapuje mne, žes nic neviděl, když jsi jel přes most."

„Byla tma," odpověděl Hofmistr opatrně. „A já jsem měl naspěch."

„Hm." Titus popošel dopředu a opřel se rukama o zábradlí. Dole na ulici se ozval jakýsi překvapený výkřik. Město bylo ještě vzhůru. „Byla to mrtvola nějakého Feye. Zavražděného."

Obrátil se. Hofmistr ho pozorně poslouchal, ani se nehnul. „Jak?"

„Svěcenou vodou. Poznat se dalo jen ucho, ruka a paže. Z ostatního zbyla beztvará hromada. Jsem překvapen, že se smrad rozplynul tak rychle."

„Dnes večer bylo větrno."

„Jistě," souhlasil Titus.

Rozhostilo se mezi nimi napjaté ticho. Hofmistr sepjal ruce za zády. Jenže na rozdíl od Tita neměl čas čekat. Poslání, kterým ho pověřil král, bylo jasné.

„Odpusť, Ctihodnosti," začal znovu, „ale nevidím žádnou souvislost."

„Vždyť je to docela prosté." Titus se opřel o zábradlí. Před rokem ho nechali udělat celé nové. Nyní bylo vyřezáno z tvrdého dřeva, aby se o něj mohl křehký Titus opírat. „Je to nezvratný důkaz, že svěcená voda stále působí." Odlepil se od zábradlí a narovnal se. Bylo načase lordu Hofmistrovi připomenout, že Titus už dávno není malý chlapec. Patnáct let řídil Svatyni – stejně dlouho, jako čtyřicátý druhý rocan, a déle, než mnoho jiných.

„Řekni svému králi, že mu tahle hra neprojde. Zabíjet audy v jižních kostelech je špatný způsob, jak vycházet se Svatyní.

Nahradit svěcenou vodu obyčejnou je zločin, lorde Hofmistře. Vymýšlet si lži o Černém králi, aby se lidé vyděsili a přijali slabomyslného ďábelského králova syna jako příštího vládce Modrého ostrova, je také špatné. Nemysli si, že jsem si toho načasování nevšiml. Všechno se to stalo v den dospělosti jeho syna, v den obřadu, který Svatyně mimochodem neuzná."

„Jde o skutečnou hrozbu," pravil Hofmistr. „Jeden z tvých vlastních ti přinesl zprávu. Celá šlechta Modrého ostrova viděla feyského posla."

Titus přistoupil k Hofmistrovi o krok blíž. Byli stejné výšky, oba malí, oba statní. Ale Titus měl větší moc. Byl mladší, silnější a v lepší formě. Hofmistr stárnul.

„Tím poslem mohl být kterýkoli z královых feyských přátel v převleku. Nic to nedokazuje, jen Nicholasovy vlastní falešné představy. Kdyby na Modrý ostrov dorazil Černý král, myslíš, že by se ohlásil a

požadoval kapitulaci? Kdyby opravdu dokázal nemožné a dostal se přes naše jižní hory, dokázal by i v mžiku obsadit ostrov. Nepotřeboval by nějakou rychlou schůzku s dobrým králem Nicholasem, aby své dílo dokončil.“

„Ctihodnosti, prosím…“

Titus si zvednutím ruky vyžádal ticho. „Já nevím, co má poslední tah v této hře znamenat. Snad jsem měl být dohnán k útoku na toho králova ďábelského zplozence, abych mohl být znevážen stejně jako můj předchůdce. To by byla pro Svatyni další těžká rána, že? Nebo jsem snad měl vystupovat jako spasitel jen proto, aby se zjistilo, že mnou »svěcená« voda nepůsobí? Mám snad zemřít jako mí audové na jihu a stát se mučedníkem, abych uvolnil místo Jeho Výsosti, velkému králi Nicholasi Pátému, aby se mohl stát rocanem.“

„O to on nestojí.“

„Opravdu? Dobrý král Nicholas, jediný král, který vykázal Svatyni z paláce? Podle všech svých bezbožných slov zapomíná, že Roca pověřil své syny dvěma úkoly. Ten starší měl vést Modrý ostrov ve světské oblasti a druhorozený syn v duchovní.

A měli spolupracovat.“

„To on ví,“ odpověděl Hofmistr. „Jenže měl strach o své děti. Matthias mu zavraždil ženu.“

„Padesátý první rocan,“ opravil ho Titus, „vedl církevní obřad požehnání novému králi a jeho choti. Bůh si vybral tento okamžik, aby srazil ďábla k zemi.“

„Přesně tohoto názoru se král obával.“

„Král si však neuvědomuje, že pochybil, když si vzal za ženu Nepřítele. Král si dál neuvědomuje, že nazývat ty věci dětmi není v očích Boha nic víc než rouhání.“

„Takže ty neuděláš nic, abys zachránil svou zem,“ pravil Hofmistr.

„Nezúčastním se šarády, která je určena ke konečnému zničení Svatyně," prohlásil Titus.

„Pak tedy nechť ti Bůh odpustí, Ctihodnosti," pravil Hofmistr, otočil se na podpatku a odebral se ke dveřím z komnaty.

„Nechť Bůh odpustí *mně* , lorde Hofmistře?"

Hofmistr se zastavil, ale zůstal stát zády k Titovi. „Mýlíš se, Ctihodnosti. A ve své pýše, ve své neochotě upustit od svých zraněných citů, nás všechny zahubíš."

ÚTOK

(následujícího dne před úsvitem)

Smršť ještě v životě neletěl tak usilovně a rychle. Konečně se dostal ke vstupnímu kruhu, prostrčil prstencem světla maličkou ručičku a z posledních sil propadl dovnitř.

Rugadovo stínozemí se od chvíle, kdy tu byl Smršť naposledy, zvětšilo. Většina důstojníků začala přespávat uvnitř. Nevěděl, jestli to znamená, že je znechutili místní ostrované nebo že Rugad potřebuje mít své důstojníky u sebe.

Nebo obojí.

Dopadl na matnou podlahu a okamžitě vyrostl do pravé velikosti, aby na něj nikdo nešlápl. Potřeboval se prospat a najíst; ne nutně v tomto pořadí. Protáhl se a v unavených svalech mu bolestivě zaškubalo.

„Myslím, že spát ve dveřích zdraví příliš neprospívá," ozval se nad ním nějaký hlas. Smršť pootočil hlavu. Nad ním stál Boteen, celý dychtivý se něco dozvědět, až se mu protáhlý obličej zardíval. Boteen se pohyboval způsobem, který napohled vyvolával dojem větší tělesné síly, než asi byla skutečnost. Taky to byl ten nejvyšší a nejhubenější Fey, jakého kdy Smršť viděl. Kolem širokých úst a lícních kostí se mu táhly tak výrazné rýhy, že ve spojení s jeho bradou tvořily tvar písmene »V«. „Zejména ne předtím, než podáš Rugadovi hlášení."

Smršť namáhavě vstal. Z únavy se mu točila hlava a při každém pohybu ho bolelo celé tělo.

„Jídlo a vodu, soudím," podotkl Boteen. Vždycky z něj čišel výsměch a jak se rozvíjely jeho čarodějské schopnosti, tříbil se i styl jeho posměšků.

Smršť se zamračil.

„O to bys mne nepochybně požádal, kdybych byl někdo jiný. Jídlo a vodu a vrčel bys na mne něco o

únavě a přepínání sil. Ty ovšem dobře víš, že Rugada nic takového nezajímá.“

Smršť si přihladil vlasy a složil si křídla těsně k zádům. Pak zamířil k Rugadovu stanu.

„Ale mne ano,“ pokračoval Boteen. „Dnes v noci jsi nám prokázal velkou službu a já věřím, žes možná poskytl vodítko k řešení jednoho mystéria energie. Všechna vlákna se sbíhají na malý statek u Killenova mostu, že?“

„Je mi líto,“ řekl Smršť, neboť se snažil nebýt hrubý na Feye, kteří byli mnohem mocnější než on, byť to někdy bylo nad jeho síly, „ale já netuším, o čem mluvíš.“

„To je mi jasné,“ odvětil Boteen, „ale přesto jsem ti vděčný. Já jsem potřeboval jen správně nasměrovat a tos pro mne udělal. Na oplátku ti já poskytnu jídlo, vodu a lůžko ve svém stanu. Až podáš Rugadovi hlášení, můžeš spát, jak dlouho se ti zlíbí.“

Obrátil se a vplynul do nejbližšího stanu. Smršť tupě zamrkal, jestli ho náhodou nešálí zrak, ale viděl dobře. Opravdu to byl Boteen a doopravdy se Smrštěm mluvil, jako by si byli rovni. Smršť potřásl hlavou a zvolna vykročil po šedivé zemi.

Rugadův rozlehlý stan byl zbarvený domodra. Venku by ten odstín byl mdlý, ale tady uvnitř působil svěže. Rugad pobýval už v tolika stínozemích, že dobře věděl, které barvy se vyjímají v šedi dobře a které ne.

Vždycky říkal, že naučit se poznat rozdíly podporuje morálku.

„Rugade,“ oslovil ho Smršť před stanovým plátnem, které zakrývalo vchod. „Hlášení.“

Plátno se odsunulo a ven vyhlédl Mudřec. Copy se mu komíhaly vepředu a dosahovaly skoro až na matnou podlahu. „Už bylo načase,“ zasyčel.

„Vrátil jsem se, jak nejrychleji jsem mohl," bránil se Smršť.

„Jenže ne dost rychle." Rugad seděl na lůžku. Vlasy měl na zádech zapletené do copu a právě si obouval vysoké vojenské boty. Když Smršť vstoupil, přestal si je šněrovat. „Už jsem dostal hlášení od dvou vyzvědačů. Ostrovní král si myslí, že může vyjednávat s vůdcem Feyů, co?"

Smršť se ani neptal, jak je možné, že se vyzvědači vrátili tak rychle. Rugad často používal neobvyklé metody – po vyzvědačích například chtěl, aby podali hlášení orlím jezdcům, kteří dokázali předletět bludičky, nebo při jedné památné příležitosti si vyžádal, aby vyzvědači dojeli zpět na koňských jezdcích. Což vyvolalo mezi vyzvědači a jezdci vleklé třenice, které vyvrcholily rvačkou, v níž zemřeli dva vyzvědači a jeden jezdec.

„Řekl jsem mu, že tomu nejsi nakloněn."

„A jak to víš?" otázal se Rugad. „Koneckonců, je to otec mého pravnuka."

„Není to Fey."

Rugad se usmál a střelil pohledem po Mudřecovi. „Vidíš, proč mám tohohle rád? Má cit pro to, co je důležité."

Mudřec přikývl, ale neřekl nic.

Rugad se opět chopil šněrovadel. „Jak Smršť tak přesně vyjádřil, já nejsem nakloněn vyjednávání, zejména ne s nějakou nulou, která najednou vyletěla nahoru a která si myslí, že jen díky tomu, že zplodila dítě, může být rovna Černému králi. Útok už začal. Ostrovní král bude asi dost překvapen, že odpovědí na jeho žádost je masové vraždění, ale pro to se ostatně rozhodl sám, když se nevzdal, jak by na jeho místě udělal každý rozumný člověk."

Smršťovi stékal po zádech pramínek potu. Takže útok už začal. Čas slov pominul.

„Až si odpočineš, Smršti, rozhodni se, v jaké oblasti bys rád bojoval. Mudřec má pár teorií o tom, jaká bude u různých skupin ostrovanů odezva na rozsáhlý feyský útok. Soudí, že všechny odezvy budou zajímavé a některé budou tvému nadání vyhovovat víc než jiné.“

Smršť lehce sklonil hlavu. „Díky, Rugade.“ Obrátil se a uchopil stanové plátno.

„Smršti,“ zarazil ho Rugad. Hlas mu najednou zpřísněl. „Ještě jsi nedostal svolení odejít.“

„Předal jsem tvůj vzkaz, tví vyzvědači ti sdělili královu odpověď a útok už začal. Co ode mne ještě chceš?“ Plátno nepustil.

„Chápu, že si nutně potřebuješ odpočinout,“ odvětil Rugad, „ale tohle pravděpodobně bude náš poslední rozhovor před konečným dobytím Modrého ostrova. Musím vědět, cos viděl a jak to hodnotíš.“

Smršť se otočil. „Už víš, že v té místnosti byla shromážděna veškerá šlechta. Velkolepě to jimi otřáslo, palác je to úctyhodný, ale už jsme viděli lepší, a kolem místa, které nazývají Svatyní, je nějaká podivná energie.“

Rugad přivřel oči, pustil šněrovadla a nezavázané boty se rozevřely. „Nezmínil ses o mém pravnukovi.“

Smršť sebou trhl. Byl už tak unavený, že na to dočista zapomněl.

Rugad si toho všiml. „Smršti?“

Smršť mžikl okem po Mudřecovi. Je to sice jeden z poradců, kterým Rugad plně důvěřuje, ale i důvěra má své meze. „Myslím, že o tvém pravnukovi bychom si měli pohovořit o samotě, Rugade.“

„Už jsem to slyšel. Je to slaboch. Tentokrát mísení nevyšlo.“

Smršť zamrkal. Ten chlapec nevypadal jako slaboch. A navíc mu oči jiskřily stejně bystře jako Rugadovi. „Tak to není," řekl Smršť. „Prosím. Za chvíli mi za to poděkuješ."

„Ale já ne," podotkl Mudřec.

Rugad se na svého poradce ušklíbl a mávnutím ruky ho poslal pryč. „Pravděpodobně si to vyslechneš později."

„Raději bych to slyšel dřív."

„Určitě uslyšíš." Úsměv z Rugadovy tváře zmizel. „Ale Smršť ještě nikdy nepožádal o soukromé přijetí. Myslím, že bychom mu jedno dopřát měli, ne? Udělej mi tu laskavost, Mudřeci, a podívej se, jak pokročily přípravy osmého šiku. Chci, aby odešli co nejdříve."

„Jak si přeješ," odvětil Mudřec a vyklouzl ze stanu ven. Rugad vstal, přidržel si stanové plátno a díval se za ním, dokud Mudřec nevyšel vstupním kruhem ze stínozemí ven.

Pak nechal plátno klesnout. „Neposkytuji soukromé přijetí z nějakého rozmaru, Smršti."

„Tohle není žádný rozmar, Rugade." Smršť se třásl po celém těle. Mozek měl jako v mlhách. Zamrkal ve snaze udržet se při vědomí. „Tvůj pravnuk není žádný slaboch. Chlapec, kterého jsem viděl po boku krále, má ve svých značně odporně modrých očí tvou bystrost."

„Mou bystrost? Tak jak je možné, že ho považují za prosťáčka?"

„Divně se pohybuje," odvětil Smršť. „Možná to jen hraje, ovšem nevím, co by z toho měl."

„Nechápu, proč tohle nemohl slyšet Mudřec," podotkl Rugad.

„Protože to ještě není všechno," odpověděl Smršť. „Ten chlapec je zvláštní. Jak jsem řekl, má modré oči, feyské rysy a vzezření Diamanty. Také má něco z otcovy oblosti. Nikdy jsem nic podobného neviděl.

Bude trvat několik generací ryze feyských párů, aby se ten ostrovan v rodě zakryl.“

„Takže silný dědičný odkaz, co?“ Nezdálo se, že by to Rugada nějak zaujalo. Vrátil se na lůžko a začal si zase šněrovat boty.

„Neříkám ti to kvůli dědičnosti, ale kvůli tomu, co jsem viděl pak. Když jsem odešel z paláce, uviděl jsem za mostem dva Feye. Jeden z nich byl dokonalým dvojníkem toho chlapce uvnitř.“

„Nějaký převtělovač?“

„Ne.“ Smršť ztěžka polkl. „Letěl jsem dost blízko, abych dobře viděl. Žádné zlaté skvrnky v očích. Vlastně byl v obličeji trochu jiný. Ostřejší rysy, více vystupující brada, jiná bystrost v očích. Stejně silná, ale ne tak vznětlivá.“

Rugad si netečně poklepával na koleno. „Ty mi chceš říct, že mám dva pravnuky?“

„Ano,“ odvětil Smršť.

„A jsi si tím jist?“

„Dva mladí poloviční Feyové nemohou mít jen tak oba Diamantin výraz. Tito chlapci nejsou moc rozdílní. Věřím, že to jsou dvojčata.“

„Dvojčata.“ Tentokrát Rugad vstal. „To se v rodu Černého krále ještě nestalo.“

Smršť přikývl. Jedinkrát, kdy se to stalo, a to bylo už několik staletí, bylo mladší dvojče krátce po porodu zavražděno. „To ještě není všechno,“ pravil. „Myslím, že vyrůstali odděleně.“

„Jak to můžeš vědět?“ Rugad podezřívavě přimhouřil oči. Smršť měl pravdu. Ten chlapec v paláci měl v očích výraz svého praděda.

„Protože jsem jednoho i druhého překvapil. Ten chlapec v paláci mi odpověděl ostrovsky. Chlapec venku mluvil feysky.“

Rugad přikývl. „Jsi bystrý pozorovatel, Smršti. Proto jsem tě také poslal za jejich králem.“ Zaklonil hlavu. „Nechápu, proč ostrované považují to dítě za slabocha. Zřejmě nevíme úplně všechno, Smršti.“

„Souhlasím,“ odtušil Smršť.

„A my na to musíme přijít.“

Věděl, co má Rugad na mysli. „Oba už mne viděli. Pochybuji, že bych ti mohl zjistit, co potřebuješ.“

„Myslím si to samé,“ odpověděl Rugad. „Vlastně jsem na tebe ani nemyslel. Já…“

Plátno se odhrnulo a dovnitř vstoupil Boteen s podnosem. „Občerstvení!“ zahlaholil a postavil ho na stolek.

Smršť strnul, ale nespouštěl pohled z Rugada. Ještě neslyšel, že by někdo k Černému králi takhle vtrhl.

V Rugadových očích se objevil zlověstný výraz. „Vypadáš utahaně, Smršti. Vezmi si vodu a trochu jídla.“

Smršť si vzal stříbrný šálek. Na hladině vody plulo domácí zaklínadlo energie. Dal si doušek vody a okamžitě se cítil svěží. K tomu si vzal jeden obložený chléb, a pak si stoupl stranou a vyčkával, až bude propuštěn.

Ale Rugad se na něj nedíval. Rugad vstal. Boty měl zašněrované, šaty vyžehlené a u boku pochvu. Vypadal jako Černý král.

„Kolik jsi toho vyslechl?“ zeptal se Boteena.

Smršťovi se sevřely útroby. Zadoufal, že vůči němu Černý král tento tón nikdy nepoužije.

„Nic,“ odvětil Boteen. „Jen jsem sem přinesl něco na zub. Když Smršť dorazil, vypadal tak znaveně, že jsem považoval za vhodné poskytnout mu trochu magické síly, aby jednání s tebou zvládl. Je to…“

„Kolik jsi toho slyšel?“ opakoval Rugad ještě tišeji než poprvé.

„Vážně, Rugade, copak si myslíš, že bych se zastavil u stanu a poslouchal?“

Rugad přivřel oči, lehce vysunul bradu, jednu ruku položil na jílec meče a pravil: „Naposledy, Boteene, kolik jsi toho slyšel.“

Boteen si strojeně povzdechl. „To bylo neúmyslně, pochop. Nechtěl jsem poslouchat. Ale trochu jste zvýšili hlasy a já jsem si nemohl pomoci…“

„Boteene.“ Tohle už bylo skoro šeptem.

Boteen zmlkl a polkl. Jeho odvaha byla zjevně předstíraná. „Ty mne potřebuješ,“ řekl, jako by Rugada varoval.

„Není tomu ještě ani den, cos mi sdělil, že na ostrově jsou ještě dva další čarodějové,“ připomněl mu Rugad. „Nepotřebuji tě.“

Smršť strnul jako přimrazený. Boteen byl jediný čaroděj, který s nimi šel na toto tažení, a jediný, který se narodil ještě v minulém století. Rugar si na svou nešťastnou výpravu žádného nevzal. Tak jak by mohli být na ostrově ještě dva další?

„Beze mne bys je však nikdy neobjevil,“ odpověděl Boteen. Veškeré jeho pečlivě propracované sebevědomé vystupování bylo pryč.

„Nebuď si tak jistý,“ zavrčel Rugad.

„Kromě toho,“ pokračoval Boteen, „vím, jak zjistit, který z bratrů je starší.“

Rugadův výraz se nezměnil, Rugad jen lehce sklonil bradu. „To je podružné,“ podotkl. „Především musíme oba dva najít.“

„Pokud mohu něco říct,“ ozval se Smršť, i když se mu do toho dvakrát nechtělo, „najít je je také podružné.“

Rugad sklouzl pronikavým pohledem na Smrště. Čekal na vysvětlení. Smršť vrhl letmý pohled na

Boteena, a ten se na něj usmál. Smršťovi se ten úsměv nezamlouval.

„Naše zprávy o tvém pravnukovi byly chybné, nevěděli jsme, že tu jsou dvě děti. Pokud ti tvé vize neposkytují širší povědomí o tvé rodině, pak si dovoluji navrhnout, abys zvážil můj soukromý názor," pokračoval Smršť a co nejopatrněji volil každé slovo, „že na Modrém ostrově může být ještě víc dětí z Černé krve."

Rugadovi sklouzla ruka z pochvy. Boteen tiše hvízdl. „A já jsem si myslel, že jsi plýtval časem, když jsi poslal bludičku," poznamenal.

„Sklapni, Boteene," zavrčel Rugad.

Boteen se široce usmál. „Netvař se tak zoufale, Rugade. Ještě je čas to vojsku sdělit. Ať se prostě ani nedotknou žádného Feye pod dvacet. Tím by se to mělo vyřešit."

„A co když vypadají jako ostrované?" zeptal se Smršť.

„Feyská krev se nezapře," odfrkl si Boteen.

„Opravdu?" opáčil Smršť. „Jsme si tím tak jisti?"

„Tvé vlastní svědectví to potvrzuje," poznamenal Rugad.

„Ale já jsem viděl jen dva míšence, oba stejného původu."

„A to je přesně ten původ, který se nás týká," pravil Boteen.

Smršť potřásl hlavou. „Diamanta si vzala ostrovního krále. Ale její otec byl také Černé krve a než zemřel, několik let tu žil."

„Smršť má pravdu," usoudil Boteen.

„Ovšemže ano," souhlasil Rugad. „Nesnáz je v tom, že první vlna odtud odešla včera odpoledne."

„Myslel jsem si, že počkáš na vyzvědače," podivil se Boteen. Rugad se na něj upřeně zadíval. Po chvíli

Boteen zrudl. Očividně chápal hlubší souvislosti. Smršť ne. Boteen se zhluboka nadechl. „Tak prostě budeme muset spoléhat na zdravý vojenský rozum.“

„Vojáci žádný zdravý rozum nemají,“ zavrčel Rugad. „Boteene, okamžitě mi přiveď orlího jezdce. A ty to dojez, Smršti. Ještě tě potřebuji. Řekneš mi o mých pravnucích všechno, na co si vzpomeneš. A žádný z vás o tom nebude s nikým mluvit. Je to jasné?“

Smršť přikývl.

Boteen rovněž. Vypadal zkrotle.

Oba věděli, co tohle tajemství znamená. Rugad sem přišel, protože vycítil, že se jeho vnuci – Rugarovy děti – nehodí na Černý trůn. Rugad doufal, že jeho pravnuk vhodný bude. Ale dokud nezjistí, který pravnuk je starší, žádný následník nebude.

O Černý trůn se povedou spory.

Mapy byly staré a síň byla zaprášená. Nicholas sem nahoru sice chodíval i po otcově smrti, ale stejně považoval síň války za otcovu místnost. Asi rok po feyském vpádu tady Nicholas otce našel, jak prohlíží dlouhý svitek popsaný jmény zabitých ostrovanů. Všichni ti mrtví trápili jeho svědomí a nikdy nepřestali. Zemřel na cestě do Kennilandských bažin, kde se chtěl setkat s lidmi, které dlouho opomíjel.

Aby to odčinil.

Nicholas stál ve dveřích. Lordové už byli uvnitř. Už zasedli kolem dlouhého dubového stolu. Vypadali podivně ve svátečním, tato místnost byla zřízena pro muže oblečené do boje. Přepychový nařasený plášť lorda Mlynáře volně spadal až na podlahu. Lord Klábos, s nachýlenými zády, si pozorně prohlížel mapu, kterou kdysi přibil na zeď Nicholasův otec. Lord z Brodu, který byl s jeho otcem v okamžiku smrti, léty zmohutněl a vrásky na tváři se mu prohloubily vzpomínkami na ztrátu, která ho postihla. Rovněž si prohlížel mapu.

Lord Zbrojíř během uplynulých let neuvěřitelně ztloustl. Celý konec stolu naproti čelu obsadil sám a jeho mohutné tělo přetékalo přes židli. Roucho měl dvakrát větší než ostatní a z látky sice drahé, leč tmavé a střízlivé, aby skryla jeho tloušťku. Kdysi to býval bodrý muž, ale když mu při feyském vpádu zemřel syn, změnila se jeho bodrost v zatrpklost.

Lord Klábos očividně měl před Nicholasovým příchodem hlavní slovo, a když Nicholas vstoupil do dveří, zmlkl. Klábos neměl Nicholase nikdy rád a ten pocit byl vzájemný. Klábos během let vytrvale množil své bohatství a rád ho vystavoval na odiv. Dříve si nechával dovážet oděvy z Nye, nyní šil u nejlepších

ostrovních krejčích a povídalo se, že si dokonce kupuje šaty od Feyů.

A Nicholas si na něj bude muset jako obvykle dávat pozor.

Vzadu na stoličce seděl lord Horla. Jednou jezdeckou botou se opíral o příčli stoličky, druhou si postavil na podlahu. Když uviděl Nicholase, kývl na něj. Byli přibližně stejného věku. Horla zaujal místo lorda Holobrka jako jediný nedědičný lord v Radě. Nicholas by si byl přál dát nedědičným lordům víc prostoru, byli to lidé, kteří se vypracovali sami, pro něž to byl pouhý čestný titul, který nepřecházel z pokolení na pokolení. Na jednu stranu to byla škoda, protože nejstarší syn lorda Holobrka byl skvělý člověk a byl by z něj vynikající rádce.

I Horla však byl skvělý muž. Byl malý a statný a ruce měl zjizvené po požáru stodoly. Když přitáhli Feyové, ztratil většinu svých statků, ale vynikající smysl pro obchod a umění chopit se příležitosti z něj během deseti let udělaly jednoho z nejbohatších mužů na ostrově. Nicholas ho po Holobrkově smrti přes námitky všech ostatních lordů jmenoval na Holobrkovo místo. A nikdy svého rozhodnutí nelitoval.

Přede dveřmi stálo několik strážných. Nicholas jim nařídil, aby dovnitř vpustili jeho děti a jinak nikoho.

Pak za sebou zavřel dveře.

„Pane," ozval se Klábos a krátce kývl, aby dal najevo, že postřehl Nicholasův příchod. „Nechápu, jak se sem Feyové mohli dostat z jihu. Útesy jsou z obou stran značně vysoké. Můj otec v mládí plachtil kolem ostrova a říkal, že od moře jsou skály jako jednolitá strmá hladká skála. Nic se nemůže dostat nahoru."

Nicholas se pousmál Klábosovu zjevnému pokusu zatajit, že jeho předchozí řeč měla na mušce Nicholase. „Přesto," odtušil Nicholas, „musíme brát to tvrzení

vážně. Dnes jsem ještě před hostinou dostal zprávu, že na jihu jsou Feyové, a večer na slavnost žádní velkostatkáři z jihu nedorazili. Potíž je v tom, že si musíme stanovit nějaký postup a přitom nevíme, čemu čelíme. Nevíme, jak se sem dostali, nevíme, jak velké je jejich vojsko, a nevíme, jestli nemají nějaký druh magie, o kterém ještě nemáme ani tušení.“

„Udělal jsi dobře,“ ozval se Horla, „žes jim řekl, že se nevzdáme.“

„Doufám že ano,“ odpověděl Nicholas. „Já na tom stále ještě trvám. Nemohu uvěřit, že by Černý král napadl svou vlastní rodinu. To je u Feyů pod těžkými tresty přísně zakázáno.“

„Anebo ti to jen řekli,“ ozval se Klábos.

„A dnes večer mi to znovu potvrdila feyská šamanka. Mluvil jsem s ní těsně před hostinou. Také se domnívá, že Černý král je zde, byť ji o jeho příjezdu nikdo nezpravil. A říkala, že jestli je to on, jsou ostrovní Feyové rovněž ohroženi.“

„Patří jim to,“ zamumlal Zbrojíř.

Nicholas to přešel mlčky. „Poslal jsem pro rocana. Měl jsem poslat také pro Monta, ale to během několika okamžiků napravím. Mám takové tušení, že nemáme moc času.“

„Není u Černého krále neobvyklé, že nás varoval?“

Nicholas přikývl. „Obávám se, že to neudělal ze zdvořilosti, že to byl jen způsob, jak sdělit mým dětem, že je tu. To by mu vyřešilo nesnáze s pokrevními vztahy, do kterých se teď Feyové dostali, protože mé děti by podle feyského práva měly zůstat mimo boj.“

„Zůstanou?“ otázal se Klábos.

Nicholas se opřel. Podobný spor měl se svým otcem během prvního feyského vpádu. Tehdy to však viděl jinak. Dnes byl na místě svého otce. „Jsou to následníci trůnu. Nemohou jít do boje a riskovat život.“

„Možná by pro morálku ostrova bylo dobré vidět tvé děti ve víru událostí. Tobě by to pomohlo," poznamenal Mlynář.

Nicholas zaváhal, jestli to má chápat jako jízlivý útok, ale pak to nechal být.

„Pane," ozval se Klábos, „Nevím, jestli je moudré zvát na tuto poradu tvé děti. Jsou to napůl Feyové."

Nicholas se naježil. „Byly vychovány jako ostrované."

„Nicméně…"

Nicholas praštil pěstmi do stolu a Klábos zmlkl. „Nicméně," pronesl tiše, leč výhrůžně, „jsou to mé děti a následníci trůnu. Mají větší právo být v této síni než vy."

Klábos se rozhlédl po ostatních. Všichni odvraceli pohled. Nicholas se právě chystal něco dodat, když se dveře otevřely.

Dovnitř vstoupila zardělá Arianna. Znaménko na bradě jí zmodralo. Za ní se šoural Sebastian v rouchu, které měla na sobě Arianna v síni. Myslela na všechno.

Vlasy měla rozpuštěné a oblečená byla v kalhotách a košili s nabíranými rukávy. V tu chvíli se podobala své matce víc než kdy jindy.

„Odpusťte nám to zpoždění," omluvila se. „Sebastian mne nemohl najít."

„Postrádali jsme tě na hostině, princezno," ozval se lord z Brodu. Znělo to upřímně.

„Měla jsem pocit, že jsem duchem tam," odpověděla Arianna a obdařila ho oslnivým úsměvem. Pak vtáhla Sebastiana dovnitř a zavřela dveře. „Můj bratr mi říkal, že je unavený a že by rád jen poslouchal. Souhlasíš s tím, tati?"

Nicholas přikývl. Arianna skutečně myslela na všechno. Na jednu stranu ho to těšilo. Na druhou stranu

zjišťoval, že se mu její nadání podvádět moc nezamlouvá.

Lord Klábos se na Sebastiana usmál. „Rád tě vidím, Výsosti. Zdá se, že jsi zase ve své kůži.“

Arianna se zamračila. Odvedla Sebastiana dozadu k lordu Horlovi, který se k ní vždycky choval přátelsky. „Byl předtím jiný?“ zeptala se.

„Mnohem živější, Výsosti, a skoro pohledný.“

Sebastian otevřel ústa, ale Arianna mu položila na rty dlouhý štíhlý prst. „Takže tys ještě neviděl mého bratra svěžího a v plné síle?“

Klábos se rozpačitě ošil. „Zřejmě ne,“ odvětil.

„Překvapuje mne, že vám o tom můj otec nikdy neřekl.“ Arianna vrhla na Nicholase vyčítavý pohled. Měl co dělat, aby potlačil překvapený výraz. „Už dávno jsme zjistili, že můj bratr není pomalý. Jeho tělo se prostě jen chová trochu jinak než naše. Když je unavený, pohybuje se pomalu a mluví dokonce ještě pomaleji. To vede lidi k domněnce, že není příliš duchaplný. Ale mívá i chvíle, kdy je stejně bystrý jako my.“ Usmála se. Vypadala nádherně a nevinně. „Můj otec by přece nesvěřil budoucnost této země někomu mdlého rozumu.“

„To rozhodně ne,“ souhlasil Klábos překvapivě rychle.

„Jsem rád, že jste na to přišli,“ uzavřel Nicholas tento rozhovor. Odvrátil se od své dcery, od jejího rozzářeného obličeje a jiskrných očí, a otočil ke shromážděným. „Stojíme tu před řadou problémů. Ale jsme připraveni lépe než při prvním vpádu. Náš národ alespoň ví, jak se bránit. Mám však obavy, že přespříliš spoléháme na svěcenou vodu.“

„Měla by působit,“ ozval se Horla.

„Ale kdyby ne, dojde k obrovskému masakru. Musíme všem krajům sdělit, že svěcená voda možná

nepůsobí. Musíme zajistit, aby lidé měli zbraně – meče, nože a podobně. Každý z vás to musí zařídit na svém panství.“

Lordové přikývli. Klábos se posadil.

Nicholas sepjal ruce na stole. Konečně začal toto zasedání řídit. „Za druhé, naše stráže jsou vycvičené k boji. Měly by být schopny bránit palác. Musíme povolat do zbraně všechny bojeschopné muže a zajistit, aby byl chráněn rovněž Jahn. Máme zprávu, že Feyové jsou na jihu. Musíme se soustředit na jižní přístup do města.“

„Odpusť, pane, ale tady je řeč o Feyích. Mohou být na jihu, ale zaútočit mohou odkudkoli,“ řekl lord z Brodu tiše, jako by Nicholasovi nechtěl odporovat.

„Jsem si toho vědom, lorde z Brodu,“ odvětil Nicholas. „Rozmístíme po celém městě i na venkově ozbrojené jednotky. Dokud nebudeme mít skutečný přehled, nemůžeme se pustit do otevřeného boje.“

„Pane, mně vrtá hlavou ještě něco jiného,“ ozval se Mlynář. „Co když je to jen nějaká lest od ostrovních Feyů?“

„To bychom přece věděli,“ vyhrkla Arianna.

„Ari,“ napomenul ji Nicholas, aniž se na ni podíval. „Jsi tu s mým laskavým svolením. Prosím, nechej jednání probíhat bez poznámek.“

Povzdechla si, ale nic na to neřekla. Koutkem oka postřehl, že ji Sebastian vzal za ruku.

„Možné to je,“ pokračoval Nicholas, „ale nic by jim to nepřineslo.“

„Právě naopak,“ namítl Mlynář. „Měli by z toho prospěch.“

Nicholas se zamračil. „Já v tom žádný prospěch nevidím.“

„Jestli Feyové našli možnost, jak se bránit před svěcenou vodou – jak říkal onen posel – pak jim to zase

vrací jejich moc. Vědí, že máme z Černého krále obavy. Vědí, že jich se už dávno nebojíme. Kdyby Feyové vzbudili dojem, že přijel Černý král, pak by zase získali respekt.“

„Krásná domněnka,“ pravil Nicholas, „ale my si nemůžeme dovolit tomu věřit o nic víc než tomu, že se sem přes jižní hory nedá proniknout. Co se sem dostali Feyové, viděli jsme spoustu nemožných věcí. Jedna navíc by nás neměla překvapit.“

Ozvalo se zaklepání na dveře a strážný tlumeným hlasem oznamoval příchod lorda Hofmistra.

„Pusť ho dovnitř,“ nařídil Nicholas. Když Hofmistr vcházel, Nicholas vstal. Rychlá jízda do Svatyně a zpět se výrazně podepsala na jeho vzhledu. „Co rocan?“ zeptal se ho Nicholas.

„Nepřijde,“ odpověděl Hofmistr. „Ani nijak nepomůže. Považuje to za nějaké palácové intriky, které mají poškodit jeho pověst.“

„Cože?“ vyhrkl Horla. „Jak na to přišel?“

„Zdá se, že v kostelech v bažinách došlo k nějakým přepadením,“ pokračoval Hofmistr. „Danité se bránili svěcenou vodou, ale bezúspěšně. Rocan si myslí, že svěcenou vodu někdo vyměnil za obyčejnou. Jako důkaz uvádí vraždu, ke které došlo dnes večer na jahnském mostě.“

„Vražda?“ vydechl Zbrojíř, jako by to bylo nějaké nemravné slovo.

„Na jahnském mostě byl zabit svěcenou vodou nějaký Fey. Zdá se, že k tomu došlo v době hostiny, možná právě v okamžiku, kdy jsme poslouchali tu bludičku. Z toho rocan usuzuje, že svěcená voda je stále účinná.“

„On ani neudělá víc svěcené vody?“ zeptal se Brod.

„To neřekl," odpověděl Hofmistr. „Ale já o tom pochybuji. Tohle si s ním budeš muset vyjasnit osobně, Výsosti."

Nicholas si rukou promnul obličej. Další starost. Dnes večer už opravdu žádné další starosti nepotřeboval. „Shromáždi veškerou svěcenou vodu, kterou najdeš, a rozvez ji po městě a na venkov. V paláci a v blízkosti svých dětí žádnou nepřipouštím. Na zítřek si dohodnu schůzku s rocanem. Ve Svatyni. Tohle už se vleče příliš dlouho."

„Možná, že kdybys provedl patřičné obřady, pane…" začal Klábos.

Nicholas spustil ruku z obličeje a zabodl do Klábose výhrůžný pohled. Klábos zmlkl.

„Chápu touhu obvinit mne ze všech změn, ke kterým došlo na Modrém ostrově," řekl Nicholas tvrdě. „Ne všechno, co jsem udělal, bylo přijato s nadšením. Ale to nic nemění na skutečnosti, že tomuto ostrovu vládnu a budu vládnout dál. Rocan ne. Já ano. Sejdu se s ním, ale pochybuji, že ho budeme potřebovat."

„Ty tomu poslovi věříš, že?" zeptal se Brod.

Nicholas přikývl. „A myslím si, že pokud nenajdeme způsob, jak neustoupit, staneme se součástí Feyské říše, ať se nám to líbí nebo ne."

V kuchyni bylo teplo. Dar se přehraboval v zásuvkách, až našel několik svíček a křesadlo, a zapálil je. Místnost byla malá a stísněná, vůbec nevypadala tak, jak ji Dar viděl poprvé, Coulterovýma očima.

Chráněnka stála ve dveřích, ruce založené na hrudi. Nebe na východě se jasnilo. „Nelíbí se mi tu," poznamenala.

„Nemusí," odtušil Dar.

„Potřebovali bychom Roušku."

Neodpověděl. Nemohl přivést Roušku zpět, byť by chtěl. A myslet na její smrt bylo to poslední, po čem teď toužil.

Teď potřeboval chvíli času, aby se rozebral sám v sobě. Celý den nebyl schopen spojit se s Coulterem poutem. Konec pouta byl uzavřený – Coulterův konec – a to se ještě nikdy nestalo. Působilo to na něj dojmem, že o něm Coulter nechce vědět.

„To je on?" zeptala se Chráněnka. Jednou rukou přidržela otevřené dveře a vyklonila se do šedivého úsvitu. Dar vstal, přes rameno jí vykoukl ven a zatajil dech.

Osobně Coultera neviděl už dlouhý, předlouhý čas, od útlého dětství, a na toho Coultera vždycky vzpomínal: na chlapce, který byl na svůj věk příliš malý, na baculatého chlapce ve světě ostrých hran, na chlapce s nepřirozeně žlutými vlasy. Toto však byl Coulter z Darovy dětské vize, Coulter, který s ním plul po Cardidě, Coulter, jemuž jiskřily oči, když spolu hloubali nad budoucností.

Dara zamrazilo.

„Dare?" oslovila ho Chráněnka.

„To je on," odpověděl Dar.

Pak vyšel z pole i Adrian. Znovu vidět Adriana Darem naprosto otřáslo. Dar si ho pamatoval jako vysokého, staršího muže, který divně mluvil. Buď se Adrianova feyština zlepšila, nebo si na něj přes Coultera Dar zvykl.

„Nech mne, chci si s ním promluvit," požádal Dar Chráněnku.

Chráněnka se odlepila ode dveří, přešla k dřevěným pultům a opřela se o ně. Ruce měla volně svěšené, aby měla meč na dosah. Bránila by ho až do posledního dechu, Dar to věděl a spoléhal na to. Přivítání bylo chladnější, než by si byl dokázal vůbec představit.

Ale když Coulter uviděl ve dveřích Dara, vesele se ušklíbl, s rozevřenou náručí se k němu rozběhl a objal ho, jako by vítal dávno ztraceného bratra.

„Měl jsi mi říct, že ses odvážil vyjít do skutečného světa," řekl mu Coulter. I hlas měl hlubší, už ne chlapecký, ale mužný.

„Zkoušel jsem to," odpověděl Dar.

„Vyprávěl jsi mi o vizi, ne že bys měl přijít sem."

„Věci se mění." Dar se mu vyvinul z náruče. „Uzavřel jsi pouto."

Coulter najednou nějak celý splaskl. Pak se podíval na Adriana. Adrian se zastavil pár stop za ním. Trhl jedním ramenem, jako by mu nepříslušelo zapojovat se do rozhovoru.

„Na jihu se něco děje," řekl Coulter.

„Snažil jsem se na to soustředit. Odřízl jsem se od všeho, co by mne rozptylovalo."

To byla bezpochyby v podstatě pravda, ale nebylo to všechno. Dar skrz pouto vycítil drobné změny. „Takže já tě teď rozptyluji?"

„Jo," souhlasil Coulter nepokrytě. „Teď mne rozptyluješ. Doufejme, že se naše životní cesty zase sejdou."

Teď se spojení vyčistilo a pouto se otevřelo. Coulter vzal Dara kolem ramen a odváděl ho pryč. Chráněnka tasila meč. „Počkat!“ vyhrkla.

„To je v pořádku,“ ozval se Dar.

„Nebude, jestli se něco stane,“ odsekla Chráněnka.

„Nic se nestane,“ odpověděl Coulter. „Jsme spojeni poutem.“

Podívala se na Dara, aby jí to potvrdil. Přikývl a zamířil s Coulterem do polí. Adriana s Chráněnkou nechali u domu.

Vycházelo slunce a pozlatilo kukuřičné klasy. Vlhký ranní vzduch Dara příjemně chladil. V kuchyni bylo dusno.

Nad hlavou jim proletělo hejno černých ptáků, jaké ještě nikdy neviděl. Na orosené trávě se leskly otisky nohou po Adrianovi, Chráněnce a Coulterovi.

„Proč tě rozptyluji?“ zeptal se Dar.

Coulter se na něj podíval. V obličeji byl pořád stejný. Oči měl modré a jasné, rysy plné a pevné. Byl to tentýž chlapec, jen ve větším těle. Kupodivu byl stejně vysoký jako Dar.

„Ukážu ti to,“ odpověděl, vzal Dara za ruku a sklouzl po jejich poutu.

K Darovi přicházela v divokém sledu řada šílených vjemů, příliš rychle, než aby je mohl pochopit. Většinou to nebyly obrazy, viděl jen stezky na noční obloze, ostatní byly povětšinou pocity, změny, zvláštnosti ve způsobu vnímání země a ze země na jihu podivný pocit nečekaného útoku.

A pak ustaly stejně rychle jako začaly. Darovi bude nějaký čas trvat, než se v nich vyzná.

A teď já , řekl Dar skrz pouto a ukázal Coulterovi, co se stalo v paláci. Když Coulterovi ukazoval Ariannin útok, Coulter sebou trhl a sklonil hlavu, aby uhnul.

Když bylo po všem, sjel Coulter po poutu zpátky a pustil Darovu ruku. „Proč je ten kamenný chlapec tak důležitý?“

„Jsme spojeni poutem,“ odpověděl Dar. „Jako my dva.“

„Nemůžeš mít pouto s kusem kamene.“

„Tak to není,“ namítl Dar. „Je to samostatná bytost. Jen mu trvalo trochu déle, než si ji rozvinul. Ty a on jste jediní bratři, které mám, Coultere. A on se sám neubrání.“

Coulter si povzdechl. „A když něco neuděláme, zemřeš buď ty, nebo on.“

Dar přikývl. „Musíme ho dostat z paláce.“

„Ale ty ho zjevně ven dostat nemůžeš. Co jeho sestra? Mohla by ona?“

„Ta mne nenávidí.“

„Ale jeho miluje a udělá pro něj cokoli.“

„Já nevím,“ odpověděl Dar. „Hlavně si myslím, že nemáme moc času a jestli uděláme další chybu, dostaneme se do pěkných nesnází.“

Coulter od něho o kousek poodešel. Slunce už stálo výš, naklánělo se nad kukuřicí a jeho paprsky dopadaly přímo na Coultera. „Čas,“ řekl. „Všechno je to jen o čase.“

Dar zavrtěl hlavou. „Já ti nerozumím.“

„Tvoje vize se objevila před dvěma týdny. Změny v silách ostrova taky. Ty si myslíš, že tě brzy někdo napadne, a já si myslím, že si pro tebe přišli. Stalo se ještě něco jiného. Něco, čemu nerozumíme.“

„Prostě se nakonec rozhodli na tuhle výpravu vytáhnout.“

„Po dvaceti letech?“ Coulter zavrtěl hlavou.

„Už jsem dospělý.“

„Ano, ale nebylo by lepší vychovat dítě způsobem, jakým chceš, rovnou, než to nechat na někom jiném?“

„Myslíš si, že ten stařec, kterého jsem viděl, je můj praděd?“

„Ano,“ odpověděl Coulter. Obrátil se. „A jestli tomu tak je, přidáš se k němu?“

„A za jakým účelem?“ zeptal se Dar.

„Ovládnout svět. To přece Feyové dělají, ne?“

Dara to zaskočilo. Takhle se na to nikdy nedíval. Celý život usiloval o udržení stínozemí v chodu. Cestovat přes ostrov bylo dobrodružství. Ale ovládnout svět…“

Zavrtěl hlavou. „Já nejsem válečník,“ odpověděl.

„To jen proto, žes nebyl jako válečník vychován,“ odvětil Coulter. „Já to vidím takhle: když chceš, aby někdo nastoupil na tvé místo, vyučíš si ho.“

„Ty si myslíš, že Černý král přišel proto, aby mne vyučil? Proč?“

„Protože si myslím, že potřebuje nástupce,“ odpověděl Coulter. „A myslím si, že ho potřebuje hned teď.“

Šamanka ve stínozemí nebyla. Nikdo ji neviděl odcházet, ale nikdo nevěděl, kde je.

Solanda se zastavila v domicilu, aby se najedla. Už to bylo tak dávno, co naposledy jedla magické jídlo, že dočista zapomněla, jak je lehké. Vítr ještě jednou prošel všechny budovy. Nika na ně čekala doma.

Solandě se to nelíbilo. Kdo vlastně může vydat rozkaz k opuštění stínozemí, když je pryč šamanka i Dar? Ona mohla – pokud šlo o magii, měla na to dost vysoké postavení – jenže ji by nikdo neposlechl. Byla dlak, a navíc dlak, který žil u ostrovanů. Feyové by to mohli považovat za léčku, jak je vylákat ven z úkrytu.

Seděla v domicilu na rohoži u hlavního krbu. Oheň byl nízký a přitom vydával dost světla a tepla – trik, který nemagické ohně dokázaly jen vzácně. Bylo pár věcí, které hovořily ve prospěch stínozemí – stálá teplota, soustředění všech Feyů na jednom místě – ale pro ni to rozhodně nebylo natolik přesvědčivé, aby tam znovu žila.

A to byl druhý důvod, proč nemohla vydat rozkaz k vystěhování. Příliš mnoho Feyů vědělo, jak se na stínozemí dívá.

Povzdechla si, dojedla a zvedla se na nohy. Chtělo se jí vrátit do své kočičí podoby, ale neměla k tomu odvahu, dokud se nedostane ze stínozemí ven. Chtěla, aby ji brali vážně, a když byla kočkou, bylo to pro lidi těžké.

Jenže kočka nekočka, ona stejně vystěhování nařídit nemůže. Jediní další, kteří by to mohli udělat, byli cenzoři. Za ta léta se vzdali mnohé své moci, ale dosud je obklopovala cenzorská tajuplnost.

Cenzoři kouzel byli jediní Feyové, kteří v sobě soustředili veškerou feyskou moc, nicméně jejich moc

byla omezená, protože jednotlivé magie jejich moci byly slabé a ve skutečnosti nepoužitelné. Hlavní náplň práce cenzorů spočívala ve vytváření zaklínadel pro ty, kdo je potřebovali. Nová domácí zaklínadla, stvořená na míru pro Modrý ostrov, pocházela právě od cenzorů. Kromě toho měli cenzoři potírat jinou magii, ale to tady nedopadlo dvakrát úspěšně. Cenzoři nebyli schopni vypořádat se s ostrovním jedem. Za celá ta léta strávená na Modrém ostrově nenašli zaklínadlo, které by působilo jako protilátka.

Díky jejich neschopnosti byli Feyové celou tu dobu v pasti.

Ale byli to cenzoři a měli víc nadání než ostatní. Feyové ve stínozemí by je poslechli.

Solanda si rukou utřela ústa a olízala si mastnotu z dlaně. Některé kočičí zvyky ji nikdy neopouštěly. Ovládla touhu omýt si dlaní obličej a raději si našla džbán vody. Opláchla si tvář, umyla se a protáhla.

Bylo načase dát se zase do pohybu.

Otevřela dveře a zamračila se. Šedivé zdi stínozemí, viditelné mezi budovami, vypadaly tmavší než obvykle. Napadlo ji, jestli to není tím upřeným, příliš dlouhým hleděním do ohně a zamrkala, ale zrak se jí nevyjasnil. Bylo to divné – nepamatovala si, že by zdi byly někdy tak tmavé. Ale taky je léta nevídala.

Veranda kolem domicilu se táhla až na konec tohoto křídla. Došla ke schodům a seběhla dolů na pevnou stínozemní zem. Země nebyla o nic tmavší než obvykle. Znovu se podívala nahoru a přimhouřila oči, ale neuviděla ve zdech žádné magické praskliny. Byly takové, jaké měly být. Magické výtvory, nikoli magie samotná.

Kráčela stínozemím, míjela jednotlivé domy a mířila ke srubu cenzorů. Cestou potkala několik Feyů, kývla jim na pozdrav a oni jí kývnutí oplatili. Protřela si oči.

Pravděpodobně potřebovala spánek víc, než si myslela. Viděla rozmazaně a všechno jí splývalo.

Na srubech kolem ní byly namalované živé ploty a květiny. Na jednom srubu byl výjev z bitvy v Nyei. Většinu těch obličejů viděla přímo při útoku. Tehdy vypadaly všechny mladší. Všichni tehdy byli mladší. Někteří z těch pěšců teď byli na skutečnou bitvu příliš staří. Kdyby se jim útok na Modrý ostrov povedl, zůstali by tu na odpočinku a žili by si v přepychu.

Jaký musí mít vztek, že jsou tady a v takovém postavení.

Srub cenzorů byl stále ještě vzadu, na svém starém místě. Také se rozšířil, po straně přibyl přístavek na vaky a další válečnou kořist. Většina vaků z druhé bitvy o Jahn zůstala naprosto netknutá: cenzoři pátrání po protilátce ke svěcené vodě víceméně vzdali a místo toho se zaměřili na zaklínadla, která by Feyům zpříjemnila život ve stínozemí.

Zkrátka a dobře, stali se z nich zbabělci.

Začala stoupat po schodech ke dveřím a najednou strnula. Po páteři jí přeběhl mráz. Ohlédla se přes rameno, do prostoru mezi budovami, který Feyové nepřesně označovali jako ulici. Bylo tam prázdno.

Všichni Feyové, které předtím viděla, byli pryč.

Podívala se mezerou mezi domy na zdi stínozemí.

Byly stejně šedivé jako vždy.

A ty obličeje byly rozmazané.

Spánkojezdci na zdech. Vyzvědači na ulici.

Rozrazila dveře do srubu cenzorů a zařvala: „Černý král je tu!“

Kolem čtverhranného zaklínačského stolu seděli čtyři cenzoři, ale její varování dopadlo do prázdna. Spánkojezdci už pokryli cenzorské tváře stínem, drželi jejich vědomí v kleštích a cenzoři se svíjeli v bolestivých křečích. Takže toho se Černý král odvážil.

Magičtí Feyové se mohou vyvléknout ze zaklínadla spánkojezdců – pokud však rozpoznají, že jde o zaklínadlo. Z cenzora nejblíž u dveří zvedl jeden jezdec hlavu. Byla plochá jako stín, kterému zůstala hmotná podstata, černá jako noc, rysy plně pohlcené magií.

Ale díval se přímo na ni. To bylo jasné z jeho polohy.

Zavřela dveře a otočila se. Za ní stál Vítr a rozevíral jí náruč. „Pojď zpátky k nám," řekl. „Tam budeš v bezpečí."

V očích měl zlaté skvrnky. Tohle nebyl žádný Vítr. Vítr už vůbec nebyl. Tohle byl převtělovač, který ji přišel vlákat do náruče smrti.

Praštila ho po rukou, odstrčila ho, seskočila z verandy a dala se na úprk. U vchodů do domů posedávali vyzvědači. Ani se neobtěžovali s nasazováním obličejů; proto vypadali tak rozmazaně. Jak běžela, ukazovali si na ni. Jejich výkřiky splývaly v jeden, všechny byly stejně neurčité a rozplizlé.

Když se dostala ke vstupnímu kruhu, zjistila, že se jí do cesty postavila celá četa pěšců. Některé poznala: sloužili v bitvě o Feire, kde došlo k rozhodujícímu vítězství v nyeském tažení. Rugadovu vítězství.

„Nemůžete zabít dlaka," vyhrkla a zvedla ruce, aby ukázala, že nemá zbraně. „Na to jsme příliš vzácní."

„Ty nejsi dlak," sdělil jí Gelo. Byl stejně štíhlý a tmavý jako vždy. Obočí měl husté a rozježené, nad kořenem nosu srostlé. „Ty jsi pouhý ztroskotanec."

„Já nejsem žádný ztroskotanec," odsekla Solanda a snažila se nedat najevo strach. „To byl Rugar, a ten je mrtvý."

„Nemůžeš házet vinu za to, že žiješ v *tomhle* už dvacet let, na Rugara," odvětil Gelo. „Je už patnáct let mrtvý."

„Zemřel mou rukou," hájila se Solanda. „A já jsem nežila tady."

Gelo natáhl ruku. Prsty měl dlouhé jako nože. Na konečcích prstů se zaleskla zvláštní sada protáhlých nehtů. „Čekáš snad, že ti uvěřím, ztroskotanče?"

Naklonila hlavu na stranu. „Já jsem dlak, pěšče. Nezůstávám na jednom místě dlouho."

„Gelo," ozvala se žena vedle, „nechceš zvážit…"

„Že bych ji ušetřil? Ztroskotance? Ty jsi nějaká měkká, Vare."

Vare, štíhlá žena s jizvami na líci, sklopila pohled.

„Ne, je jen opatrná," podotkla Solanda. Nemohla sama bojovat s celým oddílem pěšců. „Ví, že by neměla vraždit výše postavené."

„Když to nařídil Černý král, tak to žádná vražda není."

Solanda pokrčila rameny. „Ale pak se nedozví o svých pravnoučatech, že?"

„Co je s jeho pravnoučaty?"

Vare zvedla oči. „Gelo!" pronesla varovně.

„Jsou věci, které Rugad neví a musí se je dozvědět."

„Diamanta je mrtvá," pravil Gelo. „Její bratr Most je v Nyei. Nikdo jiný dědit nebude. Tolik vím já. A to je všechno, co potřebuji vědět."

„Jeho *pra*vnoučata," zdůraznila Solanda. Srdce jí bušilo. Tohle byla její jediná šance. Tlumené kroky za ní sílily. Ozývaly se výkřiky, ztlumené podstatou samotného stínozemí. Ale neozývaly se žádné zvuky boje. Kdo ví lépe, jak zničit Feye, než jejich vůdce?

„Rugad ví dost," prohlásil Gelo.

„Gelo," ozvala se Vare znovu. „Musíš ji vyslechnout."

„Chce si jen zachránit život," odsekl.

„Jistěže chci." Solanda už ho měla dost. „Ale já jsem strávila léta mimo stínozemí vychováváním jednoho

z Rugadových pravnoučat. A mou smrt má přinejmenším nařídit osobně.“

„To udělal,“ prohlásil Gelo.

„Gelo.“ Vare ho vzala za loket. Setřásl ji.

„Kdo vládne tomuto oddílu?“ zavrčel.

Narovnala se. „Já, pokud ji nevyslechneš. Mluví o dětech. Pravnoučatech. Jedno takové dítě Rugad hledá.“

Solanda potlačila pokušení zaklonit hlavu a dát se do smíchu. Rugadova vize došla jen tak daleko. Ten velký feyský vizionář viděl jen jedno dítě a pro to si přišel. Otázkou je, které.

„On mne potřebuje,“ prohlásila, „a ty mi musíš říct, kde je.“

„Pozoroval jsem tě v mnoha bitvách, Solando,“ pravil Gelo. „Bude mi potěšením zabít tě osobně. Ty si myslíš, že jsi jediná Feyka, že my ostatní jsme pouhé stíny ve srovnání s tvým nadáním. Mýlíš se a já ti to s radostí dokážu a budu z tebe stahovat kůži kousek po kousku.“

„Ale?“ opáčila sladce.

„Ale máš pravdu. Černý král s tebou potřebuje mluvit. A až tady skočím, tak tě k němu osobně dovedu.“

„Půjdu sama,“ namítla.

„Jsi ztroskotanec,“ odvětil Gelo. „Už nejsi Fey. Nemůžeš si chodit jen tak sama, natož k Černému králi. Tím, že jsi zůstala tady, jsi přišla o všechna práva a výsady, kterých jsi požívala jako dlak. I kdybys zůstala naživu, nebudeš nic víc než nějaký rudokap.“

Zaplavila ji vlna horkosti a do tváří se jí nahrnula krev. Bylo jí to jedno.

„Brzy přijdeš na to, že se mýlíš,“ řekla. „Já jsem zabila Rugara a já jsem střežila rodinu Černého krále. Chránila jsem jeho děti, dokud si pro ně Rugad nepřijede. Ti ostatní zasluhují smrt, ale já ne. A až

Černý král zjistí, žes mne málem zabil, stáhne kůži z *tebe*, kousek po kousku.“

Gelo přivřel oči, ale neřekl nic.

„Potřebujeme, aby ji někdo střežil,“ ozvala se Vare. Ruce si zasunula do podpaží, u pěšce známka stoupající krvežíznivosti.

Gelo přikývl a od oddílu pěšců se jeden oddělil. Solanda je s bušícím srdcem pozorovala. Dokázala by porazit kohokoli, bojovat s jakýmkoli národem vyjma svého vlastního. Smrt rukou pěšce by byla horší než cokoli jiného, vyjma snad ostrovního jedu.

Šum za ní utichl. V uzavřeném prostoru houstl pach krve. Věděla, jak útok proběhl. Bylo to opravdu jednoduché: spánkojezdci sevřeli Feyům vědomí do kleští, vyzvědači měli najít bdělé Feye a zdržet je a převtělovači se jich měli zmocnit. Jakmile budou převtělovači hotovi, mají být zbývající Feyové zahubeni. To bude svěřeno jejich přátelům, kteří mají tento oddíl na povel, krvežíznivým pěšcům, žijícím jen pro vraždění.

Dnešního dne zemře mnoho dobrých lidí.

Vstupní kruh se znovu otevřel a Gelova skupina ustoupila stranou. Dovnitř se nahrnula další četa pěšců. Prošli kolem Solandy, aniž by jí věnovali jediný pohled.

„Rugad začal útok válkou s vlastním národem?“ zeptala se Solanda.

„Tihle jsou jediní, kteří ho ohrožují,“ odvětila Vare.

„A co ostrovní jed?“

„Podružná záležitost,“ odpověděl Gelo. „Schopní cenzoři ji hravě vyřešili.“

Na to neměla co říct. Věděla, že je to pravda. Připravené vojsko a schopní cenzoři by se klidně této ostudy vyvarovali.

„Děláš si starosti o své přátele, Solando?“ zeptal se Gelo.

„Dělám si starosti o nás všechny,“ odpověděla.

V rozlehlé kapli bylo prázdno. Titus rozsvítil všechny svíce, ale v jejich světle působila kaple ještě prázdněji. Měkké světlo zahalilo lavice zlatem, třpytilo se na čepeli obrovského meče zavěšeného od stropu a zachytávalo se na broušených hranách lahviček se svěcenou vodou.

Zvykl si toto místo považovat za ztělesnění rocanismu. Když byl ještě mladý aud, považoval tuto místnost za nejúžasnější místo, které kdy viděl. Vonělo to tu po citrónech a leštěném dřevu. Lavice byly vždycky čisté. Podlahu nehyzdila jediná skvrnka nebo otisk nohy. Řezby na dveřích byly vyvedeny s takovým mistrovstvím, že je mohl stvořit jen umělec vedený Boží rukou.

Už to byla léta, co si pozorněji prohlížel tuto místnost, středisko náboženství, tuto Velkou kapli, kde se konaly všechny významné bohoslužby – od půlnoční mše po den Přijetí. Býval tu často, ale vždycky viděl jen to, co audové opomněli: otisk prstu na oltáři, špatně otočenou skleněnou lahvičku, nezapálenou svíci. Už to byly desítky let, kdy se na tuto místnost naposledy díval jako na svaté místo.

Skoro celou noc seděl v přední lavici a hleděl na oltář. Částečně doufal, že se k němu na křídlech Nejsvětějšího donese tichý vnitřní Boží hlas a poradí mu, jak dál. Od okamžiku, kdy Hofmistr odešel, se necítil ve své kůži, jako by vykročil na nepravou cestu. Jestli měl Hofmistr pravdu a Feyové jsou tu i s Černým králem a uměním vypořádat se se svěcenou vodou, musí být Titus Nicholasovi po boku. Neshody musí jít stranou a oni musí bojovat společně.

Pokud ale vůbec budou bojovat.

Padesátý rocan považoval Feye za vojáky Nepřítele a snažil se dosáhnout Rocova Přijetí v domnění, že pokud se mu to povede, mohli by Feyové z této země nějak zmizet. Ta myšlenka v sobě měla zvláštním způsobem zdravé jádro. Roca čelil nejmenovanému nepříteli, který obsadil Modrý ostrov, a když se ukázalo, že Roca nemůže porazit nepřítele v bitvě, sešel se s ním v kostele a obětoval sám sebe. Nezemřel, ale byl Přijat do Boží ruky, odkud přednáší do Božího ucha prosby ostrovanů. Padesátý rocan věřil, že dokáže Přijetí zopakovat a tím Feye vyhnat.

Nepodařilo se mu to.

Víra padesátého prvního rocana Matthiase nebyla tak silná. Myslel si, že jestli mají Feyové odejít, musí je vyhnat ostrované. Beztrestně zneužil svěcenou vodu a dokonce Feye zabíjel vlastní rukou.

Poprvé stál Titus před Feyi ještě jako chlapec. Jako mladý aud byl pověřen úkolem předat vzkaz feyskému vůdci. Učinil tak, přičemž pod hrozbou trestu smrti odmítl sejmout z krku malý meč, a nějak se mu podařilo se s Feyi domluvit. Ten vzkaz a následně setkání padesátého rocana s Feyi vedlo k rocanově smrti. Titus viděl nepřítele ve dvou podobách: v jeho žalostném domově v lese a při jeho vražedném běsnění.

Obé ho vyděsilo, ale ani jedno ho nezkrušilo úplně. Souhlasil s Matthiasem, že Feyové jsou ďáblové. Slovo psané i nepsané říkalo, že ti, kdož se pyšní Boží mocí bez Božího souhlasu jsou ďáblové, tvorové z podzemí, jejichž jedinou touhou je porazit Boha na této zemi. Taková víra se nyní považovala za zastaralou, byť ji uvádělo Slovo. Ďábly nikdo neviděl a považovali se za podobenství pro ty, kdož by se vzpouzeli Boží vůli. Nicméně na ostrově byla dosud místa, kde bylo Slovo bráno vážně a doslova: ve Sněžných horách byly děti narozené s ďábelským vzezřením, ďábelskou výškou či

ďábelskou jiskrou odkládány v horách a ponechány napospas smrti.

Byl to starý, barbarský zvyk a patřil k těm, které Svatyně nebyla schopná vymýtit.

Přitáhl si kolena k bradě, jako když byl ještě malý, a objal si je rukama. Za ty hodiny nehybného soustředění a čekání ho jeho rozladění nepřešlo. Jestli se neunáhlil, když Hofmistra odbyl. Jenže Titovi dělalo potíže uznávat Nicholase. Nicholase, který se snažil získat postavení rocana pro sebe. Toho Nicholase, který si vzal ďáblici a zplodil další ďábly.

Nicholase, který měl Feye rád.

Jak může s Feyi bojovat člověk, který je má rád?

Ale postavení rocana ho předurčuje k duchovnímu vedení, ne k vedení válečníků do boje. Matthias se sice domníval, že to spolu souvisí, ale Titus ne. V tomto mu byl bližší padesátý rocan, který věřil ve všeobjímající lásku.

Člověk, který věří v lásku, a člověk, který miluje Feye, mají bojovat s přívalem vojáků? To není možné.

Ale bude to muset jít.

Titus polkl. Ještě nikdy nemusel připravovat svěcenou vodu s cílem stvořit zbraň, ještě nikdy se s tím nemusel vyrovnávat. Když se stal rocanem, bylo už po boji. Připravoval svěcenou vodu jenom na půlnoční mše.

Váhal, jestli by dokázal připravit svěcenou vodu, a pak se dívat, jak zabíjí. To bylo všechno, na co přišel za tohoto dlouhého nočního rozjímání. Jeho vztek na Hofmistra nepramenil jen z jeho odporu vůči Nicholasovi, ale také ze strachu, že bude přinucen využít řadu posvátných přísad k tomu, aby život bral, ne zachraňoval.

Padesátý rocan to dělal s nechutí. Padesátý první rocan to dělal s nadšením.

Titus to bude muset rovněž dělat, aby zachránit život svým lidem.

Ale sezením tady nic nevyřeší. Jestliže to od paláce nebyla nějaká lest, aby získali moc, jestli se to opravdu stalo, pak se musí pustit do práce.

A to byl jediný závěr, ke kterému došel. Ten tichý vnitřní hlas zřejmě nepromluvil. Možná se snažil. Nebo možná vytrvale tlačil jeho úvahy jedním směrem, až nebylo úniku.

Titus vzhlédl. Meč je zbraň a zároveň symbol většiny posvátných chvil v celém rocanismu. Představuje Rocovo sebeobětování. Když stál Roca před vojáky Nepřítele, požádal své vojáky, aby sklonili zbraně. Pak si vyleštil meč svěcenou vodou. Vojáci Nepřítele se chopili jeho meče a prokláli ho jím a on byl přijat do Boží ruky, kde nyní sedí a hledí na svůj lid.

Zbraň i symbol.

Stejně jako svěcená voda.

Titus neměl na vybranou. Je rocanem. Musí střežit duchovní čistotu svého lidu, a to někdy znamená chránit i jejich život. Nemůže spoléhat na to, že to udělá Nicholas, Nicholas už předvedl, že význam království ducha nechápe.

Titus ho bude muset střežit sám.

Bůh mu uložil obzvlášť obtížný úkol. Titus neviděl svět jako dobrý nebo zlý. Neupadl do krajností ani jednoho svého předchůdce. Musí spolupracovat s Nicholasem, protože v tuto chvíli byl Nicholas to nejlepší, co Rocův rod poskytoval. Takže Titus musí Nicholase přesvědčit, aby se svých dětí buď zřekl, nebo je dal Titovi na vychování. Byli to částečně Feyové a částečně ostrované. Dosud se soustředil na jejich feyskou stránku. Bude se muset soustředit na tu ostrovní, probudit v nich Rocovu krev a nechat je vybojovat duchovní boj se sebou samými. Jestli alespoň

v jednom Nicholasově dítěti vyplave na povrch to dobré, bude to pro spásu ostrova stačit.

Jenže úkol probudit to dobré bude přináležet Titovi.

Vstal a povzdechl si. Příliš dlouho využíval své mládí jako nějakou omluvu, a zvláštní okolnosti, za kterých nastoupil na místo rocana, za možnost vyhýbat se těžkému rozhodování: chvílemi kráčel po stezce vytyčené padesátým rocanem a chvílemi po stezce vytyčené padesátým prvním. Nikdy si doopravdy nevytyčil svou vlastní stezku.

Až dosud ji vlastně ani nepotřeboval.

Uchopil zhášeč na svíce a začal se svícemi u oltáře. Z knotů stoupaly maličké pramínky černého kouře a vzduch se plnil vůní vosku a spálených knotů. Věděl, že je to jen snaha oddálit cestu do paláce. Ty svíce mohl pozhasínat nějaký aud a Titus mohl bez meškání odejít. Jenže ve skutečnosti nechtěl vstoupit na Nicholasovo území tak brzy poté, kdy odmítl přijít. Chtěl mít chvíli čas na rozmyšlenou, potřeboval čas, aby mohl změnit svůj názor.

Jako by se o tom už nenapřemýšlel dost.

Pozhasínal všechny svíce, pověsil zhášeč dozadu do kaple na kolík a odebral se pryč. Když vyšel na chodbu, krátce zamrkal. Na chodbě bylo šero, jako by ještě nikdo nerozsvítil večerní pochodně. Ale pochodně už dohořely. Už se přece mělo rozednívat.

Něco stínilo okna.

Jeho dva audové stáli u dveří. Když ho uviděli, kývli na něj. Neoplatil jim to a kráčel dál do síně.

U jednoho okna se tísnilo půl tuctu danitů. V této části Svatyně byly místo oken jen úzké štěrbiny a danité si museli lézt po zádech, aby viděli ven. U dalšího okna stála další skupina danitů a u dalšího další a další po celé chodbě.

„Děje se něco?“ zeptal se a nejbližší danité leknutím nadskočili. Jeden si položil ukazovák na rty.

„Podívej, Ctihodnosti,“ zašeptal. „Zázrak.“

„Zázrak,“ opakoval Titus tiše, „a nikoho nenapadlo pro mne dojít?“

Danita zrudl a ostatní tiše ustoupili od okna. Titus popošel dopředu a vyhlédl štěrbinou ven.

Na nádvoří byla zvířata. Stovky zvířat ve vyrovnaných řadách: v první řadě seděly malé kočky, packy úhledně složené před sebou, a upřeně hleděly na Svatyni. Za kočkami byla řada psů. Také seděli v pozoru, hlavy natažené dopředu, packy na zemi. Za nimi byli vlci a za nimi ještě větší kočky, větší než jakékoli, které kdy Titus viděl. Ale nejvíce ho zaskočili tvorové vzadu. Černí, šedí, hnědí, čněli nad všechny ostatní a stáli na zadních nohách jako lidé.

Měli obrovské přední tlapy zakončené dlouhými ostrými drápy. V obličejích vypadali jako psi – s dlouhými čumáky a maličkýma očima, ale jinak neměli se psy nic společného. Nepřipomínali žádného tvora, jakého kdy viděl. I oni mlčky upírali zrak na Svatyni, jako by na něco čekali.

„Jak dlouho už tam jsou?“ zeptal se Titus.

„Od rozbřesku,“ odpověděl danita.

„A nikoho nenapadlo pro mne dojít?“

„Nejdříve tě nikdo nemohl najít, Ctihodnosti, a když tě našli, byl jsi ponořený v rozjímání. A ty jsi žádal, abychom tě přitom nerušili.“

Titovi se divoce rozbušilo srdce. *Můžou mít pravdu*, říkal si v duchu. *Může to být zázrak.*

Podkasal si roucho a rychle vyběhl do schodů. Bral schody po dvou a měl pocit, jako by přitom stoupal v hierarchii Svatyně: z oken v prvních třech patrech se dívali audové a danité, ve čtvrtém patře se u oken tísnili vysocí církevní úředníci.

Na chodbách v pátém patře bylo prázdno. Starší měli každý své vlastní komnaty. Titus spěchal do svých. Otevřel dveře, proběhl komnatou a vyšel na terasu.

A tam se zastavil.

Zvířata utvořila přehradu mezi Svatyní a cestou, Svatyní a řekou, Svatyní a celým Jahnem. Ulice byly prázdné, most byl prázdný, byť už bylo ráno.

Po jedné postranní cestě tryskem pádilo stádo koní. Jezdci neměli žádné stejnokroje. Vlastně na sobě neměli vůbec nic. Byli to muži i ženy.

Feyové.

Titovi vyschlo v ústech.

Sklouzl pohledem dolů na zvířata a uvědomil si, že z přízemí jednu věc přehlédl.

Všichni měli na zádech jezdce. Kočkám seděli na zádech maličcí Feyové, na obrovských zarostlých tvorech Feyové větší.

Feyové všude.

Feyové upřeně hledící na Svatyni.

Feyové čekající.

Na co? Na rozkaz?

Podíval se přes řeku a na druhé straně uviděl nějaké netvory. Dlouhé, ploché, vypadali jako hadi s nohama a čumáky měli tak dlouhé, že by pozřeli člověka. Jak se pohybovali městem, švihali ocasy.

Na zádech jim rovněž seděli Feyové.

„Můj bože," zašeptal a nyní pochopil, proč se necítil ve své kůži.

Mýlil se. Feyové byli tady, tentokrát pevně rozhodnuti zvítězit.

Matthias se prudce vytrhl ze spánku. Ramena a hruď ho zabolely, až sebou trhnul. Oči měl slepené spánkem a jazyk se mu žízní lepil na patro. Zamrkal, aby se probral, zamračil se a snažil se přijít na to, co ho probudilo.

Něco se změnilo.

Svíčka dohořívala a plamínek poblikával. V místnosti nebyla žádná okna, takže tu bylo šero. Podíval se otevřenými dveřmi ven. Svíce vedle tkalcovského rámu ještě hořela, ale Marly na své židli neseděla.

Vzepřel se na lokti a bolestí se zašklebil, jak se mu kůže na ranách napjala. Pravicí si protřel slepené oči. Prsty měl taky ulepené. Měl by se po tom pádu do řeky vykoupat. Kdo ví, jaké svinstvo tam plave.

Ze sousední místnosti zaslechl jakési šustění. Odhodil pokrývky. Až na obvazy byl nahý. V kalném světle vypadaly jeho hubené nohy vyčouhle. Všude na stehnech a lýtkách měl modřiny. Jak se ho ta Feyka snažila utopit, pěkně ho zkopala.

Má štěstí, že je naživu.

Ostění vedle krbu se pohnulo. Matthias si přitáhl pokrývku k pasu a rozhlížel se po svých kalhotách. Nikde je neviděl. Srdce se mu rozbušilo. Nevěděl, kolik síly v sobě dokáže najít.

Nevěděl, jestli tolik, kolik bude potřebovat.

Ostění se s lehkým vrznutím odsunulo a dovnitř vstoupila Marly. To musel slyšet ji, když přicházela. To muselo být to, co ho probudilo.

Ale neměl z toho dobrý pocit.

Když ho uviděla, položila si prst na ústa. Přikývl. Pak zapřela dveře cihlou a od krbu si vzala košík.

„Vedle postele sou mužský šaty,“ zašeptala. „Doufala sem, že ti vyčistim ty tvý, ale nebyl čas.“

Co je to za ženu, která nechává vedle své postele mužské šaty? Ani to snad nechtěl vědět. Snažil se vylézt z postele a přitom si přidržoval pokrývku.

„Nejni čas na cudnost,“ zašeptala. „Hoď sebou.“

Stejně na to neměl sílu. Nechal pokrývky sklouznout a dřepl si na zem. Ochablé nohy se mu roztřásly. Když zvážil, jak blízko byl smrti, nebylo divu. Jenom dostat se z postele a dřepnout si bylo na něj přespříliš.

„Dělej,“ opakovala.

Mezi postelí a zdí stálo několik dřevěných beden. Jednu otevřel a vytáhl jemnou modrou košili a hnědé kalhoty na zavázání v pase. Pak popadl pár plstěných bot, které stály vedle postele.

„Dělej!“

Dělal. Vstal, zavrávoral a málem upadl.

„Nejni čas se oblíkat,“ řekla. „Dej to sem.“

Hlava se mu točila, ale donesl šaty k ní, jednou rukou se opřel o krbovou římsu a málem by se svalil skrz odsunuté ostění. Zachytila ho, odkopla cihlu a ostění zapadlo zpět.

Rozhostila se naprostá tma. V takové tmě ještě nebyl.

Vzala ho za ruku. „Musíš bejt zticha,“ řekla mu. „O kus dál rozsvítim lucernu. Do tý doby pudem potmě.“

„Můžu se obléci?“ zeptal se. Nebyl si jistý, jestli by dokázal jít se šaty v náručí.

„Tak dělej,“ zašeptala a pustila ho.

Teplo její ruky mu najednou chybělo. Opřel se o vlažný krb a natáhl si kalhoty. Pak si přetáhl přes hlavu košili. S tak jemnou látkou se ještě nesetkal.

Boty byly taky jemné, ale nohy mu zakryly a tvrdá podrážka ho ochrání před vším, po čem půjde. Když byl

hotov, tápal ve tmě po ní, až prsty zavadil skvostnou látku jejích šatů. Chytila ho za ruku.

Dlaň měla suchou a teplou a držela ho pevně. Pak ho potmě vedla, pomalu, krok za krokem, jednou dvakrát ho podepřela, když zavrávoral.

Protože nic neviděl a nemohl mluvit, vrátil se v myšlenkách k tomu okamžiku, kdy se probudil. K tomu podivnému pocitu, že se děje něco zlého. Ten pocit nevycházel odnikud z místnosti, dokonce ani když zaskřípalo ostění. Přicházel zvenčí.

Zvenčí. Změnil se jeho pocit zvenčí.

Všiml si toho už před léty, když byl ještě ve Svatyni. Stalo se mu to i v Jahnu. Byl to pocit, že někdo vstoupil do jeho domu, že se nějaká osoba, která tam nemá co dělat, dotýká jeho věcí. Setřásl to. Už nemá domov a vlastně ani věci. Před patnácti lety opustil Svatyni a od té doby žil bez střechy nad hlavou a vlastně ani neměl kam hlavu složit.

Ale ten pocit nyní zesílil.

Připomnělo mu to pocit, jenž měl ze snu, který mu vnutil jeden spánkojezdec, když se ho Feyové snažili zabít. Pocit naprosto příšerné, strašlivé cizosti.

Srdce se mu rozbušilo ještě víc. Vždyť tu ženu vlastně ani nezná. Říkala, že ho zachránila, ale jak si může být jist, že je to pravda? A proč by měla mít u domu podzemní chodbu?

Nicméně z ní ten pocit neměl. Ten pocit přicházel zvenčí.

Feyka to nebyla, to by poznal. Z Feyů měl naprosto přesný, příznačný pocit, který se už dávno naučil rozpoznat.

Ale ona byla zvláštní. Setkal se se spoustou žen, které vyšívaly pro dvůr. Po straně mrkaly, špulily ústa a šířily kolem sebe ovzduší zloby. Žádná nevypadala jako Marly a neměla její sebejistotu.

Chodba, kterou kráčeli, se svažovala. Matthias natáhl volnou ruku a dotkl se zdi. Kámen. Vlhký kámen. Někdo si dal s touto chodbou pořádnou práci.

Pak se ostře stočila doprava. Marly v chůzi zpomalila a zabrzdila ho. Chodba najednou začala prudce klesat. Matthiasovi se zatočila hlava. Bylo mu divně. Rány ho bolely, z pohmožděnin měl celé tělo ztuhlé, a přitom měl pocit, že je mu jeho tělo cizí. Cítil se naprosto odtržen od vlastního těla.

Usoudil, že to je způsob, jak se bránit bolesti, jak se udržet na nohou a v pohybu.

Pak znovu prudce zabočili. Na protějším konci chodby se objevilo světlo a Matthias uslyšel nějaké hlasy. Zněly halasně a dutě. Slyšel ozvěnu.

„…zástup po patnácti v řadě. Těžko říct, jak dlouhej…“

„…kolem Killenova mostu…“

„…někerý vycházeli z lesa na západě od města, jako by tam čekali.“

„…z toho stínozemí?“

„…nevim. Nevim, kolik jich tam bylo…“

„…ale nikdá to nevypadalo, že jich je tam tolik…“

Všechno to byly mužské hlasy. Když se přiblížil ke zdi, zjistil, že je porostlá slizkým mechem. Ucítil říční pach, světlo sílilo a chodba se rozšiřovala.

Marly ho pevně držela za loket a soustředěně vraštila čelo. Kráčela opatrně, jako by si dávala pozor na louže.

Pak prošli pod klenutým obloukem a Matthias zjistil, že se nachází v rozlehlé podzemní jeskyni. Zprvu mu to připadalo jako přírodní útvar, jenže nikdy neslyšel, že by u řeky byly jeskyně. A země tu byla na jeskyni příliš rovná. A navíc jeskyně byly přece na pobřeží Modrého ostrova, ne uprostřed. Když se podíval pozorněji, uvědomil si, že zdi a strop jsou vyzděné kameny. Byly staré a porostlé mechem a proto vypadaly přírodně.

Nedaleko odtud kapala voda a Matthiase maně napadlo, jak je ta jeskyně asi pevná.

Síň byla obrovskou obdobou katakomb pod Svatyní a zřejmě byla vybudována přibližně ve stejné době.

Na bedýnkách uprostřed jeskyně sedělo několik mužů. Kolem bedýnek byly rozestavěny lucerny a pod stropem na protější straně byly v držácích na stěně zasunuty pochodně. Kámen nad nimi byl očazený.

„Marly.“ Muž napravo povstal. Byl statný, v obličeji od sazí, vlasy slepené blátem. „Právě včas, děvče. Už sme se chystali pro tebe jít.

„No jasně,“ odpověděla. „Na to ti tak skočim.“

Přitáhla Matthiase na světlo.

„Nemužete jen tak opustit svýho panskýho chráněnce.“

Muž, který předtím mluvil, zvedl oči ke stropu. „Dybych věděl, co to bude za noc, nikdá bych ho k tobě netahal.“

„Pozdě,“ odtušila s předstíranou veselostí.

„Mělas ho nechat nahoře, Marly.“ Teď promluvil muž, který se opíral o stěnu a mezi zuby drtil stéblo trávy.

„Jo, Marly.“ To byl třetí muž. Byl čistý, hubený a ve světle luceren mu plavé vlasy zářily. „Víš vůbec, co nám to může vynýst, co? Jistou smrt, že?“

Matthiase přemohla závrať. Zavrávoral a Marly ho chytila pevněji. „Pomozte mi s nim k těm dekám,“ řekla.

Dva muži, kteří dosud mlčeli, ho popadli v podpaží, nadzvedli, odnesli k hromadě pokrývek a tam ho uložili.

„A kde budem spát my, Marly?“ zeptal se první muž.

„Tady, Jakibe,“ odpověděla. „Přesně tak, jak jsme měli v úmyslu.“

„Já nepotřebuji nic zvláštního,“ ozval se Matthias. Hlas se mu třásl.

„Tak ho zabijem hned a bude to vyřízená věc," navrhl třetí muž.

„Tak dost," zarazila je Marly. „Je zraněnej a nic vám od něj nehrozí."

„Ale kdež, Marly," odsekl třetí muž. „Ty neviš, co máš."

„A co tady mám, Yasepe? Kromě chlapa, kerej potřebuje, abych mu píchla."

„Padesátýho prvního rocana." Yasep si založil ruce na hrudi a zády se opřel o jednu bednu. „Chlapa, kerej zabil mraky Feyů. Chlapa, kerej před patnácti lety zabil toho feyskýho vězně. Chlapa, kerej zabil tu ďábelskou královnu."

Matthias zvedl oči a podíval se na něj. Yasep měl hranatý obličej a oválné, ledově modré oči. Šaty měl stejně rozedrané jako ostatní, ale nebyl tak špinavý. Košile ještě nesla stopy bílé.

Matthias ho nepoznával, ale to nic neznamenalo. Tenhle Yasep mohl chodit na bohoslužby. Nebo to prostě mohl být někdo, kdo se pozorně rozhlíží kolem sebe.

A o tom Matthias rozhodně nepochyboval.

„Blbost," prohlásil Jakib. „Padesátej první rocan je mrtvej. Byl zavražděnej ve Svatyni padesátým druhým rocanem."

Matthias se zhluboka nadechl. Jestli má dnes v noci zemřít, může to být klidně hned. „Ale ne," ozval se. „Titus ve skutečnosti nikoho nezabil. Jenže já jsem se nad tím moc nezamyslel, když jsem ho určil svým nástupcem."

„Panebože," vydechla Marly. Přidřepla si k němu, jemně vzala do dlaní jeho zraněnou tvář, převracela ji ze strany na stranu a pak se dotkla jeho prošedivělých kudrlin. „Já tě kdysi vídala ve skvostným rouchu,

Ctihodnosti, a tos nebyl tak hubenej ani tak strašně pořezanej.“

„Neříkej mi Ctihodnosti,“ zavrčel Matthias. „Už nejsem rocan.“

„Já nevěděl, že člověk muže přestat být Boží vyvolenej,“ poznamenal druhý muž.

„Sklapni, Denle,“ vyjel na něj Jakib.

Denl pokrčil rameny. „Tak mě to učili audi.“

„Dyť je to fuk,“ podotkl Yasep. „Musíme ho zabít.“

„Ne,“ prohlásila Marly. „Já dělám, co vy všichni chcete, když to chcete, ale už před lety sem vám řekla, že vám nebudu pomáhat zabíjet a nevyužiju svý nadání na to, aby někomu uškodila. To je moje odpověď a za tim si stojim.“

„Dyť to nemusiš dělat, Marly, ale my ho tady nemužem nechat.“ Yasep mluvil dost sebevědomě. „A nechat ho běžet taky nemužem, ví, kde sme.“

Matthias neměl sílu se bránit. V pěstním boji by byl rychle a snadno ztracen. Ale dosud mu tlouklo srdce.

Marly se k němu sklonila a zaštítila ho vlastním tělem. „Nezabijete ho. Nemáte proč.“

„Já mám mraky důvodů,“ zavrčel Yasep. „Feyové ho nenáviděj. Nenáviděj ho víc než koho jinýho. Ta, co ji zabil, byla hodně vysoko, a na to oni nezapomenou.“

„Možná by se nám moh nějak hodit,“ podotkl Denl a podíval se na Matthiase. Byl bledý. „Šak víš, mohli bysme ho vyměnit.“

„Je dobře známý, že Feyové svý dohody nedodržujou,“ poznamenal nějaký další muž.

„Nechápu, proč byste ho museli zabijet,“ ozvala se znovu Marly. „Je vážně zraněnej. Neublíží vám.“

„Copak ty vůbec neposloucháš?“ vyjel na ni Yasep. „To je nenáviděnej nepřítel všech Feyů. A před kýmpak my se schováváme, co? Nebejt tohohle místa, bojovali bysme o život, jak ti říkáme.“

„Oni ho tu nenajdou.“

„A mužeš si tim bejt jistá?“ odfrkl si Yasep. „Oni maj moc, tak je to.“

Matthias polkl. Nesledoval to všechno pozorně. Ale podstatu chápal. A mrazilo ho z toho.

„Oni mají moc,“ souhlasil a donutil se posadit. Hlava se mu točila a kymácel se. Chytil se pokrývek, aby se nesvalil. „Ale chtějí mne dostat už patnáct let a ještě mne nenašli. Jejich moc nesahá tak daleko, aby našli někoho, kdo chce zůstat schován.“

„Vidíte?“ vyhrkla Marly. Položila mu ruku na rameno a přidržela ho, aby se nekymácel.

„Já bych navrhoval, že místo abyste mne zabíjeli, mohli byste mi pomoci,“ navrhl. „Já nevím, co se děje – Marly mi nic neřekla – ale já jsem zabíjel Feye, jak víte, a úspěšně jsem se před nimi skrýval. Předpokládal bych, že jsem někdo, koho chcete mít v boji proti Feyům vedle sebe, a ne někdo, koho se chcete zbavit.“

„Nevim, co ostatní,“ prohlásil Denl, „ale mně se nelíbí být s někým, kdo se zřekl Boha. Odpusť, Ctihodnosti.“

Jakib si odfrkl. Yasep zavrtěl hlavou. Jeden z ostatních se tlumeně uchechtl.

„Na tom není nic směšného,“ ozvala se Marly. „Denl je věřící. Měli byste to ctít.“

Muži ustali a sklopili hlavy, jako by potlačovali veselí.

Matthias sevřel pokrývky pevněji. Musí se udržet při vědomí a musí se obhájit. Jinou šanci, jak si zachovat život, neviděl.

„Já jsem se Boha nezřekl,“ namítl.

„Já jsem odstoupil z postu, na který jsem v prvé řadě nikdy neměl nastoupit. Padesátý rocan byl zavražděn. On to nečekal a ani nečekal, že bych se doopravdy stal rocanem. Já bych jako rocan rocanismus zničil. Odešel

jsem, protože miluji Boha a církev, ne protože jsem se ho zřekl.“

„Panebože.“ Teď promluvil muž sedící vzadu, napůl ve tmě. Tvář měl strhanou únavou a vlasy měl ucourané a slepené. Šaty měl tak špinavé, že Matthias i na tu vzdálenost cítil, jak smrdí.

„Padesátej první rocan nám říká, proč nemoh zustat ve svým postavení. Dneska se ale dějou věci.“

„To jo,“ odvětil Yasep. „Ale to opravdu nejni naše starost. My se o něj postarat nemůžeme, pobožnůstkáře, ani ho nemůžem nechat tady. Feyové…“

„Co je s Feyi?“ zeptal se Matthias. „Co se stalo?“

Muži se podívali jeden na druhého. Marly mu pevně stiskla rameno.

„Já mu to neřekla,“ vysvětlila jim. „Nebyl čas.“

„Latse,“ ozval se Yasep a hlavou ukázal na špinavého muže úplně vzadu, „byl těsně před rozbřeskem u Killenova mostu. Viděl…“

„Viděl sem,“ řekl Latse hlasitě, očividně rozhodnut vyprávět to sám, „jak Feyové vylejzaj z bočních cest, jako by tam už ňákou chvíli byli. Sešli se na jižnim konci mostu, uspořádali se, že jich bylo patnáct do řady, a přepochodovali přes most, řada za řadou. Já byl s koněm pod mostem…“

„Tys měl koně?“ zeptal se Matthias. Koně mělo jen velmi málo ostrovanů. Povětšinou šlechtici.

„Jo,“ odtušil Latse a podíval se po ostatních. Yasep si založil ruce na hrudi a vyčkával, až bude Latse pokračovat. „Neviděli mě. Ale trvalo jim pěkně dlouho, než přešli na druhou stranu. Já vzal koně a šel po pěšině, kerou znám – to je stará stezka audů, co se vine…“

„Já ji znám,“ přerušil ho Matthias. Zamlada po ní chodíval, když byl ještě audem.

„Dobrá,“ odtušil Latse. „Přišel sem do Jahnu před nima, ale tady už Feyové byli. Mrňaví, co jezděj na

zvířatech. A přicházeli další, slítali z nebe a vylejzali z úkrytů. Někerý sou na ulicích a nejdřív maj obličej, pak se jim obličej zatetelí a rozplyne se vniveč. To je šílený.“

„Přišel za mnou,“ ozval se Yasep. „Ale…“

„Já už sem tu byl,“ přidal se Denl. „Viděl sem Feye, jak přicházej z lesů na západ od města. To byli ty velký, co umí stáhnout kůži prsty.“

„Jakib mi to vzkázal,“ vložila se do toho Marly, „a já sem tě přivedla sem.“

Matthias tupě mrkal a snažil si ty zprávy utřídit. Feyové znovu vtrhli do Jahnu, ale tentokrát ne z řeky a ani ze stínozemí, ale z jihu.

Ten divný pocit měl už několik týdnů.

Feyové nějak dorazili z jihu. Otázkou je, co jsou tihle Feyové zač. Tak dlouho obávané posily? Nebo to jsou ostrovní Feyové?

Stejně na tom nezáleželo. Teď bylo důležité zachránit si život.

Povzdechl si. Měl na výměnu jen jedno. A to musel použít. „Vím, jak připravovat svěcenou vodu,“ sdělil jim.

„Ty ji děláš?“ otázal se Denl. „Myslel sem, že z ní dělá svěcenou vodu rocanovo požehnání.“

Matthias zavrtěl hlavou. „Je to postup přípravy. Já to umím.“

„To by bylo znesvěcení,“ namítl Denl.

„Jo,“ souhlasil Latse, „ale zachránilo by nám to kůži.“

„Dyť je to ďábel,“ bránil se Denl. „Jen si chce zachránit kůži.“

„Jo, to jo,“ souhlasil Matthias. „A ty by ses na mém místě choval jinak?“

„Boží člověk by měl věřit v Boha,“ namítl Denl.

„Boží člověk," odvětil Matthias hlasem, který nenasadil od dob, kdy byl rocanem, „by se neměl Bohem zaštiťovat."

V jeskyni se rozhostilo ticho. Nějaký muž se lehce zvedl a pohupoval se na patách dopředu, dozadu. Marly Matthiase pustila a podepřela ho pod zády. Celé tělo ho bolelo. Před očima mu tančily černé skvrny, ale teď nemůže omdlít.

Nesmí.

Nakonec se Yasep odvrátil. „Přes to šecko si myslim," prohlásil, „že bys neměl bejt s náma. Musiš ho vzít zpátky nahoru, Marly."

„To ne," ozval se Jakib. „Tam nahoře není bezpečno." „Tvoje sestra nemusí chodit dovnitř," namítl Yasep. „Stačí, dyž odsune ty prkna."

„A ukáže jim, kde sme."

„Ti do prázdnýho domu nepudou," odvětil Yasep. „Předtim to nedělali."

„Předtim neměli tolik vojáků," odpověděl Denl. „Prázdný domy se jim budou hodit."

„A poznaj, že uvnitř někdo byl," dodala Marly. „Já neskrejvala, že sme právě utekli."

„Ona tam jít nemuže," trval na svém Jakib.

Matthias už toho měl dost. Tělo mu brzy vypoví službu, ať chce nebo ne. Musí něco udělat.

Zhluboka se nadechl a sebral poslední zbytky sil. „Proč se mne bojíš, Yasepe?"

„Já se nebojim nikoho," odpověděl Yasep.

„Já ti pomůžu. Já umím připravit svěcenou vodu. Můžu vám všem zachránit život. Já jsem porazil víc Feyů, než jste vy viděli, a vy pořád chcete, abych zmizel z vašeho života. Proč?" Matthias vložil do svého hlasu veškerou svou sílu. Znělo to rozhodně a panovačně, dokonce i jemu.

Yasep si olízl rty a rozhlédl se po ostatních. Všichni se dívali na něj a oči jim ve světle luceren zářily. „Si vysokej," prohlásil.

„No a?" opáčil Matthias. Ta uštěpačná poznámka se mu ani v nejmenším nezamlouvala.

„Říká se, že ďábla může porazit jen ďábel."

„Panebože," zasténala Marly. „Je z Krvavejch útesů. To z něho nedělá ďábla."

„Je vysokej," opakoval tvrdošíjně Yasep.

Marly otevřela ústa, ale Matthias ji chytil za ruku s nadějí, že ji umlčí. „Já nejsem žádný ďábel," prohlásil. „Já nerozhoduji o tom, jak vypadám, ani o okolnostech, za jakých jsem se narodil. Ale ty si můžeš věřit, čemu chceš. Jestli mne chceš považovat za ďábla, budiž."

„To neřikej," zasyčela Marly.

Nevšímal si jí. „Podstatné je, že jsem ďábel, který ti může pomoct."

„Výměnou za svůj život," odtušil Yasep. Ruce měl založené na hrudi, ale prsty pravé ruky si bubnoval na levé předloktí.

„Já si myslím, že Feyové nemají na Modrém ostrově co dělat," prohlásil Matthias. „Já si myslím, že to jsou vojáci Nepřítele, o kterých se zmiňuje Slovo psané i nepsané."

Při těch slovech se podíval na Denla. Denl odvrátil pohled. „Myslím si, že my, stejně jako Roca, je musíme společnými silami vyhnat z Jahnu a z ostrova. O to jsem se snažil jako rocan, ale narazil jsem na příliš velký odpor. Teď si to dělám po svém. Tohle mi udělali Feyové." Přejel si rukou přes ovázaný obličej. „Bojoval jsem s nimi a budu s nimi bojovat do posledního dechu."

Jeho hlas se v jeskyni dutě rozléhal. Marly se otočila, aby na něj viděla. Tentokrát se nikdo ani nepohnul.

„Vy víte, kdo jsem, ale já neznám jediného z vás. Soudím, že o to nestojíte. To je v pořádku. Já vím o tlupě zlodějů, kteří pracují v Jahnu, objevují se a mizí, jak se jim zachce, a nikdy se nedají chytit. Tyhle jeskyně mohou být skvělá úniková cesta.“

Marly vedle něj se napjala.

„Je to skvělý nápad, ale nebude k ničemu, jestli je to, co říkáte o Feyích, pravda. Co jsem odešel ze Svatyně, nebyl jsem ve výběru svých přátel nijak úzkoprsý. Nestarám se o to, kdo nebo co jste, dokud budete bojovat s Feyi.“

„Esli zůstaneš, nepovedeš nás,“ ozval se Yasep.

Konečně se dostali k podstatě věci. Matthias se usmál. Jak se usmál, napjala se mu pleť na lících a Matthias sebou trhl. „Mohu sotva sedět,“ podotkl. „Rozhodně nemohu vést skupinu lidí, které jsem v životě neviděl.“

Yasep přikývl. „Takže je to jasný.“

„Jak je to jasný?“ vyhrkla Marly. „Ty ho zabiješ ve spánku?“

„Ne,“ odpověděl Yasep. „Zůstane tady s námi, dokud boj neskončí nebo dokud nás Feyové nenajdou. A když nám naše svěcená voda dojde, udělá nám další.“

„Kolik máte svěcené vody?“ zeptal se Matthias.

„Koukáš na ni,“ máchl Jakib rukou směrem k bednám.

Matthias překvapeně strnul. Jestliže měl předtím určité podezření o nezákonném podnikání této bandy, tak si to teď plně potvrdil. Tolik svěcené vody se nemohlo nacházet nikde mimo Svatyni.

Je to zvláštní, krást svěcenou vodu.

Pokud nemá člověk strach z Feyů a z toho, že ho nikdo nebude bránit.

„Bude to chvíli trvat, než mne budete potřebovat,“ usoudil Matthias.

„Jo,“ souhlasil Yasep.

„Dobrá,“ odtušil Matthias a ochable se svalil. „V tom případě vám doufám nebude vadit, když omdlím.“

A než mu stačili odpovědět, opřel se o Marly a nechal se pohltit temnotou.

Titus se odtrhl od okna a s bušícím srdcem se rozběhl zpátky, div nezakopával o ozdobný nábytek.

Feyové obklíčili Svatyni a táhnou do města. Tohle je nový vpád, jenže tentokrát je rocanem on. Tentokrát je na něm, aby připravil svěcenou vodu.

To je jediné, co by mohlo ostrovanům pomoci přežít.

Rozrazil dveře do svých komnat a na chodbě se rozhlédl po nějakém audovi. Komkoli. Ale chodba byla prázdná. Tady noční pochodně ještě hořely.

Věděl, kde je všechny najde. U oken.

V domnění, že se dívají na zázrak.

Proběhl chodbou a schody bral po dvou. Vypětím se mu třásla kolena. Byl v hrozném stavu a to ho rozčilovalo. Moudrosti neměl o moc víc, než když mu bylo devatenáct, což mu bylo, když se stal rocanem.

U okna v přízemí stálo pět úředníků. Titus popadl Linda. Jak se otočil, sametová černá sutana se na něm zatřepetala. Lindo byl starší úředník, který si nikdy nebrousil zuby na to, že se stane Starším, ale ve svém postavení sloužil dobře. Když uviděl Tita, vytřeštil oči.

„Je to zázrak, Ctihodnosti," vydechl.

Titus neměl čas se s ním dohadovat. „Okamžitě shromáždi v mých komnatách Starší. Dál chci, aby všichni vypadli od oken a chci, abyste zavřeli dveře. Dvakrát prověřte zásoby svěcené vody a pak mi přijďte podat hlášení."

„Ctihodnosti…"

„Jo," vzpomněl si ještě Titus, „otevřete katakomby a nanoste tam veškeré zásoby, které najdete. Včetně svěcené vody."

„Co se děje, Ctihodnosti?"

„To není žádný zázrak," zavrčel Titus. „To jsou Feyové. Teď se dej do práce."

Slyšeli to i ostatní úředníci a zmateně se otáčeli. Vypadali zmateně. Byl mezi nimi i Rusel. Na jeho statné postavě bylo obzvlášť dobře vidět, jak se třese. „Ctihodnosti, jestli to jsou Feyové…“

„Tak nemáme moc času,“ doplnil ho Titus.

„Neměli bychom na ně lít svěcenou vodu? Zastavit je dřív, než něco provedou?“

„Ohrožují nás nějak?“ otázal se Titus jízlivě. „Pokud jsem to správně pochopil, celé ráno tady jen sedí.“

„Ano, Ctihodnosti.“

„Dobrá, takže my nemůžeme zaútočit. Předpokládá se, že s nimi máme příměří, nevzpomínáš si?“

Aniž počkal na odpověď, hnal se zpátky do schodů. Dveře do jeho komnat zůstaly otevřené, tak jak je nechal. S bušícím srdcem vpadl dovnitř. Rusel měl dobrý nápad. Prostě hned zaútočit. Jenže to Titus udělat nemohl. Matthias by toho byl schopen. Ale Titus znal Boží přikázání a dodržoval je. *Člověk je jen tak dobrý, nakolik si stojí za svými slovy*, pravilo Slovo psané i nepsané. A jinde pravilo: *Porušení slibu znamená ztrátu důvěr y*. A zase jinde pravilo: *Slib je závazná přísaha člověka jinému člověku a Bohu.*

Matthias možná byl schopen porušit svůj slib a odloučit se od Boha.

Titus ne.

Doběhl do svých komnat, zastavil se a zprudka oddechoval. Opřel se o jednu sametovou pohovku, ta odjela, Titus ji zachytil a přidržel. Dostal se do nemožné situace. Musí se připravit na útok, aniž svým lidem dovolí zaútočit jako první. A musí je bránit. Taky si musí vyslechnout všechno, co se mu Feyové chystají říci.

Usoudil, že mu určitě chtějí něco říci. Proč jinak by obklíčili Svatyni? Proč by rovnou nezaútočili?

Šel na terasu, opřel se o dřevěné zábradlí a vyhlédl ven. Žádný z těch tvorů se nehýbal. Šel zpátky dovnitř a zavřel dveře.

Kolem okrajů dveří pronikalo dovnitř slunce. A stejně tak okny. Spustil všechny závěsy. Feyové poznají, že se něco změnilo. Místo aby byli pozorováni, uvidí, že se dveře zavírají a okna zatahují.

Potřeboval poslat vzkaz Nicholasovi. Jestli se dostali do pasti tady, bude to v paláci stejné. Vystrčil hlavu ze dveří. U dveří stál jako tichá stráž Rusel.

„Ty mne hlídáš?“ otázal se Titus. Dokázal by se lépe ochránit sám. Rusel neuměl bojovat. Uměl sotva tak utíkat.

Rusel pokrčil rameny. „Dokud nezajistíme okna,“ odpověděl. „A to dostali na starosti úředníci.“

„Dobře,“ souhlasil Titus, „zajišťujte někde jinde. Já potřebuji nějakého auda, a to rychle.“

Rusel přikývl. „Hned to bude, Ctihodnosti.“ Otočil se a vyrazil po chodbě pryč, jen za ním černá sutana povlávala.

Nálada ve Svatyni houstla. Titus to cítil. Už v tom neviděli zázrak, ale pohromu. To změnil svým postojem. Teď musí zabránit panice.

Šel zpátky do svých komnat. Ve vestavěné skříni mezi přijímací komnatou a ložnicí měl zásobu svěcené vody. To nařídil Matthias ještě v době, kdy byl rocanem. Audové ji průběžně doplňovali. Titus otevřel skříň. Uvnitř zajiskřily řady zelených lahviček. Bylo jí tu dost, aby měl on i Starší zásoby alespoň pro první chvíli. Věděl, že Starší mají ve svých komnatách podobné skříně. Zásobeny byly i společné ložnice, kaple pro sloužící, místnosti za ní a velká kaple.

Kapka svěcené vody může nějakého Feye zabít.

Svatyně je chráněná. Alespoň pro tuto chvíli.

Ozvalo se zaklepání na dveře. Titus otevřel. Na chodbě stál Porciluna. Za ta léta mu objemné břicho ještě narostlo. Teď už ani nevyšel do schodů, aniž by se zapotil. Černá sutana mu visela z břicha jako ze stolu. Rudou šerpu nosil kolem krku, protože z břicha mu sjížděla.

„Ta zvířata mají na zádech Feye," poznamenal Porciluna a bílým šátkem si utřel čelo.

„Kdy sis toho všiml?"

„Ani jsem nevěděl, že jsou venku, dokud se u mne neobjevil Lindo." Malá očička mu kmitala sem a tam.

„Byl jsem ponořen do studií."

Nebo do spánku či nějakých požitků, na které se Titovi ani nechtělo myslet. Když se Titus stal rocanem, ztratil Porciluna

o náboženské záležitosti Svatyně veškerý zájem. Někteří Starší Porcilunu podezřívali, že své povinnosti předtím plnil jen naoko a celou dobu očekával, že bude ustanoven rocanem. Když padesátý rocan jmenoval Matthiase, byl Porciluna hořce zklamán. A když Matthias předal Tajemství Titovi a Titus se rozhodl ponechat si je pro sebe, byl Porciluna navýsost rozhořčen.

Titus ustoupil ze dveří. „Ostatní tu budou hned."

„Myslím, že teď není vhodná doba svolávat zasedání," podotkl Porciluna zadýchaně, jako by ho každé slovo stálo nezměrné úsilí.

„Stejně," odsekl Titus. Nechal dveře otevřené a potlačil touhu vykouknout na chodbu, jestli přichází někdo další.

Přišel Rusel a v závěsu za ním nějaký aud. Nebylo mu ještě ani třináct. V obličeji byl špinavý a nohy měl zčernalé prachem. Tita maně napadlo, jestli vypadal také tak, když ho padesátý rocan pověřil prvním úkolem.

„Díky," řekl Ruselovi a tím ho propustil.

Rusel přikývl a vycouval pryč. Když se otočil k odchodu, vystrčil za ním ještě Porciluna hlavu ze dveří. „Myslím, že bychom měli mít tady nahoře nějaké audy se svěcenou vodou."

Titus potlačil vztek. Rusel se na něj podíval, jestli s tím souhlasí. Titus přikývl. Porciluna šel zpátky dovnitř.

Titus vzal auda za loket a odvedl ho rovněž dovnitř. Kutnu měl z hrubé látky a byl z něj slabě cítit pot. „Jak se jmenuješ, synu?" otázal se Titus.

„Constantine," zašeptal chlapec. Hlavu měl sklopenou. „Podle toho starého krále."

Takže chlapec pocházel z nějaké výše postavené rodiny. Bylo to zřetelné z jeho přízvuku a jeho jméno to jen potvrzovalo.

„Dávám přednost zkratce Con," dodal chlapec, když Titus mlčel.

„Tak tedy Con," pravil Titus. „Poslouchej, Cone, mám pro tebe úkol. Ale je to nebezpečné a možná tě to bude stát život."

Con vytrvale klopil hlavu. Plavé vlasy na temeni hlavy měl špinavé a zcuchané.

„On ti dává možnost uniknout, chlapče," vložil se do toho Porciluna. „Možnost se zachránit."

„Je povinností auda udělat, o co ho rocan požádá," odpověděl Con a úkosem se podíval na Porcilunu.

Bod pro toho vzdělaného mladíka. Titus potlačil úsměv. Položil chlapci ruku na rameno. „Jsi dobře obeznámen s katakombami pod Svatyní?"

Chlapec konečně zvedl hlavu. Oči měl tak jasně modré, že něco takového Titus ještě neviděl. Pleť měl zrůžovělou a zdravou. Byl tak hezký, až člověku uvázl dech v hrdle.

„Ne, Ctihodnosti," odpověděl Con.

„Porciluno,“ obrátil se Titus na Staršího, „přinesl bys mapu? Je v zásuvce v mém nočním stolku.“

„Můžeš mi vysvětlit…“

„Budeme ji rovněž potřebovat i pro to zasedání, o které nestojíš,“ odtušil Titus.

Porciluna si ztěžka povzdechl a odešel do ložnice. Namáhavě supěl, ale tentokrát Titus usoudil, že to jen předstírá.

Titus odvedl chlapce dál do komnaty. „Pod Svatyní jsou starobylé katakomby,“ sdělil mu. „Vlastně se táhnou pod většinou Jahnu. Spojují Svatyni s palácem, či alespoň k tomuto účelu byly určeny za dob třináctého rocana.“

„Odpusť, Ctihodnosti, ale já nechápu, jak je to možné, když je mezi palácem a Svatyní řeka.“ Chlapci se nějak podařilo vypadat důležitě i vyděšeně zároveň.

„To je zázrak stavitelství,“ odpověděl Porciluna, vycházející z ložnice. V pravici přinášel srolovanou mapu. „Vybudovali tajnou chodbu v mostě přes Cardidu.“

„Neposílal bych tě podzemím,“ poznamenal Titus, „kdybych neměl z těch Feyů dole špatný pocit. Nikdy nás neměli rádi. Možná se shromáždili před Svatyní z naprosto nevinného důvodu, a možná taky ne. Nemáme, jak doopravdy zjistit, co se děje ve městě. Možná jsme v této situaci jediní. Nemůžeme čekat, až se nám král ozve. Musíme se s ním spojit sami.“

„Ty chceš, abych šel za králem, Ctihodnosti?“ vyjekl chlapec.

„Ano, Cone, chci. Musíš ho varovat před tím, co se tu děje, a to rychle.“

Do dveří vešel další Starší, Reece. Byl vyzáblý, roztěkaný a zachmuřený. Titus mu kývl na pozdrav. Reece se letmo podíval na Cona, zamračil se a prošel kolem něj dál.

Porciluna na jednom stole rozvinul mapu a v rozích ji zatížil obětními svícny. „Tady, synu," pravil tiše. Titus nemohl ani uvěřit, že Porciluna je najednou nápomocen. Pohled na Feye na zádech těch nestvůr musel vystrašit i jeho. „Je to stará mapa, ale cesta na ní vidět je."

Con se podíval na Tita a Titus ho odvedl ke stolu. Zmatený Reece šel za nimi.

Mapa byla křehká. Katakomby byly zakresleny tenkým štětcem černou čarou, jedním tahem. Povrch byl vyznačen perem a inkoustem a rovněž tu byla zakreslena řeka. Většina význačných budov, s výjimkou paláce, Svatyně a mostu, tu nebyla.

„Bude si to muset vzít s sebou," podotkl Porciluna. „Katakomby se větví. Hlavně, aby se neztratil, to je to poslední, co by nám ještě chybělo."

„Slyšel jsem," ozvalo se ode dveří, „že když míříte k mostu, měli byste jít pořád za zvukem vody."

Titus se otočil. Ve dveřích stál Starší Linus. Byl jedním z nejstarších církevních hodnostářů. Sloužil ve Svatyni už velmi dlouho. Plavé vlasy měl rovně ostříhané kolem dokola, což činilo jeho kulatý obličej ještě kulatějším.

„Tys tam dole byl?" zeptal se Titus.

Linus zavrtěl hlavou. „Znám jen jednoho člověka, který v katakombách byl, a soudím, že toho se zeptat nemůžeme."

Z jeho tónu Titus poznal, o kom mluví. O Matthiasovi.

„Vezmi si sebou nějakou vodu, chlapče," poznamenal Reece. „Projít tím prachem může být pěkně žíznivá cesta."

„A jídlo," dodal Porciluna.

„A svěcenou vodu," připomněl Titus tiše.

Porciluna sroloval mapu a podal ji chlapci. „Vchod do katakomb je dole v místě, kde se starý kostel napojuje na novější budovu Svatyně.“

„Poblíž kaple pro sloužící,“ dodal Titus, „naproti poškozenému portrétu desátého rocana.“ Odvázal si od šerpy klíče a sundal ze svazku jeden dlouhý se srdcovitým očkem. „Jsou to ty malé dřevěné dveře. Otvírají se tímto klíčem.“

„Dám mu svůj,“ nabídl se Reece. „Ty budeš možná ten svůj potřebovat, Ctihodnosti.“

Titus se na něj vděčně usmál a vrátil klíč do svazku. Con si třesoucí se rukou vzal od Reeceho klíč a mapu si zasunul do podpaží.

„Až promluvím s králem, Ctihodnosti, co mám dělat dál?“

„Pokud budeš moci, vrať se,“ odpověděl Titus.

Chlapec přikývl. Obrátil se, sklonil hlavu a zamířil ke dveřím.

„Cone,“ ozval se Titus. „Bůh tě provázej.“

Chlapec vzhlédl, usmál se a v tu chvíli se rozzářil celý svět. Pak vyklouzl ven a právě v tom okamžiku vešel dovnitř Starší Vaughn. Vaughn na chlapce vyjeveně zíral, jako by nevěřil svým očím.

Pravděpodobně nevěřil.

„Nemusí se mu to podařit,“ podotkl Reece. „V těch chodbách už celá pokolení nikdo nebyl.“

Titus pokrčil rameny. „Děláme, co můžeme. Je to prostě pokus.“

Přišli dva další Starší, Timothy a Ilim. Všichni tito Starší sloužili v církvi už v dobách, kdy byl ještě rocanem Matthias, a po jeho odchodu všichni soupeřili mezi sebou. Titus tehdy ohledně postu rocana nikomu z nich nedůvěřoval.

A nedůvěřoval jim dosud.

Jediným dalším Starším z té doby byl Fedo. Starší Eirman zemřel před čtyřmi lety na mrtvici.

Vstoupil Fedo, následovaný Cattonem, Urym a Humem, Staršími, které vybral Titus. Catton byla starší než ostatní, byl to úředník, který už dlouho předpokládal, že se Starším nikdy nestane. Určitým způsobem Titovi připomínal padesátého rocana, zejména protože byl malý, holohlavý a názorově se opíral o duchovní stránku Svatyně.

Ury byl mladší než Titus, ještě mu nebylo ani třicet, a jeho postup ve Svatyni byl vskutku rychlý. Byl štíhlý a silný, měl mladistvou postavu a chytré oči. Byl prohnaný a nebyl příliš silně věřící, ale podporoval Tita. Titus ho potřeboval, aby jím vyvážil Porcilunu – nebo si to po Eirmanově smrti alespoň myslel.

Hume byl vskutku pozoruhodný muž. Byl malý, hrbil se a byl přibližně v Titově věku, čímž se řadil k nejmladším mužům v místnosti. Až na pár pramínků vlasů byl holohlavý a zbylé vlasy jeden Starší v jakémsi nevlídném okamžiku nazval věncem. Hume sloužil vskutku na úrovni. Byl to učenec, který rozuměl Slovu a který zaujal Eirmanovo místo sběratele ústních příběhů, ale byl to také věřící, který denně vstával před svítáním, aby mohl strávit nerušené chvilky s Nejsvětějším a s Bohem.

„Musím jednoho z vás poslat dolů promluvit si s těmi Feyi," začal Titus bez úvodu. „Je to nebezpečné. Je možné, že posla zabijí. Z toho důvodu nemohu jít já – nikdo jiný nezná Tajemství – a přitom nemohu poslat nějakého auda. Feyové jsou na ostrově dost dlouho, aby znali církevní hierarchii. Nemohu je urazit tím, že pošlu nevhodnou osobu. Musí to být nějaký Starší a musí to být někdo, kdo se jich nebojí. Musí jít bez svěcené vody. Feyové si nesmí myslet, že je ozbrojen."

„To je sebevražda," zamumlal Porciluna.

„Možná,“ odtušil Titus. „Já doufám, že je to prostě začátek vyjednávání.“

Starší se dívali jeden na druhého. Nikdo se nepřihlásil.

„Nemáme moc času. Zatím se nepohnuli, ale já nevím, na co čekají.“

„Ať je to, co chce, nemůže to být nic dobrého,“ podotkl Linus. „Oni nás obklíčili.“

Titus sepjal ruce za zády. Dosud se žádný Starší nepřihlásil.

„Ten mladý aud,“ pokračoval Titus, „přijal svůj úkol bez námitek. Nikdo z vás nemá jeho odvahu? Odvahu třináctiletého chlapce?“

„Já půjdu,“ pravil Reece. „Promluvím s nimi. Mně svěcená voda taky pálí. Nemám tak zlé popáleniny jako oni, ale může to vypadat, že máme něco společného.“

„Nechci po tobě, abys zjišťoval jejich životní příběh,“ odvětil Titus. „Prostě zjisti, proč se tam dole shromáždili.“

„Dobře, Ctihodnosti.“ Reece se uklonil a vycouval z komnaty. V tu chvíli vstoupil Lindo.

„Ptal ses na zásoby svěcené vody, Ctihodnosti?“ zeptal se Lindo.

Titus přikývl. Potřebovali to vědět dřív, než se rozhodnou, co dál.

„Po Svatyni je rozmístěno dva tisíce lahviček a ve skladu je pět sudů.“

„Potřebujeme jí víc,“ podotkl Porciluna.

Titus si ho nevšímal. „Děkuji, Lindo,“ odpověděl. „A co ostatní zásoby?“

„Stěhujeme je do katakomb, ale jde to pomalu, Ctihodnosti. Schody jsou shnilé. Jeden danita sestrojil provazový žebřík, ale po něm se věci snášejí dolů těžko.“

„Jsem si jist, že to zvládnete," odvětil Titus. Jejich starosti ho nezajímaly. „Díky za zprávu."

Lindo přikývl, uklonil se a odešel. Porciluna vyčkal, až odejde, a pak se teprve ozval. „Ty stěhuješ zásoby do katakomb? Kdo tam dolů půjde?"

„Doufám, že nikdo," odtušil Titus.

„Ale co si myslíš doopravdy?"

„Myslím si, že Feyové možná mají nějaký rozumný důvod, proč jsou tady. Proto jsem taky za nimi Reeceho poslal. Když se s námi nebudou chtít setkat v míru, pak jsme v pěkné kaši. Pokusí se nás všechny pobít."

„Proto ty zásoby svěcené vody," pochopil Linus.

Titus na to neodpověděl. Vlastně se mu na to ani nechtělo myslet.

„Ale tam dole je spousta zvířat," pokračoval. „Nesčetně zvířat. A já se bojím, že by nás dokázali přemoci, ať uděláme, co uděláme. Pak použijeme katakomby."

„Když to uděláme, půjdou Feyové za námi," podotkl Linus.

Titus pokrčil rameny. „S tím prostě musíme počítat. Katakomby jsou naše poslední útočiště."

Porciluna si položil ruce na vystouplé břicho. „V tom případě mi připadá podivné, že se na to připravuješ už teď."

Titus do něj vztekle zabodl zrak. Porciluna s ním nikdy v ničem nesouhlasil. Nikdy.

„To je všechno," prohlásil. „Můžete jít. Ujistěte se, že všichni, kteří pod vámi slouží, mají dostatečné zásoby svěcené vody, a držte se dál od oken."

Starší na něj zírali, jako by nemohli uvěřit, že tak najednou vybuchl. Sám to nemohl pochopit. Ale po nejistém, strastiplném začátku konečně našel rozvahu a důstojnost příslušející jeho úřadu a to mu vydrželo

skoro deset let. Dnes však měl pocit, jako by byl vržen do tmy, kam nikdy nechtěl vkročit.

„Hume, ty zůstaň tady, prosím," požádal ho.

Ostatní Starší zvolna vycházeli ze dveří. Porciluna u dveří na okamžik zaváhal, jako by chtěl zůstat, ale Titus na něj vrhl výhrůžný pohled a Porciluna odešel.

Titus šel ke dveřím a zavřel. Pak se o ně opřel. Na zádech cítil hrbolaté dřevořezby. „Konečně se dostáváme k podstatě věci," pravil.

Hume se posadil na opěrku sametového křesla. Pořád se hrbil, jako by se snažil najít něco na podlaze. „Ke svěcené vodě."

Titus přikývl. „Máme jí dost na to, abychom zaútočili, pokud by to bylo nutné, ale při tom množství venku s ní nevydržíme. Jenže tentokrát ji budu připravovat s vědomím, že připravuji zbraň, ne nástroj víry."

„Ale to už se stalo," odvětil Hume. „Padesátý rocan to udělal při prvním vpádu Feyů."

„Na Matthiasův návrh."

„Stejně," odvětil Hume. „Padesátý rocan byl svéprávný člověk. Nerozhodl by se k tomu, kdyby v to nevěřil."

Titus si povzdechl. „Jenže já v to nevěřím," prohlásil. „Nevěřím, že v naší víře je místo pro zabíjení lidí. Roca to předvedl tím, že sklonil svůj meč."

„On nesklonil svůj meč, Ctihodnosti. Vyčistil si ho a předal vojákům Nepřítele. To by mohlo být vykládáno jako čin, který ukazuje, že někdy je nutné zabít."

Titus se usmál. „Ty mi to nijak neulehčuješ."

„Nevěděl jsem, že se to ode mne čeká," odtušil Hume a opřel se. „Já jsem učenec, Ctihodnosti. Dokážu ve Slově najít něco na podporu jakéhokoli názoru, který máš."

„Jsi také věřící,“ namítl Titus. „Já jsem tě nežádal, abys tu zůstal kvůli svým vědomostem. Chci vědět, co ti říká tvé srdce.“

Hume se podíval na své ruce. Zkroucené, špinavé, plné skvrn od inkoustu.

„Hume,“ oslovil ho Titus.

„Srdce mi říká dvě věci,“ odpověděl pomalu Hume. „Tváří v tvář smrti, tváří v tvář vojákům Nepřítele nedokážu čelit své smrti s odvahou, s jakou jí čelil Roca. Bojoval bych a použil bych cokoli, co bych měl.“

„Ale?“ opáčil Titus.

„Ale v dobách klidu a míru věřím, že by člověk neměl nikoho připravit o život.“

„Tak jsme se chovali celou dobu. Jídlo, které jíme…“

„O rozumný život. Bez ohledu na to, co pro nás Feyové představují, jsou to živé bytosti jako my. Žijí, myslí, milují. Nemohu omlouvat, že je zabíjíme.“

„Ani za války?“ zeptal se Titus.

„Válka.“ Hume si utřel ruce do sutany. Inkoustové skvrny na prstech částečně zmizely, ale černá sutana všechnu špínu skryla. „Já jsem nikdy nevěřil ve válku a ani nikdy nebudu, Ctihodnosti.“

„I když se na nás vrhnou.“

„Neudělali to už celé pokolení. My nevíme, co mají v úmyslu. Já ti radím, pokud mne žádáš o radu, Ctihodnosti, vyčkat, až s nimi Reece promluví. Pak se rozhodni.“

„A když zaútočí, budeme bojovat?“

Hume se zhluboka nadechl a zvolna vydechl. „Doplň svěcenou vodu všude jako obvykle. Ujisti se, že ji připravuješ z důvodů víry.“

„Ale to nebude pravda,“ namítl Titus.

Hume vstal. „Tady se dostáváme do učeného sporu, Ctihodnosti. Válka může být svatým činem.“

„Co to tu říkáš, Hume?“ otázal se Titus.

Hume si přejel jazykem po rtech. „Říkám, Ctihodnosti, že posledních pár let svého života strávil Roca bojem s vetřelci, s vojáky Nepřítele. Předpokládáme, že je porazil, protože uctíváme jeho, nikoliv je. A věříme, že jeho sebeobětování znamenalo rozhodující okamžik a tedy vítězství.“

„Opravdu?“ opáčil Titus. Moc se mu to nezdálo.

„Náš velký náboženský vůdce, člověk, kterého zveme Bohem vyvolený, muž, kterého vyzdvihujeme na úroveň Boha, vedl válku, Ctihodnosti. Vedl lidi do boje. Možná, že se musíš zachovat stejně.“

Jeho slova zůstala viset mezi nimi. Titus se odlepil od dveří. Bylo mu mdlo. „Můžeš jít,“ pravil.

Hume přikývl a odebral se pryč.

Náboženský vůdce jako princ válečník. Meč jako zbraň i symbol. Svěcená voda jako očista i vražedný nástroj.

Všechno to souhlasilo.

Což v Titovi vyvolávalo ještě větší odpor.

Nicholas ucítil na tváři lehký dotyk chladných prstů a prudce se probral. Nad ním se skláněl Sebastian, kolem očí ustarané praskliny vrásek.

„Tati…“ oslovil ho Sebastian tiše.

Nicholas se protáhl. Nechtěl usnout. Seděl v křesle u krbu v Sebastianově komnatě – posadil se tam jen na chvíli, poté, co rozmístil několik stráží, které měly hlídat jeho děti – a pak se díval na spícího Sebastiana a přemítal, jak může být dítě, které tolik patří do jeho života, z něčeho jiného než z masa a krve. Skutečnost, že Sebastian není opravdový člověk, ale že je z kamene, vypadala naprosto nesmyslně.

Komnata se naplnila svítáním, měkkým, narůžovělým světlem, které se plížilo po podlaze a zahánělo tmu. Sebastian dřepěl v noční košili u Nicholasova křesla.

Znovu přejel Nicholasovi prsty po tváři.

„Tati?“

Nicholas ho chytil za ruku, pevně mu stiskl hladkou, tvrdou dlaň, a pak ho pustil.

„Jsem vzhůru, synku,“ řekl. Při slově »synku« se otřásl. Bylo výstižné i nesmyslné zároveň.

„Tati…“ pronesl znovu Sebastian a pohnul rukou směrem k otevřenému oknu. Vypadal znepokojeně. Spodní ret se mu třásl a nedokázal se udržet v klidu.

Nicholas mu rukou prohrábl slámovité vlasy a vstal. Dosud měl na sobě obřadní roucho z předchozího večera. Nemohl spát dlouho. Když se zasedání ve válečné síni rozešlo, už skoro začínalo svítat a Nicholas ještě sešel dolů dohlédnout, aby byly jeho děti dobře střeženy. Měl v úmyslu poslat za úsvitu rocanovi vzkaz. Dost svárů. Musí spolupracovat.

Boty ho tlačily a šaty se na něj lepily. Sebastian ustoupil stranou a Nicholas zamířil k oknu.

Obloha růžověla úsvitem, což taky předpokládal. Po nebi se táhly cáry mraků v rozmanitých odstínech rudé a žluté. Ve vzduchu voněly růže a svěží tráva. Bude nádherný den.

Sebastian se mu postavil po bok a ukázal dolů. Nicholas se rukama opřel o kamennou podezdívku a vyhlédl ven.

Na zahradě bylo podivné ticho. V tuhle denní dobu obvykle švitořili ptáci a zpívali jako o život. Ale dnešního rána byly všude na stromech, keřích a trávě stovky a stovky špačků, drozdů a racků, kteří jen mlčky, nehybně hleděli na palác. Nicholas ani všechny druhy neznal. Poznal orly, ale velké ptáky, kteří seděli vedle nich, neznal. Na nejvyšších větvích seděli ptáci s dlouhými barevnými zobáky. Byli větší než běžné kočky a jejich zobáky zjevně byly schopny přeštípnout menší zvířata vejpůl.

Nicholas se podíval doleva. Hejna ptáků se táhla až za palác. Podíval se doprava. Další ptáci. Pak odstoupil od okna a šel se podívat z jiného. Vzdálený konec zahrady byl také plný ptáků a další seděli na hradbách chránících palác. Když se podíval ke kuchyním, uviděl ptáky pokrývající nádvoří jako koberec.

„Tati…“ řekl Sebastian tiše a ukázal znovu. Nicholas se zadíval pozorněji.

Na každém ptáku seděl maličký Fey.

Nicholas uskočil od okna a málem zakopl o židli. Sebastian ji stačil zachytit dřív, než upadla. Na tohoto chlapce dost rychlý pohyb.

„Co to je?“ zašeptal Nicholas. „Co tady dělají?“

„Já… nevím,“ odpověděl Sebastian.

„Jak jsi poznal, že tam jsou?“

„Magie,“ odpověděl Sebastian.

Nicholas přikývl. Nepřekvapovalo ho to. Sebastian už dřív magii vycítil a nejpozoruhodnější to bylo onoho dne, kdy sem přišel Ariannin děd, aby ji ukradl. Tehdy byly Sebastianovi tři roky a byl vyděšenější, než by jakákoli živá bytost měla právo být, alespoň podle Solandy.

Ale Sebastian neuměl vycítit magii vždy. Muselo se něco změnit.

„Je to nebezpečné?“ zeptal se Nicholas.

Sebastian krátce zvedl hlavu a zase ji sklonil. Vypadal rozrušeně, jako by se zčásti soustředil na ptáky, a ne na Nicholase.

Dveře do Sebastianových komnat se rozletěly a dovnitř vtrhla Arianna. Vlasy měla rozpuštěné, byla bosa a na sobě měla tenkou noční košili. V patách jí klusalo půl tuctu strážných.

„Tati?“ vyhrkla s obavami. Když ho uviděla, s úlevou si oddechla.

„Já vím, Ari,“ odpověděl.

„Všichni mají na sobě maličké Feye.“

I tohle věděl. A taky věděl, co to znamená.

Znamenalo to, že Černý král nehodlá vyjednávat.

„Ty,“ obrátil se Nicholas na jednoho strážného, „chci, aby sluhové spustili všechny závěsy a zatarasili dveře. Chci mít u každého okna strážného. Jestli jich nebude dost, postavte k oknům sluhy. Nejzkušenější strážní budou hlídat mé děti, a ať jsou ozbrojeni.“

„Svěcenou vodou, pane?“ zeptal se strážný, střelil pohledem po Arianně, a pak se teprve podíval přímo na krále.

Nicholas zaváhal a v tu chvíli si vzpomněl, jak viděl Feye umírat, i když je svěcená voda nezasáhla přímo. „Ne,“ odpověděl. „Budou muset stačit meče.“

„Ano, pane,“ odpověděl strážný, uklonil se, obrátil se a odešel.

„My to zvládneme, tati,“ ozvala se Arianna. „Já Sebastiana ochráním.“

„Nemáš ani tušení, proti čemu stojíme,“ odpověděl Nicholas. Ani on možná ne. Nadzvedl závěs a znovu vykoukl z okna. Okolí paláce se do dálky černalo ptáky. Ani se je nesnažil spočítat, usoudil, že kolem paláce je víc ptáků, než čítaly celé feyské vojenské síly během prvního vpádu.

Pak zvedl hlavu, podíval se na překrásný východ slunce a zadíval se na město. Z téhle dálky neviděl žádný pohyb, ale ze čtvrtí na západ od řeky se zvedal kouř. Mračna kouře.

Potřeboval si to rozmyslet. Černý král si přišel pro svá pravnoučata. Nicholas je musí skrýt, dokud nebude vědět, jaké má Černý král úmysly.

Diamanta znala síň války a některé podzemní chodby. Viděla je dávno předtím, než se s Nicholasem vzali. Asi o nich řekla ostatním Feyům, kteří se nyní možná stali součástí vojenských sil Černého krále.

V úvahu přicházely jen kobky. Ty Diamanta nikdy neviděla a Nicholas je nikdy nepoužíval. Jeho otec je chtěl použít jen jednou – když sem Feyové vtrhli poprvé – a nakonec k tomu vlastně ani nedošlo. A ten Fey se tak daleko ani nedostal, zabil svého strážného v podzemní chodbě dřív, než se dostali do kobek.

Vzal Sebastiana za ruku. „Oba budete muset jít se mnou,“ prohlásil.

Arianna se vzepřela. „Co chceš dělat?“

„Odvést vás do bezpečí.“

„Ty nás chceš schovávat?“

Nicholas potlačil povzdech. Teď neměl čas se s ní hádat. „Přesně tak.“

„Já se schovávat nebudu,“ prohlásila. „Ty mne potřebuješ.“

To samé řekl svému otci on během prvního vpádu. Teď usoudil, že to souvisí s mládím a s tím, že člověk považuje sám sebe za nesmrtelného.

„Potřebuji tě živou, Arianno," sdělil jí, „a potřebuji, abys hlídala Sebastiana."

„Nemůžeš nás schovávat jen proto, abys…"

„Mohu a budu," trval na svém Nicholas. „Šamanka mi řekla, že musíte zůstat v bezpečí."

„Ale já jim mohu zmizet z očí, aniž bych se schovávala," namítla Arianna.

Popadl svou dceru, odtáhl ji kousek dál od strážného a ztišil hlas. „Tak především potřebuji, abys chránila svého bratra. Ale za druhé, ty se nikdy Feyům nepostavíš. Skutečným Feyům. Oni jsou na tvou magii zvyklí. Lidé tady ne. Ty si můžeš myslet, že tě neuvidí, ale před nimi se neschováš."

„Před Solandou jsem se schovala. A to byla opravdová Feyka. Byla stejná jako já."

„To není totéž," namítl Nicholas.

„Je," trvala na svém Arianna.

Nicholasovi se sevřely útroby. Byla to jeho dcera. Jeho a Diamantina. Nebude se skrývat. On by se v jejím věku také neskrýval. Ječel by na svého otce, kdyby se ho snažil schovávat. Arianna byla ještě svéhlavější.

V žilách jí proudila krev dvou válečníků.

„Můžeš být chytrý a bojovat," prohlásila.

Založil si ruce na hrudi. „Jako ty, když jsi málem zabila svého pravého bratra?"

„To není totéž," odsekla. „Snažil se dostat Sebastiana."

„A co myslíš, že chtějí tihle Feyové?" otázal se Nicholas a mávl rukou z okna. Ptáci dole vzhlédli a podívali se na něj. Jejich Feyové udělali to samé. Popadl závěs a spustil ho přes okno.

„Kdyby nás chtěli povraždit, už by to udělali. Podívej, kolik jich tam je, Arianno. Víc než nás. A to jsou jen zvěrojezdci. Na ostrově musí být ještě pěchota, pěšci a další druhy Feyů. Na západě hoří. Co myslíš, čím to je?“

Polkla. „Ty chceš říct, že nás hlídají?“

„Chci říct, že jsou opatrní. Vědí, že v paláci je Černá krev, a jsou rozhodnuti vyčkat, dokud nebudou vědět, kdo k ní patří. Pak všechny ostatní povraždí.“

„Sebastian není z masa a krve,“ namítla.

„To oni nevědí.“

„Možná ano.“ Letmo pohlédla na svého bratra. Hlavu měl nakloněnou na stranu a oči prázdné. Vypadal, jako by poslouchal vzdálenou hudbu.

„Na tom nezáleží. Ty máš Černou krev.“

Dotkla se bratrovy tváře. Překvapeně sebou trhl, podíval se na ni a svraštil čelo. „Tím, že nás budeš schovávat, nic nezměníš,“ řekla.

Nicholas ji pozoroval. Nezáleželo jí na tom, že Sebastian není její pokrevní příbuzný. Její chování k němu se ani v nejmenším nezměnilo.

Milovala ho tolik, že se s něčím takovým Nicholas ještě nesetkal.

„Jestliže vědí, že jsme tady – a oni to vědí – pak po nás půjdou, dokud nás nenajdou. Prohledají všechno. Dát nás do kobek nebo do podzemních chodeb to hledání jen protáhne.“

Mluvila jako on zamlada. A měla pravdu. Feyové byli nemilosrdní. Jakmile začnou bojovat, nezastaví se. Jakmile začnou prohledávat palác, budou hledat, dokud Ariannu se Sebastianem nenajdou.

Zhluboka se nadechl. Nechtěl riskovat ani svou dceru, ani svého syna, svého Sebastiana. Jeho děti pro něj byly vším.

Jenže ohroženy byly od okamžiku, kdy se narodily.

„Tak co navrhuješ?“ zeptal se.

„Já ještě nevím,“ odpověděla Arianna.

Ani on to nevěděl. Venku byli zvěrojezdci, město stálo v plamenech a on ani nemůže použít svěcenou vodu ze strachu, že ublíží vlastním dětem.

Byl v obležení a nepřítel byl v převaze.

Ale i on musí mít nějaké možnosti. Jen je musí objevit.

„Nevrhej se do žádného nebezpečí,“ požádal ji.

Arianna se rozesmála. „To ti nemohu slíbit, tati.“

„Ty jsi budoucnost Modrého ostrova, Ari. Ty.“

Zavrtěla hlavou. V očích měla smutek. „Máš dvě děti, tati. Když se mi něco stane, budeš se moci spolehnout na Sebastiana.“

„Tři,“ podotkl Sebastian.

Oba se k němu otočili. Nicholas nečekal, že jeho syn promluví.

„Máš… tři… děti,“ prohlásil Sebastian. „Ari… mne… a… Dara.“

„Dar byl vychován u Feyů. Bude na straně Černého krále,“ namítla Arianna.

Nicholas ji popadl za loket. Nebyl si tak jist, že se jeho pokrevní syn postaví na stranu Feyů. Ten chlapec sem přišel Sebastiana zachránit, nebo to alespoň tvrdil.

Ten chlapec byl Diamantiným synem. Diamanty a jeho. To taky něco znamená.

„Ne,“ trval na svém Sebastian. „Vzpomeň… si… na… to… pouto.“

„Pouto?“ opáčila Arianna. „Ty jsi s ním teď spojen poutem?“

„Pořád,“ odpověděl Sebastian.

Nicholas se zamračil. Sebastian ví, co Dar dělá? „Připojil se ke svému pradědovi?“ zeptal se ho.

Sebastian zmizel ze svých očí. Takže vždycky, když takhle vypadal, zřejmě zkoumal své pouto. Když se mu

od očí vrátil život, naplnily se slzami. „Dar… je… sám… Žádný… Černý… král… ale… něco… je… špatně… Někdo… Darovi… ublížil.“

Sebastian se svezl na kolena.

„Někdo… mu… ublížil.“

Nepovažoval se za statečného člověka. Vlastně, jak tak scházel ze schodů od rocanových komnat, považoval se Reece za největšího zbabělce, jakého kdy poznal. Ruce se mu třásly a v ústech měl sucho. Nebyl si jist, jestli ze sebe vůbec dokáže vypravit kloudné slovo.

Ale rocan už jako čtrnáctiletý předstoupil před Feye sám. Když vstupoval do magického kruhu Feyů, dokonce s sebou ani neměl svěcenou vodu.

Reece by se mohl srovnávat s třináctiletým chlapcem.

Alespoň v to doufal.

Nějaký aud mu nabídl lahvičku se svěcenou vodou, ale Reece ji odmítl. Vyjde si promluvit s těmi maličkými Feyi neozbrojen. Ukáže jim, že se jich Svatyně nebojí. Ukáže jim, že s nimi Svatyně bude jednat čestně.

Proto se rozhodl jít, proto se ozval dřív, než by rocan určil někoho jiného. Byl vyděšený, to ano, ale věděl, že má větší povinnosti vůči Svatyni než k sobě samému. Také věděl, že mnoho Starších teprve k tomuto vědomí musí dozrát.

Se spuštěnými závěsy na oknech byla ve Svatyni podivná tma. Někdo rozsvítil v přízemí svíce a pochodně. Vypadalo to, jako by v pravé poledne udeřila bouře a Svatyně se připravovala na věčnou tmu.

Zaťal pěsti, aby se mu netřásly ruce, ale věděl, že to nepomůže. Ze všech těch zvířat na něj dýchal strach. Jen doufal, že feyští jezdci dokáží svá zvířata udržet na uzdě.

„Ctěný pane?“ Nějaký danita se mu neobratně uklonil. Reece, který si obvykle pamatoval všechny jménem, si tohoto danitu nemohl vůbec vybavit, ačkoli

ho znal. Natolik se soustředil na Feye, že mu v hlavě nezbývalo místo už na nic jiného.

„Teď ne," odpověděl Reece tiše.

„Potřebuješ svěcenou vodu, ctěný pane," připomněl mu danita.

Reece zavrtěl hlavou. Jestli ho hned nezarazí, bude mu ji nabízet celou cestu až ke dveřím. „Rozhodl jsem se vyjít ven s prázdnýma rukama."

„Ctěný pane…"

Reece poplácal danitu po rameni a pokračoval v cestě. U hlavních dveří stálo několik dalších danitů. Pozorovali ho s vytřeštěnýma očima. Kývl jim na pozdrav. V duchu si přál, aby to nebrali tak vážně.

Drásalo ho to ještě víc.

Pak vzal za zlaté kliky a otevřel obě křídla.

Chodbu zaplavila sluneční záře a oslepila ho. Danité zůstali stát vzadu. Reece vyšel do jasu a zavřel za sebou dveře.

Jediný ostrovan mezi stovkami Feyů.

Nejdříve ho zdrtil ten pach. Těžký, hutný pach pižma a srsti a k tomu pach jednotlivých zvířat: ostrý pach kocourů, pach vlhké psí srsti; čpavý pach vlků. Zvedal se mu žaludek a do krku mu stoupala žluč. Nikdy necítil tolik divočiny tak zblízka.

Polkl a zadoufal, že to jeho žaludek vydrží. První řady byly jen pár yardů od něj. Většina dlaždic na nádvoří byla vidět a na slunci se leskly výjevy z Rocova života. Zvířata obklíčila Svatyni jako kožešinová zeď. Upírala na něj vpadlé, hladové oči. Jeden vlk přímo proti němu otevřel tlamu a odhalil ostré žluté zuby.

Nějaké malé kočce odkapávaly z tlamičky sliny.

Donutil se udělat ještě jeden krok. Z této blízkosti už viděl Feye na zádech.

Cítil se, jako by byl sám v lese s divokými tvory a neměl kam jít.

„Rád bych mluvil s velitelem vašeho oddílu," řekl nyesky. Feysky mluvil prachbídně – znal jen pár slov.

„Ty nejsi vaším vůdcem," odpověděl mu nějaký ženský hlas. Promluvila ostrovsky.

„Ne, nejsem rocan," souhlasil Reece. „Jsem Starší, jeden z jeho zástupců."

„Budeme mluvit jen s vůdcem."

To nepůjde. Reece rocana sem dolů ani za nic nepustí. „Odpusť, paní," řekl ostrovsky, „ale ani ty nejsi vůdcem Feyů. Já jsem ten nejvyšší, s kým můžeš mluvit."

Vlevo zavrčel nějaký pes. Reece se na něj nepodíval.

„Dobře," souhlasila žena. „Tak mluv."

„Nevidím tě, paní." Musel mluvit pomalu, aby nezadrhával. Soustředil se, jak mohl, aby ovládal tělo i hlas. „Prosím, rád bych viděl, s kým mluvím."

Dopředu popošel jeden pes. Byl větší než jakýkoli pes, jakého kdy viděl. Měl krátkou hnědou srst a na předních nohou se mu rýsovaly svaly. Hlavou dosahoval Reecemu k ramenům. Za krkem mu seděla Feyka. Byla maličká, velká asi jako Reeceho dlaň. Rukama se držela psa za srst a nohy…

Žádné nohy neměla. Zdálo se, že je se psem srostlá, že její trup přechází přímo v psí tělo.

„Mluvíš se mnou," sdělila mu. „Jsem Paraza. Vedu tento oddíl."

„Parazo." Reece se lehce uklonil. Feyský zvyk nechávat velet i ženy mu sice byl znám už skoro dvě desetiletí, ale přesto ho to překvapilo.

„Já jsem Reece, Starší Svatyně."

„Dobrá," odtušila. Na svou velikost měla překvapivě silný hlas. „Když jsme si tedy odbyli společenské tanečky, co třeba dát si něco k jídlu?"

Smích za ní mu sdělil, že se jedná o vtip, a to pravděpodobně na jeho účet. Ta narážka se mu ani trochu nelíbila.

„Rocan tě vítá a ptá se, za jakým účelem jste nás navštívili."

„To mohl klidně udělat ze své terasy." Vzhlédla a zamávala.

Reece rovněž vzhlédl. Titus stál na terase, vedle něj Hume. Ostatní terasy byly prázdné.

„Jsou to poněkud neobvyklé okolnosti, paní," řekl Reece. „Považovali jsme za nejlepší…"

„Ušetřit vašeho rocana pro případ, že bychom se rozhodli jeho vyslance sežrat?"

Reeceho zamrazilo. Další narážka na jídlo. Nelíbilo se mu to.

Než odpověděl, ztěžka polkl. „Je – je naším zvykem, paní, přivést hosta za rocanem."

Maličká Feyka se usmála. „My nejsme žádní hosté."

„Vskutku," odpověděl Reece. „Nikdy jsme tu neměli podobnou skupinu."

„To si myslím."

Zpoza Parazy se ozvalo další zavrčení. Tentokrát Reece ostražitě zvedl hlavu. Ještě nikdy neslyšel nějaké zvíře vrčet tak hrozivě.

„Ach ti zvěrojezdci," pravila Paraza klidně. „Je tak těžké je ovládat."

„Zvěro…?" opáčil Reece a vzápětí toho zalitoval.

Maličká Feyka se široce usmála. „Tak tak. Vy jste na Modrém ostrově neměli žádné velké šelmy, že?"

„Šelmy?" opakoval po ní Reece tupě. Nemohl si pomoci.

„Šelmy," potvrdila mu Paraza. Naklonila se trochu dozadu a vypjala maličká prsa. Všichni malí Feyové byli nazí. „Šelmy. Tygry. Lvy. Tvory, jejichž kořistí je i člověk."

Reeceho znovu zamrazilo. Musí se vzpamatovat. Jestli se teď zhroutí, nepomůže ani Svatyni, ani ostrovu. A přesně o to Feyům právě jde.

Narovnal se. „Rocan se s vámi sejde," pravil. Maličko zvýšil hlas. „Ale raději by se sešel s tebou o samotě."

„Vždyť na nás vidí, ne?" namítla Paraza. „Proč nepronese projev z terasy?"

„To by byl jeho poslední," zavrčel zezadu jakýsi mužský hlas.

Reece se prudce nadechl, zadržel dech, zvolna vydechl a pak teprve odpověděl. „Přijď nás navštívit," řekl bezmocně.

„Ne." Paraza se jednou rukou pustila psí srsti a shrnula si vlasy z obličeje. „My jsme vás nepřišli navštívit."

„Tak proč jste tady?"

„Vy jste ti proslulí černohábiti, ne?" zeptala se.

Výrazem černohábiti označovali Feyové příslušníky Svatyně. Byl to hanlivý výraz a oni ho používali od začátku. Reece neodpověděl.

„Vy jste ti mocní, kteří dokáží zastavit Feye."

„Máme příměří," bránil se Reece. „Teď žijeme na ostrově společně."

„Vy máte příměří," odtušila Paraza výsměšně. „Příměří vynucené vaší magickou vodou a zbabělostí našich lidí."

Reece vztáhl ruce. „Nejsem ozbrojen. Přišel jsem s počestnými úmysly."

„Počestné úmysly. Jakýsi náboženský výraz," poznamenala Paraza. „Ovšemže jsou vaše úmysly počestné, černohábito. Od začátku tady máte situaci pevně v rukou."

Reece si olízl rty a podíval se na všechna ta zvířata. Tvrdošíjně na něj upírala oči a nehýbala se. Jedno velké

vzpřímené zvíře (medvěd?) mělo otevřenou tlamu a byly mu vidět krátké silné zuby.

„Kdybyste nás chtěli napadnout, předpokládám, že byste tak učinili po svém," pravil Reece. „Udělali byste to překvapivě a náhle. Takže chcete něco jiného. Co je to?"

Pes se posadil a ovinul si ocas kolem nohou. Feyka se trochu předklonila, jako by si musela posunout nohy o kousek dolů, aby se na psovi udržela.

„Tvůj předpoklad je špatný, černohábito," pravila. „Já jsem měla rozkaz vyčkat, dokud si nás nevšimnete, a pokud by to nevyšlo, počkat do poledne na příchod pěšců."

Reece svraštil čelo. Nerozuměl tomu. Anebo se obával, že tomu rozumí.

„My jsme ochotní s vámi jednat. Rocan se s vámi se všemi sejde," pokusil se Reece. „Já nechápu…"

„Vy musíte vědět, co vás zabije, černohábito," odvětila Paraza. „Vy musíte vědět, že se ta vaše ubohá moc nemůže měřit s mocí Černého krále."

„Černého krále?" Reece polkl. „Ale my máme příměří."

„Příměří máte se ztroskotanci," odtušila Paraza.

Vrčení za ní zesílilo.

Zvířata se nahrnula dopředu.

Reece neměl ani čas před smrtí požádat Rocu o rozhřešení.

Výkřiky vedly Adriana na mýtinu. Mužské výkřiky, naříkavé a plné bolesti. Adrian pádil, co mu síly stačily, Feyka s ním držela krok a každý si v duchu představoval něco jiného: Adrian měl strach, že Dar Coultera nakonec přece jen napadl, a Feyka se zjevně obávala, že Coulter napadl Dara.

Ale když doběhli na Coulterovo oblíbené místo, na místě strnuli. Oba mladíci byli zahalení světlem. Dar si svíral hlavu v dlaních a naříkal a Adrian konečně rozpoznal, co říká.

Feyský výraz pro »ne«.

Coulter zmateně, rychle šermoval rukama a splétal, spravoval a předělával světelná vlákna, která je poutala k sobě. Vlákna však byla křehká a pokaždé, když Coulter vyslal nové, přetrhlo se.

„Přestaň!“ zaječela na něj Feyka a rozběhla se k nim, ale Adrian ji chytil za ruku. Setřásla ho. „Ten ostrovan ho zabije.“

„Coulter mu zachránil život už jednou,“ odsekl Adrian. „Když to bude nutné, zachrání ho znovu.“

Vytrhla se mu, ale zastavila se a už se znovu nepokusila jít k nim.

Chlapci byli uzavřeni ve světle, spoutání zářícími vlákny. Pokaždé, když nějaké vlákno prasklo, vyletěla z kruhu jiskřička, dopadla na zem a vypálila do trávy maličký flíček.

„Ne!“ naříkal Dar feysky.

Coulter neříkal nic. Postupoval k Darovi blíž a blíž, cestou opravoval stará vlákna a tvořil nová, která se vzápětí trhala. Adrianovi bušilo srdce. Viděl je už jednou zahalené světlem – v den, kdy s Coulterem utíkal ze stínozemí. I tenkrát Dar křičel »ne«, ale o léta později

Coulter Adrianovi vyprávěl, že Dar naříkal, protože nechtěl, aby ho Coulter opustil.

Teď se dělo něco jiného.

„Nemůžeme to tak nechat jít dál," prohlásila žena.

Adrian jí stiskl loket pevněji. Naučil se Coulterovi navzdory jeho prapodivné moci věřit. Věděl, že to Coulter zvládne.

Musí. Adrian k tomu rozhodně schopnosti neměl a ta žena také ne. Byla pěšákem a příliš mladá, než aby už dospěla do své magie.

Coulter se zastavil, natáhl se k Darovi a chytil ho za rameno. Světlo kolem nich se rozhořelo tak jasně, že si Adrian s Feykou zakryli oči. Darovy výkřiky umlkly.

Všechno ztichlo.

Adrian si odkryl oči, zamrkal a zamračil se. Před sebou viděl ve vzduchu díru, tou dírou viděl Cardidu a za ní Jahn, opuštěný a prázdný. Svatyni rozeznal jen stěží, bílé zdi byly ožehlé. Coulter s Darem stáli v člunu, Coulter ukazoval na Svatyni, ale Dar se díval přímo před sebe na most.

Byl vyděšený.

Pak obraz zmizel a stejně tak i světlo. Coulter držel Dara v náručí a Dar vzlykal.

„Viděl jsi to?" vyhrkla Feyka.

Adrian přikývl. Nevěděl, co si o tom má myslet.

„Ta vize se mi ani trochu nelíbila," ozval se za nimi nějaký hlas. Adrian se obrátil. Za nimi stál Počisťa a vedle něj Luke. Počisťa byl rudokap, nejnižší z Feyů. Byl malý a zavalitý a jediné, podle čeho se dalo poznat, že je Fey, byla tmavá pleť, tmavé vlasy a vzletné rysy.

Luke vypadal zaraženě. „To on mne donutil sem jít. Já vím, že to Coulter nemá rád."

Adrian pokrčil rameny. V tuto chvíli bylo jedno, co Coulter má či nemá rád. V tuto chvíli konejšil Dara, a ten ho od sebe urputně odstrkoval.

Feyka si založila ruce na hrudi. „Ty žiješ venku," poznamenala.

„Jo, má drahá," souhlasil Počisťa, „já doopravdy žiju venku. A ty jsi příliš vysoká na to, abychom se spolu kamarádili."

„Nesuď podle vzhledu," napomenul ho Luke. Jeho vztahy s Počisťou se rozvinuly do jakéhosi přátelského škorpení. Ale v tuto chvíli se na Počisťu nedíval. Se zájmem se díval na tu Feyku. Na žádnou ostrovanku se s takovým zájmem nikdy nepodíval.

Adrianovi se to nelíbilo. „Taky jste to viděli?" zeptal se Počisti.

„Otevřená vize," podotkl Počisťa. „To znamená všem přístupná vize. Jsou velmi vzácné. Dochází k nim za přesně daných osudových okolností, které dohromady spojuje nějaká událost takového významu, že na ní závisí osud světa."

„Světa?" opáčila Feyka jízlivě.

„Světa," odvětil Počisťa. Nepodíval se na ni. Hleděl na Coultera s Darem. Dar se sesunul Coulterovi do náruče a vzlykal, až se celý otřásal.

„Vy, co žijete venku, si vymýšlíte nejneuvěřitelnější historky," poznamenala.

„Já jsem si to nevymyslel," odvětil Počisťa. „Ty jsi ještě dítě, a to navíc špatně vychované. Nevíš nic o feyské magii. Až dospěješ do své vlastní moci, pravděpodobně to ani nepoznáš."

„Počisťo," napomenul ho Adrian. Nějak nestál o to, aby se mladá žena rozvzteklila.

„A ty jsi jen nějaký znetvořený rudokap," odsekla žena. „Je úplně jedno, že jsi čistý. Pach tvého ubohého života tě bude provázet všude."

Adrian jí varovně stiskl loket. „Je to můj přítel," upozornil ji. „Na mém pozemku mu tohle říkat nebudeš."

„Jen ji nech," ozval se Počisťa. „Není to o nic horší, než co si říkají za mými zády. Proto jsem vás opustil, kvůli tomu, jak se k nám chováte."

Dar se posadil rovně a hřbetem ruky si otřel obličej.

„Neřekl jsi mi, že je Coulter spojen poutem s pravnukem Černého krále," poznamenal Počisťa k Adrianovi tiše. „Nikdy jsi mi to neřekl."

„Nenapadlo mne, že na tom nějak záleží."

„Záleží," odtušil Počisťa tiše. „Je to mocné pouto. Jako životní pouto. Jeden bez druhého nemohou žít."

„Coulter zachránil Darovi život."

Počisťa zavřel oči.

Feyka se násilím Adrianovi vykroutila. „Proč ho posloucháš? Rudokapi nic nevědí."

„Lidé, kteří tvrdí, že ti druzí nic nevědí, často sami nic nevědí," odtušil Adrian.

„Tati," ozval se Luke. „Ona má právo na svůj názor."

„Jenže její názor se nezakládá na pravdě," odvětil Adrian. „Počisťa studoval feyskou magii, aby zjistil, proč sám žádnou nemá. Pravděpodobně o ní ví víc než většina magických Feyů. Já ho poslouchám a jeho znalosti mi nejednou zachránily život."

Dar si utíral obličej. Byl popelavě bledý a celý se třásl. Coulter na něj tiše mluvil. Adrian nezachytil, co mu říká.

„Nelíbí se mi to," řekl Počisťa. „Životní pouto a všem přístupná vize."

„Nemůže to být všechno tak zlé," podotkl Luke.

Počisťa se na něj zamračil. „Nemáš ani tušení, jak zlo doopravdy vypadá," odvětil. „Na Modrém ostrově se Feyové chovali ještě slušně. Měl bys vidět, co se dělo v Nyei."

Otřásl se. On to přirozeně věděl. On měl na starosti mrtvoly.

„Věci se mění,“ podotkla žena.

„Kdo jsi?“ zeptal se Počisťa.

„Jmenuji se Chráněnka,“ odpověděla.

„Komu ses narodila?“

„Delle a Frillovi,“ odpověděla.

Počisťa zvedl oči k nebesům. „Domestička a vyzvědač. V jakou magii doufáš u sebe?“

Chráněnka otevřela ústa, ale v tu chvíli se ozval Coulter. „Adriane, mohl bys sem přijít? Sám?“

Adrian položil Počisťovi ruku na rameno s nadějí, že ho to na chvilku uklidní, a pak šel k Coulterovi. Coulter měl pod očima hluboké temné kruhy a ústa měl pevně semknutá. Vypadal, jako by za těch pár okamžiků zestárl o celá léta.

Coulter mu pokynul, aby se posadil. Adrian usedl na orosenou trávu.

„Jemu můžeš důvěřovat,“ řekl Coulter Darovi.

Darovy oči, ještě před chvílí jasné, byly zastřené a zrudlé pláčem. Spodní ret se mu chvěl. „Já – nemohu,“ řekl.

Coulter přikývl. „Bude ti vadit, když to udělám já?“

Dar zavrtěl hlavou. Vyhýbal se Adrianovu pohledu. Čišelo z něj naprosté, téměř hmatatelné zoufalství. Adrian nikdy, ani sám v sobě, nezažil takový duševní zmatek.

„Stínozemí je pryč,“ řekl Coulter.

„Cože?“ zeptal se Adrian. Stínozemí bylo spojeno se svým tvůrcem. Rugarova smrt zapříčinila výbuch stínozemí, ale Dar ho v posledním okamžiku udržel a pak opravil. Coulter jednou řekl, že stejně to probíhá i naopak. Když je zničeno stínozemí, jeho tvůrce umírá. Adrian se podíval na Dara, který byl sice popelavě bledý, ale jinak vypadal, že je v pořádku. „Jak je to možné?“

„Zdi ještě stojí," odpověděl Coulter. „Ale všichni uvnitř jsou mrtví."

„Všichni?" Adrian měl pocit, jako by dostal ránu pěstí do žaludku. Žil tam dlouho, měl tam pár přátel a znal Feye, kteří v něm žili.

Odpověděl mu Dar. „Všichni," řekl. „I mí rodiče."

Zřejmě měl na mysli své pěstouny, Větra a Niku. Vychovávali ho od pátého dne jeho života. Žádný div, že tak šílel. Žádný div, že to jen tak tak přežil.

Adrian ho bez přemýšlení vzal za ruku. Věděl, jaké to je, ztratit rodinu. Během vpádu ztratil hodně, a pak ztratil na několik let Luka.

Dar sklouzl pohledem na jejich spojené ruce, ale neodtáhl se. „Měl jsem tam být," řekl.

Adrian na to nic neříkal. Kdyby tam Dar byl, byl by teď pravděpodobně mrtvý.

„Co se tam vlastně stalo?" zeptal se.

„To Černý král," odpověděl Coulter. „Rozhodl se nejdříve zbavit Feyů."

Adrian zavrtěl hlavou. Znal Feye už desítky let a přesto pro něj byli stále záhadou. „Proč? Proč by…"

„Jsou to ztroskotanci," odpověděl Dar zastřeným hlasem. „On je považuje za ztroskotance. Měl přijít – oni si mysleli, že se chystá přijít – a využít je jako poradní skupinu. Ale já si myslím, že o žádnou jejich pomoc nestál. Řekl bych, že si myslel, že nestojí za zachraňování. Myslím…"

Na posledním slovu se mu hlas zlomil a Dar si rukou promnul obličej. „Jsou mrtví," řekl. „A já jsem přísahal, že je budu chránit."

„Nemohl jsi tomu zabránit," namítl Adrian. Pak si všiml, jak na něj Coulter upřeně hledí.

„Otřepaná slůvka jsou nanic," poznamenal.

„Je to pravda," namítl Adrian.

„Není to pravda,“ ozval se tiše Dar. „Já jsem pravnuk Černého krále. Se mnou by se utkat nemohl; kdybych tam byl a stínozemí bránil, nemohl by nikoho uvnitř zabít.“

Jeho slova dopadla do ranního ticha. Adrian cítil, že Dar má pravdu. Srdce ho zabolelo. Pamatoval si na podobný pocit. Kdyby toho rána, kdy s ním chtěl Luke jít do útoku na stínozemí, neřekl ano, nikdy by nebyli zajati. Adrian by neztratil tolik let a Luke byl nebyl Feyi očarován.

„Ale on to věděl,“ pokračoval Dar. „Věděl, že tam nejsem. Jinak by nechal stínozemí netknuté, abych nezemřel. Nezaútočil by…“

„Tak dost,“ zarazil to Adrian. „Tohle nikam nevede.“

„Kromě toho,“ přidal se Coulter, „máme před sebou mnohem vážnější starosti.“

Dar k němu zvedl prázdné oči. „Nika a Vítr byli mí rodiče, Coultere. Není nic vážnějšího.“

„Pro mne ano,“ odpověděl Coulter. „Jestli Černý král věděl, že nejsi ve stínozemí, ví, kde jsi teď?“

„Jak by mohl?“

Adrian věděl, kam tím Coulter míří. „Jak by se mohl dostat na ostrov a nepřiplout po Cardidě? Podezřívám tvého praděda, že je mnohem schopnější, než byl tvůj děd.“

„To je mi fuk,“ odsekl Dar. „Zavraždil mi rodiče. A já jsem o tom ani nikdy neměl vizi.“

„Ale viděl jsi svou vlastní smrt.“

„Nebo Sebastianovu.“ Dar zvedl volnou ruku k ústům. „Ten starý Fey, co jsem ho viděl. To byl můj praděd?“

Ta myšlenka Coultera zjevně vytrhla ze zadumání. Vzal Dara kolem ramen. „Kdys měl tu vizi poprvé?“

„Před dvěma týdny.“

„Zrovna v tu dobu se podle tebe změnila energie," vzpomněl si Adrian.

Coulter přikývl. „A vize se objevují, když se přihodí něco, co je vyvolá."

„To byl můj praděd."

„Ale on tě nezabil," podotkl Coulter.

Dar zavrtěl hlavou. „Vypadal překvapeně."

Adrian si palcem a ukazováčkem promnul nos. „Já v tom mám nějaký zmatek. Proč by ničil všechno, co s tebou souvisí?"

„Může si ničit celý ostrov tak dlouho, dokud se nedotkne mne nebo mých pokrevních příbuzných," řekl Dar utrápeně. Odevzdaně. „A to nezahrnuje Sebastiana."

„Mohlo by," podotkl Coulter. „Vnitřně je součástí tebe."

„Musíme Sebastiana dostat pryč," prohlásil Dar.

„Myslím, že to teď nemůžeme. Černý král tě bude hledat v paláci. Musíme tě skrýt."

„Nemůžeme Sebastiana nechat, aby mu čelil sám."

„Nebude sám," namítl Coulter. „Má svého otce a sestru."

Dar zavrtěl hlavou. „Ale co když jsme my dva spojeni poutem stejně jako ty a já? Co když já zemřu, když zemře on?"

„On není skutečný," namítl Coulter.

„Je skutečný," prohlásil Dar pevně.

Coulter se přes Darovu hlavu podíval na Adriana. „O to se budeme starat později. Nejdříve musíme najít bezpečný úkryt pro tebe."

„Já se nebudu schovávat," prohlásil Dar. „Před čím taky? Mne Černý král nezabije. Neublíží mi. Pravděpodobně si pro mne přišel. To je jediný důvod, proč by přišel na ostrov teď. Schováváním se nic nevyřeší. To nejhorší se už stalo." Při posledních

slovech se mu oči zalily slzami, ale nerozplakal se. „Pomoz mi vstát," nařídil Coulterovi, jako by byl králem, a natáhl k Coulterovi ruku.

Coulter pomohl Darovi na nohy. Adrian také vstal.

„Co budeme dělat teď?" zeptal se Coulter. Adrian konečně pochopil, proč byl Coulter Darovým příchodem tak zaskočen. Události se hrnuly jedna za druhou příliš rychle, než aby je stačil pořádně vnímat. Coulter musel zůstat Darovi po boku, protože byli spojeni poutem.

„Jdeme hledat Sebastiana," prohlásil Dar. „A jdeme najít mého praděda."

Adrianovi vyschlo v ústech. „Coultere, víš, do čeho jdeš? Když jsi byl u Rugara, byl jsi ještě malý kluk. S ním to bylo dost zlé. Jeho otec vládne Feyům po několik generací. Bude…"

„Ještě horší, já vím," odvětil Coulter. „Vystihl jsi to dobře." Neodvracel pozornost od Dara. Naklonil se k němu a tiše mu řekl: „Ty ho nemůžeš zabít, Dare, o nic víc než on tebe."

Adrian se podíval na Dara. Pevně semknutá ústa, přivřené oči. Nevypadal jako někdo, kdo touží zabít, až na vzrušení, které z něj čišelo, na potlačovaný vztek a slzy.

„To je pravda, nemohu," odpověděl Dar. „Ale já ho nepotřebuji tolik jako on mne. Já nemusím žít celý život v jeho stínu."

„Co tím myslíš?" zeptal se Coulter.

„Já ho nezabiji," pravil Dar. „Ale nebudu stát v cestě nikomu, kdo by chtěl." Pak se usmál, pustil se Coultera a odkráčel.

„Chráněnko," oslovil ji hlasem, z kterého Adriana zamrazilo. „Něco se stalo."

I její rodina byla mrtvá a ona to ještě nevěděla. Dar jí to stejně chladným hlasem sdělil. A Adrian se díval, jak

se její výraz mění od zmatku k naprostému a úplnému vzteku.

„Nelíbí se mi to," řekl tiše Coulterovi.

„To je možné," odtušil Coulter. „Ale musíš to přežít."

A tentokrát se Adrian ptal sám sebe, jestli se mu to podaří.

Titus se zděšeně díval, jak zvířata zaplavují Reeceho. Za okamžik Reece zmizel pod hromadou hnědých a černých kožešin. Jednou vykřikl a jeho výkřik v půlce odumřel. Vzápětí se zvířata stáhla zpět, jako by dostala co chtěla, a poskytla Titovi jasný výhled na výjev na nádvoří.

Nějaký vlk držel Reeceho za krk a i když s ním zuřivě trhal, Reece už nekřičel. Dlaždice s výjevy z Rocova života byly pocákané krví. Od okraje zvířecího davu se oddělila nějaká kočka a začala olizovat krev z dláždění.

Titus se natáhl pro lahvičku se svěcenou vodou. Už svěcenou vodou jednou zabil. Jen jednou, a to když se Feyové vrhli na padesátého rocana. Ruce se mu třásly. Ale než stačil popadnout svou lahvičku, už lil svěcenou vodu dolů přes zábradlí Hume. Zvířata na nádvoří vyla a vrčela a k tomu se přidával jakýsi odporný mlaskavý zvuk. Reece zaškubal nohama – jednou, dvakrát, třikrát, a pak zůstal bezvládně ležet. Několik zvířat už z něj rvalo kusy masa a táhlo si je stranou. Nějaká velká kočka mu utrhla ruku, odvlekla si ji ke zdi a vrčela na každého, kdo se k ní přiblížil. Pak smetl jeden z těch velkých tvorů, které Paraza nazývala medvědy, obrovskou tlapou ostatní z cesty, popadl rozervané Reeceho tělo a táhl si ho k vratům. Reecemu se volně kymácela hlava a na krku mu zela rozšklebená rána.

Byl mrtvý.

Svěcená voda se rozstříkla na dlaždicích, smísila se s krví a zředila ji. Feyská zvířata ani nevzhlédla. Nic se nestalo. Hume odběhl z terasy dovnitř, do Titovy skříně s lahvičkami svěcené vody. Takže takhle dopadly jejich hlubokomyslné rozpravy. Když došlo k boji, zachoval se Hume přesně tak, jak řekl.

Z cesty se ozývaly výkřiky a vrčení. Objevili se další Feyové, normální, vysocí, dvounozí Feyové s tmavými, protáhlými, hubenými obličeji a rukama zasunutýma v podpaží. Na sobě měli tuniky a kamaše, jaké Titus ještě neznal. Pochodovali ve dvojstupu, který se táhl do nekonečna.

Nějaký medvěd jim otevřel bránu a Feyové vpochodovali dovnitř.

Ozvaly se další výkřiky a dlouhý, bolestný nářek. Pak se zvířata pohnula směrem ke Svatyni.

Hume se vrátil na terasu. Sutanu měl podkasanou a nesl v ní lahvičky. Jednu popadl, podal ji Titovi a Titus ji přijal. Do dlaně se mu zarylo chladné broušené sklo.

Tak daleko to došlo.

Venku bylo víc Feyů než uvnitř věřících. Hume se postavil na kraj terasy a vysypal lahvičky přes zábradlí přímo ze sutany. Točily se ve vzduchu, jiskřily na slunci a vrhaly na Tita barevné záblesky jako nějaká znamení.

Dopadly na zem do skupiny Feyů a roztříštily se.

Feyové zamručeli a vzhlédli. Někteří si setřásali z kožichů sklo. Jednoho malého Feye pořezal skleněný střep na hlavě – tvor se zastavil, otřásl se a mrtvý se zhroutil na zem. Takže Fey se zvířetem byli nějak spojeni.

Ale voda jim nedělala nic.

„Je to opravdu svěcená voda?“ zeptal se ho Hume.

Titus přikývl. Něco dělal on, něco Matthias a něco ještě padesátý rocan. Nemohl z toho, že voda nepůsobí, vinit dokonce ani sám sebe.

Normální Feyové se prodrali mezi zvířaty k hlavním dveřím. Audové je zatarasili. Ránem se rozléhalo bušení a Feyové se snažili vlámat dovnitř.

Hume popadl Tita za loket. „Musíme tě dostat do katakomb,“ řekl mu.

Svěcená voda nepůsobila. Takže varování byla pravdivá. A on je nechtěl slyšet. Ve své pýše obvinil Nicholase ze lži.

„Pojď," žádal ho Hume a tahal ho za loket.

Jestliže svěcená voda nepůsobí, pak jsou ohroženi všichni.

„Já si poradím," prohlásil Titus. „Přesuňte do katakomb celou Svatyni. Musíme to stihnout dřív, než se Feyové vlámou dovnitř."

Hume krátce přikývl a vyběhl ze dveří. Titus držel v ruce lahvičku se svěcenou vodou, převracel ji v prstech a upřeně si ji prohlížel. Teď už je nechránilo nic.

Letmo se podíval dolů. Zvířata oblehla Svatyni, stahovala se blíž a mezi nimi se pohybovali Feyové na dvou nohách. Výkřiky, vrčení a nářek sílily.

Titus postavil lahvičku na zábradlí a vběhl zpátky dovnitř. Dveře na chodbu nechal otevřené, aby viděl na pobíhající audy. „Jděte do katakomb!" zaječel. „Rychle! Všechny varujte!"

Jekot zdola zesílil. Strašlivý jekot. Výkřiky, nářek a varování, že se Feyové derou dovnitř. Cítil ve Svatyni přímo hmatatelný strach.

Ale přítomnost Boha necítil.

Na schodišti zapleskaly jeho opánky. Cestou ho málem srazil nějaký danita a ani se mu neomluvil. Už věděli, co se bude dít. Bylo to beznadějné. Jediný způsob, jak se zachránit, byl dostat se do katakomb o několik poschodí níž.

U schodiště ve třetím poschodí stál Porciluna, ruku si tiskl na prsa a ztěžka supěl. Kolem něj proběhlo několik danitů a úředníků.

Titus se zastavil.

„Pojď, příteli," řekl mu. „Musíme se dostat dolů."

Porciluna byl celý brunátný a z brady mu odkapával pot. „Já… nemohu…“ zajíkal se. „Jdi…“

„Ne.“ Titus ho objal v pase a odtáhl ho od zdi. Porciluna měl sutanu úplně propocenou. „Bez tebe nepůjdu.“

„Oni… tě… zabijou. Ty… nesmíš… zemřít.“

„Nezabijou mne,“ odpověděl Titus. „Tak pojď.“

„Já… ne-mohu.“

Titus ho neposlouchal a vlekl ho ke schodům. „Půjdeš. Půjdeme spolu.“

„Ne…“ bránil se, ale už sestupoval ze schodů a cestou nabíral rychlost. V obličeji brunátněl čím dál víc a pot se po něm lil jako voda. „Je… tam… prova-zový… žebřík…“

Titus chápal, že má strach. „Dostaneme se po něm dolů,“ řekl mu.

Dostali se na druhé poschodí a Porciluna chytil jednoho auda. „Pomoz… mi… chlapče… aby… rocan… mohl… jít…“

Aud se podíval na Tita. Bylo mu sotva jedenáct. Sotva.

„Já to zvládnu,“ odpověděl Titus.

„Ty… znáš… Tajem-ství,“ zasípal Porciluna.

„Já ho vezmu, Ctihodnosti.“ Aud se vsunul Porcilunovi do podpaží a převzal na sebe břímě starcova mohutného těla.

„Díky,“ odvětil Titus.

Bušení zezdola zesílilo. Každou chvíli se Feyové vlámou dovnitř. Naštěstí si neuvědomili, že by se okny mohli dovnitř dostat snadněji: okna byla chráněná jen závěsy.

Titus se hnal ze schodů. Celou paži měl mokrou od Porcilunova potu. Lpěl na něm smrdutý pach starcova strachu a Titovi z toho bušilo srdce ještě víc.

Do prvního patra se dostal právě v okamžiku, kdy Feyové prorazili vstupní dveře. Zvířata se drala dovnitř a maličcí Feyové na jejich hřbetech nadšeně ječeli. Po chodbách Svatyně se rozbíhali kočky, medvědi, vlci. Nějaká obrovská kočka s bujnou hřívou překotila stojan se svícemi. Hořící svíce se rozletěly po podlaze.

Danité začali ječet. Po chodbě prchali audové a za nimi se hnaly kočky všech velikostí. Jednoho úředníka zahnaly do kouta vedle portrétu osmého rocana, vrčely na něj a z tlam jim kapaly sliny. Smrad byl strašný.

Nejhorší byli ti obrovití medvědi. Jeden z nich chytil pod krkem nějakého auda a mlátil s ním o zeď. Většina dvounohých Feyů zůstala přede dveřmi a chytala rocanisty prchající z budovy. Titus to všechno sledoval ze schodů. Chytali audy, danity, všechny prchající a jeden Fey oběť vždycky podržel a druzí ji zaživa stahovali z kůže. Strhávali z nich kůži prostým dotykem.

Titovi se zvedl žaludek. Danité na ně házeli jednu lahvičku svěcené vody za druhou jako déšť, ale bylo to k ničemu. Jeden aud popadl na zdi v kapli pro sloužící meč a oháněl se jím jako skutečnou zbraní. Feyská zvířata se od něj držela dál.

Tita si na schodišti zatím nikdo nevšiml. Ostatní probíhali kolem něj, zastavovali se, když uviděli to dopuštění dole, a prchali zpátky nahoru. Tita konečně dostihl Porciluna se svým audským průvodcem.

„Tudy ven nepůjdeme, že?“ otázal se Porciluna. Už zjevně zase popadl dech, nicméně v obličeji byl rudý a sutanu měl propocenou skrz naskrz.

Titus zavrtěl hlavou. „I kdybychom to zkusili, jenom bychom je dovedli do katakomb. Ti, kteří se dostali dovnitř, musí mít šanci uniknout.“

„A co ty, Ctihodnosti?“ zeptal se mladičký aud.

No jo, a co vlastně on? On tu měl klíčové postavení a právě jej by Feyové viděli mrtvého nejraději.

„Dej mu svou kutnu," nařídil Porciluna. „Rychle."

„Najdu si nějakou sám," odpověděl Titus. Feyové se ke schodišti ještě nedostali, ale nebude trvat dlouho a Porciluna s audem budou bojovat o život.

Ale ten nápad byl dobrý. V audské kutně mohl mít Titus šanci uniknout.

Dral se po schodech zpátky nahoru a varoval všechny, aby udělali to samé. Třeba se jim podaří někde schovat nebo se jim povede dostat se ven oknem. Feyové věčně venku hlídat nebudou. A třeba už teď jsou všichni uvnitř.

Proud lidí na schodech se otáčel a strhával ho s sebou. Popadl kliku od dveří do jedné danitské komory ve druhém poschodí a trhnutím dveře otevřel. Na zemi leželo půl tuctu špinavých kuten. Audové je měli vyprat.

Zespoda se ozvaly další výkřiky. Titus popadl jednu kutnu a natáhl si ji přes své roucho. Byla mu volná a bylo mu strašně horko, ale třeba mu to pomůže.

Musí mu to pomoci.

Pak se rozběhl k oknům. Pohled dolů nebyl nijak povzbuzující. Asi tucet audů tam bylo zaživa stahováno z kůže, hlavy měli zatím netknuté a jak jim Feyové strhávali další a další pruhy kůže, kvíleli. Dlaždice byly zaplavené krví. Ke kočce zálibně mlsající u krvavé stružky se připojilo několik dalších menších zvířat.

Tyhle lidi už nezachrání. Pro ně už nemůže udělat nic.

Rozběhl se po chodbě do protější místnosti, vrazil dovnitř

a vyhlédl z okna. Stejný výjev se opakoval i na druhé straně. Feyové Svatyni obklíčili kolem dokola. Nebylo

úniku. Snad možná až skončí to vraždění. Šel zpátky ke schodům

a tam se zastavil. Pach zesílil a smísil se s pachem kouře, ožehlé srsti a spáleného masa. To horko nemělo nic společného s tím, že měl na sobě dvoje šaty.

Svatyně byla v plamenech.

V podzemních chodbách byla tma a vlhko. A plno odporného hmyzu. Con šel přikrčený. Předpokládal, že už je někde blízko řeky, protože ze stěn kapala voda. A několik stop před sebou také viděl, že se chodba tak snižuje, že se bude muset plazit.

Bylo dobře, že rocan poslal chlapce Conovy velikosti a váhy. Nikdo větší by se skrz nedostal.

Con měl tolik prozíravosti, že si k provazu, kterým měl přepásanou kutnu, přivázal několik pochodní. Jedna mu už dohořela a zapálil si druhou, ale ta mu teď spíš překážela. Chodba se snižovala a průvan mu hnal kouř přímo do obličeje.

Nechtělo se mu pochodeň zahodit, ale dýchat musel.

Vyčkal, až se strop snížil natolik, že musel lézt. Tady cesta stoupala a Con měl pocit, že se nalézá v nějaké stavbě. Podle mapy usoudil, že chodba je zřejmě zabudována do základů starého skladiště, o kterém mu vyprávěl otec. Základy zůstaly, ale skladiště už bylo dávno pryč, zůstala jen část kamenného zdiva u říčního břehu.

Usoudil, že chodba bude procházet skrz základy, pak povede nahoru a dál do mostu. Most samotný byl obrovský, kamenný, s řadou oblouků. Vždycky si myslel, že je tam více kamene, než by bylo nutné, byť má most nést dlážděnou cestu.

Teď věděl proč.

Dostal se k místu, odkud se bude muset plazit, vlezl dovnitř a pochodeň podržel venku. Průlez byl úzký a stísněný a kameny, na kterých klečel, byly vlhké. S pochodní před sebou se dál plazit nemohl, kouř by byl ještě horší. Kromě toho potřeboval mít obě ruce volné.

Vytáhl ze záňadří mapu a podíval se na ni. Chodba skrz most byla vyznačena jasně a nevětvila se tu. Když už musí jít někam bez světla, tak tedy tady.

Pak zase mapu svinul a zastrčil si ji zpátky za kutnu. Vlekl s sebou spoustu těžkých věcí. Kapsy měl plné chleba a kolem krku si nesl vak s vodou. Nesnášel stísněné prostory, nenáviděl je z hloubi duše už od dětství (což, upřímně řečeno, nebylo tak dávno). Ale dostal úkol.

Nevzdá to.

Nakonec se poplácal po kapse u kutny, ve které měl křesadlo, poprosil sám sebe o odpuštění a odhodil pochodeň.

Tma byla neproniknutelná. Ještě nikdy nebyl v tak černočerné tmě. Neviděl ani svou vlastní ruku. Poslepu ji zvedl a dotkl se obličeje. Teď bude muset jít jen po hmatu.

A to neměl rád.

Ale rocan na něj spoléhá.

Rocan, Roca a Bůh. Con dostal úkol. A zhostí se ho se ctí.

Když se vzduch vyčistil od kouře, byl tu cítit zatuchlý pach plísně. Plísně a hniloby. Odněkud zblízka cítil říční bahno, těžkou, hutnou vůni, do které se mísil pach tlejících rostlin. Kamennou zem pokrýval mech. Některé kameny se drolily a v měkké rozbředlé zemi po nich zůstávaly drobné kamínky, které se mu zarývaly do dlaní a do kolen. Bolestivě sebou škubal, ale nezastavil se.

Čím rychleji se odtud dostane, tím dřív se setká s králem. Čím dřív se setká s králem, tím dřív tahle hrůza skončí.

Chodba se snižovala ještě víc. Zpočátku si toho nevšiml, ale pak si najednou uvědomil, že drhne zády o strop. Vzal vak s vodou a posunoval ho před sebou.

Kutnu měl mokrou a těžkou, jako by se plazil vodou. Stahovala ho dozadu a brzdila ho. Pod holými prsty cítil studený slizký mech. Něco se mu otřelo o levou líc – otřásl se odporem a naskočila mu husí kůže, jako by po něm lezly štěnice. Ale neměl dost místa, aby po sobě mohl plácat a pozabíjet je, a kromě toho věděl, že je to jen výplod jeho podrážděné představivosti. Jistě, byli tu brouci, ale protože ucítil jednoho, zdálo se mu, že je jich na něm plno.

Zvláštní, jaké klamy dokáže mozek vyplodit.

Skrz praskliny v kamenech slyšel šumění řeky. Ten zvuk byl překvapivě obzvlášť silný nad ním. Tady uvnitř to znělo jako tiché mumlání. Plazil se s rukama nataženýma co nejdál dopředu a ve svých představách viděl v chodbě díry, kterými propadne do řeky. Ale ta drobná vydrolená místa měl na svědomí čas. Usoudil, že se nedrolily dokonce ani kameny, ale jen malta, která je držela pohromadě. Pokud však nějakou maltu používali. Když lezl dovnitř, ani se pořádně nepodíval.

Dosud tu panovala naprostá tma. Oči si na ni nezvykly. Někde slyšel, že Cardida je ve svém nejužším místě – tam, kde byl postaven most – míli široká. Neměl ani tušení, jak daleko se už doplazil, ani jak dlouho trvá, než člověk uleze míli. Taky měl strach, aby se chodba nezužovala ještě víc. Pak už by se vůbec nebyl schopen dostat skrz. Byl by v koncích, samojediný na místě, kde už celá pokolení nikdo nebyl. Jen rocan a pár Starších vědí, kde je. Jestli se nikdy nevrátí, budou si myslet, že nesplnil svůj úkol. Nebo za ním někoho pošlou?

Plazil se ještě rychleji, rozdíral si dlaně o bahnitý povrch plný drobných kamínků. Někde nahoře kapala voda. Slyšel to i přes slabé šumění. Nechápal, jak může tady uvnitř kapat voda, jak se tam vůbec může dostat, když tam není přivedena.

Nechtělo se mu ani pomyslet na to, po čem leze, co se asi skrývá v mechu.

Ale nejvíce ze všeho se mu nechtělo myslet na feyská zvířata sedící před Svatyní, čekající na cosi, s tak upřeným výhrůžným pohledem, že i rocan zneklidněl. Con tolik Feyů ještě nikdy neviděl. Ani nevěděl, že tolik Feyů vůbec je, i když to přece dá zdravý rozum. Slyšel, že Feyové obsadili polovinu světa. Tím to prostě bylo jasně řečeno. Když o tom přemýšlel, obsadit takový prostor opravdu vyžaduje spoustu lidí.

A teď možná jsou na Modrém ostrově.

Nevěděl, co s ním bude, až se dostane do paláce. Nevěděl, co bude dělat, až zpraví krále.

Con si s sebou nenesl svěcenou vodu, i když mu to rocan nařídil. S pochodněmi, mapou a chlebem už na ni neměl místo. Navzdory žízni se zatím nenapil. Voda byla až pro zvláštní případy.

Měl obavy, aby něco takového nenastalo tady.

Bylo tu vedro a dusno. Slabý průvan, který ho předtím ochlazoval, ustal. V chodbě bylo trochu místa jedině po stranách. Zády drhnul o strop a ruce a kolena měl rozedřené. Vlhký, slaný, zatuchlý pach sílil.

Něco mu přistálo ve vlasech. Sklonil hlavu a podrbal se na hlavě. Uslyšel, jak cosi žbluňklo do vody, a lezl dál. Třásl se.

Možná by si mohl na chvíli lehnout, zapálit pochodeň a podíval se, kde je. Třeba by mu to pomohlo.

Ale věděl, že je to hloupost. Jenom by si to tu začadil a to by ho zbavilo poslední odvahy. Kromě toho by teď stejně neviděl ani konec, ani začátek chodby.

Tohle byl nejdelší most na celém Modrém ostrově a on byl právě někde uprostřed.

Zaslechl slabý hřmot, skoro jako vrčení. Pak se začala země pod ním otřásat. Zastavil se a zalapal po

dechu. Otřesy sílily. Ze stropu se drolily malé kamínky a sypaly se na něj.

Hřmot sílil a v tom hluku rozeznával jednotlivé zvuky. Nad hlavou mu něco pochodovalo.

A to ve velkém množství.

Obrovské množství pochodujících nohou, jednotně, jako jeden muž. Ostrované po mostě nikdy takhle nechodili.

Nad ním byli Feyové.

Šli od Svatyně a mířili na druhou stranu Jahnu.

K paláci.

Musí je předstihnout.

Začal se plazit rychleji, snažil se s nimi držet krok, skoro klouzal po vlhké zemi. A po celou tu dobu se v duchu modlil s nadějí, že Nejsvětější donese jeho vzkaz k Božímu uchu.

„Ať se tam dostanu první," šeptal. „Prosím. Ať se tam dostanu první."

Titus se pokusil sejít po schodech dolů. Ale zdola se valil inkoustově černý, smrdutý kouř. Oheň se zřejmě rychle šířil. Vycouval zpátky nahoru, obrátil se a rukou zastavil dva audy.

„Tam dolů nemůžete," sdělil jim.

„Ale katakomby…"

Zavrtěl hlavou. Nechtělo se mu myslet na katakomby. Vedl chlapce zpátky po schodech nahoru. Do spodní chodby přicházeli Feyové, ti dvounozí, v obličejích špinaví od sazí a krve. Zdálo se, že je jim oheň lhostejný. Chytali danity a zbývající audy a strkali je ke zdi.

Titus vzal své dva audy, vstrčil je do nejbližší místnosti a zavřel dveře na závoru. Byli v danitské cele. U okna stála postel, u malého stolku dvě židle. Prošel kolem nich a odhrnul závěsy. Zřejmě byla přepadena celá jižní část města. Feyové obsazovali všechny domy. Zvířata byla dosud dole, některá hladově hltala kusy mrtvol. Nějaká obrovitá kočka se opřela packou o tělo jednoho úředníka a rvala z něj vnitřnosti.

Ze spodních oken se valil kouř. Od spadlých svící musely chytit rohože a po dřevěném nábytku a obložení se oheň šířil do celé Svatyně. V několika málo okamžicích půjde v celé budově o život.

Na chodbě něco dopadlo na zem a narazilo to na dveře. Menší aud se přikrčil. Větší se podíval na Tita a v tu chvíli ho poznal.

„Ctihodnosti," vydechl.

Titus se ve svém ubohém převleku cítil směšně, přesto zvedl prst ke rtům, aby chlapce umlčel.

„Co uděláme?" zeptal se chlapec.

Neměli na vybranou. Zůstat v této místnosti znamenalo jistou smrt. Zato ta zvířata dole teď byla

zaujatá tím, co měla, a svého okolí si nevšímala. A třeba se už nasytila. To se dalo těžko říct a nechtělo se mu o tom přemýšlet.

Věděl jen, že se musí dostat ven.

Znovu vyhlédl oknem. Na skákání to bylo příliš vysoko. „Svažte pokrývky," nařídil jim.

Chlapci se na něj podívali, jako by se zbláznil. A možná že ano. Jenže teď beztak nemohl pro obyvatele Svatyně ani pro Svatyni samotnou udělat nic. Porciluna měl pravdu. Titus musí zachránit sebe. Střeží Tajemství.

Audové strhli z postele pokrývky. Titus se nad ni naklonil, aby se podíval, jestli je pevně zabudovaná do zdi.

Byla.

Znovu se ozval tupý úder na dveře. To, co je za nimi, je brzy vyrazí. Titus se podíval na chlapce. Byli vyděšení. Váhal, jestli je lepší poslat je dolů jako první, nebo se první spustit dolů sám.

Ani nevěděl, jestli to po svázaných pokrývkách půjde. Mohly u spodních oken chytit.

Do dveří znovu něco narazilo a dveře praskly.

Rozhodl se. Popadl druhý konec pokrývek a vyhodil ho z okna.

„Vylezte," nařídil jim, „a schovejte se, jak nejlíp to půjde. Neupozorňujte na sebe."

„V-v-vylézt, Ctihodnosti?" zeptal se první aud.

Prasklina ve dveřích se zvětšila. „Hned!" vyhrkl.

Chlapci lezli na pokrývky. Odvážnější aud, ten, který vypadal starší, lezl dolů první. Druhý aud právě vylezl z okna ven, když se dveře rozpadly.

„Ctihodnosti!" vyhrkl aud.

„Jdi!" zaječel Titus.

Dovnitř vrazila nějaká Feyka. Žena s dlouhým, hubeným obličejem a očima planoucíma nadšením. Zvedla ruce. Na prstech měla dvě sady nehtů.

Titus sáhl za sebe a odvázal pokrývku. Vyklouzla z okna. V duchu se pomodlil, aby chlapcům neublížil, ale věděl, že kdyby ji tam nechal, šla by ta Feyka po stopě.

Pro ty chlapce to byla jediná šance.

Ale pro něj to znamenalo konec. Vyhlédl z okna. Pokrývka dopadla na zem, ale chlapci byli pryč. Zvířata kolem klidně žrala a Titus neviděl žádné známky nějaké štvanice.

Pak mu někdo poklepal na rameno. Obrátil se. Žena se na něj usmála. Na nose měla zaschlou kapku krve. Do místnosti vstoupilo několik dalších Feyů, mužů i žen.

„Víš, co umím?“ zeptala se ho ostrovsky a prstem mu přejela po audské kutně. „Já ti dokážu sloupnout kůži vrstvu po vrstvě.“

Z kutny odpadl tenký proužek látky a svinul se na podlaze. Ostatní Feyové to s rozzářenýma očima pozorovali.

Chytí ho, zabijí a on nebude mít žádnou šanci se bránit.

Titus k ní zvedl pohled a vložil do něj veškerý strach, který cítil. Ať si myslí, že to vzdal. Ať její ostražitost na chvíli poleví.

Rozesmála se a vrhla na ostatní Feye vyzývavý pohled.

A Titus využil toho kratičkého okamžiku a pozadu se vrhl z okna ven.

Byla to jeho jediná naděje.

Nohama škobrtl o okenní římsu a to s ním praštilo o kamennou zeď, až si vyrazil dech. Padal přímo dolů, hlavou napřed, a jak letěl kolem oken v nižších poschodích, věděl, že nebude mít čas se otočit.

Pod sebou uviděl pokrývku, ale ta jeho pád neztlumí. Nic ho nezabrzdí. Rukama si zakryl temeno hlavy, ale to mu stejně nepomůže.

V posledních okamžicích svého života pocítil tak úděsnou hrůzu, že nemohl ani vykřiknout.

Nepředal Tajemství.

Zemře a rocanismus zemře s ním.

Kristine Kathryn Rusch

KRONIKY FEY – RIVAL

svazek 1
/The Third Book of the Fey – The Rival/

překlad © 2004 M. Polová
ilustrace na obálce © 2004 M. Fibiger
české vydání © 2004 V. Soukup – Wales
Veškerá práva vyhrazena
Vydalo nakladatelství V. Soukup – Wales
jako svou 66. publikaci
ISBN 80-86390-55-1